

SA

ÎNAINTE ERA MORTALĂ. ACUM E DE NEOPRIT.

DIAMANTUL
de la
MIEZUL NOPTII

SERIA
TRONUL DE CLEȘTAR

VOLUMUL 2

SARAH J. MAAS

RAH J. MAAS

DIAMANTUL DE LA MIEZUL NOPTII

Traducere din limba engleză

CRISTINA BARBU

*Pentru Susan, cele mai bune prietene până ce nu vom fi
nimic mai mult decât țărână.*

(Și chiar și atunci.)

PARTEA ÎNTÂI

Campionul regelui

CAPITOLUL 1

Obloanele legănându-se în vântul furios erau singurul semn al intrării ei. Nimeni nu o observase escaladând zidul din grădină al conacului întunecat, iar pe fundalul tunetelor și vuietului vântului în largul mării din apropiere, nimeni nu o auzi în timp ce se cățără pe conducta de evacuare, urcându-se pe pervaz și strecurându-se pe coridorul de la etajul al doilea.

Campionul regelui se lipi de un alcov la auzul pașilor care se apropiau. Ascunsă sub o mască neagră și glugă, își impuse să se contopească cu umbrele, să devină nimic mai mult decât o fâșie din întunericul din jur. O servitoare trecu pe lângă fereastra deschisă, bombănind în timp ce o închise. Câteva secunde mai târziu, dispăru în josul scării din capătul celălalt al coridorului. Fata nu observase urmele ude de picioare pe scândurile podelei.

Un fulger se aprinse, luminând coridorul. Asasina trase adânc aer în piept, recapitulând planurile pe care le memorase minuțios în cele trei zile în care studiasse conacul de la periferia Bellhavenului. Cinci uși pe fiecare parte. Dormitorul lordului Nirall era a treia pe stânga.

Ascultă cu precauție, căutând să distingă apropierea vreunui servitor, dar casa rămase tăcută în timp ce furtuna se dezlănțuia în jurul lor.

Tăcută și lină ca o fantomă, porni în lungul coridorului. Ușa dormitorului lordului Nirall se deschise cu un geamăt ușor. Așteptă următorul bubuit de tunet pentru a închide ușa în urma ei. Un alt fulger luminează două siluete dormind în patul cu baldachin. Lordul Nirall nu avea mai mult de treizeci și cinci de ani, iar soția sa, brunetă și frumoasă, dormea liniștită în brațele lui. Oare ce jignire îi adusese regelui, de acesta îi voia cu atâta îndârjire morți?

Se strecură lângă marginea patului. Nu era treaba ei să pună întrebări. Treaba ei era să se supună. Libertatea ei depindea de asta. Cu fiecare pas către lordul Nirall, repetă din nou planul.

Scoase în tăcere sabia din teacă. Se înfioră în timp ce trase aer în piept, încurajându-se pentru ceea ce urma să facă.

Ochii lordului Nirall se deschiseră brusc, exact în momentul în care Campionul regelui își ridică sabia deasupra capului.

CAPITOLUL 2

Celaena Sardothien pășea mândră pe coridoarele castelului de sticlă din Rifthold. Sacul greoi din mâna ei se legăna cu fiecare pas, lovindu-i-se din când în când de genunchi. În ciuda pelerinei negre, cu glugă, care îi ascundea aproape în întregime chipul, gărzile nu o opriră în timp ce se îndrepta semeață către camera de consiliu a regelui Adarlanului. Știau foarte bine cine era ea – și ce făcea pentru rege. Fiind campionul regelui, îi depășise în rang. De fapt, erau puțini rămași în castel pe care nu îi depășise. Și chiar mai puțini care nu se temeau de ea.

Se apropie de ușile deschise din sticlă, pelerina măturând podeaua în urma ei. Gărzile postate de-o parte și de alta își îndreptară pozițiile când ea le salută scurt din cap, înainte de a intra în camera de consiliu. Cizmele ei negre nu făceau aproape niciun zgomot pe podeaua din marmură roșie.

Pe tronul de cleștar din centrul camerei stătea regele Adarlanului, privirea lui întunecată ațintită asupra sacului legănându-se dintre degetele ei. Așa cum făcuse în ultimele trei dăți, Celaena îngenunche înaintea tronului și își plecă fruntea.

Dorian Havilliard stătea lângă tronul tatălui său – iar ea îi putea simți ochii de safir ațintiți asupra sa. La baza podiumului, întotdeauna, între ea și familia regală stătea Chaol Westfall, căpitanul gărzii. Celaena îl privi de sub umbra glugii sale, studiindu-i liniile feței. După expresia lui, putea la fel de bine să fi fost un străin. Dar asta era de așteptat și era doar parte din jocul la care deveniseră atât de pricepuți în aceste ultime luni. Chaol putea fi prietenul ei, putea fi cineva în care putea avea încredere, dar încă era căpitan – încă răspundea pentru viețile regale din această încăpere, mai presus de oricare altele. Regele vorbi:

— Ridică-te.

Celaena rămase cu fruntea sus în timp ce se ridică și își dădu jos gluga de pe cap.

Regele flutură o mână spre ea, inelul de obsidian de pe degetul său licărind în lumina după-amiezii.

— S-a rezolvat?

Celaena băgă mâna ascunsă de mânășă în sac și azvârli capul retezat spre el. Nimeni nu vorbi în timp ce căzu pe podea, o bubuitură surdă de carne țeapănă și putrezită pe marmură. Se rostogoli până la baza podiumului, ochii lăptoși întorcându-se către candelabrul de cristal de deasupra.

Dorian își îndreptă umerii, luându-și privirea de pe cap. Chaol doar se holbă la ea.

— S-a cam împotrivit, spuse Celaena.

Regele se aplecă înainte, studiind fața sfârtecată și tăieturile zimțate de la gât.

— De-abia îl mai pot recunoaște.

Celaena afișă un zâmbet strâmb, deși gâtul i se încleștă.

— Capetele retezate nu călătoresc prea bine, zise ea. Cotrobăi din nou prin sac și scoase o mână. Iată inelul blazonului lui. Încercă să nu se concentreze prea mult pe bucata de carne putrezită pe care o ținea, duhoarea care se înrăutățise cu fiecare zi care trecuse. Îi întinse mâna lui Chaol, ai cărui ochi arămii erau distanți în timp ce o luă și o oferă regelui. Regele strâmbă din nas, dar cercetă inelul de pe degetul încremenit. Aruncă mâna la picioarele ei în timp ce examinează inelul.

În spatele tatălui său, Dorian se foi. Când Celaena se duelase în competiție, păruse să nu fie deranjat de trecutul ei. La ce se *aștepta* când avea să devină Campionul regelui? Deși ea bănuia că membre și capete tăiate ar întoarce pe dos stomacurile majorității oamenilor – chiar și după ce trăiseră timp de un deceniu sub domnia Adarlanului. Iar Dorian, care

nu participase vreodată la o luptă, nu fusese niciodată martorul cozilor de oameni înlănțuiți îndreptându-se către eșafod... Poate că Celaena ar trebui să fie impresionată că el nu vomitase încă.

— Și soția lui? întrebă poruncitor regele, întorcând pe toate părțile inelul din mâna sa.

— E legată cu lanțuri de ce a mai rămas din soțul ei, pe fundul mării, răspuse Celaena cu un zâmbet crud și scoase mâna palidă și subțire din sac.

Purta o verighetă aurie, gravată cu data căsătoriei lor. I-o oferi regelui, dar acesta dădu din cap. Asasina nu îndrăzni să îl privească pe Dorian sau Chaol, în timp ce puse mâna femeii înapoi în sacul gros din pânză.

— Foarte bine, atunci, murmură regele. Ea rămase nemișcată în timp ce ochii lui hoinăriră asupra ei, apoi priviră sacul și capul de pe podea. După un moment prea lung, vorbi din nou: Aici, în Rifthold, are loc o revoltă crescândă, un grup de indivizi care ar face orice ca să mă detroneze – și care încearcă să se amestece în planurile mele. Următoarea ta sarcină este să îi stârpești și să scapi de ei înainte să devină o adevărată amenințare pentru imperiul meu.

Celaena strânse sacul atât de tare, încât o dureau degetele. Chaol și Dorian îl priveau pe rege acum, ca și cum ar fi fost, de asemenea, prima oară când auzeau de acest lucru.

Ea auzise zvonuri despre forțe rebele înainte să ajungă în Endovier – *întâlnise* rebeli învinși în minele de sare. Dar să existe o mișcare rebelă, luând amploare în inima capitalei; ea să fie cea care trebuie să îiucidă unul câte unul... Și planuri – ce planuri? Ce știa rebelii despre manevrele regelui? Alungă întrebările cât mai departe din mintea ei, până când nu mai fu posibil ca el să le citească pe chipul său.

Regele bătu cu degetele în brațul tronului, încă jucându-se

cu inelul lui Nirall în cealaltă mână.

Sunt câțiva oameni pe lista mea de trădători bănuți, dar îți voi da câte un nume pe rând. Castelul ăsta colcăie de spioni.

Chaol se crispă la auzul acestor cuvinte, dar regele își flutură mâna, iar căpitanul se apropie de ea, chipul încă fiindu-i inexpresiv în timp ce îi întindea Celaenei o bucată de hârtie.

Ea evită impulsul de a-l privi pe Chaol în ochi când luă scrisoarea, deși degetele lui, de asemenea, ascunse de mânuși, le atinseră în treacăt pe ale ei. Păstrându-și expresia neutră, Celaena privi hârtia. Pe ea era scris un singur nume: *Archer Finn*.

Avu nevoie de fiecare strop de voință și de instinct de autoconservare ca fața să nu îi trădeze șocul simțit. Îl cunoștea pe Archer – îl cunoscuse de când avea ea treisprezece mi, iar el venise pentru lecții la Breasla Asasinilor. Era cu câțiva ani mai mare, deja un curtezan aflat la mare căutare... care avea nevoie de ceva antrenament pentru a se putea apăra de clienții mai geloși. Și de soții lor.

Nu îl deranjase niciodată pasiunea ridicolă și copilărească pe care ea o făcuse pentru el. De fapt, îi permisesese să își testeze abilitățile de flirt asupra lui, transformând-o într-un dezastru plin de chicote. Desigur, nu îl mai văzuse de câțiva ani – dinainte să ajungă în Endovier – dar nu îl crezuse niciodată în stare de așa ceva. Era arătos și blând și vesel, nu un trădător atât de periculos al coroanei încât regele să îl dorească mort.

Era absurd. Oricine îi oferea regelui informațiile era un idiot.

— Doar pe el sau și pe clienții lui? se scăpă Celaena.

Regele îi zâmbi ușor.

— Îl cunoști pe Archer? Nu mă surprinde.

O tachinare – o provocare.

Ea doar privi înainte, poruncindu-și să se calmeze, să tragă aer în piept.

— Îl cunoașteam. Este un om extraordinar de bine păzit. Voi avea nevoie de timp să trec de apărarea lui.

Atât de prudent spus, atât de neglijent exprimat! De fapt, ea avea nevoie de timp pentru a-și da seama cum reușise Archer să se încurce în dezastrul ăsta – și dacă regele spunea adevărul sau nu. Dacă Archer era cu adevărat un trădător și un rebel... ei bine, își va da ea seama mai târziu ce să facă.

— Atunci, ai o lună la dispoziție, spuse regele. Și dacă nu este îngropat până atunci, poate va trebui să îți reconsider poziția, fato!

Ea încuviință, supusă, ascultătoare, grațioasă.

— Vă mulțumesc, Maiestate.

— Când vei fi scăpat de Archer, îți voi da următorul nume de pe listă.

Ea evitase politicile regatului – mai ales forțele lor rebele – vreme de atâția ani, iar acum se afla în ele până în gât. Minunat.

— Fii rapidă, o avertiză regele. Fii discretă. Plata pentru Nirall este deja în camera ta.

Celaena încuviință din nou și puse bucata de hârtie în buzunar.

Regele o privea lung. Celaena își mută privirea, dar își forță colțul gurii să se ridice ușor, să își facă ochii să strălucească de încântarea vânătorii. În cele din urmă, regele își ridică privirea spre tavan.

— Ia capul ăla și pleacă.

Ascunse în buzunar inelul lui Nirall, iar Celaena își înghiți spasmul de dezgust. Un trofeu.

Luă capul și mâna retezată, îndesându-le în sac. Aruncându-i doar o privire fugară lui Dorian, al cărui chip

devenise palid, se întoarse și plecă.

*

Dorian Havilliard rămase tăcut în timp ce servitorii rearanjau camera, mutând masa uriașă din lemn de stejar și scaunele în centrul încăperii. Aveau o întâlnire a consiliului în trei minute. De-abia îl auzi pe Chaol plecând, spunând că voia să asculte raportul Celaenei. Regele își mormăi acordul.

Celaena omorâse un bărbat și pe soția acestuia. Iar tatălui lui îi ordonase asta. Dorian de-abia fusese în stare să îi privească pe oricare din ei. Crezuse că îl convinsese pe tatăl său să își reevalueze politicile brutale după masacrul acelor rebeli din Eyllwe, înainte de Yulemas, dar se părea că nu contase deloc. Iar Celaena...

De îndată ce servitorii terminară de aranjat masa, Dorian se așază în locul lui obișnuit, la dreapta tatălui său. Consilierii începură să sosească, împreună cu ducele Perrington, care merse direct la rege și începu să șoptească, prea încet pentru ca Dorian să poată auzi.

Prințul nu se deranjă să spună nimănui nimic și doar privi urciorul cu apă dinaintea lui. Celaena nu păruse în apele ei mai devreme.

De fapt, de două luni, de când fusese numită Campionul regelui, fusese așa. Rochiile ei adorabile și hainele împodobite dispăruseră, fiind înlocuite de o tunică neagră, necruțătoare și pantaloni, părul fiindu-i strâns la spate într-o coadă împletită, pierzându-se printre faldurile pelerinei negre pe care o purta întotdeauna. Era o fantomă frumoasă – iar când îl privi, fu ca și cum nici nu l-ar fi cunoscut.

Dorian privi ușa deschisă a sălii de consiliu, prin care Celaena dispăruse cu câteva clipe înainte.

Dacă putea ucide oameni astfel, atunci ar fi fost mult prea ușor să îl manipuleze să creadă că simțea ceva pentru el. Să își facă din el un aliat – să îl facă să o *iubească* suficient de

mult încât să îl înfrunte pe tatăl lui în numele ei, să se asigure că era numită *Campion*...

Dorian nu se putu convinge să își termine gândul. Avea să o viziteze – poate mâine. Doar ca să vadă dacă exista vreo șansă să se înșele.

Dar nu se putu abține să nu se întrebe dacă el însemnase vreodată ceva pentru *Celaena*.

*

Celaena traversă grăbită și tăcută coridoarele și scările, urmând ruta deja familiară către canalul de scurgere al castelului. Era același canal care curgea dincolo de tunelul ei secret, deși aici mirosea mult mai rău, din pricina servitorilor care aruncau gunoiul menajer aproape din oră în oră.

Pașii ei, apoi o a doua pereche – ai lui *Chaol* – răsunau în lungul pasajului subteran. Dar ea nu spuse nimic până nu se opri pe marginea apei, privind către cele câteva arcade care se deschideau către fiecare mal al râului. Nu era nimeni aici.

— Deci, spuse ea fără să privească în urmă, ai de gând să mă saluți sau doar o să mă urmărești peste tot?

Se întoarse spre el, sacul încă legănându-i-se în mână.

— Încă te mai porți precum *Campionul* regelui sau ești din nou *Celaena*?

În lumina torței, ochii lui arămii scânteiară.

Desigur, *Chaol* avea să observe diferența; el observa totul. *Celaena* nu își putea da seama dacă asta o încânta sau nu. Mai ales când cuvintele lui aveau o tentă ușor înțepătoare.

Cum nu răspunse, el o întrebă:

— Cum a fost *Bellhaven*?

— Așa cum este întotdeauna.

Știa exact la ce se referea el; *Chaol* voia să știe cum decursese misiunea ei.

— Și s-a împotrivit?

Făcu un semn cu capul către sacul din mâna ei.

Celaena ridică din umeri și se întoarse către râul întunecat.

— Nimic cu care să nu mă pot descurca.

Aruncă sacul în canal. Priviră tăcuți cum se legănă pe apă, apoi se scufundă ușor.

Chaol își drese glasul. Celaena știa că el ura asta. Când plecase în prima ei misiune – la o proprietate în susul coastei, în Meah – el fusese atât de agitat înainte de plecarea ei, încât crezuse că avea să îi ceară să nu plece. Iar la întoarcere, cu capul retezat și zvonurile circulând despre asasinarea lui Sir Calin, îi luase o săptămână să o poată privi din nou în ochi. Dar la ce se așteptase?

— Când îți vei începe noua misiune? întrebă el.

— Măine. Sau poimăine. Trebuie să mă odihnesc, adăugă ea rapid când el se încruntă. Și, în afară de asta, îmi va lua doar o zi sau două să îmi dau seama cât de păzit este Archer și să îmi pun la punct abordarea. Sper să nu fie nevoie de luna pe care mi-a dat-o regele.

Și spera ca Archer să aibă niște răspunsuri despre cum ajunsese pe lista regelui și despre ce *planuri*, mai exact, vorbise regele. Apoi avea să își dea seama ce să facă cu el.

Chaol păși lângă ea, încă privind apa murdară, unde era sacul acum, fără îndoială, prins de curent și purtat către râul Avery și în marea de dincolo.

— Aș vrea să discutăm.

Celaena ridică din sprâncene.

— N-ai de gând să mă scoți la cină mai întâi? Ochii lui se mijiră, iar ea se bosumflă.

— Nu glumesc. Vreau detalii despre ceea ce s-a întâmplat cu Nirall.

— Nu a scos niciun sunet, izbucni Celaena, smucindu-și brațul în timp ce urcă în goană treptele. După două

săptămâni de călătorie, ea voia doar să *doarmă*. Chiar și drumul către camera ei se simți ca o călătorie. Nu e nevoie să mă *interoghezi*, Chaol!

Ea se opri din nou când el își puse o mână fermă pe umărul ei.

— Când pleci, spuse el, lumina distantă a torței îi lumină trăsăturile neînduplecate, habar *nu* am ce se întâmplă cu tine. Nu știu dacă ești rănită sau dacă zaci moartă în vreun șanț. Ieri, am auzit un zvon cum că l-au prins pe asasinul răspunzător pentru moartea lui Nirall. Își apropie chipul de al ei, glasul fiindu-i răgușit. Până să ajungi astăzi, am crezut că se refereau la *tine*. Eram pe punctul de a merge acolo să te caut.

Păi, asta ar explica de ce văzuse calul lui Chaol înșeuat la grajduri când sosise. Respiră adânc, chipul fiindu-i deodată blând.

— Ai mai multă încredere în mine. La urma urmei, sunt Campionul regelui.

Ea nu avu timp să își pregătească argumentele; Chaol o trase lângă el, strângând-o puternic în brațe.

Celaena nu ezită să-și unească brațele peste umerii lui, inhalându-i parfumul trupului. Nu o mai îmbrățișase din ziua în care aflase în mod oficial că era câștigătoarea competiției, deși amintirea acelei îmbrățișări se plimba adesea prin gândurile ei, iar în timp ce îl îmbrățișa acum, o străbătu dorința să nu se sfârșească.

Nasul lui îi mângâia gâtul.

— Pe toți zeii, miroși oribil, mormăi el.

Ea sâsâi și îl împinse, fața arzându-i de-a binelea acum.

— Să cari cu tine părți dintr-un cadavru pentru săptămâni bune nu duce la un miros tocmai plăcut! Și poate dacă mi s-ar fi dat timp pentru o baie, în loc să mi se ordone să raportez *imediat* regelui, aș fi... Se opri la vederea rânjetului

lui și îl lovi în umăr. Idiotule. Celaena îl apucă de braț, trăgându-l în susul scărilor. Vino. Să mergem în camera mea ca să mă poți interoga ca un adevărat domn.

Chaol râse și o înghionti cu cotul, dar nu dădu drumul brațului ei.

*

După ce o foarte bucuroasă Fleetfoot se calmă suficient cât Celaena să poată vorbi fără să fie linsă, Chaol scoase până și cel mai mic detaliu de la ea și o părăsi cu promisiunea că avea să se întorcă la cină, în câteva ore. Iar după ce îi permise Philippei să-i acorde o atenție exagerată în baie și să deplângă starea părului și unghiilor ei, Celaena se prăbuși în pat.

Fleetfoot sări în spatele ei și se ghemui lângă ea. Mângâind blana aurie și moale a câinelui, Celaena privi spre tavan, epuizarea strecurându-se în mușchii ei dureroși.

Regele o crezuse.

Iar Chaol nu se îndoise nici măcar o secundă de povestea ei în timp ce se informă despre misiune. Nu se putea hotări dacă asta o făcea să se simtă încrezută, dezamăgită sau complet vinovată. Dar minciunile se rostogoliseră de pe limba ei. Nirall se trezise chiar înainte de a-l ucide, fu nevoită a taie gâtul soției lui pentru a o împiedica să țipe, iar lupta fusese puțin mai dezordonată decât i-ar fi plăcut. Indusese și detalii reale în poveste: fereastra de pe coridorul de la etajul al doilea, furtuna, servitoarea cu lumânarea... Cele mai bune minciuni erau întotdeauna combinate cu adevărul.

Celaena strânse amuleta de la pieptul ei. Ochiul Elenei. Nu o mai văzuse pe Elena de la ultima lor întâlnire din mormânt; acum că era Campionul regelui, spera ea, fantoma străvechii regine avea să o lase în pace. Totuși, în lunile de când Elena îi oferise amuleta pentru protecție, Celaena descoperise că prezența ei era liniștitoare. Metalul era întotdeauna cald, ca

și cum ar fi avut o viață proprie.

Îl strânse tare în pumn. Dacă regele afla adevărul despre ceea ce făcea ea... despre ceea ce făcuse în aceste ultime două luni...

Plecuse în prima misiune cu intenția de a executa rapid ținta. Se pregătise pentru crimă, își spusese în sinea ei că Sir Carlin nu era altceva decât un străin și că viața lui nu însemna nimic pentru ea. Dar când ajunsese pe proprietatea lui și fu martoră a blândeții neobișnuite cu care el își trata servitorii, când îl văzu cântând la liră împreună cu un trubadur ambulant pe care îl adăpostise în casa lui, când își dădu seama pe cine ajuta ea... nu putu să o facă. Încercă să se convingă pe sine, să se mituiască și să o facă. Dar nu putu.

Totuși, trebuia să aducă dovezi ale locului crimei... și un cadavru.

Îi oferise lordului Nirall aceeași alegere pe care i-o oferise lui Sir Carlin: să moară pe loc sau să își însceneze moartea și să dispară... să fugă departe și să nu își mai folosească niciodată numele. Până atunci, dintre cei patru bărbați pe care fusese trimisă să-i ucidă, toți aleseseră viața.

Nu era greu să îi convingă să se despartă de inelele blazoanelor lor sau de alte obiecte simbolice. Și era chiar mai ușor să îi convingă să îi dea cămășile lor de noapte pentru ca ea să le poată sfășia sau tăia în concordanță cu rănilile pe care, chipurile, le-ar fi produs. Și cadavrele erau ușor de obținut.

Azilurile aruncau întotdeauna cadavre proaspete. Nu era niciodată greu să facă rost de unul care să semene cu victimele ei, mai ales când locurile crimelor erau suficient de îndepărtate pentru ca trupurile să aibă timp să se descompună.

Nu știa cui aparținuse capul lordului Nirall, doar că avea

păr asemănător, iar când ea brăzdă câteva răni pe chipul lui și îl lăasă să se descompună puțin, treaba merse ca unsă. Și mâna provenise de la același cadavru. Iar mâna soției... aceea provenise de la cadavrul unei tinere care murise subit din pricina unei boli care în urmă cu zece ani putea fi vindecată cu ușurință de un tămăduitor înzestrat. Dar cu magia acum dispărută și acei tămăduitori spânzurați sau arși de vii, oamenii mureau unul după altul. De boli stupide, odinioară vindecabile. Se rostogoli în pat pentru a-și ascunde fața în blana moale a lui Fleetfoot.

Archer. Cum avea să îi însceneze moartea lui Archer? El era atât de popular, atât de ușor de recunoscut! Ea încă nu-și putea imagina care era legătura lui cu orice ar fi fost mișcarea aceea revoluționară. Dar dacă el era pe lista regelui, atunci, poate că în anii în care nu îl văzuse, Archer își folosise talentele pentru a deveni puternic.

Totuși, ce informații putea avea el despre planurile regelui încât să fie o amenințare reală? Regele înrobise întregul continent. Ce putea face mai mult?

Mai erau și alte continente, desigur. Alte continente cu regate bogate, ca Wendlyn, acel tărâm îndepărtat de peste mare. Până acum rezistase împotriva atacurilor maritime ale regelui, dar ea nu auzise mai nimic despre acest război de când plecase în Endovier.

Și de ce unei mișcări revoluționare i-ar păsa de regate de pe alt continent, când trebuiau să își facă griji pentru al lor? Deci, planurile trebuiau să fie despre *acest* tărâm, *acest* continent.

Celaena nu voia să știe. Nu voia să știe ce făcea regele, ce planuri avea el pentru imperiu. Avea să folosească această lună pentru a-și da seama ce să facă cu Archer și apoi avea să pretindă că nu auzise niciodată acel cuvânt oribil: *planuri*.

Celaena își reprimă un fior. Juca un joc foarte, *foarte*

periculos. Iar acum că țintele ei erau oameni din Rifthold, acum că era Archer... *Trebuie* să găsească o cale de a-l juca mai bine. Pentru că, dacă regele afla vreodată adevărul, dacă afla ce făcea ea...

Ar distruge-o.

CAPITOLUL 3

Celaena gonia prin bezna pasajului secret, gâfâind. Privi peste umăr și îl văzu pe Cain rânjind spre ea, ochii arzându-i precum cărbunii încinși.

Indiferent cât de repede alerga ea, pasul lui uriaș îl menținea mereu în spatele ei. În urma lui curgea un val de semne Wyrđ, verzi și strălucitoare, simbolurile și formele lor stranii luminând blocurile străvechi din piatră. Iar în spatele lui Cain, cu ghearele lui lungi scrijelind pământul, înainta greoi rideracul.

Celaena se împiedică, dar rămase în picioare. Se simțea ca și cum fiecare pas se împotmolea în noroi. Nu putea scăpa de el. În cele din urmă, el avea să o prindă. Iar odată ce rideracul pune gheara pe ea... Nu îndrăzni să privească din nou colții aceia mult prea mari care îi ieșeau proeminent din gură sau ochii pătrunzători, licărind de dorința de a o devora bucată cu bucată.

Cain râse satisfăcut, sunetul zgâriind pereții de piatră. Era aproape acum. Suficient de aproape încât degetele lui mai că îi atingeau gâtul. Îi șopti numele, numele ei adevărat, iar ea țipă în timp ce el...

*

Celaena se trezi gâfâind, strângând Ochiul Elenei. Cercetă camera, căutând umbre dense, semne Wyrđ strălucind, semne că ușa secretă era deschisă în spatele tapiseriei care o ascundea. Dar se auzea doar pocnetul focului aproape stins.

Celaena se cufundă înapoi în perne. Fusese doar un coșmar. Cain și rideracul erau morți, iar Elena nu avea să o mai deranjeze. Se terminase.

Fleetfoot, dormind sub pături, își puse capul pe pântecul Celaenei. Celaena se cuibări și ea în așternuturi, îmbrățișând cățelușa și închizând ochii.

Se terminase.

*

În ceața răcoroasă a dimineții, Celaena aruncă un băț peste terenul întins al parcului de jocuri. Fleetfoot o luă la fugă prin iarba de un verde palid, asemenea unui fulger auriu, atât de repede încât Celaena fluieră admirativ. Lângă ea, Nehemia privea de asemenea satisfăcută câinele rapid de vânătoare. Fiind atât de ocupată încercând să o câștige de partea ei pe regina Georgina și culegând informații despre planurile regelui pentru Eyllwe, dimineața devreme era singurul moment al zilei în care se puteau vedea. Oare regele știa că prințesa era unul dintre spionii pe care îi menționase? Nu era posibil, altfel nu ar fi avut încredere în Celaena ca fiind Campionul lui, nu când prietenia lor era atât de cunoscută.

— De ce Archer Finn? medită Nehemia în Eyllwe, glasul fiindu-i o șoaptă.

Celaena îi explicase pe scurt ultima ei misiune.

Fleetfoot luase bățul și îl aduse înapoi la ele, legănându-și coada lungă. Deși nu ajunsese încă la maturitate, cățelușa era deja neobișnuit de mare. Dorian nu spusese niciodată precis cu ce rasă bănuia că se împerechease mama ei. Având în vedere mărimea lui Fleetfoot, ar fi putut fi un câine-lup. Sau chiar un lup adevărat.

Celaena ridică din umeri la întrebarea Nehemiei, îndesându-și mâinile în buzunarele îmblănite ale pelerinei sale.

— Regele crede... crede că Archer face parte dintr-o rebeliune secretă împotriva lui. O rebeliune aici, în Rifthold, pentru a-l alunga de pe tron.

— Cu siguranță, nimeni nu ar fi atât de îndrăzneț. Rebelii se ascund în munți și păduri și în locuri unde localnicii îi pot ajuta și păstra ascunși, nu aici. Rifthold ar fi o capcană

mortală.

Celaena ridică din nou din umeri, în timp ce Fleetfoot se întoarce și ceru ca bățul să fie aruncat din nou.

— Se pare că nu. Și se pare că regele are o listă cu oameni de spre care crede că sunt piese cheie în această mișcare împotriva lui.

— Și tu... trebuie să îi ucizi pe toți?

Chipul cafeniu al Nehemiei păli ușor.

— Unul câte unul, spuse Celaena, aruncând bățul cât de departe putu în parcul înnegurat. Fleetfoot goni din nou, iarba uscată și rămășițele ultimei furtuni de zăpadă scârțâind sub etichetele ei uriașe. Îmi spune doar câte un nume, pe rând. Puțin cam teatral, dacă mă întrebi pe mine. Dar se pare că intervin în *planurile* lui.

— Ce planuri? întrebă tăios Nehemia.

Celaena se încruntă.

— Speram că știi tu.

— Nu știu. Urmă o pauză tensionată. Dacă află ceva... încep Nehemia.

— O să văd ce pot face, minți Celaena.

Nici măcar nu era sigură dacă voia cu adevărat să știe ce plănuia regele, darămite să *împărtășească* informația altcuiva. Era egoist și stupid, poate, dar nu putea uita avertismentul pe care regele i-l dăduse în ziua în care o încoronase Campion: dacă nu îi respecta indicațiile, dacă îl trăda, avea să îl ucidă pe Chaol. Apoi pe Nehemia și pe familia acesteia.

Și toate astea, fiecare moarte pe care o înscena, fiecare minciună pe care o spunea îi puneau în pericol.

Nehemia dădu din cap, dar nu răspunse. De fiecare dată când prințesa sau Chaol, sau chiar Dorian o priveau așa, era aproape prea mult de suportat. Dar și ei trebuiau să creadă minciunile. Pentru siguranța lor.

Nehemia începu să își frământa mâinile, iar ochii îi deveniră distanți. Celaena văzuse destul de des această expresie în ultima lună.

— Dacă îți faci griji pentru mine...

— Nu-mi fac, spuse Nehemia. Tu îți poți purta singură de grijă.

— Atunci, ce este?

Stomacul Celaenei se încleștă. Dacă Nehemia mai vorbea mult despre rebeli, nu știa cât mai putea suporta. Da, voia să se elibereze de sub stăpânirea regelui, atât ca și Campion al lui, cât și ca urmaș al unei națiuni cucerite, dar nu voia să aibă de-a face cu vreun complot pus la cale în Rifthold ori cu vreo speranță disperată pe care încă o savurau rebelii. Să se răzvrătească împotriva regelui nu ar fi altceva decât o absurditate. Aveau să fie cu toții distruși.

Dar Nehemia spuse:

— Numărul din lagărul din Calaculla crește. În fiecare zi sosesc din ce în ce mai mulți rebeli Eyllwe. Mulți cred că este un miracol că încă mai *trăiesc*. După ce soldații i-au măcelărit pe acei cinci sute de rebeli... Oamenii mei se tem.

Fleetfoot se întoarse din nou și Nehemia fu cea care luă bățul din gura câinelui și îl aruncă spre răsăritul cenușiu.

— Dar condițiile în Calaculla...

Se opri, amintindu-și probabil cele trei cicatrici care brăzdau spatele Celaenei. O amintire permanentă a cruzimii din minele de sare din Endovier și o amintire a faptului că, deși era liberă, mii de oameni încă munceau din greu și mureau acolo. În Calaculla, lagărul geamăn al Endovierului, se zvonea că era chiar mai rău.

— Regele nu vrea să îmi acorde o audiență, spuse Nehemia, jucându-se acum cu o șuviță de păr. I-am cerut de trei ori să discutăm despre condițiile din Calaculla și de fiecare dată pretinde că este ocupat. Se pare că este prea

ocupat găsimdu-ți oameni pe care să-i ucizi.

Celaena roși la duritatea din glasul Nehemiei. Fleetfoot se întoarce iar, dar când Nehemia luă bățul, prințesa îl păstră în mână.

— Trebuie să fac ceva, Elentiya, spuse Nehemia, folosind numele pe care i-l dăduse în noaptea în care Celaena recunoscuse că era o asasină. Trebuie să găsec o cale de a-mi ajuta oamenii. Când devine strângerea de informații o fundătură? Când acționăm?

Celaena înghiți în sec. Acel cuvânt – acționăm – o speria mai mult decât i-ar fi plăcut să recunoască. Mai mult decât cuvântul „planuri”. Fleetfoot stătea la picioarele lor, legănându-și codița și așteptând ca bățul să fie aruncat.

Dar când Celaena nu spuse nimic, când nu promise nimic, așa cum făcea întotdeauna când Nehemia vorbea despre lucrurile astea, prințesa lăsă bățul să cadă pe pământ și o porni alene spre castel.

Celaena așteptă până ce pașii Nehemiei se stinseră și răsuflă ușurată. Urma să se întâlnească cu Chaol în câteva minute, pentru alergarea de dimineață, dar după aceea... după aceea, avea să meargă în Rifthold. Lasă-l pe Archer să aștepte până în acea după-amiază.

La urma urmei, regele îi dăduse o lună și, în ciuda propriilor ei întrebări pentru Archer, își dorea să plece puțin de pe terenurile castelului. Avea bani pătați cu sânge de cheltuit.

CAPITOLUL 4

Chaol Westfall alerga prin parcul de vânătoare, Celaena ținând pasul cu el. Aerul rece al dimineții era asemenea cioburilor de sticlă în plămâni lui; răsuflarea i se învoldura înaintea sa. Se înfoliseră cât putuseră de bine, fără să se îngreuneze, în mare parte doar mai multe straturi de cămăși și mănuși, dar chiar și cu transpirația prelingându-se pe trupul lui, Chaol murea de frig.

Chaol știa că și Celaena îngheța. Nasul îi era roșu, culoarea îi îmbujorase obraji, iar urechile îi erau, de asemenea, roșii ca focul. Observându-i privirea, Celaena îi aruncă un rânjet, ochii ei de turcoaz fiind uimitor de luminoși.

— Obosit? îl tachină ea. *Știam* eu că nu te-ai ostenit să te antrenezi cât am fost plecată.

El chicoti și găfâi în același timp.

— Cu siguranță, *tu* nu te-ai antrenat cât ai fost plecată în misiune. Asta e a doua oară când a trebuit să încetinesc pentru tine.

O minciună sfruntată. Ea ținea pasul cu el destul de ușor acum, agilă ca un cerb cutreierând pădurea. Uneori, lui Chaol i se părea teribil de greu să nu o privească, să privească modul în care Celaena se mișca.

— Continuă să-ți spui asta, zise ea și alergă puțin mai repede.

El mări pasul, nevrând ca ea să îl lase în urmă. Servitorii croiseră o alee prin pătura de zăpadă care acoperea parcul, dar pământul încă era înghețat și alunecos.

Chaol își dăduse seama de asta din ce în ce mai des în ultima vreme – cât de mult îi displăcea când ea îl lăsa în urmă! Cum îi displăcea când ea pleca în misiunile alea blestemate și nu îl contacta timp de zile întregi sau chiar

săptămâni! Nu știa cum sau când se întâmplase, dar începuse să îi pese dacă ea se întorcea sau nu din misiunile ei. Și după toate prin câte trecuseră împreună...

Îl ucisese pe Cain la duel. Îl ucisese ca să o salveze pe ea. O parte din el nu regreta asta; o parte din el ar fi făcut-o din nou, fără să clipească. Dar cealaltă parte încă îl trezea în toiul nopții, ud learcă într-o baltă de sudoare pe care o simțea prea asemănătoare cu sângele lui Cain.

Celaena îl privea.

— Ce s-a întâmplat?

El se luptă cu vina crescândă.

— Ține-ți ochii pe cărare, altfel o să aluneci.

Pentru prima oară, ea îi ascultă sfatul.

— Vrei să vorbești despre asta?

Da. Nu. Dacă exista cineva care să poată înțelege vina și furia care îl cotopeau când se gândea la cum îl ucisese pe Cain, ea era aceea.

— Cât de des, spuse el printre răsufări, te gândești la oamenii pe care i-ai ucis?

Ea întoarse uimită privirea spre el, apoi încetini. El nu avea chef să se oprească și ar fi putut continua să alerge, dar ea îl prinse de braț și îl obligă să se oprească. Chipul îi era serios acum.

— Dacă tu crezi că este în *vreun* fel o idee bună să mă judeci chiar înainte să fi luat micul dejun...

— Nu, o întrerupse el, gâfâind. Nu... nu m-am referit la...

Înghiți în sec.

— Nu te judecam.

Dacă ar putea să-și recapete odată răsufarea, i-ar putea explica la ce se referise.

Privirea ei era la fel de încremenită precum parcul din jurul lui, dar apoi își dădu capul într-o parte.

— E despre Cain?

Auzind-o rostindu-i numele îi făcu maxilarul să se încleșteze, dar Chaol reuși să încuviințeze din cap.

Gheața din ochii ei se topi complet. Chaol ura mila din privirea ei, înțelegerea.

El era căpitanul gărzii, era de așteptat să ucidă pe cineva la un moment dat. Deja văzuse și făcuse destule în numele regelui; se luptase cu oameni, îi rănise. Așa că nici nu ar trebui să simtă asta și, mai ales, nu ar trebui să îi spună *ei*. Era o limită între ei, undeva, și era convins că în ultimele zile el o încălcase din ce în ce mai des.

— Nu o să-i uit niciodată pe oamenii pe care i-am ucis, spuse ea. Răsuflarea ei se involbura în aerul dintre ei. Nici măcar pe cei pe care i-am ucis pentru a supraviețui. Încă le văd fețele, încă îmi amintesc lovitura exactă cu care i-am ucis.

Privi către copacii scheletici.

— În unele zile, mi se pare că altcineva a făcut toate lucrurile astea. Și multe din viețile pe care mă *bucur* că le-am sfârșit. Indiferent de cauză, totuși... crima tot ia cu sine o mică parte din tine. Așa că nu cred că îi voi uita vreodată. Privirea ei o întâlni din nou pe a lui, iar el încuviință.

— Dar, Chaol, spuse ea și îi strânse și mai tare brațul, o strânsoare de care el nu mai fusese conștient, ceea ce s-a întâmplat cu Cain... acolo nu a fost asasinare, nici măcar o crimă cu sânge rece.

El încercă să pășească înapoi, dar strânsoarea ei era fermă.

— Ceea ce ai făcut tu nu a fost ceva lipsit de onoare, și nu pun asta doar pentru că viața mea era cea pe care o salvai. Se opri pentru o clipă. Nu vei uita niciodată că l-ai ucis pe Cain, puse ea în cele din urmă, iar când ochii ei îi întâlniră pe ai lui, inima lui Chaol bătu atât de tare, încât o simți în tot corpul.

— Dar nici eu nu voi uita ce ai făcut pentru a mă salva, adăugă ea.

Dorința de a se cufunda în căldura brațelor ei era coplășitoare. Se convinsese pe sine să se retragă din strânsoarea mâinii ei, se convinsese să încuviințeze din nou.

Era o limită între ei. Era posibil ca regele să nu se gândească de două ori la prietenia lor, dar să treacă acea limită finală ar putea fi fatal pentru amândoi; l-ar putea face pe rege să pună la îndoială loialitatea, poziția lui, totul.

Și dacă vreodată ar fi nevoit să aleagă între regele lui și Celaena... Se rugă Wyrdului să nu se confrunte niciodată cu acea decizie. Să stea cu fermitate de *această* parte a liniei era alegerea logică. Și cea onorabilă, de asemenea, din moment ce Dorian... Văzuse modul în care Dorian încă o privea. El nu și-ar trăda astfel prietenul.

— Păi, spuse Chaol cu un calm forțat, presupun că ar putea fi de folos ca asasinul Adarlanului să îmi fie îndatorat.

Ea făcu o plecăciune înaintea lui.

— La dispoziția ta.

Zâmbetul lui fu sincer de data asta.

— Haide, căpitane, spuse ea, pornind într-o alergare ușoară. Mi-e foame și n-am chef să-mi înghețe fundul pe aici.

El râse ușor și continuă să alerge prin parc.

*

Când își terminară alergarea, picioarele Celaenei se împleticeau, iar plămâni o usturau atât de tare din pricina frigului inhalat, încât ea credea că îi sângerau. Încetiniră pe măsură ce se îndreptau către interiorul călduros al palatului și spre micul dejun pe care Celaena de-abia aștepta să îl devoreze înainte de a pleca la cumpărături.

Intrară în grădinile castelului, croindu-și drum printre aleile pietruite și tufișurile impunătoare. Celaena își ținea mâinile ascunse sub brațe. Chiar și cu mânuși, degetele îi

erau încă înghețate bocnă. Iar urechile o înțepau dureros. Poate ar trebui să poarte un batic pe cap, deși Chaol ar tachina-o fără milă.

Aruncă o privire furișă partenerului ei, care își îndepărtase straturile exterioare de haine, dezvăluindu-și tricoul ud leoarcă lipit de trup. O cotiră pe după un tufiș, iar Celaena își dădu ochii peste cap când văzu ce îi aștepta înainte, pe alee.

În fiecare dimineață, din ce în ce mai multe domnițe găseau scuze pentru a se plimba prin grădini chiar după răsărit. La început, fuseseră doar câteva tinere care îi aruncaseră o privire lui Chaol și hainelor lui transpirate și apoi grăbiseră pasul. Celaena ar fi putut jura că ochii le ieșiseră din cap și că limbile li se rostogoliseră pe pământ.

Apoi, în dimineața următoare, apăruseră *din nou* pe alee, purtând rochii și mai frumoase. La o zi după aceea, apăruseră mai multe fete. Apoi și mai multe. Iar acum, fiecare rută directă de la parcul de jocuri către castel era patrulată de cel puțin un grup de tinere, așteptând ca el să treacă.

— O, te rog, sâsâi Celaena când trecură pe lângă două femei, care priviră de sub căciulile lor îmblănite pentru a-și flutura genele spre el.

Probabil că se treziseră cu mult înaintea zorilor pentru a se îmbrăca atât de elegant.

— Ce e? întrebă Chaol, ridicând din sprâncene.

Ea nu știa dacă el pur și simplu nu observa sau nu voia să spună nimic, dar...

— Grădinile sunt destul de aglomerate pentru o dimineață de iarnă, spuse ea precaută.

El ridică din umeri.

— Unii oameni o iau puțin razna stând închiși în casă toată iarna.

„Sau doar se bucură de priveliștea căpitanului gărzii și a mușchilor lui.“

— Corect, fu însă tot ce spuse Celaena, apoi închise gura.

Nu era nevoie să evedențieze asta dacă el era *atât* de neatent. Mai ales când unele dintre domnișoare erau grozav de frumoase.

— Astăzi mergi în Rifthold să-l spionezi pe Archer? întrebă blând Chaol când aleea fu eliberată de fete care roșeau și chicoteau.

Celaena încuviință.

— Vreau să văd care îi este programul, așa că probabil o să-l urmăresc.

— De ce să nu te ajut?

— Pentru că nu am nevoie de ajutorul tău.

Știa că probabil el avea să interpreteze răspunsul ei drept aroganță, ceea ce parțial și era, dar dacă el se implica, atunci avea să complice lucrurile când ea avea să îl ascundă pe Archer undeva în siguranță. Adică, după ce scotea adevărul de la el și afla ce planuri avea regele.

— Știu că nu ai nevoie de ajutorul meu. M-am gândit doar că ai vrea...

Se opri, apoi dădu din cap, parcă muștrându-se pe sine. Celaena se trezi vrând să știe ce voia Chaol să spună, dar cel mai bine era să lase baltă subiectul.

Cotiră din nou, interiorul castelului fiind atât de aproape încât ea mai că gemu la gândul acelei călduri delicioase, dar atunci...

— Chaol.

Vocea lui Dorian răsună în dimineața răcoroasă.

Ea *chiar* gemu atunci, un sunet de-abia șoptit. Chaol îi aruncă o privire uimită Celaenei înainte ca amândoi să se întoarcă și să-l vadă pe Dorian îndreptându-se spre ei, împreună cu un tânăr blond. Ea nu îl mai văzuse niciodată

pe acest tânăr, care era îmbrăcat elegant și părea de vârsta lui Dorian, dar Chaol se încordă.

Tânărul nu părea o amenințare, deși ea știa mai bine să nu subestimeze pe nimeni într-o curte ca aceasta. Avea doar un pumnal la curea, iar chipul palid îi părea mai degrabă jovial, în ciuda frigului dimineții.

Îl zări pe Dorian privind-o cu o jumătate de zâmbet, un licăr amuzat în ochii lui care o făcu pe Celaena să vrea să îl plesnească. Apoi prințul privi spre Chaol și chicoti.

— Și eu care credeam că toate domnișoarele au ieșit atât de devreme pentru mine și Roland. Când o să se pricopsească toate cu o răceală zdravănă, o să le spun taților lor că tu ești de vină.

Obrajii lui Chaol se colorară ușor. Deci nu era atât de neștiutor față de audiența lor matinală, pe cât o lăsase să creadă.

— Lord Roland, îi spuse el prietenului lui Dorian, apoi făcu o plecăciune.

Tânărul blond îi întoarse plecăciunea.

— Căpitane Westfall.

Vocea îi era destul de plăcută, dar ceva din ea o făcu pe Celaena să mediteze. Nu era amuzament sau aroganță, sau furie... Nu-și putea da seama ce era.

— Permite-mi să îți fac cunoștință cu vărul meu, îi spuse Dorian, bătându-l pe Roland pe umăr. Lord Roland Havilliard de Meah. El întinse o mână spre Celaena. Roland, ea e Lilian. Lucrează pentru tatăl meu.

Încă îi mai foloseau numele inventat când nu putea evita întâlnirea cu membrii curții, deși aproape toată lumea știa, până la un punct, că ea nu se afla la castel pentru nimicuri administrative sau politică.

— Plăcerea e de partea mea, spuse Roland, făcând o plecăciune. Ești nou-sosită la curte? Nu cred ca te-am văzut

în anii trecuți.

Felul în care vorbea îi dezvăluia Celaenei suficient despre trecutul lui cu femeile.

— Am sosit toamna asta, spuse ea puțin cam încet.

Roland îi aruncă un zâmbet curtenitor.

— Și ce fel de treabă faci pentru unchiul meu?

Dorian se mută de pe un picior pe altul și Chaol încremeni, dar Celaena îi întoarse zâmbetul lui Roland și spuse:

— Îngrop oponenții regelui acolo unde nimeni nu-i va găsi vreodată.

Roland, spre surprinderea ei, chicoti. Celaena nu îndrăzni să îl privească pe Chaol, care era sigură că avea să o mustre serios mai târziu.

— Am auzit despre Campionul regelui. Nu credeam că va fi cineva atât de... încântător.

— Ce te aduce la castel, Roland? vru Chaol să știe.

Când Chaol o privea pe ea așa, de obicei se trezea fugind îndirecția opusă.

Roland zâmbi din nou. Zâmbea prea mult și prea blând.

— Maiestatea Sa mi-a oferit un post în consiliul lui. Ochii lui Chaol se fixară asupra lui Dorian, care încuviință aprobator din cap. Am sosit noaptea trecută și voi începe de astăzi.

Chaol zâmbi, dacă îl puteai numi zâmbet. Da, cu *siguranță* ea avea să fugă dacă vreodată Chaol avea să o privească astfel.

Și Dorian înțelese privirea și chicoti intenționat. Dar înainte ca prințul să poată vorbi, Roland o studie pe Celaena mai departe, puțin cam prea intens.

— Poate că noi doi vom lucra împreună, Lilian. Poziția ta mă intrigă.

Pe Celaena nu ar fi deranjat-o să lucreze cu el, dar nu în

felul la care se referea Roland. Felul ei ar include un pumnal, o lopată și un mormânt nemarcat.

Ca și cum i-ar fi putut citi gândurile, Chaol puse o mână pe spatele ei.

— Am întârziat la micul dejun, spuse el, plecându-și capul spre Dorian și Roland. Felicitări pentru postul tău.

Vocea lui suna de parcă ar fi înghițit lapte stricat.

În timp ce îl lăsă pe Chaol să o conducă în interiorul castelului, Celaena își dădu seama că avea nevoie disperată de o baie. Dar nu avea legătură cu hainele ei transpirate, ci cu rânjetul slinos și ochii hoinari ai lui Roland Havilliard.

*

Dorian privi cum Celaena și Chaol dispărură în spatele tufișurilor, mâna căpitanului încă stăruind pe spatele ei. Ea nu făcu nimic să o îndepărteze.

— O alegere neașteptată pentru tatăl tău, chiar și cu competiția aceea, medită Roland lângă el.

Dorian își controlează iritarea înainte de a răspunde. Niciodată nu-l plăcuse în mod special pe vărul său, pe care îl vedea de cel puțin două ori pe an în copilărie.

Chaol îl ura de-a binelea pe Roland și, de fiecare dată când venea vorba despre el, erau folosite expresii precum „nenorocit viclean” și „ticălos răsfățat și miorlăit”. Cel puțin așa bombănisese Chaol în urmă cu trei ani, după ce căpitanul îl pocnise atât de tare pe Roland în față, încât tânărul leșinase.

Dar Roland o meritase. O meritase destul cât să nu intervină în reputația credincioasă a lui Chaol și, mai târziu, în numirea lui drept căpitanul gărzii. Nu făcuse decât să îmbunătățească poziția lui Chaol printre celelalte gărzi și cei mai puțin nobili.

Dacă Dorian și-ar lua inima în dinți, și-ar întreba tatăl ce fusese în capul lui atunci când îl numise pe Roland membru

al consiliului. Meah era un oraș mic, dar prosper de pe coasta Adarlanului, dar nu deținea o putere reală în politică. Nu avea nici măcar o armată stabilă, darămite santinele ale orașului. Roland era fiul vărului tatălui său; poate că regele era de părere că aveau nevoie de mai mult sânge Havilliard în sala de consiliu. Totuși... Roland nu avea experiență și întotdeauna păruse interesat mai mult de fete decât de politică.

— De unde vine campionul tatălui tău? întrebă Roland, atrăgându-l pe Dorian înapoi în prezent.

Dorian se întoarse spre castel, îndreptându-se spre o intrare diferită de cea pe care dispăruseră Chaol și Celaena. Încă își mai amintea cum arătau ei în clipa în care îi găsisese îmbrățișați în camera ei, după duel, în urmă cu două luni.

— E povestea lui Lillian și ea ar trebui s-o spună, minți Dorian.

Pur și simplu, nu avea chef să îi explice vărului său despre competiție. Era destul de rău că tatăl lui îi ordonase să îl ducă pe Roland la o plimbare matinală. Singurul lucru bun fusese că o văzuse pe Celaena meditând în mod evident asupra diverselor metode prin care îl putea îngropa pe tânărul lord.

— Este doar pentru uzul personal al tatălui tău sau o pot angaja și ceilalți consilieri?

— Ești aici de mai puțin de o zi și deja ai dușmani de care vrei să scapi, vere?

— Suntem niște Havilliard, vere. Mereu vom avea dușmani de care va trebui să scăpăm.

Dorian se încruntă. Totuși, era adevărat.

— Contractul ei este exclusiv cu tatăl meu. Dar dacă te simți amenințat, atunci îl pot pune căpitanul Westfall să numească un...

— O, desigur că nu. Eram doar curios.

Roland era o pacoste și mult prea conștient de efectul pe care înfățișarea lui și numele Havilliard îl aveau asupra femeilor, dar era inofensiv. Nu-i așa?

Dorian nu știa răspunsul și nici nu era sigur dacă voia să-l știe.

*

Salariul ei drept Campionul regelui nu era neînsemnat, iar Celaena cheltui fiecare bănuț din el. Pantofi, pălării, tunici, rochii, bijuterii, arme, accesorii pentru păr și cărți. Cărți, cărți și cărți. Atât de multe cărți, încât Phillipa fu nevoită să aducă încă o bibliotecă în camera ei.

Când Celaena se întoarse în apartamentul ei în acea după amiază, cărând cutii cu pălării, pungii colorate cu parfumuri și dulciuri și colete din hârtie maro cu cărțile pe care *trebuia* neapărat să le citească imediat, aproape că le scăpă pe toate la vederea lui Dorian Havilliard stând în foaierea ei.

— Pe toți zeii, spuse el, observând toate achizițiile ei.

Nu văzuse nici măcar jumătate. Acelea erau doar ce putea căra ea. Mai multe fuseseră comandate și mai multe aveau să fie livrate în curând.

— Păi, spuse el în timp ce Celaena lăsa pungile pe masă, aproape răsturnându-se peste un teanc de panglici din mătase, măcar nu porți negrul ăla îngrozitor astăzi.

Ea îi aruncă o privire încruntată peste umăr. Astăzi purta o rochie ivorie cu violet, puțin cam deschisă la culoare pentru sfârșitul iernii, dar purtată în speranța că primăvara avea să vină mai repede. În plus, hainele elegante îi garantau cele mai bune servicii în orice magazin pe care îl vizita. Spre surprinderea ei, mulți dintre vânzători și-o aminteau din urmă cu mulți ani și îi crezuseră minciuna despre o călătorie lungă pe continentul sudic.

— Și cărui fapt îi datorez această plăcere? Își înlătură mantia albă de blană, un alt cadou pentru sine, și o aruncă

pe unul din scaunele din jurul mesei din foaier. Nu te-am văzut deja în dimineața asta, în grădină? adăugă ea.

Dorian rămase pe scaun, cu acel rânjet copilăresc pe față.

— Prietenii nu au voie să se viziteze unul pe celălalt mai mult de o dată pe zi?

Ea îl privi încruntată. Să fie prietenă cu Dorian nu era ceva de era sigură că poate *face*. Nu când el avea întotdeauna acea sclipire în ochii lui de safir și nu când el era fiul bărbatului care îi avea soarta în mâini. Dar în cele două luni de când pusese capăt a orice ar fi fost între ei, se trezise deseori fiindu-i dor de el. Nu de sărutări și de flirturi, ci doar de *el*.

— Ce vrei, Dorian?

Un licăr de furie îi traversă chipul și Dorian se ridică. Ea fu nevoită să își lase capul pe spate pentru a-l privi.

— Ai spus că totuși mai vrei să fim prieteni.

Glasul îi era coborât.

Ea închise ochii pentru un moment.

— Am vorbit serios.

— Păi, fii prietena mea, spuse el, ridicând glasul. Cinează cu mine, joacă biliard cu mine. Spune-mi ce cărți citești sau cumperi, adăugă el, făcând un semn cu capul în direcția coletelor ei.

— A, da? întrebă ea, forțându-se să afișeze o jumătate de zâmbet. Și ai atât de mult timp zilele astea încât să vrei să petreci ore cu mine din nou?

— Păi, am grupul meu de domnițe de care trebuie să mă ocup, dar *întotdeauna* îmi pot face timp pentru tine.

Celaena flutură din gene spre el.

— Sunt cu adevărat onorată.

De fapt, gândul că Dorian stătea cu alte femei o făcea să își dorească să spargă o fereastră, dar nu ar fi drept să îi arate asta. Aruncă o privire ceasului de pe masa mică de lângă un

perete.

— De fapt, trebuie să mă întorc în Rifthold chiar acum, spuse ea.

Nu era o minciună. Încă mai avea câteva ore de lumină rămasă, timp suficient pentru a supraveghea casa elegantă a lui Archer și a-l urmări pentru a-i descoperi obiceiurile și locurile pe care le frecventa.

Dorian încuviință, zâmbetul pierindu-i.

Se lăsă tăcerea, întreruptă doar de ticăitul ceasului de pe masă. Celaena își încrucișă brațele, amintindu-și mirosul lui, gustul buzelor sale. Dar distanța asta dintre ei, această prăpastie oribilă care se întindea mai mult în fiecare zi... era spre binele lor.

Dorian făcu un pas mai aproape, cu palmele îndreptate spre ea.

— Vrei să lupt pentru tine? Asta este?

— Nu, spuse ea încet. Vreau doar să mă lași în pace.

În ochii lui licăriră cuvintele rămase nespuse. Celaena îl privi, nemișcată, până ce el plecă în tăcere.

Singură în foaiet, Celaena își încleștă și descleștă pumnii, deodată dezgustată de toate pachetele drăguțe de pe masă.

CAPITOLUL 5

Pe un acoperiș într-o parte foarte distinsă și respectabilă a Riftholdului, Celaena se ghemui în umbra unui coș de fum și se încruntă în adierea rece a vântului care sufla dinspre râul Avery. Își verifică ceasul de buzunar pentru a treia oară. Cele două întâlniri anterioare ale lui Archer Finn duraseră doar câte o oră fiecare. El era în casa de peste drum de aproape două.

Nu era nimic interesant la casa elegantă, cu acoperiș verde, iar ea nu aflase nimic despre cine locuia acolo, cu excepția numelui clientului, o anumită Lady Balanchine. Folosise același truc ca și la celelalte două case pentru a obține acea informație: se dăduse drept mesager pentru casa lordului cutare, mimase stinghereala, întrebase a cui casă era, vorbise puțin cu servitoarea, apoi își văzuse de drum.

Celaena își schimbă poziția picioarelor și întoarse capul. Soarele aproape apusese, temperatura scăzând cu fiecare minut care trecea. Până să poată intra ea însăși în casă, nu avea să afle mai mult altceva. Și având în vedere probabilitatea ca Archer chiar să facă ceea ce era plătit să facă, ea nu se grăbea să intre înăuntru. Mai bine să afle unde mergea, cu cine se vedea și pe urmă să facă următorul pas.

Trecuse atât de mult timp de când nu mai făcuse așa ceva în Rifthold, de când se ghemuia pe acoperișurile de un verde-smarald și afla tot ce putea despre prada ei. Era diferit de atunci când regele o trimisese în Belhaven sau pe teritoriul altui lord. Aici, acum, în Rifthold, se simțea ca și cum...

Se simțea ca și cum n-ar fi plecat niciodată. Ca și cum ar putea privi peste umăr să-l vadă pe Sam Cortland îngenunchind în spatele ei. Ca și cum, la sfârșitul nopții, nu s-ar fi întors la castelul de sticlă, ci la Breasla Asasinilor, în

ascunzătoarea din cealaltă parte a orașului.

Celaena oftă, ascunzându-și mâinile sub brațe pentru a-și menține degetele calde și agile.

Trecuse mai mult de un an și jumătate din noaptea de când își pierduse libertatea; un an și jumătate de când îl pierduse pe Sam. Și undeva, în acest oraș, se găseau răspunsurile la cum se întâmplase totul. Dacă îndrăzneia să caute, știa că avea să le găsească. Și știa că aveau să o distrugă din nou.

Ușa din față a casei se deschise, iar Archer coborî mândru scările, direct în trăsură care îl aștepta. De-abia zări o frântură din părul lui auriu și hainele elegante înainte ca el să se facă nevăzut.

Gemând, Celaena se îndreptă de spate și se grăbi să coboare de pe acoperiș. Câteva cățărări și sărituri o aduseră în curând înapoi pe străzile pavate.

Urmări trăsură lui Archer, intrând și ieșind din umbre în timp ce își croia drum prin oraș, o călătorie lentă din pricina traficului. Deși poate Celaena nu se grăbea să afle adevărul despre propria capturare și despre moartea lui Sam și, dacă era destul de convinsă că regele se înșela în privința lui Archer, o parte din ea se întreba dacă orice planuri ar fi descoperit despre această mișcare rebelă și planurile regelui aveau să o distrugă, de asemenea.

Și nu doar să o distrugă pe ea, ci tot ce ajunsese să iubească.

*

Savurând căldura focului, Celaena își lăsă capul pe spătarul micii canapele și își legănă picioarele peste brațul ei. Rândurile de pe hârtia dinaintea ei începeau să se înceteșeze, ceea ce nu era deloc surprinzător, având în vedere că era cu mult trecut de ora unsprezece, iar ea era trează dinainte de revărsatul zorilor.

Întins pe covorul roșu, tocit, în fața ei, stiloul de cleștar al lui Chaol licărea în flăcările focului în timp ce el răsfoia documente, semna lucruri și mâzgălea notițe. Oftând ușor, Celaena coborî actele din mâinile ei.

Spre deosebire de apartamentul ei spațios, dormitorul lui Chaol era doar o cameră mare, mobilată numai cu o masă lângă o fereastră singuratică și vechea canapea, așezată lângă șemineul din piatră. Câteva fâșii de tapiserie atârnav pe pereții gri din piatră, un dulap impunător din stejar stătea într-un colț, iar patul lui baldachin era decorat cu o cuvertură destul de veche, de un stacojiu decolorat. Există și o cameră de baie, nu la fel de mare ca a ei, dar suficient de spațioasă cât să încapă o cadă și toaleta. Avea doar o bibliotecă mică, plină cu cărți meticuloș aranjate. În ordine alfabetică, dacă îl cunoștea bine pe Chaol. Și probabil că avea acolo doar cărțile preferate, spre deosebire de a Celaenei, care găzduia fiecare titlu care îi cădea în mână, fie că îi plăcea cartea sau nu. Indiferent de biblioteca lui nefiresc de organizată, ei îi plăcea aici; era confortabil.

Începuse să vină aici în urmă cu câteva săptămâni, când gândurile despre Elena și Cain și pasajul secret o goniseră din apartamentul ei. Și deși el mormăise în legătură cu faptul că ea îi invadase intimitatea, Chaol nu o expediase și nici nu protestase la adresa vizitelor ei dese după cină.

Stiloul lui Chaol se opri din scrijelit.

— Amintește-mi, la ce lucrezi?

Celaena se lăsă pe spate și flutură hârtia deasupra capului.

— Doar informații despre Archer. Clienți, locuri frecventate, orarul lui zilnic.

Ochii de chihlimbar ai lui Chaol se topeau în lumina focului.

— De ce atâta deranj să-l urmărești când poți să-l împuști

și să termini odată cu asta? Ai spus că este bine păzit și totuși pare că i-ai dat destul de ușor de urmă azi.

Ea se încruntă. Chaol era prea inteligent pentru binele lui.

— Pentru că, dacă regele chiar are un grup de oameni care conspiră împotriva lui, atunci ar trebui să obțin cât mai multe informații despre ei înainte să-lucid pe Archer. Poate că, urmărindu-l pe el, voi descoperi mai mulți conspiratori sau măcar indicii despre reședințele lor.

Era adevărat și urmărise astăzi trăsura lui Archer pe străzile capitalei tocmai din acest motiv.

Dar în orele pe care le petrecuse urmărindu-l, el mersese doar la câteva întâlniri înainte să se întoarcă acasă.

— Corect, spuse Chaol. Deci tu acum... doar memorezi informații?

— Dacă sugerezi că nu am niciun motiv să fiu aici și că ar trebui să plec, atunci spune-mi să plec.

— Încerc doar să-mi dau seama ce este atât de plictisitor, încât să te adoarmă acum zece minute.

Ea se sprijini pe coate.

— N-am adormit!

Chaol ridică din sprâncene.

— Te-am auzit sforăind.

— Ești un mincinos, Chaol Westfall! Aruncă hârtia spre el și se prăbuși înapoi pe canapea. Am închis ochii doar pentru câteva minute, adăugă ea.

El dădu din nou din cap și se întoarse la lucru.

Celaena roși.

— N-am sforăit pe bune, nu-i așa?

Chipul lui era cât se poate de serios când spuse:

— Ca un urs.

Ea își înfipse pumnul în perna canapelei. Chaol rânji. Celaena pufni, apoi își lăsă brațul să atârne de pe canapea, jucându-se cu ațele vechiului covor în timp ce privea spre

tavanul din piatră.

— Spune-mi de ce îl urăști pe Roland.

Chaol își ridică privirea.

— N-am spus niciodată că îl urăsc.

Ea doar așteptă.

Chaol oftă.

— Cred că e destul de ușor să îți dai seama de ce îl urăsc.

— Dar a fost vreun incident care să...

— Au fost *multe* incidente și nu am chef să vorbesc despre niciunul.

Ea își luă picioarele de pe brațul canapelei și se ridică în capul oaselor.

— Ești țăfnos, așa-i?

Celaena luă un alt document, o hartă a orașului pe care marcase pozițiile clienților lui Archer. Majoritatea păreau să fie în districtul de lux, unde trăia elita Riftholdului. Casa lui Archer era în acel cartier, pe o stradă liniștită și respectabilă. Trasă cu unghia o linie în lungul ei, dar se opri când ochii îi căzură pe o stradă la câteva blocuri distanță.

Știa strada aia și știa casa de la colțul ei. De fiecare dată când se aventura în Rifthold, Celaena avea grijă să nu treacă niciodată prea aproape de ea. Astăzi nu fusese diferit; ocolise chiar câteva străzi pentru a o evita pe aceea.

Neîndrăznind să îl privească pe Chaol, întrebă:

— Știi cine este Rourke Farran?

Numele îi produse greață și se luptă cu o furie și durere de mult înăbușite, dar reuși să îl rostească. Pentru că, deși nu voia întreg adevărul... erau unele lucruri pe care trebuia să le știe despre capturarea ei. Încă mai trebuia să le știe, după tot acest timp.

Simți atenția lui Chaol îndreptată asupra ei.

— Lordul crimelor?

Ea încuviință, ochii zăbovindu-i pe strada unde atât de

multe lucruri merseseră atât de prost.

— Ai avut vreodată de-a face cu el?

— Nu, spuse Chaol. Dar... asta pentru că Farran e mort.

Celaena își ridică privirea din hartă.

— Farran e mort?

— A murit acum nouă luni. El și trei dintre oamenii lui au fost găsiți uciși de... Chaol își mușcă buza, încercând să își amintească numele. Wesley, spuse el în cele din urmă. Un bărbat pe nume Wesley i-a eliminat pe toți. Era...

Chaol își lăsă capul într-o parte.

— Era garda personală a lui Arobynn Hamel. L-ai cunoscut?

Celaena simți cum i se taie răsufierea.

— Am crezut că îl cunosc, spuse ea încet.

Pentru anii pe care îi petrecuse cu Arobynn, Wesley fusese o prezență tăcută și stinsă, un bărbat care de-abia o tolerase și întotdeauna avusese grijă să evedențieze faptul că, dacă ea devenea vreodată o amenințare la adresa stăpânului său, avea să o ucidă. Dar în noaptea în care fusese trădată și capturată, Wesley încercase să o oprească. Celaena se gândise că era din cauză că Arobynn poruncise să fie încuiată în camera ei, că fusese un mod de a o împiedica să caute răzbunare pentru moartea lui Sam de mâinile lui Farran; dar...

— Ce s-a întâmplat cu Wesley? întrebă ea. Oamenii lui Farran l-au prins?

Chaol își trecu o mână prin păr, privind în jos, pe covor.

— Nu. L-am găsit pe Wesley o zi mai târziu, datorită lui Arobynn Hamel.

Celaena simți cum sângele îi îngheață în vene, dar îndrăzni să întrebe:

— Cum?

Chaol o studie precaut.

— Corpul lui Wesley a fost înfipt în gardul din fier care înconjura casa lui Rourke. Era... destul sânge cât să sugereze că Wesley era viu când au făcut-o. Nu au mărturisit niciodată, dar am avut impresia că servitorii din casă au fost, de asemenea, instruiți să îl lase acolo până moare.

— Am crezut că era o încercare de a echilibra dușmănia străveche, pentru ca atunci când următorul lord al crimelor își ocupa locul, să nu îl vadă pe Arobynn și pe asasinii lui ca pe niște dușmani.

Celaena își coborî din nou privirea spre covor. În noaptea în care fugise din Breasla Asasinilor pentru a-l vâna pe Farran, Wesley încercase să o oprească. Încercase să îi spună că era o capcană.

Celaena alungă gândul înainte de a ajunge la o concluzie. Acela era un adevăr pe care trebuia să-l descopere și să-l studieze altă dată, când avea să fie singură, când nu trebuia să se îngrijoreze în legătură cu Archer și cu toată prostia aia cu rebeliunea. Când ar putea înțelege de ce Arobynn Hamei ar fi putut să o trădeze și ce avea să facă cu acea oribilă descoperire. Cât de mult avea să îl facă să sufere și să sângereze pentru asta.

După câteva clipe de tăcere, Chaol spuse:

— Nu am aflat niciodată de ce Wesley s-a dus după Rourke Farran, totuși. Wesley era doar o gardă personală. Ce avea împotriva lui Farran?

Ochii Celaenei ardeau, iar ea privi spre fereastră, unde cerul nopții era scăldat în lumina lunii.

— A fost un act de răzbunare.

Putea vedea cadavrul diform al lui Sam, zăcând pe masa aia din camera de sub sediul Breslei; încă îl putea vedea Farran ingenuncheat în fața ei, mâinile lui hoinărind peste trupul ei paralizat. Înghiți nodul din gât.

— Farran l-a capturat, torturat și ucis pe unul dintre...

partenerii mei. Iar în noaptea următoare, am plecat să-i întorc favoarea. Nu s-a încheiat așa de bine pentru mine.

Un lemn trosni în foc, crăpându-se și umplând camera cu un licăr de lumină.

— Acea a fost noaptea în care ai fost prinsă? întrebă Chaol. Dar am crezut că nu știi cine te-a trădat.

— Încă nu știu. Cineva ne-a angajat pe mine și pe partenerul meu să îl ucidem pe Farran, dar era doar o capcană, iar Farran era momeala.

Tăcere; apoi...

— Cum îl chema?

Celaena strânse din dinți, alungând amintirea a cum arătase ultima oară când îl văzuse, desfigurat pe masă.

— Sam, reuși ea să spună. Începu să respire sacadat. Nici măcar nu știu unde l-au îngropat, continuă ea. Nici măcar nu știu pe cine să întreb despre asta.

Chaol nu răspunse, iar ea nu știa de ce se deranja să vorbească, dar cuvintele pur și simplu curgeau.

— L-am dezamăgit, spuse ea. În orice fel care contează, l-am dezamăgit.

Din nou tăcere, apoi un oftat.

— Într-un fel nu l-ai dezamăgit, spuse Chaol. Pun pariu că el ar fi vrut ca tu să supraviețuiești – să *trăiești*. Așa că nu l-ai dezamăgit, nu în privința asta.

Celaena fu nevoită să se privească în altă parte ca să-și oblige ochii să nu mai ardă, dar încuviință.

După un moment, Chaol vorbi din nou:

— Numele ei era Lithaen. În urmă cu trei ani, lucra pentru una dintre doamnele de la curte. Iar Roland a crezut că ar fi amuzant ca eu să îl găsesc în pat cu ea. Știu că nu se compară cu ceea ce ai pățit tu...

Ea nu știuse că el fusese vreodată interesat de *cineva*, dar...

— Dar *ea* de ce a făcut-o?

El ridică din umeri, deși chipul îi era încă palid din pricina amintirii.

— Pentru că Roland este un Havilliard, iar eu sunt doar căpitanul gărzii. El chiar a și convins-o să meargă în Meah cu el, deși nu am aflat niciodată ce s-a ales de ea.

— Ai iubit-o.

— Am crezut că am iubit-o. Și am crezut că ea mă iubea. Chaol dădu din cap, de parcă s-ar fi muștrătat pe sine. Sam te-a iubit? întrebă el.

Da. Mai mult decât o iubise cineva vreodată. O iubise destul cât să riște totul, să renunțe la tot. O iubise atât de mult încât Celaena încă simțea ecourile iubirii lui, chiar și acum.

— Foarte mult, șopti ea.

Ceasul bătu ora unsprezece și jumătate, iar Chaol dădu din cap, eliberându-se de tensiunea acumulată.

— Sunt epuizat.

Ea se ridică, cumva neavând habar cum ajunseseră să vorbească despre oamenii care însemnaseră atât de mult pentru ei.

— Atunci ar trebui să plec.

Chaol se ridică în picioare, ochii sclipindu-i.

— Te conduc în camera ta.

Ea ridică privirea.

— Credeam că acum nu mai este nevoie să fiu escortată peste tot.

— Nu e nevoie, spuse el, îndreptându-se spre ușă. Dar *este* ceea ce obișnuiesc să facă prietenii.

— L-ai conduce pe Dorian în camera lui? Celaena își flutură genele, mergând spre ușă în timp ce el o deschise pentru ea. Sau este un privilegiu de care beneficiază doar prietenele tale domnițe? îl tachină ea.

— Dacă aş avea prietene domnițe, cu siguranță aş extinde oferta. Dar nu sunt sigur dacă tu te încadrezi la domnițe, totuși.

— Câtă galanterie! Nu e de mirare că fetele caută scuze ca să fie în grădină în fiecare dimineață.

El pufni și rămaseră tăcuți în timp ce înaintară pe coridoarele sumbre ale castelului, spre apartamentul ei din aripa cealaltă. Era o călătorie mohorâtă și adesea una răcoroasă, din moment ce ferestre care nu țineau la distanță frigul iernii aliniau fiecare zid al coridoarelor.

Când ajunseră la ușa apartamentul său, Chaol îi ură grăbit noapte bună și dădu să plece. Degetele Celaenei erau pe mânerul de bronz al ușii, când se întoarse spre el.

— Dacă pentru tine contează, Chaol, spuse ea. El se întoarse, cu mâinile în buzunare. Dacă ea l-a ales pe Roland în locul tău, asta o face cea mai mare fraieră din toată lumea, continuă Celaena.

Chaol o privi pentru un moment îndelungat, înainte de a spune grăbit:

— Mulțumesc, și se întoarse în camera lui.

Celaena îl privi îndepărtându-se, privi mușchii puternici înceștându-se pe spatele lui, vizibili chiar și prin tunica neagră, deodată recunoscătoare că Lithaen părăsise de mult castelul.

*

Miezul nopții bătu prin castel, clinchetul diform al ceasului turnului din grădină răsunând prin coridoarele întunecate și tăcute. Deși Chaol o escortase până la ușă, cinci minute de pășit agitat în dormitorul ei o trimiseră să cutreiere din nou castelul, îndreptându-se spre bibliotecă. Avea munți de cărți încă necitite în camera ei, dar nu avea chef să citească niciuna. Avea nevoie să *facă* ceva. Ceva care să îi distragă mintea de la discuția cu Chaol și de la amintirile care ieșiseră

la iveală în acea seară.

Celaena își strânse pelerina în jurul ei, încruntându-se la șuieratul vântului care viscolea zăpada de afară. Spera să fie câteva șeminee aprinse în bibliotecă. Dacă nu, avea să ia o carte care o *interesa*, să fugă înapoi în camera ei și să se cuibărească împreună cu Fleetfoot în patul ei călduros.

Celaena coti pe un coridor întunecat, brăzdat de ferestre, care ducea către ușile impunătoare ale bibliotecii, și încremeni.

Cu vântul rece din acea seară, nu era surprinzător să vezi pe cineva acoperit de o mantie neagră, cu gluga ascunzându-i chipul. Dar ceva în legătură cu silueta care stătea în ușile deschise ale bibliotecii trezi în Celaena acea parte primitivă care îi trimise un impuls de avertizare atât de puternic, încât nu mai făcu niciun pas.

Persoana își întoarse capul spre ea, oprindu-se, de asemenea.

Afară, zăpada viscolea, lovind ferestrele și zidurile de sticlă.

Era doar o persoană, își spuse ea pe măsură ce silueta se întoarse complet să o privească. O persoană purtând o mantie mai întunecată decât noaptea, o glugă atât de greoaie, încât îi ascundea fiecare trăsătură a feței.

Pufni spre ea, un sunet amenințător, animalic.

Celaena nu îndrăzni să se miște.

Pufni din nou și făcu un pas spre ea. Felul în care se *mișca*, asemenea fumului și umbrei...

O căldură vagă se cuibări în pieptul ei, apoi o lumină albastră, pulsatilă...

Ochiul Elenei strălucea.

Chestia ezită, iar Celaena încetă să mai respire.

Sâsâi, apoi alunecă un pas înapoi, în umbrele din spatele ușilor bibliotecii. Micul diamant albastru din centrul amuletei ei licări mai puternic, iar Celaena clipi din pricina luminii.

Când deschise ochii, amuleta se stinse, iar creatura cu glugă dispăruse.

Fără nicio urmă, nici măcar sunetul pașilor.

Celaena nu intră în bibliotecă. O, nu. Doar se întoarse repede în apartamentul ei, cu cât de multe demnitate putu. Deși își tot spunea că își închipuise totul, că era o halucinație din pricina atâtor ore de nesomn, Celaena auzea neîncetat cuvântul ăla blestemat.

„Planuri.”

CAPITOLUL 6

Probabil că persoana de pe coridor nu avea nicio legătură cu regele, își spusese Celaena în timp ce mergea, fără să *alerge* încă, spre camera ei. Erau mulți oameni străni într-un castel atât de mare și, deși rar vedea pe altcineva în bibliotecă, poate că oamenii doar... își doreau să meargă singuri în bibliotecă. Și în mod anonim. La o curte unde cititul nu era atât de la modă, poate că era doar un curtean care încerca să își ascundă dragostea pentru cărți de prietenii lui ironici.

Vreun curtean misterios, animalic. Care făcuse ca amuleta ei să strălucească.

Celaena intră în dormitorul său chiar când începu eclipsa de lună și gemu.

— Desigur că este o eclipsă, mormăi ea, întorcându-se dinspre ușile balconului și apropiindu-se de tapiseria de pe perete.

Deși nu voia, deși spera să nu o mai vadă vreodată pe Elena... avea nevoie de răspunsuri.

Poate că regina cea moartă avea să râdă de ea și să îi spună că nu era nimic. Pe toți zeii, *spera* ca Elena să spună asta. Pentru că, dacă nu o făcea...

Celaena dădu din cap și privi spre Fleetfoot.

— Ai chef să mă însoțești?

Câinele, de parcă simțind ce avea ea de gând să facă, se învârti de câteva ori în pat și se ghemui cu un pufăit.

— Mă gândeam eu, spusese ea.

În câteva minute, Celaena împinse dulapul greoi de la locul lui din fața tapiseriei care ascundea ușa secretă, luă o lumânare și începu să coboare scările uitate, spre palierul de dedesubt.

Cele trei arcade de piatră o întâmpinară. Cea din stânga ducea către pasajul care îi permitea să spioneze salonul

mare. Cea din centru ducea către canale și spre ieșirea secretă care i-ar putea salva viața într-o bună zi. Iar cea din dreapta... aceea ducea către mormântul uitat al străvechii regine.

În timp ce mergea spre mormânt, nu îndrăzni să privească spre palierul unde îl descoperise pe Cain chemând rideracul dintr-o altă lume, deși rămășițele ușii pe care creatura o spulberase încă zăceau pe podea. Erau găuri în zidul de piatră în care se izbise rideracul când o urmărise până în mormânt, înainte ca ea să ajungă la Damaris, sabia regelui de mult pierdut, Gavin, chiar la timp pentru a ucide monstrul.

Celaena își privi mâna, unde un cerc din cicatrici albe îi brăzda palma și îi înconjura degetul mare. Dacă Nehemia nu ar fi găsit-o în noaptea aceea, veninul mușcăturii rideracului ar fi ucis-o.

În cele din urmă, ajunse la ușa din capătul scării spiralate și se trezi holbându-se la mânerul din bronz, sub formă de craniu, din centrul ei.

Poate că nu fusese o idee chiar atât de bună. Poate că răspunsurile nu meritau toate astea.

Ar trebui să se întoarcă sus. Dacă stătea să se gândească mai bine, asta putea să meargă doar prost.

Elena păruse mulțumită că Celaena îi ascultase porunca de a deveni Campionul regelui, dar dacă ea apărea, atunci ar părea că este *dornică* să execute o altă sarcină de-a Elenei. Iar Wyrđ știa că avea destule pe cap acum.

Chiar dacă acea *chestie* de pe coridor nu păruse prietenoasă.

Mânerul-cranium părea să-i zâmbească, ochii săi privind într-ai Celaenei.

Pe toți zeii, ar trebui să plece de acolo.

Dar degetele îi tânjeau oarecum după mânerul ușii, ca și

cum o mână invizibilă o ghida...

— Nu ai de gând să bați?

Celaena sări înapoi, deja cu un pumnal în mână și pregătită să verse sânge în timp ce se lipi de zid. Era imposibil, probabil că își închipuia totul.

Craniul de pe ușă vorbise. Gura lui se mișcase în sus și în jos.

Da, asta era cu siguranță, absolut și indiscutabil *imposibil*. Mult mai puțin probabil și mai straniu decât orice altceva făcuse sau spusese Elena vreodată.

Privind-o cu ochi metalici, sclipitori, craniul din bronz plescăi. Avea *limbă*.

Poate că Celaena alunecase pe scări și se lovise cu capul de piatră. Ar avea mai mult sens decât *asta*. Un șir nesfârșit și vulgar de blesteme începu să curgă prin mintea ei, fiecare mai grosolan decât următorul, în timp ce se holba la craniu.

— O, nu fi atât de ridicolă, pufni craniul, mijind ochii. Sunt atașat de ușa asta. Nu te pot răni.

— Dar ești... înghiți Celaena în sec... magic.

Era imposibil, ar *trebui* să fie imposibil. Magia nu mai era, dispăruse din regat în urmă cu zece ani, înainte să fie interzisă de către rege.

— Totul în lumea asta este magic. Mulțumesc foarte mult pentru că afirmi ceea ce este evident.

Celaena își calmă mintea năucită suficient cât să poată spune:

— Dar magia nu mai funcționează.

— Magia cea nouă, nu. Dar regele nu poate șterge vrăji vechi, făcute cu puteri vechi, asemenea semnelor Wyrđ. Acele vrăji străvechi încă rezistă; mai ales cele care insuflă viața.

— Ești... viu?

Mânerul chicoti.

— Viu? Sunt făcut din bronz. Nu respir, nici nu mănânc

sau beau. Deci, nu, nu sunt viu. Nici nu sunt mort. Pur și simplu exist.

Celaena se holbă la micul mâner. Nu era mai mare decât pumnul ei.

— Ar trebui să îți ceri scuze, spuse mânerul. Habar n-ai cât de gălăgioasă și obositoare ai fost în ultimele luni, cu toată alergătura asta de colo-colo, măcelărind lighioane odioase. Am tăcut până ai fost martora a suficiente lucruri stranii ca să îmi poți *accepta* existența. Dar, aparent, urmează să fiu dezamăgit.

Cu mâinile tremurând, Celaena își puse pumnalul în teacă și lăsă jos lumânarea.

— Mă bucur *atât* de mult că, în sfârșit, mă consideri demn să vorbești cu mine!

Craniul din bronz închise ochii. Craniul avea pleoape. Cum de nu observase asta înainte?

— De ce ar trebui să vorbesc cu cineva care nu are bunăvoința de a mă saluta sau măcar de a ciocăni?

Celaena trase adânc aer în piept și privi ușa. Pietrele pragului încă purtau urmele trecerii rideracului prin ea.

— Ea este înăuntru?

— *Cine* să fie înăuntru? întrebă reticent craniul.

— Elena, regina.

— Desigur că este. Este aici de o mie de ani.

Ochii craniului păreau să licărească.

— Nu îți bate joc de mine, altfel te desprind de pe ușă și te topesc în foc.

— Nici măcar cel mai puternic om din lume nu m-ar putea desprinde de pe ușa asta. Însuși regele Brannon m-a pus aici ca să veghez peste mormântul ei.

— Atât de bătrân ești?

Craniul pufai.

— Cât de insensibil din partea ta să îmi insulti vârsta!

Celaena își încrucișă brațele. Prostii, magia întotdeauna ducea la prostii ca asta.

— Care este numele tău?

— Care este numele *tău*?

— Celaena Sardothien, mormăi ea.

Craniul râse.

— O, asta este așa de amuzant! Cel mai amuzant lucru pe care l-am auzit de secole bune!

— Taci din gură!

— Numele meu este Mort, dacă trebuie să știi.

Celaena ridică lumânarea.

— Mă pot aștepta ca toate întâlnirile noastre să fie atât de plăcute?

Se întinse către mâner.

— Chiar n-ai de gând să bați până la urmă? Tu chiar nu ai maniere.

Celaena își folosi toată stăpânirea de sine necesară să nu-i lovească fața micuță în timp ce bătu de trei ori în ușă, inutil de tare.

Mort zâmbi cu superioritate în timp ce ușa se deschise.

— Celaena Sardothien, își spuse în sinea lui și începu din nou să râdă.

Celaena sâsâi spre el și închise ușa.

Mormântul era slab luminat de o lumină încețoșată, iar Celaena se apropie de grilajul prin care pătrundea aceasta, purtată de la suprafață de o rază argintie. În mod obișnuit, locul era mai luminos, dar eclipsa întunecase mormântul.

Se opri nu prea departe de prag, puse lumânarea pe podea și se trezi holbându-se la... nimic.

Elena nu era acolo.

— Hei?

Mort chicoti de pe partea cealaltă a ușii.

Celaena își dădu ochii peste cap și deschise brusc ușa.

Desigur că Elena *nu* era acolo când ea avea o întrebare importantă. Desigur că putea vorbi doar cu cineva ca Mort. Desigur, desigur, desigur.

— Vine în noaptea asta?! întrebă poruncitoare Celaena.

— Nu, răspunse simplu Mort, de parcă ea ar fi trebuit deja să știe asta. Aproape că s-a distrus ajutându-te pe tine în aceste ultime luni.

— Poftim? Deci, ea... s-a dus?

— Deocamdată, până ce își recapătă puterea.

Celaena își încrucișă brațele, trăgând din nou aer în piept. Camera părea să arate la fel cum o văzuse ultima oară când fusese acolo. Cele două sarcofage din piatră erau în centru, unul înfățișându-l pe Gabin, soțul Elenei și primul rege al Adarlanului, iar celălalt pe Elena, ambii părând, într-un mod straniu, vii. Părul argintiu al Elenei se revărsa peste marginea coșciugului, întrerupt doar de coroana de pe capul ei și de urechile ascuțite delicate care o făceau jumătate om, jumătate Fae. Atenția Celaenei stărui asupra cuvintelor gravate la picioarele Elenei: „Ah! Timpul se scurge!“

Brannon, tatăl Fae al Elenei, ca să nu mai spunem primul rege al Terrasenului, gravase el însuși cuvintele pe sarcofag.

De fapt, întregul mormânt era straniu. Stelele fuseseră sculptate pe podea, iar copacii și florile împodobeau tavanul boltit. Pereții erau împânziți de semne Wyrđ, simbolurile antice care puteau fi folosite pentru a obține o putere care încă funcționa, o putere pe care Nehemia și familia ei o ținuseră secretă, până când Cain, cumva, o dobândise. Dacă regele afla vreodată de puterea lor, dacă descoperea că putea chema creaturi, așa cum făcuse Cain, ar putea dezlănțui răul asupra Erileii. Iar planurile lui ar deveni mai mortale.

— Dar Elena mi-a spus că, dacă te obosești să mai vii pe aici, zise Mort, are un mesaj pentru tine.

Celaena avu sentimentul că stă în fața unui val uriaș,

așteptând și tot așteptând să se spargă. Putea aștepta, mesajul putea aștepta, povara care i se pregătea putea aștepta, pentru încă un moment sau două de libertate. Merse în spatele mormântului, care fusese acoperit cu bijuterii și aur și cufere din care se revărsau bogății.

Înainte de toate acestea stăteau o armură și Damaris, legendara sabie a lui Gavin. Mănerul ei era de un argintiu auriu și nu era foarte împodobită, cu excepția unui capăt de forma unui ochi. În centrul lui nu era nicio bijuterie; era doar un inel gol din aur. Unele legende spuneau că atunci când Gavin o mânua pe Damaris, el putea vedea doar adevărul și de aceea fusese încoronat rege. Sau baliverne de genul ăsta.

Teaca lui Damaris era decorată cu câteva semne Wyrd. Totul părea să aibă legătură cu semnele alea blestemate. Celaena se încruntă și studie armura regelui. Putea încă vedea pe suprafața ei aurie zgârieturi și câteva adâncituri. Din bătălii, fără îndoială. Poate chiar din lupta cu Erawan, lordul întunecat care condusese armata demonilor și a morților împotriva continentului când regatele nu erau mai mult decât niște teritorii militante.

Elena spusese că și ea fusese războinică, de asemenea. Dar nici urmă de armura ei. Unde dispăruse? Probabil, zăcea uitată în vreun castel din alt regat.

Uitată. În același fel în care legenda redusese măreția prințesei războinice la nimic mai mult decât o domnișoară la ananghie într-un turn, pe care Gavin o salvase.

— Nu s-a terminat, nu-i așa? îl întrebă Celaena pe Mort în cele din urmă.

— Nu, spuse Mort, mai liniștit decât fusese înainte.

De asta se temea Celaena de săptămâni bune, de luni bune.

Lumina palidă a lunii se stingea. În curând eclipsa avea să fie completă, iar mormântul avea să se cufunde în beznă, cu

excepția lumânării.

— Să-i ascultăm mesajul, spuse Celaena, oftând.

Mort își drese glasul, apoi spuse cu o voce care suna, într-un mod straniu, ca a reginei:

— Dacă te-aș putea lăsa în pace, aș face-o. Dar ți-ai trăit viața conștientă de faptul că nu vei scăpa niciodată de anumite poveri. Fie că îți place sau nu, ești legată de soarta acestei lumi. Fiind Campionul regelui, te afli într-o poziție puternică și poți face diferența în viețile multora.

Stomacul Celaenei se încleștă.

— Cain și rideracul au fost doar începutul amenințării Frileii, continuă Mort, cuvintele lui răsunând în mormânt. Există o putere mult mai mare pornită să ne distrugă lumea.

— Iar eu presupun că trebuie să o gășesc?

— Da. Vor exista indicii care te vor duce la ea. Semne pe care trebuie să le urmezi. Să refuzi să ucizi țintele regelui este doar primul și cel mai mărunț pas.

Celaena privi spre tavan, ca și cum ar fi putut vedea prin suprafața sculptată în biblioteca de deasupra.

— Am văzut pe cineva pe coridoarele castelului astă-seară. *Ceva*. A făcut amuleta să strălucească.

— Uman? întrebă Mort, părând intrigat.

— Nu știu, recunoscui Celaena. Nu l-am simțit uman.

Închise ochii, trăgând adânc aer în piept. Așteptase asta de luni de zile.

— Totul are legătură cu regele, nu-i așa? Toate lucrurile astea oribile? Chiar și ordinul Elenei este despre gășirea oricărei puteri pe care *el* o deține, a amenințării pe care el o reprezintă.

— Deja știi răspunsul la asta.

Inima ei o luă la galop, de teamă, de furie, nu știa.

— Dacă ea este atât de puternică și știe atât de multe, atunci poate să meargă și să caute sursa puterii regelui de

una singură.

— Este soarta *ta* și responsabilitatea *ta*.

— Nu există soartă, mârâi Celaena.

— Spune fata care a fost salvată din ghearele rideracului pentru că o forță *oarecare* a obligat-o să coboare aici de Samhuinn, să o vadă pe Damaris și să descopere că este aici.

Celaena făcu un pas spre ușă.

— Spune fata care a petrecut un an în Endovier. Spune fata care știe că zeilor nu le pasă de viețile noastre mai mult decât ne pasă nouă de o insectă de sub picioarele noastre.

Celaena se încruntă, privind chipul sclipitor al lui Mort.

— Dacă stau să mă gândesc mai bine, nu prea văd *de ce* ar trebui să ajut Erilea, când este clar că zeii nu se deranjează nici ei să ne ajute, continuă ea.

— Nu vorbești serios, spuse el.

Celaena apucă mânerul pumnalului ei.

— Ba da. Așa că spune-i Elenei să-și găsească alt fraier căruia să-i poruncească.

— *Trebuie* să găsești sursa puterii regelui și să afli ce plănuiește să facă – înainte să fie prea târziu.

Celaena pufai.

— Nu înțelegi? Deja este prea târziu. E prea târziu de ceva *ani* deja. Unde era Elena acum zece ani, când putea alege dintr-o armată de eroi? Unde era ea și cerințele ei ridicole când lumea chiar avea nevoie de ele, când eroii Terrasenului au fost uciși sau vânați și executați de armatele Adarlanului? Unde era când regatele au căzut, unul câte unul, în puterea regelui?

Ochii îi ardeau, dar Celaena alungă durerea în locul acela întunecat din interiorul ei.

— Lumea este deja o ruină, iar eu nu voi fi victima greșelii vreunui fraier.

Mort miji ochii. În mormânt, lumina pălise; luna era

aproape în întregime acoperită acum.

— Îmi pare rău pentru pierderile tale, spuse el cu o voce care nu era tocmai a lui. Și îmi pare rău și pentru moartea părinților tăi, în noaptea aceea. A fost...

— Să nu mai vorbești *niciodată* despre părinții mei, mârâi Celaena, îndreptând un deget către el. Nu-mi pasă dacă ești magic sau ești lacheul Elenei, sau ești doar rodul imaginației mele. Dacă mai vorbești vreodată de părinții mei, fac ușa asta bucăți. Ai înțeles?

Mort doar se încruntă spre ea.

— Atât de egoistă ești? Atât de lașă? De ce ai venit din nou aici în seara asta, Celaena? Ca să ne ajuți pe toți? Sau doar să te ajuți pe tine? Elena mi-a spus despre tine, despre trecutul tău.

— Tacă-ți fleanca ruginită, izbucni ea și o porni furioasă în susul scării.

CAPITOLUL 7

Celaena se trezi înainte de răsăritul soarelui cu o durere groaznică de cap. O privire la lumânarea aproape topită de pe noptiera ei fu suficientă ca să-și dea seama că întâlnirea din mormânt nu fusese doar un vis urât. Ceea ce însemna că undeva departe, sub camera ei, *există* un mâner vorbitor al unei uși, adus la viață cu ajutorul unei vrăji străvechi. Și că Elena găsisese din nou o cale de a-i complica și mai mult viața.

Celaena mormăi și își scufundă fața în pernă. Vorbise serios seara trecută. Lumea nu mai putea fi ajutată. Chiar dacă... chiar dacă ea văzuse din proprie experiență cât de periculoase puteau deveni lucrurile – cât de rele puteau fi. Și că persoana de pe coridor...

Se întoarse pe spate, iar Fleetfoot îi atinse obrazul cu nasul ei umed. Mângâind leneșă capul câinelui, Celaena se holbă la tavan și la lumina cenușie care pătrundea prin draperii.

Nu voia să recunoască, dar Mort avea dreptate. Mersese în mormânt doar pentru a o pune pe Elena să se confrunte cu creatura de pe coridor, să se asigure din nou că ea nu trebuie să facă nimic.

„Planurile mele“, spusese regele. Iar dacă Elena o avertiza că trebuia să i le demaște, să afle sursa puterii lui... atunci probabil că erau rele. Mai rele decât sclavii din Calaculla și Endovier, mai rele decât uciderea mai multor rebeli.

Privi tavanul pentru alte câteva momente, până ce două lucruri îi deveniră clare.

Primul era că a *nu* demasca această amenințare ar putea fi o greșeală fatală. Elena tocmai spusese că trebuia să o *găsească*. Nu spusese și că ar trebui să o distrugă. Nimic despre înfruntarea regelui. Ceea ce era o ușurare, presupuse Celaena.

Iar al doilea era că trebuia să vorbească cu Archer, să se

apropie de el și să găsească o cale de a-i înscena moartea. Pentru că, dacă el făcea într-adevăr parte din această mișcare care știa despre planurile regelui, atunci ar putea-o scuti de necazul de a-l spiona pe rege și de a pune cap la cap orice indicii putea găsi. Dar, odată ce avea să facă pasul către Archer... Ei, bine, atunci totul avea să devină un joc mortal.

Așa că Celaena făcu rapid o baie și își îmbracă cele mai rafinate și călduroase haine înainte de a-l chema pe Chaol.

Era timpul ca ea să se întâlnească în mod întâmplător și convenabil cu Archer Finn.

*

Ca urmare a ninsorii de noaptea trecută, câteva biete suflete fuseseră recrutate să dezăpezească cele mai bune cartiere din Rifthold. Firmele erau deschise tot timpul anului și, în ciuda trotuarelor alunecoase, capitala era la fel de plină de viață în acea după-amiază ca în toiul verii.

Totuși, Celaena își *dorea* să fi fost vară, pentru că străzile mocirloase îi udau poalele rochiei de un albastru glaciari și era atât de frig, încât nici măcar pelerina ei din blană albă nu o putea încălzi. În timp ce mergeau în josul aglomeratei străzi principale, Celaena rămase lângă Chaol. El o bătuse la cap din nou să îl lase să o ajute cu Archer și invitându-l cu ea astăzi era cel mai inofensiv lucru pe care îl putea face, ca să nu o mai cicălească. Ea insistase ca el să poarte hainele lui obișnuite în locul uniformei de căpitan.

Pentru el, asta însemna o tunică neagră.

Din fericire, nimeni nu le dădu prea multă atenție, nu când erau atât de multe magazine și atâția oameni. Of, cât de mult îi plăcea bulevardul ăsta, unde toate lucrurile rafinate din lume erau vândute sau date la schimb! Bijutieri, pălărieri, croitori, cofetari, cizmari... Deloc surprinzător, Chaol trecu pe lângă fiecare vitrină fără măcar să privească spre deliciale expuse.

Ca de obicei, era aglomerație la Willows, o ceainărie unde știa că Archer lua prânzul. Părea să ia masa acolo în fiecare zi, cu alți câțiva curtezani. Desigur, nu avea *nicio* legătură cu faptul că majoritatea patroanelor de elită din Rifthold, de asemenea, luau prânzul aici.

Luă brațul lui Chaol pe măsură ce se apropiară de ceainărie.

— Dacă intri arătând de parcă ai vrea să înjunghii pe cineva, spuse Celaena încet, lipindu-și cotul de al lui, atunci sigur vor ști că ceva nu este în regulă. Și, din nou, *nu* îi spune lui nimic. Lasă vorbitul și farmecul pe seama mea.

Chaol ridică din sprâncene.

— Deci eu sunt aici doar de decor?

— Zi mersi că te consider un accesoriu potrivit.

Chaol mormăi ceva ce Celaena era sigură că el nu ar fi vrut ca ea să audă, dar își încetini pasul într-un mers elegant.

Lângă arcada din piatră și sticlă a intrării în ceainărie erau parcate trăsurile elegante, oameni urcând sau coborând din ele. Și ei ar fi putut lua o trăsură, ar fi *trebuit* să ia o trăsură, având în vedere cât de frig era. Dar, în mod stupid, ea își dorise să meargă pe jos, să vadă orașul la brațul căpitanului gărzii, deși el arătase tot timpul de parcă după fiecare colț și pe fiecare alee pândea o amenințare. Dacă stătea să se gândească mai bine, o trăsură probabil că le-ar fi făcut și o intrare mai potrivită.

Intrarea la Willows necesita calitatea de membru, care era foarte greu de obținut; Celaena servise de câteva ori ceaiul acolo când era mai mică, datorită numelui lui Arobynn Hamel. Încă își putea aminti clinchetul porțelanului, bârfele șoptite, camera vopsită în culoarea minții și a frișcăi și ferestrele mari, din podea până în tavan, care dădeau într-o grădină splendidă.

— Nu mergem acolo, spuse Chaol și nu era tocmai o întrebare.

Celaena afișă un rânjet viclean.

— Doar nu ți-e teamă de niște doamne bătrâne și arțăgoase și de domnițe care se hlizesc.

El îi aruncă o privire încruntată, iar ea îl bătu pe umăr.

— Nu mă ascultai când îți explicam planul? Doar o să ne *prefacem* că așteptăm pentru masa noastră. Așa că nu te panica: nu va fi nevoie să te lupți cu toate domnițele astea răutăcioase, care își întind ghearele spre tine.

— Data viitoare când ne antrenăm, spuse el în timp ce își croiau drum prin îmbulzeala de femei elegant îmbrăcate, amintește-mi să te fac praf.

O femeie în vârstă se întoarse și se încruntă la el, iar Celaena îi oferi o privire apologetică și exasperată, parcă vrând să spună „Bărbații!” Apoi își înfipse unghiile în tunica groasă a lui Chaol și îi spuse printre dinți:

— Acum vine partea în care tu taci din gură și te prefaci că ești un ornament lipsit de creier. Nu ar trebui să fie prea greu pentru tine.

Ciupitura pe care Chaol i-o întoarse îi transmise Celaenei că avea de gând să o facă serios să transpire la următorul antrenament. Ea rânji.

După ce găsiră un loc chiar la baza treptelor care duceau către ușile duble, Celaena își privi ceasul de buzunar. Archer își începuse prânzul la ora două, iar de obicei masa se sfârșea cam în nouăzeci de minute, ceea ce însemna că urma să plece dintr-o secundă în alta. Ea făcu o figură bună simulând cotrobăitul prin micuța ei poșetă, iar Chaol, răbdător, rămase tăcut, observând mulțimea din jurul lor, ca și cum aceste femei sofisticate i-ar putea ataca în orice moment.

Trecură câteva minute, iar mâinile ei amorțiră în timp ce

oamenii continuau să intre și să iasă din ceainărie atât de des, încât nimeni nu se deranja să observe că ei erau singurii care *nu* se pregăteau să intre. Dar atunci, ușile din față se deschiseră, iar Celaena zări o frântură din părul arămiu și un zâmbet orbitor, iar ea se mișcă.

Chaol îi făcu jocul cu un talent uimitor, escortând-o în susul scărilor, sus, sus, până când...

— Au! se plânse ea, lovindu-se de un umăr lat și musculos.

Chaol chiar o trase spre el, punând o mână protectoare pe spatele ei pentru a o împiedica să se prăbușească pe scări. Ea privi în sus, printre gene, iar apoi...

O clipire, două clipiri.

Chipul splendid care o privea se destinse într-un zâmbet.

— *Laena?*

Ea plănuise să zâmbească oricum, dar când auzi vechiul lui nume de alint pentru ea...

— Archer!

Îl simți pe Chaol încordându-se ușor, dar nu se deranjă să îl privească. Era greu să își ia privirea de pe Archer, care fusese și încă era cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată. Nu chipeș – *frumos*. Pielea lui licărea aurie chiar și în toiul iernii, iar ochii lui verzi...

„Pe toți zeii! Wyrdul să mă salveze!”

Și gura lui era o operă de artă, de asemenea, toate trăsăturile lui senzuale și blânde implorând să fie explorate.

Ca și cum ar fi coborât dintr-un vis, Archer dădu brusc din cap.

— Ar trebui să ne dăm la o parte de pe trepte, spuse el, gesticulând cu mâna către strada de jos. Doar dacă tu și însoțitorul tău nu aveți o rezervare...

— A, oricum am ajuns cu câteva minute mai devreme, spuse ea, dând drumul brațului lui Chaol și pornind spre

stradă.

Archer o urmă, oferindu-i ocazia de a arunca o privire hainelor lui, tunicii excelent croite și pantalonilor, cizmelor înalte până la genunchi, o pelerină greoaie. Niciuna dintre piese nu *striga* bogăție, dar Celaena își putea da seama că totul era scump. Spre deosebire de unii dintre curtezanii fără gust, farmecul lui Archer fusese întotdeauna mai viguros și mai masculin.

Umerii lați și musculoși și corpul puternic; zâmbetul atotștiitor; chiar și chipul lui frumos radia un simț al masculinității care o făcea pe Celaena să se chinuie să-și aducă aminte ceea ce plănuise să spună.

Chiar și Archer părea să își caute cuvintele când se priviră unul pe celălalt în stradă, la câțiva pași de mulțimea preocupată.

— A trecut ceva timp, începu ea, zâmbind din nou.

Chaol rămase cu un pas în urma ei, extrem de tăcut. Și mohorât.

Archer își băgă mâinile în buzunare.

— Aproape că nu te-am recunoscut. Erai doar o fetiță când te-am văzut ultima dată. Erai... pe toți zeii, cred că aveai treisprezece ani.

Celaena nu se putu abține... îl privi pe sub gene și spuse mios:

— Nu mai am treisprezece ani.

Archer îi oferă un zâmbet senzual în timp ce o analiză din cap până-n picioare, înainte să spună:

— Așa s-ar părea.

— Și tu te-ai mai împlinit puțin, spuse ea, întorcându-i favoarea de a-l studia.

Archer rânji.

— Riscul profesiei.

Își înclină capul într-o parte, apoi își mută privirea pe

Chaol, care acum stătea cu brațele încrucișate. Celaena încă își amintea cât de priceput era el la observarea detaliilor. Era, probabil, unul dintre motivele pentru care devenise unul dintre cei mai buni curtezani din Rifthold. Și un oponent formidabil când Celaena se antrena în Breasla Asasinilor.

Ea îi aruncă o privire lui Chaol, care era mult prea ocupat fixându-l pe Archer cu privirea pentru a-i observa atenția pe care i-o acorda.

— El știe totul, îi spuse ea lui Archer.

O oarecare tensiune se scurse de pe umerii lui Archer, dar surprinderea și amuzamentul dispăreau, de asemenea, înlocuite de o compasiune ezitantă.

— Cum ai ieșit? întrebă Archer precaut, fără să pomenească încă nimic despre profesia ei sau despre Endovier, în ciuda asigurării ei că bărbatul care o însoțea știa.

— Am fost lăsată să plec. De către rege. Lucrez pentru el acum.

Archer îl privi din nou pe Chaol, iar ea făcu un pas spre curtezan.

— El este un prieten, spuse ea încet.

Oare în ochii lui citea suspiciune sau teamă? Și asta pentru că ea lucra pentru un tiran de care lumea se temea sau pentru că el chiar devenise un rebel și avea ceva de ascuns? Celaena rămase cât mai naturală posibil, la fel de neamenințătoare și de relaxată cum ar fi cineva care tocmai se întâlnește cu un vechi prieten.

— Arobynn știe că te-ai întors? întrebă Archer.

Asta nu era o întrebare pentru care Celaena era pregătită sau pe care voise să o audă. Ridică din umeri.

— Are ochi peste tot; aș fi surprinsă dacă nu ar ști.

Archer încuviință solemn.

— Îmi pare rău. Am auzit despre Sam și despre ce s-a

întâmplat la casa lui Farran în noaptea aceea.

Archer dădu din cap, închizând ochii.

— Eu doar... îmi pare rău, continuă el.

Deși inima i se încleștă la auzul cuvintelor lui, Celaena încuviință:

— Mulțumesc.

Puse o mână pe brațul lui Chaol, deodată simțind nevoia să-l atingă, să se asigure că încă era acolo. Simțind nevoia să înceteze să mai vorbească despre *asta*, de asemenea, Celaena oftă și se prefăcu interesată de ușile din geam de la capătul treptelor.

— Ar trebui să intrăm, minți ea.

Îi oferi un zâmbet lui Archer.

— Știu că m-am purtat ca o răsfățată ticăloasă când te-ai antrenat în Breaslă, dar... vrei să iei cina cu mine mâine? Am seara liberă.

— Cu siguranță ai avut momentele tale atunci.

Archer îi întoarse zâmbetul și schiță o plecăciune.

— Va trebui să reprogreamez câteva întâlniri, dar mi-ar face plăcere.

Cotrobăi prin buzunarul pelerinei și scoase o carte de vizită alb-gălbuie, gravată cu numele și adresa lui.

— Doar trimite-mi vorbă cu locul și ora și voi fi acolo, spuse el.

*

Celaena fu tăcută după plecarea lui Archer, iar Chaol nu încercase să înceapă o conversație cu ea, deși murea de nerăbdare să spună ceva.

Nici măcar nu știa de unde să înceapă.

În timpul discuției, nu putuse să se gândească decât la cât de mult își dorea să îl dea pe Archer cu capul lui drăguț de zidul de piatră al clădirii.

Chaol nu era un prost. El îi cunoștea câteva dintre

zâmbete, iar roșeața ei nu fusese falsă. Și deși el nu avea nicio pretenție asupra ei, deși să aibă vreo pretenție ar fi cel mai stupid lucru pe care l-ar putea face vreodată, gândul că ea era sensibilă la farmecele lui Archer îl făcu să vrea să aibă o mică discuție cu curtezanul.

În loc să se îndrepte înapoi spre castel, Celaena începu să meargă prin districtul bogătașilor, în inima orașului, cu pași leneși. După aproape treizeci de minute de tăcere, Chaol se gândi că se calmase suficient cât să fie civilizată.

— *Laena?* întrebă el poruncitor.

Cât de cât civilizată, cel puțin.

Fâșiile aurii din ochii ei turcoaz erau luminoase în soarele după-amiezii.

— Dintre toate lucrurile care s-au spus acolo, *ăsta* te-a deranjat cel mai tare?

Da. Să-l ferească Wyrdul, dar îl deranjase al dracului de mult.

— Când ai spus că îl cunoști, nu mă gândeam că *atât* de bine.

Chaol se luptă cu furia bruscă și stranie care clocotea din nou în interiorul lui. Chiar dacă ea fusese fermecată de frumusețea lui, ea avea să-l ucidă pe Archer. Chaol fu nevoit să își amintească asta.

— Povestea mea cu Archer mă va ajuta să obțin de la el informații despre orice ar fi rebeliunea asta, spuse ea, privind casele elegante în timp ce treceau pe lângă ele. Străzile rezidențiale erau liniștite, în ciuda centrului agitat al orașului, aflat la doar câteva străzi distanță.

— El este unul dintre puținii oameni care chiar mă *place*, să știi. Sau măcar o făcea în urmă cu ceva ani. Nu ar trebui să fie prea greu să aflu ceva despre orice ar putea plănuți acest grup împotriva regelui – sau despre cine ar putea fi ceilalți membri.

Unei părți din el ar trebui să-i fie rușine pentru că se simțise ușurat la gândul că ea avea să îl ucidă. Chaol era un om mai bun de atât și cu siguranță nu era genul de bărbat posesiv.

Iar zeii știau că el nu avea nicio pretenție asupra ei. Văzuse expresia de pe chipul ei când Archer îl menționase pe Sam.

Chaol auzise despre moartea lui Sam Cortland întâmplător. Nu știuse că Celaena și Sam se cunoscuseră, că Celaena... *iubise* vreodată atât de puternic. În noaptea în care fusese prinsă, ea nu plecase să-și primească banii pentru un contract – nu, intrase în casa aia ca să se răzbune pentru pierderea pe care el nu și-o putea închipui.

Merseră în josul străzii, Celaena fiind aproape lipită de Chaol. El se luptă cu dorința de a se apleca spre ea, de a o trage mai aproape de el.

— Chaol? spuse ea după câteva minute.

— Hmm?

— Știi că *urăsc* din tot sufletul când îmi spune Laena, nu-i așa?

Un zâmbet apăru în colțul buzelor lui, împreună cu un licăr de ușurare în ochi.

— Deci, data viitoare când voi vrea să te enervez...

— Nici măcar să nu-ți treacă prin cap!

Zâmbetul lui deveni mai larg, iar licărul de ușurare se transformă în ceva care-l lovi în moalele capului când ea îi zâmbi înapoi.

CAPITOLUL 8

Celaena plănuiise să petreacă restul zilei urmărindu-l pe Archer de la distanță, dar în timp ce se îndepărtau de ceainărie, Chaol o informă că regele ordonase ca ea să fie prezentă împreună cu garda la o cină oficială în acea noapte. Și deși se putea gândi la mii de scuze să scape de obligație, orice comportament suspect din partea ei putea atrage atenția nedorită. Dacă, într-adevăr, avea de gând să o asculte pe Elena de data asta, avea nevoie ca regele, ca întregul lui *imperiu*, să creadă că ea era servitorul ei ascultător.

Cina avea locul în Salonul Mare, iar Celaena se abținu din răspuseri să nu alerge spre masa lungă din centrul încăperii și să devoreze mâncarea direct din farfuriile consilierilor adunați și nobilimii dichisite. Miel fript cu cimbru și levănțică, rață cu sos de portocale, fazan cu sos de ceapă verde... Serios, nu era drept.

Chaol o postase lângă o coloană de lângă ușile din sticlă care dădeau în curtea interioară. Deși Celaena nu purta uniforma neagră a gărzilor regale, cu balaurul auriu brodat pe piept, se potriveaua destul de bine peisajului cu hainele ei negre. Măcar era destul de departe de toată lumea, astfel încât nimeni să nu-i poată auzi stomacul mormăind.

Și alte mese fuseseră pregătite, pentru nobilimea mai puțin importantă care fusese invitată, cu toții fiind îmbrăcați impecabil pentru ocazie. Atenția majorității, a gărzilor, a nobilimii, rămase pe masa centrală, unde regele și regina stăteau împreună cu cei mai apropiați membri ai curții. Ducele Perrington, bruta mătăhăloasă, era și el acolo, iar Dorian și Roland erau în apropiere, pălăvrăgind cu oamenii simandicoși care alcătuiau consiliul regelui. Oameni care secătuiseră alte regate pentru a plăti pentru hainele și bijuteriile și aurul din camera aceea. Nu că ea era mai presus

de ei în anumite privințe.

Deși încercă să evite să-l privească pe rege, de fiecare dată când arunca o privire spre el, Celaena se întreba de ce el se mai deranja să participe la astfel de evenimente, când se putea descurca și fără prostiile astea. Nu-i trecu niciun răspuns logic prin cap. Și nu se gândi nici măcar o clipă că el putea fi atât de idiot, încât să-și dezvăluie adevăratele planuri în fața tuturor acestor oameni.

Chaol stătea în poziție de drepti lângă coloana din dreptul scaunului regelui, ochii lui scanând încăperea, mereu în alertă. În această seară îi adusese aici pe cei mai buni oameni ai săi, toți aleși de el însuși în acea după-amiază. Nu părea să-și dea seama că nimeni nu ar fi atât de sinucigaș, încât să-l atace pe rege la un asemenea eveniment public. Celaena încercase să-i explice asta, dar Chaol doar o privise încruntat și îi spusese să nu-i facă probleme.

De parcă *ea* ar fi atât de sinucigașă.

Cina se încheie cu regele ridicându-se și luându-și rămas-bun de la oaspeții săi, regina Georgina urmându-l tăcută și supusă în timp ce ieșiră din Salonul Mare. Ceilalți oaspeți rămaseră, dar acum se plimbau de la o masă la alta, discutând cu mai multă ușurință decât o făcuseră când regele era de față.

Dorian se ridică, Roland stând încă lângă el în timp ce vorbeau cu trei tinere domnițe, remarcabil de drăguțe. Roland spusese ceva care le făcu pe fete să chicotească și să roșească în spatele evantaielor lor din dantelă, iar buzele lui Dorian schițară un zâmbet.

Nu era posibil ca Dorian să-l placă pe Roland. Ea nu avea nimic mai mult decât un presentiment și povestea lui Chaol după care să se ghideze, dar... era ceva în ochii de smarald ai lui Roland care o făceau să vrea să-l tragă pe Dorian cât mai departe de el. Dorian juca un joc periculos, de asemenea,

realiză ea. Ca prinț moștenitor, era nevoit să nu depășească limitele cu anumiți oameni. Poate că Celaena ar trebui să discute cu Chaol despre asta.

Celaena se încruntă. Să-i spună lui Chaol ar putea însemna că trebuia să dea niște explicații incomode. Poate că ar trebui doar să-l avertizeze ea însăși pe Dorian de îndată ce cina lua sfârșit. În ciuda trecutului lui cu femeile, el era tot ce trebuia să fie un prinț: inteligent, amabil, fermecător. De ce nu îl abordase pe *el* Elena pentru sarcinile ei?

Dorian nu putea ști ce pune la cale tatăl său, nu, el nu s-ar fi purtat așa dacă ar fi știut că tatăl lui avea asemenea intenții sinistre. Și poate că nu ar trebui să știe niciodată.

Indiferent de ceea ce simțea pentru el, Dorian era moștenitorul tronului. Și poate că tatăl său avea să-i dezvăluie într-o zi puterea lui și să-l oblige pe Dorian să facă o alegere cu privire la ce fel de conducător ar fi vrut să devină. Dar Celaena nu se grăbea să-l vadă pe Dorian făcând acea alegere; nu încă. Când avea să o facă, ea putea doar să se roage ca el să fie un rege mai bun decât tatăl lui.

*

Dorian știa că Celaena îl privea. Îi aruncase priviri furișe în tot timpul cinei insuportabile. Dar, de asemenea, se uitase și la Chaol, iar când o făcuse, Dorian putea să jure că tot chipul ei se schimbase, devenise mai blând, mai meditativ.

Celaena se rezemă de stâlpul de lângă ușă, curățându-și unghiile cu un pumnal. Slavă Wyrdului că tatăl lui plecase, pentru că era destul de sigur că regele ar fi jupuit-o pentru asta.

Roland le mai spuse ceva celor trei domnițe din fața lui, fete ale căror nume Dorian le auzise și le uitase imediat, iar ele chicotiră din nou. Cu siguranță, Roland era un rival la capitolul farmec. Și se părea că mama lui Roland îl însoțise ca să-i găsească tânărului lord o mireasă, o fată cu pământ

și bani care să sporească importanța unui Meah. Nu era nevoie ca Dorian să-l întrebe pe Roland ca să știe că până în noaptea nunții, vărul lui avea să se bucure de toate beneficiile vieții într-un castel ca tânăr lord.

Ascultându-l flirtând, privindu-l rânjind acelor fete, Dorian nu își dădea seama dacă voia să-l pocnească pe Roland sau să plece. Dar toți anii în care trăise în curtea asta ca un focar de infecție îl împiedicau pe Dorian să facă altceva în afară de a părea glorios de plictisit.

Îi aruncă din nou o privire Celaenei, doar pentru a o vedea privindu-l pe Chaol, ai cărei ochi erau, în schimb, ațintiți asupra lui Roland. Simțind atenția lui Dorian, Celaena îi întâlnește privirea.

Nimic. Nici măcar un fior. Temperamentul lui Dorian se aprinse atât de repede, încât se trezi luptându-se să-și păstreze controlul. Mai ales când ea își luă din nou privirea de la el – și se întoarse pe căpitan. Și rămase acolo. *Destul.*

Fără să se deranjeze să-și ia rămas-bun de la Roland sau de la domnițe, plecă din Salonul Mare. Avea lucruri mai importante pentru care să se îngrijească decât ceea ce simțea Celaena pentru prietenul lui. El era prințul moștenitor al celui mai mare imperiu din lume. Întreaga lui existență era legată de coroană și de tronul de cleștar care într-o zi avea să fie al lui. Ea pusese capăt lucrurilor dintre ei *din cauza* acelei coroane și tronului, pentru că își dorea o libertate pe care el nu i-o putea oferi... niciodată.

— Dorian, îl strigă cineva când intră pe coridor.

Nu trebuia să se întoarcă pentru a ști că era Celaena. Ea îl prinse din urmă, potrivindu-și pașii cu ai lui. Dorian nu știa nici măcar *încotro* mergea, știa doar că trebuia să iasă din Salonul Mare. Ea îi atinse brațul, iar el se uri pe sine pentru că se bucurase de atingere.

— Ce vrei? o întrebă el.

Trecură pe coridoarele aglomerate, iar ea îl trase de braț, făcându-l să încetinească.

— Ce s-a întâmplat?

— De ce s-ar fi întâmplat ceva?

„De cât timp tânjești după el?“ era întrebarea pe care i-ar fi pus-o Dorian. La dracu cu toate. Încă îi păsa. La naiba cu el pentru fiecare moment pe care îl petrecuse cu ea.

— Arăți de parcă ai vrea să izbești pe cineva de vreun perete.

El ridică din sprâncene. Nu-și dădu seama că se strâmbase.

— Când ești furios, îi explică ea, ochii tăi capătă... privirea asta rece. De gheață.

— Sunt bine.

Continuă să meargă, iar ea continuă să-l urmeze spre... spre oriunde mergea el. Biblioteca, hotărî Dorian, luând-o în josul unui pasaj. Avea să meargă în biblioteca regală.

— Dacă ai ceva de spus, zise el destul de țăfnos, atunci spune-o.

— Nu am încredere în vărul tău.

El se opri, liniștea așternându-se pe coridor.

— Nici măcar nu-l cunoști.

— Poți să-l numești instinct.

— Roland este inofensiv.

— Poate. Poate nu. Poate că are propriile planuri pentru care se află aici. Iar tu ești prea deștept ca să fii un pion în jocul cuiva, Dorian! El este din Meah.

— Și?

— Și Meah este un oraș-port micuț și insignifiant. Asta înseamnă că are puțin de pierdut și *mult* de câștigat. Asta îi face pe oameni periculoși. Nemiloși. Te va folosi dacă va putea.

— La fel cum o asasină din Endovier m-a folosit ca să

ajungă Campionul regelui?

Celaena rămase cu gura căscată.

— Asta crezi tu că am făcut?

— Nu știu ce să cred.

Dorian se întoarse.

Ea mârâi, la propriu, la el.

— Păi, lasă-mă să-ți spun ce cred *eu*, Dorian! Cred că ești obișnuit să primești ce vrei, pe cine vrei. Și doar pentru că nu ai putut să primești pe cine ai vrut de data asta...

Dorian se întoarse valvârtej spre ea.

— Nu știi nimic despre ce am vrut eu. Nici măcar nu mi-ai dat ocazia să-ți spun.

Ea își dădu ochii peste cap.

— Nu port discuția asta acum, zise ea. Am venit să te avertizez în legătură cu vărul tău, dar e evident că nu-ți pasă. Așa că nu te aștepta să îmi pese când te vei trezi că nu ești nimic mai mult decât o marionetă. Dacă nu ești deja una.

El deschise gura, atât de aproape să izbucnească, încât ar fi putut lovi cu pumnul cel mai apropiat perete, dar Celaena deja se îndepărta grăbită.

*

Celaena stătea în fața grătilor celulei lui Kaltain Rompier.

Domnița care odată fusese frumoasă era ghemuită lângă perete, cu rochia prăfuită și părul negru despletit și încâlcit. Își îngropase fața în mâini, dar Celaena încă putea vedea că sudoarea licărea pe pielea ei, care avea o tentă cenușie. Și mirosul...

Nu o mai văzuse de la duel; din ziua în care Kaltain o drogase pe Celaena, sperând să moară de mâinile lui Cain. Odată ce îl învinsese pe Cain, Celaena plecase fără să fie martoră la criza de urlete făcută de Kaltain. Așa că ratase momentul în care Kaltain mărturisise din greșeală că o otrăvisese, pretinzând că fusese manipulată de fostul ei amoroș,

ducele Perrington. Ducele negase acuzațiile ei, iar Kaltain fusese trimisă aici, jos, să-și aștepte pedeapsa.

Două luni mai târziu, se părea că încă nu știau ce să facă cu ea sau nu le păsa.

— Bună, Kaltain, spuse ea încet.

Kaltain ridică ușor capul, ochii ei negri licărind când o recunoscură pe Celaena.

— Bună, Celaena.

CAPITOLUL 9

Celaena făcu un pas mai aproape de gratii. O găleată în care să-și facă nevoile, una cu apă, firimiturile ultimei ei mese și fân mucegăit pe post de pat; asta era tot ce avea Kaltain în celulă.

„Tot ce merită.“

— Ai venit să te amuzi? întrebă Kaltain.

Vocea ei, care odată fusese melodioasă și cultă, era acum puțin mai mult decât o șoptă răgușită. Era atât de frig aici, era o minune că prizoniera nu se îmbolnăvisese deja.

— Am câteva întrebări pentru tine, spuse Celaena, vorbind încet.

Nu voia ca gărzile să tragă cu urechea.

— Sunt ocupată azi. Kaltain zâmbi, rezemându-și capul de zidul din piatră. Vino mâine, continuă ea.

Arăta mai tânără cu părul de abanos despletit. Nu putea fi mai în vârstă decât Celaena însăși.

Celaena se lăsă în genunchi, ținându-se cu o mână de gratii pentru a-și menține echilibrul. Metalul era înfiorător de rece.

— Ce știi despre Roland Havilliard?

Kaltain își ridică privirea spre tavanul din piatră.

— Ne vizitează?

— A fost chemat în consiliul regelui.

Ochii negri ca noaptea ai lui Kaltain îi întâlneau pe ai Celaenei. Era o urmă de nebunie acolo, dar și precauție și epuizare.

— De ce mă întrebi despre el?

— Pentru că vreau să știu dacă este de încredere.

Kaltain râse încet.

— *Nimeni* nu este de încredere. Și, în special, nu Roland. Lucrurile pe care le-am auzit despre el îți-ar întoarce chiar și

ție stomacul pe dos, pun pariu.

— Cum ar fi?

Kaltain zâmbi.

— Scoate-mă din celula asta și poate îți voi spune.

Celaena îi întoarse zâmbetul.

— Ce zici dacă intru în celula asta și găsesc o altă cale să te fac să vorbești?

— Nu, șopti ea, mișcându-se astfel încât Celaena putu să vadă vânătăile care îi încercuiau încheieturile.

Semănau în mod deranjant cu amprentele unei mâini.

Kaltain își ascunse brațele în faldurile rochiei.

— Paza din tura de noapte se face că nu vede nimic atunci când mă vizitează Perrington.

Celaena își mușcă buza.

— Îmi pare rău, spuse ea și vorbea serios.

Și avea de gând să-i spună despre asta lui Chaol când avea să-l vadă; să se asigure că va purta o discuție cu schimbul de noapte.

Kaltain își odihni obrazul pe genunchi.

— El a stricat totul. Și nici măcar nu știu de ce. De ce nu m-a trimis acasă în loc să mă arunce în temnița asta?

Vocea îi era foarte distantă, voce pe care Celaena o recunoștea din timpul petrecut în Endovier. Odată ce amintirile și durerea și teama preluau controlul, nu avea să mai existe vreo șansă să scoată vreun cuvânt de la ea. Așa că întrebă rapid:

— Ai fost apropiată de Perrington. Ai auzit vreodată ceva despre planurile lui?

O întrebare periculoasă, dar dacă exista cineva care să-i poată răspunde aceea era Kaltain.

Dar fata privea în gol și nu răspunse.

Celaena se ridică.

— Mult noroc, spuse ea.

Kaltain doar tresări, ascunzându-și mâinile sub brațe.

Ar trebui s-o lase pe Kaltain să înghețe de frig pentru tot ce încercase să-i facă. Ar trebui să iasă zâmbind din temniță, pentru că, pentru prima oară, persoana potrivită era închisă.

— Ei încearcă să atragă corbii să zboare pe aici, murmură Kaltain, mai mult pentru sine decât pentru Celaena. Iar durerile de cap sunt mai crunte cu fiecare zi care trece. Din ce în ce mai rău și pline de fâlfâitul ăla insuportabil de aripi.

Celaena nu înțelegea. Ea nu auzea nimic, niciun croncânit și, cu siguranță, niciun fâlfâit de aripi. Chiar dacă erau corbi, temnița era atât de adânc sub pământ, încât era imposibil să-i audă de acolo.

— Ce vrei să spui?

Dar Kaltain deja se ghemuise din nou la perete, încercând să se încălzească. Celaena nu voia să se gândească la cât de rece trebuia să fie celula în timpul nopții; ea știa cum era să te ghemuiești așa, să cauți disperat orice fărâmă de căldură, întrebându-te dacă te vei mai trezi dimineața sau dacă frigul te va răpune până atunci.

Fără să-și dea prea mult timp de gândire, Celaena își dezlegă pelerina neagră. O aruncă cu grijă printre gratii, ținând astfel încât să evite voma uscată de pe podeaua din piatră a celulei. Auzise, de asemenea, despre dependența de opiu a fetei – să fie închisă fără medicamentul ei probabil că o adusese pe marginea nebuniei, asta dacă nu era nebună de la bun început.

Kaltain privi pelerina care îi ateriză în brațe, iar Celaena se întoarse și o porni pe coridorul îngust și rece, spre etajele călduroase de mai sus.

— Uneori, spuse încet Kaltain, iar Celaena se opri. Uneori cred că ei m-au adus aici, continuă ea. Nu ca să mă mărit cu Perrington, ci cu un alt scop. Vor să mă folosească.

— Să te folosească pentru ce?

— Nu-mi spun niciodată. Când vin aici jos, nu-mi spun niciodată ce vor. Nici măcar nu-mi amintesc. Totul este doar... fragmente. Cioburi dintr-o oglindă spartă, fiecare reflectând propria imagine.

Era nebună. Celaena își suprimă dorința de a face un comentariu răutăcios, amintirea vânățărilor lui Kaltain contribuind la asta.

— Îți mulțumesc pentru ajutor.

Kaltain se înfășură în pelerina Celaenei.

— Ceva vine, șopti ea. Iar eu trebuie să îi ies în întâmpinare. Celaena răsuflă, nedându-și seama că își ținuse respirația.

Conversația asta era inutilă.

— La revedere, Kaltain!

Fata doar râse ușor, iar sunetul o urmări pe Celaena mult timp după ce părăsi temnița rece ca gheața.

*

— *Nemernicii* ăia, scuipe Celaena, strângând atât de tare ceașca în mână, încât Celaena crezu că prințesa avea să o spargă.

Stăteau amândouă în patul ei, o tavă mare cu micul dejun zăcând între ele. Fleetfoot le privea fiecare înghițitură, gata să devoreze fiecare firimitură scăpată.

— Cum pot gărzile să-i întoarcă spatele așa? continuă ea. Cum pot gărzile să o țină în condițiile astea? Kaltain este un membru al curții, iar dacă ei o tratează pe *ea* așa, atunci nu-mi prea pot închipui cum îi tratează pe criminalii din alte clase sociale.

Nehemia se opri, privind-o pe Celaena parcă cerându-și scuze.

Celaena ridică din umeri și dădu din cap. După ce o văzuse pe Kaltain, plecase să-l urmărească pe Archer, dar începu un viscol atât de puternic, încât vizibilitatea era

aproape imposibilă. După o oră de încercări eșuate de a-l găsi în orașul acoperit de zăpadă, renunțase și se întorsese la castel.

Furtuna continuase toată noaptea, așternând o pătură de zăpadă mult prea groasă pentru ca Celaena să-și facă obișnuita alergare cu Chaol. Așa că o invitase pe Nehemia să o însoțească la micul dejun în pat, iar prințesa, care era acum de-a dreptul sătulă de zăpadă, era mai mult decât fericită să alerge în camera Celaenei și să se ascundă sub păturile călduroase.

Nehemia puse jos ceașca de ceai.

— Trebuie să-i spui căpitanului Westfall despre cum este tratată.

Celaena își termină biscuitul și se lăsă pe spate în pernele moi.

— Deja am făcut-o. S-a ocupat de asta.

Nu era nevoie să menționeze că, după ce Chaol se întorsese în dormitorul lui, unde Celaena citea, tunica îi era șifonată, degetele îi erau jupuite, iar în ochii lui castanii era un licăr mortal care îi spuse Celaenei că paza de la temnițe avea să sufere schimbări serioase și membri noi.

— Știi, medită Nehemia, împingând-o cu piciorul pe Fleetfoot în timp ce câinele încerca să fure mâncare de pe tavă, curțile regale nu au fost întotdeauna așa. Au fost vremuri în care oamenii prețuiau onoarea și loialitatea, când să servești un conducător nu însemna doar supunere și frică.

Dădu din cap, pletele aurii legănându-i-se ușor. În soarele dimineții, pielea ei măslinie era fină și atrăgătoare. Pe bune, era puțin cam nedrept că Nehemia era atât de frumoasă naturală, mai ales la revărsatul zorilor.

Nehemia continuă:

— Cred că o asemenea onoare a dispărut din Adarlan cu

multe generații în urmă, dar înainte de căderea Terrasenului, curtea sa regală a fost cea care a dat acest exemplu. Tatăl meu obișnuia să-mi spună povești despre curtea din Terrasen, despre războinicii și lorzii care îl slujeau pe regele Orion, despre puterea fără rival și curajul și loialitatea curții sale. De aceea regele Adarlanului a pus ochii mai întâi pe Terrasen. Pentru că era cel mai puternic și pentru că, dacă Terrasenului i se dădea șansa să ridice o armată împotriva lui, Adarlanul ar fi fost anihilat. Tata încă spune că, dacă ar fi ca Terrasenul să se ridice din nou, ar putea avea o șansă; ar fi o amenințare reală pentru Adarlan.

Celaena privi spre șemineu.

— Știu, reuși ea să spună.

Nehemia se întoarse pentru a o privi.

— Crezi că va mai exista vreodată o curte regală ca aceea? Nu doar în Terrasen, ci oriunde? Am auzit că cea din Wendlyn încă se ghidează după vechile principii, dar ei sunt dincolo de ocean și nu ne ajută cu nimic. Și-au mutat privirea în altă direcție în timp ce regele ne-a cucerit pământurile și încă refuză toate strigătele pentru ajutor.

Celaena se forță să pufaie, să își fluture mâna cu nemulțumire.

— Asta este o discuție teribil de greoaie pentru micul dejun.

Își umplu gura cu pâine prăjită. Când îndrăzni să îi arunce o privire prințesei, expresia Nehemiei rămase meditativă.

— Ai vreo veste despre rege?

Nehemia tătâi.

— Doar că l-a inclus pe viermele ăla mic, Roland, în consiliul lui, iar lui Roland se pare că i s-a dat sarcina să se ocupe de *mine*. Aparent, am fost prea băgăreață cu ministrul Mullison, consilierul responsabil cu lagărul de muncă din Calaculla. Se presupune că Roland trebuie să mă liniștească.

— Nu pot să-ți spun pentru cine îmi pare mai rău: pentru tine sau pentru Roland.

Nehemia o înghionti cu cotul, iar Celaena chicoti, dându-i mâna la o parte. Fleetfoot profită de neatenția lor temporară și fură o bucată de bacon direct de pe platou, iar Celaena strigă:

— Hoață nerușinată!

Dar Fleetfoot sări de pe pat, fugi lângă șemineu și se holbă direct la Celaena în timp înfulecă restul de bacon.

Nehemia râse, iar Celaena se trezi făcând la fel, aruncându-i lui Fleetfoot încă o bucată de bacon.

— Hai să stăm în pat toată ziua, spuse Celaena, tolănindu-se pe perne și ghemuindu-se în pături.

— Fii sigură că mi-ar plăcea să pot, spuse Nehemia, oftând adânc. Of, am treburi de făcut.

Și ea avea chestiuni de făcut, își dădu seama Celaena. Cum ar fi să se pregătească pentru cina cu Archer din acea seară.

CAPITOLUL 10

Dorian tremură în timp ce intră la cuști în acea după-amiază, scuturând zăpada de pe pelerina sa roșie. În urma lui, Chaol își sufla aer cald în mâini, iar cei doi tineri înaintară grăbiți, podelele acoperite de paie scârțâind sub pașii lor. Dorian ura iarna – frigul insuportabil și felul în care cizmele lui nu păreau niciodată uscate.

Aleseseră să intre prin castel pe la cuștile câinilor pentru că era cea mai simplă cale de a-l evita pe Hollin, fratele de zece ani al lui Dorian, care se întorsese de la școală în acea dimineață și deja își striga dorințele către orice ghinionist care îi apărea în cale. Hollin nu i-ar căuta niciodată aici. El ura animalele.

Merseră prin corul de lătrături și scheunaturi, Dorian oprindu-se din când în când pentru a-și saluta vreun preferat. Și-ar fi putut petrece restul zilei aici, măcar de-ar fi putut scăpa de cina dată în onoarea lui Hollin!

— Nu pot să cred că mama l-a scos din școală, bombăni el.

— Îi era dor de fiul ei, spuse Chaol, încă frecându-și mâinile, deși cuștile erau destul de călduroase în comparație cu frigul de afară.

— Iar acum că mișcarea asta împotriva tatălui tău ia amploare, adăugă el, regele vrea ca Hollin să fie acolo unde îl poate supraveghea îndeaproape până când pune lucrurile la punct.

„Până când Celaena va ucide toți trădătorii” asta era ceea ce Chaol nu era nevoie să spună.

Dorian oftă.

— Nici nu vreau să-mi imaginez ce cadou absurd i-o fi cumpărat mama. Ți-l amintești pe ultimul?

Chaol rânji. Era greu să *nu-și* amintească ultimul cadou pe care Georgina i-l cumpărase fiului ei mai mic: patru ponei

albi, cu o caleașcă mică, aurită. Hollin călcase în picioare jumătate din grădina preferată a reginei.

Chaol îl conduse pe Dorian spre ușile îndepărtate de la capătul cuștilor.

— Nu-l poți evita la nesfârșit.

Chiar în timp ce căpitanul vorbea, Dorian îl vedea scanând împrejurimile, ca întotdeauna, căutând orice semn de pericol, orice amenințare. După atâția ani, Dorian se obișnuise cu asta, dar încă îi deranja puțin mândria.

Intrară pe ușile din sticlă, în castel. Pentru Dorian, coridorul era călduros și luminos; coronițe și ghirlande din flori nemuritoare încă decorau arcadele și mesele. Pentru Chaol, presupuse el, un dușman putea aștepta oriunde.

— Poate că s-a schimbat în ultimele luni, poate s-a maturizat puțin, spuse Chaol.

— Ai spus asta și vara trecută și aproape că i-am scos dinții cu un pumn.

Chaol dădu din cap.

— Slavă Wyrdului că fratele meu se teme prea mult de mine ca să-mi întoarcă vorbele.

Dorian încercă să nu pară surprins. De când Chaol renunțase la titlul de moștenitor în Anielle, nu-și mai văzuse familia de ani de zile și rar vorbea despre ea.

Dorian l-ar fi putut ucide bucuros pe tatăl lui Chaol pentru că îl renegase, refuzând chiar să-l vadă pe Chaol când își adusese familia în Rifthold pentru o întâlnire importantă cu regele. Deși Chaol nu o spusese niciodată, Dorian știa că rănilor erau adânci.

Dorian oftă adânc.

— Adu-mi iar aminte... de ce merg la cina asta?

— Pentru că tatăl tău *ne* va ucide dacă nu apari să-l întâmpini cum se cuvine pe fratele tău.

— Poate că o va angaja pe Celaena să o facă.

— *Ea* are planuri pentru cina din seara asta. Cu Archer Finn.

— Nu se presupune că ar trebui să-l ucidă?

— Se pare că vrea informații. Nu-l plac, adăugă Chaol după o pauză lungă.

Dorian se încordă. Reușiseră, cel puțin până atunci, să nu vorbească despre ea – iar pentru acele câteva ore fusese ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat vreodată între ei. Dar lucrurile se schimbaseră.

— Nu cred că trebuie să-ți faci griji că Archer ar putea să o ia cu el, mai ales dacă va fi mort până la sfârșitul lunii.

Cuvintele îi ieșiră mai dure și mai reci decât intenționase.

Chaol îi aruncă o privire.

— Crezi că despre *asta* îmi fac griji?

„Da. Și este evident pentru toată lumea, în afară de voi doi.“

Dar Dorian nu voia să poarte discuția asta cu Chaol, iar Chaol, sigur ca naiba, nu voia să poarte discuția asta cu el, așa că Dorian doar ridică din umeri.

— Va fi bine, iar tu o să râzi mai târziu pentru că ți-ai făcut griji. Chiar dacă Archer este așa de bine păzit cum pretinde Celaena, ea este Campion pentru un motiv, nu-i așa?

Chaol încuviință, deși Dorian încă îi putea citi grija în ochi.

*

Celaena știa că rochia de un roșu aprins era puțin cam scandaloasă. Și știa și că *nu* era potrivită pentru iarnă, având în vedere cât de decoltată era în față, iar în spate și mai decoltată. Suficient de decoltată cât să dezvăluie prin împletitura din dantelă neagră că nu purta corset pe dedesubt.

Dar lui Archer Finn mereu îi plăcuseră femeile care erau îndrăznețe cu hainele lor, care erau cu un pas înaintea

modei. Iar rochia asta, cu corsajul strâns pe corp, lungă, cu mâneci strâmte și o fustă vaporosă, era la fel de nouă și de diferită pe cât arăta.

De aceea, când dădu de Chaol în drum spre ieșire din apartamentul ei, Celaena nu fu foarte surprinsă când el incremeni pe loc și clipi. Apoi clipi din nou.

Celaena îi zâmbi.

— Bună și ție.

Chaol stătea nemișcat, ochii lui arămii plimbându-se peste rochia ei.

— Nu porți asta.

Celaena pufăi și trecu pe lângă el, oferindu-i, în mod intenționat, o priveliște mult mai provocatoare a spatelui ei.

— O, ba da. O port.

Chaol își potrivi pașii cu ai ei în timp ce Celaena se îndrepta spre poarta principală, spre trăsura care o aștepta.

— O să răcești cobză.

Celaena își puse pelerina din blană de hermină pe umeri.

— Nu cu asta.

— Ai măcar vreo armă la tine?

Ea coborî cu pași fermi treptele care duceau pe coridorul de la intrare.

— *Da*, Chaol, am arme. Și port rochia asta *pentru că* vreau ca Archer să se întrebe același lucru. Să creadă că nu am niciuna asupra mea.

Într-adevăr, avea cuțite legate de picioare, iar agrafele prinse în părul care îi curgea într-o cascadă ondulată pe un umăr erau lungi și ascuțite – ascunse cu grijă, spre încântarea ei, de Philippa, pentru ca Celaena să nu fie nevoită „să meargă de colo-colo cu metal rece între sâni“.

— A, fu tot ce spuse Chaol. Ajunseră la intrarea principală în tăcere, iar Celaena își puse mănușile din piele pe măsură ce se apropiau de ușile maiestuoase din sticlă care se

deschideau spre curte. Era pe punctul de a coborî treptele din față, când Chaol îi atinse umărul.

— Ai grijă, spuse el, studiind trăsura, șoferul, lacheul.

Păreau să fi trecut inspecția.

— Nu te pune în pericol, adăugă el.

— Știi că asta este slujba mea.

Celaena nu ar fi trebuit să-i spună niciodată despre capturarea sa, nu ar fi trebuit să-l lase să vadă că putea fi vulnerabilă, pentru că acum el avea să se îngrijeze pentru ea și să se îndoiască de ea și să o enerveze la nesfârșit. Nu știa de ce o făcuse, dar se scutură de atingerea lui și spuse printre dinți:

— Ne vedem mâine.

Chaol încremeni, ca și cum ar fi fost lovit de trăsnet, scrâșnind din dinți.

— Cum adică, *mâine*?

Din nou, furia acea idioată preluă controlul, iar Celaena îi aruncă un zâmbet.

— Ești băiat deștept, spuse ea, mergând spre trăsură. Dă-ți singur seama.

Chaol continuă să o privească încremenit, de parcă nu ar li cunoscut-o. Celaena nu avea să îi permită să o creadă vulnerabilă sau stupidă, sau lipsită de experiență, nu când muncise din greu și sacrificase atâtea ca să ajungă în acest punct. Poate că fusese o greșeală să îl lase să se apropie de ea; pentru că ideea că el se gândea că ea era slabă, că avea nevoie de protecție, o făcea să vrea să snopească pe cineva.

— Noapte bună, spuse ea, iar înainte să mediteze asupra acelor gânduri, urcă în trăsură și porni la drum.

Avea să se îngrijeze în privința lui Chaol mai târziu. Astă-seară, se concentra asupra lui Archer, ca să scoată adevărul de la el.

Archer aștepta într-un salon exclusivist, frecventat de elita din Rifthold. Majoritatea meselor erau deja ocupate, hainele și bijuteriile elegante ale clienților licărind în lumina palidă.

Când servitorul de la intrare îi luă pelerina, Celaena se asigură că se întoarce cu spatele spre Archer, pentru ca el să poată privi bine dantela neagră care îi acoperea spatele gol (și îi ascundea cicatricile din Endovier). Simți și ochii servitorului ațintiți pe spatele ei, dar se prefăcu că nu observă.

Archer trase adânc aer în piept, iar ea se întoarse și îl văzu rânjind și dând ușor din cap.

— Cred că „uimitor”, „superb” și „orbitor” sunt cuvintele pe care le cauți, spuse ea.

Îi luă brațul în timp ce erau conduși la o masă ascunsă într-un alcov din camera împodobită.

Archer își trecu un deget peste mâneca din catifea roșie a rochiei sale.

— Mă bucur să văd că gusturile tale s-au maturizat odată cu tine. Și cu aroganța ta, se pare.

Celaena ar fi zâmbit oricum, își spuse în sinea ei.

De îndată ce se așezară la masă, li se citi meniul și ordonară vinul, Celaena se trezi privind fix acel chip splendid.

— Deci, spuse ea, lăsându-se pe spate în scaun, câte domnițe vor să mă ucidă în seara asta pentru că îți răpesc din timp?

El râse ușor.

— Dacă ți-aș spune, ai fugi mâncând pământul înapoi la castel.

— Încă mai ești așa de faimos?

Archer luă o gură de vin și își flutură grațios mâna.

— Încă mai am datorii față de Clarisse, spuse ea, pomenind-o pe cea mai influentă și bogată doamnă din

capitală. Dar... da.

Ochii îi licăriră.

— Și prietenul tău morocănos? continuă Archer. Ar trebui să-mi păzesc și eu spatele în seara asta?

Totul era ca un dans, un preludiu la ceea ce avea să urmeze mai târziu. Celaena își flutură genele.

— El știe mai bine decât să încerce să mă țină închisă.

— Wyrdul să-l ajute pe bărbatul care o face. Încă îmi amintesc ce drăcușor împielițat erai.

— Și eu care credeam că mă găsești fermecătoare.

— În felul în care puiul unei pume este fermecător, presupun.

Celaena răsă și luă o gură mică de vin. Trebuia să își păstreze mintea cât mai limpede. Când puse paharul pe masă, observă că Archer o privea trist și meditativ, la fel cum o făcuse cu o zi în urmă.

— Pot să te întreb cum ai ajuns să lucrezi pentru el?

Celaena știa că se referea la rege – și mai știa și că Archer era conștient că nu erau singuri în salon. Ar fi fost un asasin priceput. Poate că suspiciunile regelui nu erau atât de exagerate.

Dar ea se pregătise pentru întrebarea asta și pentru multe altele, așa că îi aruncă un zâmbet răutăcios și spuse:

— Se pare că talentul meu este mai potrivit pentru ajutorarea imperiului decât pentru minerit. Să lucrez pentru el sau pentru Arobynn este aproape același lucru.

De fapt, asta nu era o minciună.

Archer încuviință ușor și gânditor din cap.

— Profesiile noastre au fost întotdeauna asemănătoare. Mă refer la a ta și la a mea. Nu pot spune ce e mai rău: să ne antrenăm pentru dormitor sau pentru câmpul de luptă.

Dacă Celaena își amintea bine, Archer avea doisprezece ani când Clarisse îl descoperise, un orfan hoinărind pe străzile

capitalei, și îl invitase să se antreneze cu ea. Iar când împlinise șaptesprezece ani și avusese petrecerea de licitație pentru virginitatea lui, existaseră zvonuri despre certuri izbucnite între presupusele patroane.

— Nici eu nu pot spune care. Presupun că amândouă sunt la fel de groaznice. Celaena ridică paharul pentru un toast. În cinstea stimaților noștri stăpâni, spuse ea.

Ochii lui zăboviră un moment asupra ei, înainte să ridice paharul:

— În cinstea *noastră*.

Glasul lui era suficient să o facă să se încălzească, dar privirea din ochii lui în timp ce rostise cuvintele, curba gurii aleia divine... Și el era o armă. O armă superbă și mortală.

Archer se aplecă peste marginea mesei, țintuind-o cu privirea. O provocare și o invitație intimă.

„Zei din ceruri și Wyrdul să mă salveze.“

De data asta, Celaena chiar avu nevoie de o gură serioasă de vin.

— Va fi nevoie de mai mult decât niște priviri arzătoare ca să devin sclava ta, Archer. Ar trebui să știi mai bine decât să îți încerci trucurile pe mine.

El scoase un chicot care o răscoli pe Celaena.

— Și cred că mă cunoști destul de bine, cât să îți dai seama când nu le folosesc. Dacă aș fi făcut-o, atunci am fi părăsit deja restaurantul.

— Asta este o afirmație foarte îndrăzneță. Nu cred că vrei să te pui cu mine când vine vorba de trucurile meseriei.

— O, vreau să fac o mulțime de lucruri cu tine.

Celaena nu fusese niciodată atât de fericită să vadă un servitor și nu-și dăduse până atunci seama că un bol cu supă putea să fie atât de interesant.

*

După ce își trimise trăsura înapoi la castel doar pentru a-l

necăji pe Chaol, Celaena ajunsese după cină în trăsura lui Archer. Cina în sine fusese destul de plăcută, povestiseră despre cunoștințe vechi, teatru, cărți, vremea urâtă. Numai despre subiecte sigure, confortabile, deși el o tot privea de parcă ar fi fost prada lui și totul era o îndelungă vânatoare.

Se așezară unul lângă altul pe bancheta trăsurii, suficient de aproape ca ea să-i miroasă parfumul fin pe care îl purta, o combinație elegantă și ispititoare care o făcea pe Celaena să se gândească la cearșafuri din mătase și lumânări. Așa că se concentrează asupra a ceea ce era pe punctul să facă.

Trăsura se opri, iar Celaena aruncă o privire pe fereastră, spre conacul elegant și familiar. Archer o privi și își uni degetele cu ale ei înainte să-i ridice mâna la buze. Fu un sărut ușor și moale, care trimise un fior arzător prin trupul Celaenei.

— Vrei să intri? o întrebă el, buzele stăruindu-i pe mâna sa. Celaena înghiți în sec.

— Nu vrei și tu o noapte liberă?

Nu se așteptase la asta. Și... nu *asta* voia, lăsând flirtul la o parte.

El își ridică ușor capul, dar încă nu îi eliberă mâna, degetul lui mare trasând cercuri mici pe pielea ei fierbinte ca focul.

— E foarte diferit când este alegerea mea, să știi.

Altcineva ar fi putut-o rata, dar ea recunoscuse nuanța de amărăciune. Și ea crescuse fără să poată face alegeri proprii. Își luă mâna dintr-a lui.

— Îți urăști viața?

Cuvintele Celaenei nu fură mai mult decât o șoaptă.

El o privi – o privi *cu adevărat*, ca și cum nu ar fi văzut-o până atunci.

— Câteodată, spuse el, apoi privirea i se mută pe fereastra din spatele ei, spre casa de dincolo de ea. Dar într-o zi,

continuă el, într-o zi voi avea destui bani ca să-i plătesc lui Clarisse toată datoria, să fiu *liber* și să trăiesc pe cont propriu.

— Ai renunța la viața de curtezan?

Archer afișă un zâmbet timid, care fu mai real decât orice altă expresie de-a lui în acea seară.

— Până atunci, fie voi fi destul de bogat încât să nu trebuiască să mai muncesc vreodată, fie destul de bătrân încât să nu mă mai angajeze nimeni.

Celaenei îi trecu prin minte o amintire dintr-un timp când, doar pentru un moment, fusese liberă; când lumea se deschisese larg în fața ei și ea fusese pe punctul să intre alături de Sam. Era o libertate pentru care încă mai muncea, pentru că, deși o gustase doar pentru o secundă, fusese cea mai minunată secundă pe care o trăise vreodată.

Trase adânc aer în piept și îl privi în ochi. Era timpul.

— Regele m-a trimis să teucid.

CAPITOLUL 11

Antrenamentul lui cu asasinii probabil că dăduse roade, pentru că Archer era în partea opusă a trăsurii și fluturând un pumnal ascuns între ei înainte ca ea să poată clipi.

— Te rog, gâfâi el, pieptul ridicându-i-se și coborând sacadat. Te rog, Laena!

Ea deschise gura, pregătită să-i explice totul, dar el gâfâia, holbându-se la ea.

— Te pot plăti, continuă el.

O parte mică și jalnică din ea era destul de îngâmfată la vederea fricii lui. Dar Celaena ridică mâinile, arătându-i că nu era înarmată – cel puțin, din câte vedea el.

— Regele crede că faci parte dintr-o mișcare rebelă care intervine în planurile lui.

Un râset ascuțit, atât de aspru, încât bărbatul elegant și adorabil nu putea fi recunoscut în el.

— Nu fac parte din nicio mișcare! Să mă ia Wyrdul, poate că mă prostituez, dar nu sunt un trădător!

Celaena își ținu mâinile la vedere și deschise gura ca să-i spună să tacă, să stea jos și să o asculte. Dar el continuă:

— Nu știu nimic despre vreo mișcare de genul ăsta, nici măcar n-am *auzit* pe nimeni care să îndrăznească să se pună în calea regelui. Dar, dar... Respirația i se calmă. Dacă îmi cruți viața, continuă el, îți pot da informații despre un grup despre care știu că începe să capete putere în Rifthold.

— Regele mă trimite după persoanele greșite?

— Nu știu, spuse el repede, dar grupul ăsta... probabil că va vrea să știe mai multe despre el. Se pare că au aflat de curând că regele ar putea plănui o nouă teroare pentru noi toți și vor să încerce să-l oprească.

Dacă Celaena ar fi fost o persoană amabilă și drăguță, i-ar fi spus să se calmeze, să-și adune gândurile. Dar ea nu era

așa, iar panica îi dăduse frâu liber limbii lui Archer, așa că îl lăsă să continue.

— Doar le-am auzit pe clientele mele șușotind despre asta din când în când. Dar există un grup care s-a format chiar aici, în Rifthold, și vor să o aducă înapoi pe tronul Terrasenului pe Aelin Galathynius.

Inima încetă să-i mai bată. Aelin Galathynius, moștenitoarea pierdută a Terrasenului.

— Aelin Galathynius este moartă, murmură ea.

Archer dădu din cap.

— Ei nu cred asta. Ei spun că trăiește și că adună o armată împotriva regelui. Încearcă să își repună curtea pe picioare, să găsească ce a mai rămas din cercul de încredere al regelui Orlon.

Ea doar se holba la el, încercând să-și descleșteze degetele, încercând să primească aerul în plămâni. Dacă era adevărat... Nu, nu era adevărat. Dacă oamenii ăștia chiar pretindeau că s-au întâlnit cu moștenitoarea tronului, atunci *trebuia* să fie o impoștare.

Era pură coincidență că Nehemia menționase curtea Terrasenului în acea dimineață? Că Terrasen era singura forță în stare să se ridice împotriva regelui – dacă se putea pune din nou pe picioare, cu sau fără adevăratul moștenitor? Dar Nehemia jurase să nu o mintă niciodată; dacă ar fi știut ceva, i-ar fi spus.

Celaena închise ochii, deși era conștientă de fiecare mișcare a lui Archer. În întuneric, asasina își adună gândurile, alungă acea speranță disperată și prostească, până ce o teamă eternă o cuprinse din nou.

Deschise ochii. Archer se holba la ea, palid ca moartea.

— N-am nicio intenție să teucid, Archer, spuse ea.

El se prăbuși ușurat pe spătarul banchetei.

— O să-ți dau de ales. Îți poți înscena moartea chiar acum

și zbori din oraș înainte de răsărit. *Sau* îți dau timp până la sfârșitul lunii, patru săptămâni. Patru săptămâni ca să îți pui discret toate afacerile la punct; presupun că învârți niște bani pe aici, prin Rifthold. Dar timpul vine cu un preț: te las să trăiești doar dacă îmi poți aduce informații despre orice ar fi mișcarea asta rebelă din Terrasen – și orice ar ști ei despre planurile regelui. La sfârșitul lunii, îți vei înscena moartea și vei părăsi acest oraș, vei pleca undeva departe, și nu vei mai folosi niciodată numele Archer Finn.

El o privea cu precauție.

— Voi avea nevoie de restul lunii ca să-mi adun banii.

Răsuflă ușurat, apoi își frecă fața cu mâinile. După un moment îndelungat, spuse:

— Poate că asta este o binecuvântare deghizată. Mă voi elibera de Clarisse și o voi lua de la capăt în altă parte.

Deși Celaena îi aruncă un zâmbet nesigur, ochii lui Archer încă păreau bântuiți.

— De ce m-a bănuțit regele?

Celaena se uri pe sine pentru mila pe care o simțea pentru el.

— Nu știu. Doar mi-a dat o bucată de hârtie cu numele tău pe ea și mi-a spus că faci parte dintr-o mișcare pornită împotriva planurilor lor – oricare ar fi ele.

Archer pufai.

— Aș fi vrut eu să fiu tipul ăla de bărbat!

Celaena îl studie: maxilarul puternic, corpul masiv, toate sugerau putere. Dar ce văzuse acum, asta nu era putere. Chaol știuse imediat ce fel de om era Archer. Chaol văzuse prin iluzia puterii, iar ea nu. Rușinea îi încălzi obraji, dar se forță să vorbească:

— Chiar crezi că poți afla informații despre asta, despre mișcarea asta din Terrasen?

Deși moștenitoarea trebuia să fie o impostoare, mișcarea

însăși merita cercetată. Elena spusese să caute indicii; ar putea găsi câteva cu ocazia asta.

Archer încuviință.

— Mâine-seară se dă un bal la casa unui client; l-am auzit pe el și pe prietenii lui șușotind despre mișcare. Dacă te strecor printre invitați, ai putea avea ocazia să îi inspecțezi biroul. Poate acolo vei găsi trădători adevărați, nu doar suspecti.

Și poate câteva idei despre ce-ar putea pune la cale regele. O, informația asta ar putea fi *foarte* utilă.

— Trimite-mi toate detaliile la castel mâine-dimineată, pe numele Lillian Gordaina, îi spuse ea. Dar dacă petrecerea asta se dovedește a fi o adunătură de baliverne, îmi voi regândi oferta. Nu mă face să pic de fraieră, Archer!

— Ești protejată lui Arobynn, spuse el încet, deschizând ușa trăsorii și păstrând distanța în timp ce coborî. N-aș îndrăzni să fac asta.

— Bun, spuse ea. Și, Archer?

El se opri, cu mâna pe ușa trăsorii. Celaena se aplecă în față, lăsând o urmă din întunecimea aceea răutăcioasă să îi strălucească în ochi.

— Dacă aflu că nu ești discret – dacă atragi prea mult atenția asupra ta sau încerci să-ți iei zborul – o să te termin. E clar?

Archer făcu o plecăciune joasă.

— Sunt eternul tău slujitor, milady, spuse el și afișă un zâmbet care o făcu să se întrebe dacă avea să regrete decizia de a-l lăsa să trăiască.

Rezemându-se de spătarul banchetei, Celaena ciocăni în tavan, iar birjarul se îndreptă spre castel. Deși era epuizată, mai avea un lucru de făcut înainte să meargă la culcare.

*

Ciocăni o dată, apoi deschise ușa dormitorului lui Chaol

suficient cât să arunce o privire înăuntru. El stătea încremenit lângă șemineu, ca și cum tocmai s-ar fi oprit din mers.

— Am crezut că dormi, spuse ea, pășind înăuntru. E trecut de doisprezece.

Chaol își încrucișă brațele la piept, uniforma lui de căpitan fiind șifonată și nedescheiată la guler.

— Atunci, de ce te deranjezi să treci pe aici? Oricum, credeam că nu vii acasă în noaptea asta.

Celaena își strânse mai tare pelerina în jurul ei, degetele cufundându-i-se în blana moale. Ridică bărbia.

— Se pare că Archer nu mai e așa viteaz cum mi-l aminteam. E amuzant cum un an în Endovier poate schimba modul în care privești oamenii.

Chaol aproape că zâmbi, dar chipul îi rămase serios.

— Ai obținut informațiile pe care le voiai?

— Da, chiar mai multe, spuse ea.

Îi explică ceea ce îi spusese Archer (prefăcându-se că el îi dăduse întâmplător informațiile, desigur). Îi explică zvonurile cu privire la moștenitoarea pierdută a Terrasenului, dar omise părțile despre cum Aelin Galathynius încerca să ridice o armată. Și despre cum Archer nu făcea parte din mișcare. A, și despre faptul că voia să demaște adevăratele planuri ale regelui.

Când termină să îi povestească lui Chaol despre balul care urma, el merse lângă șemineu și își puse mâinile pe el, privind tapiseria ce atârna pe peretele de deasupra. Deși era decolorată și uzată, Celaena recunoscuse imediat orașul străvechi cuibărit în panta unui munte, deasupra unui lac argintiu: Anielle, casa lui Chaol.

— Când îi vei spune regelui? întrebă el, întorcându-se spre ea.

— Nu până când nu știu sigur că așa este – sau până nu

aflu tot ce pot de la Archer înainte să-lucid.

Chaol încuviință, îndepărtându-se de șemineu.

— Doar ai grijă.

— Îmi tot spui asta.

— Și e ceva greșit în asta?

— Da, este! Nu sunt vreo fraieră proastă care nu se poate proteja sau nu-și poate folosi capul!

— Am spus eu vreodată asta?

— Nu, dar îmi tot spui „ai grijă“ și că ești îngrijorat, și înșiști să mă ajuți cu diverse lucruri, și...

— Pentru că îmi *fac* griji!

— Păi, nu ar trebui! Sunt la fel de capabilă să am grijă de mine ca și tine!

Chaol făcu un pas spre ea, dar Celaena rămase fermă pe poziție.

— Crede-mă, Celaena, izbucni el, ochii strălucindu-i, știu că poți avea grijă de tine. Dar îmi fac griji pentru că îmi *pasă*. Să mă ajute zeii, știu că nu ar trebui, dar îmi *pasă*. Așa că îți spun *mereu* să ai grijă, pentru că *mereu* îmi va păsa de ce se întâmplă!

Celaena clipi.

— O, fu însă tot ce reuși să spună.

Chaol închise ochii și trase adânc aer în piept. Celaena afișă un zâmbet timid.

CAPITOLUL 12

Balul mascat se ținea la o moșie de pe malul râului Avery și era atât de aglomerat, încât Celaena nu avu nicio problemă să se strecoare înăuntru împreună cu Archer. Philippa reușise să îi găsească o delicată rochie albă, croită din straturi de șifon și mătase, suprapuse asemenea penelor. O mască asortată îi ascundea ochii și nasul, iar pene ivorii și perle fuseseră țesute în părul ei.

Aveau noroc că era un bal mascat, și nu o petrecere obișnuită, din moment ce ea recunoscuse imediat câteva fețe în mulțime. În mare parte, erau alte curtezane pe care le cunoscuse demult, împreună cu Madame Clarisse. În timp ce mergeau cu trăsura spre bal, Archer îi promisese Celaenei că Arobynn Hamel nu avea să fie acolo, și nici Lysandra, o curtezană cu care Celaena avea o poveste lungă și violentă, o persoană pe care cu siguranță avea să o ucidă dacă o mai vedea vreodată. De fapt, doar văzând-o pe Clarisse zburând de colo-colo, aranjând legături între curtezanele ei și oaspeți, era suficient să o scoată din sărite.

Dacă ea venise deghizată în lebedă, Archer se deghizase în lup – tunica cu zale, pantalonii supli, cenușii și ghetele de un negru sclipitor. Masca lui de lup îi acoperea toată fața, cu excepția buzelor senzuale, care erau ușor despărțite într-un zâmbet viclean în timp ce strânse mâna Celaenei pe brațul lui.

— Nu este cea mai grandioasă petrecere la care am fost, spuse el, dar Davis are cel mai bun cofetar din Rifthold.

Într-adevăr, în tot salonul, mesele erau îmbelșugate cu cele mai frumoase și ispititoare prăjituri pe care le văzuse ea vreodată. Prăjituri cu cremă, pudrate cu zahăr și ciocolată, ciocolată, ciocolată peste tot, ispitind-o. Poate ar trebui să șterpească vreo câteva înainte să plece. Fu un adevărat

efort să își întoarcă privirea spre Archer.

— De cât timp este clientul tău?

Zâmbetul acela viclean tremură.

— De câțiva ani. Așa am observat schimbarea din comportamentul lui. Glasul lui Archer deveni o șoaptă, cuvintele lui gădilându-i urechea când se aplecă spre ea și continuă: E mai paranoic, mănâncă mai puțin și se ascunde în biroul lui cu fiecare ocazie.

În celălalt capăt al salonului boltit, ferestre imense dezvăluiau o curte care dădea spre întinderea sclipitoare a râului Avery. Celaena își putea imagina acele uși fiind larg deschise pe timpul verii și cât de minunat trebuia să fie să danseze pe malul râului sub stelele de pe cer și luminile orașului.

— Am cam cinci minute înainte să îmi fac rondul, spuse Archer, ochii lui urmărind-o pe Clarisse plimbându-se prin salon. Probabil se așteaptă să mă liciteze cineva într-o noapte ca asta.

Celaena simți cum stomacul i se întoarce pe dos și se trezi întinzându-se după mâna lui. Dar el doar afișă un zâmbet năucitor.

— Doar câteva săptămâni, nu-i așa?

Încă mai era destulă amărăciune în glasul lui, așa că Celaena îi strânse degetele liniștindu-l.

— Așa e, îi promise ea.

Archer făcu semn cu bărbia către un bărbat îndesat, de vârstă mijlocie, întreținându-se cu un grup de oameni bine îmbrăcați.

— Acela este Davis, șopti el. Nu am văzut prea multe în timpul vizitelor mele, dar cred că ar putea fi un lider-cheie în grupul ăsta.

— Presupui asta pentru că ai văzut vreun document prin casă?

Archer își strecură mâinile în buzunare.

— Într-o noapte, în urmă cu două luni, eram aici când trei dintre prietenii lui au venit – și ei clienți de-ai mei. Era urgent, au spus ei, iar când Davis a ieșit din dormitor...

Ea îi oferi un zâmbet palid.

— Întâmplător ai auzit totul?

Archer îi zâmbi înapoi, dar îi pieri zâmbetul când îl privi pe Davis, care turna vin în pahare pentru oamenii strânși în jurul lui, inclusiv câtorva femei care păreau să aibă nici mai mult, nici mai puțin de șaisprezece ani. Și zâmbetul Celaenei pieri. Asta era o parte a Riftholdului de care nu-i fusese deloc dor.

— Au petrecut mai mult timp trâncănind despre rege decât făcând planuri. Și indiferent de ce ar spune ei, nu cred că le pasă cu adevărat despre Aelin Galathynius. Cred că vor doar să găsească un conducător care să se potrivească cel mai bine cu interesele lor – și poate că vor doar ca ea să adune o armată pentru ca afacerile lor să prospere în timpul războiului care va urma. Dacă ei îi dau o mână de ajutor, oferindu-i proviziile mult dorite...

— Atunci ea le-ar fi datoare. Ei vor o regină-marionetă, nu un lider adevărat. Desigur – desigur că ar vrea asta. Toți tipii ăștia... sunt măcar din Terrasen?

— Nu. Familia lui Davis a fost, dar el și-a petrecut toată viața în Rifthold. Dacă el pretinde că este loial Terrasenului, atunci este doar pe jumătate adevărat.

Celaena scrâșni din dinți.

— Idioți egoiști.

Archer ridică din umeri.

— Asta ar putea fi adevărat. Dar au salvat multe viitoare victime din spânzurătorile regelui, se pare. În noaptea în care prietenii lui au dat buzna în casă, a fost pentru că reușiseră să-l salveze pe unul dintre informatorii lor de la a fi interogat

de rege. L-au scos din Rifthold înainte de răsărit, a doua zi.

Chaol știa despre asta? Având în vedere cum reacționase când îl ucisese pe Cain, ea nu credea că torturarea trădătorilor și spânzurarea lor făceau parte din datoriile lui sau că îi erau măcar menționate. De fapt, nici lui Dorian.

Dar dacă Chaol nu era răspunzător de interogarea posibililor trădători, atunci cine era? Oare persoana asta era sursa care îi dăduse regelui ultima listă cu trădători ai coroanei? Of, erau prea multe lucruri la care trebuia să se gândească, prea multe secrete și planuri încâlcite.

— Crezi că m-ai putea duce acum în biroul lui Davis? întrebă Celaena. Vreau să arunc o privire.

Archer zâmbi cu superioritate.

— Draga mea, de ce crezi că te-am adus aici?

O conduse spre o ușă laterală din apropiere, intrarea servitorilor. Nimeni nu observă când se strecurară pe ușă, iar dacă o făcuseră, mâinile lui Archer plimbându-se peste corsajul, brațele, umerii și gâtul ei sugerau că ei plecaseră din salon doar pentru puțină intimitate.

Cu un zâmbet seducător, Archer o conduse pe coridorul îngust, apoi în susul scărilor, având grijă să își plimbe mereu mâinile pe corpul ei, în caz că cineva îi vedea. Dar toți servitorii erau ocupați, iar coridorul de la etaj era tăcut și pustiu. Tablourile de aici, câteva pictate de artiști pe care Celaena îi recunoscuse, valorau o mică avere. Archer se mișca cu o agilitate pe care probabil o exersase în atâția ani în care se tot strecurase în și afară din dormitoarele clienților. O conduse la un set de uși duble, încuiate.

Înainte să scoată din păr o agrafa pentru a le descuia, Archer avea deja una în mână. Îi aruncă un zâmbet complice. O bătaie de inimă mai târziu, ușa biroului era larg deschisă, dezvăluind o cameră aliniată cu rafturi cu cărți pe un covor albastru, elegant și ghivece cu ferigi. Un birou masiv se afla

în centrul încăperii, cu două fotolii înaintea lui, și o canapea în fața unui șemineu din piatră neagră. Celaena se opri în pragul ușii, atingându-și corsetul doar pentru a simți pumnalul tăios ascuns în el. Își frecă picioarele unul de altul, verificând și cele două pumnale prinse de coapsele ei.

— Ar trebui să merg jos, spuse Archer, aruncând o privire pe coridorul din spatele lor. Sunetul valsului se auzea din salon. Încearcă să fii rapidă, adăugă el.

Celaena ridică din sprâncene, deși masca îi acoperea fața.

— Ai de gând să îmi spui cum să îmi fac treaba?

El se aplecă spre ea, mângâindu-i gâtul cu buzele și șopti:

— Nici n-aș îndrăzni să visez la asta.

Apoi se întoarse și plecă.

Celaena închise repede ușa, apoi merse spre ferestrele din partea opusă a încăperii și trase draperiile. Lumina plăpândă care se strecura pe sub ușă era suficientă ca să vadă în jur în timp ce se îndreptă spre biroul din lemn de esență tare și aprinse o lumânare. Ziarele de seară, un teanc de scrisori de răspuns pentru balul mascat din acea noapte, un registru al cheltuielilor personale...

Normal. Absolut normal. Studie restul biroului, cotrobăind prin sertare și ciocănind în fiecare ușiță, căutând compartimente secrete. Când asta nu avu niciun rezultat, merse lângă bibliotecă, ciocănind în fiecare carte să vadă dacă vreuna era goală. Era pe punctul de a se îndepărta, când un titlu îi atrase atenția. O carte cu un singur semn Wyrđ scris pe cotor în cerneală roșie ca sângele.

Celaena o scoase de pe raft și merse la birou, punând jos lumânarea și deschizând cartea. Era plină cu semne Wyrđ – fiecare pagină era acoperită de ele și de cuvinte într-o limbă pe care nu o recunoștea. Nehemia spusese că erau cunoștințe secrete – că semnele Wyrđ erau atât de vechi, încât fuseseră uitate de secole. Titluri ca acesta fuseseră arse

cu restul cărților despre magie. Celaena găsisese una în biblioteca din castel – *Morții vii* –, dar ăla fusese doar noroc. Arta folosirii semnelor Wyrđ era pierdută; doar familia Nehemie știa cum să le folosească în mod corect puterea. Dar aici, în mâinile ei... Răsfoi cartea.

Cineva scrisese o propoziție în interiorul ultimei coperte, iar Celaena aduse lumânarea mai aproape, încercând să descifreze ceea ce fusese mângălit.

Ea o ghicitoare – sau vreun joc ciudat de cuvinte:

„Doar cu ochiul cineva poate vedea corect“.

Dar ce naiba însemna asta? Și ce făcea Davis, un om de afaceri corupt, cu o carte despre semne Wyrđ, dintre toate lucrurile? Dacă încerca să intervină în planurile regelui... Pentru binele Erileii, Celaena se ruga ca regele nici măcar să fi auzit vreodată de semne Wyrđ.

Memoră ghicitoare. Avea să o scrie când se întorcea la castel, poate să o întrebe pe Nehemia dacă știa ce însemna. Sau dacă auzise de Davis. Era posibil ca Archer să îi fi oferit informații valoroase, dar, evident, el nu știa totul.

Averi fuseseră pierdute odată cu pierderea magiei; oameni care își câștigaseră traiul profitând de puterea ei fuseseră brusc lăsați fără nimic. Părusese firesc pentru ei să caute o altă sursă de putere, deși regele interzisese asta. Dar ce...

Pași răsunară pe coridor. Celaena puse ușor cartea înapoi pe raft, apoi privi spre fereastră. Rochia ei era prea voluminoasă, iar fereastra prea mică și înaltă ca să poată ieși pe acolo. Și în lipsa altei ieșiri...

Încuietorea ușii păcăni.

Celaena se sprijini de biroul masiv, scoțându-și batista, plecându-și umerii și începând să plângă cu suspine în timp ce Davis intră în încăpere.

Bărbatul scund și îndesat se opri la vederea ei, zâmbetul de pe fața lui pierind. Din fericire, era singur. Ea tresări,

străduindu-se să pară rușinată.

— O! spuse ea, ștergându-și ochii cu batista prin găurile măștii. O, îmi pare rău, eu aveam nevoie de un loc unde să fiu puțin singură, iar ei au s-s-spus că pot veni aici.

Davis miji ochii, apoi răsuci cheia în încuietoare.

— Cum ai intrat?

O voce vicleană și calculată, cu o nuanță de teamă.

Celaena lăsă să îi scape un suspin cutremurător.

— Menajera. Celaena spera ca biata femeie să nu fie jupuită de vie după asta. Își reluă rolul, împiedicându-se în cuvinte:

— L-l-logodnicul meu m-a părăsit.

Sincer, uneori chiar se întreba dacă era ceva în neregulă cu ea de putea să plângă atât de ușor.

Davis o studie din nou, ținându-și buzele, nu din simpatie, realiză Celaena, ci din dezgust față de femeia prostuță și plângăcioasă care se văicărea din cauza logodnicului ei. Ca și cum ar fi fost o pierdere imensă de timp să consoleze o persoană îndurerată.

Gândul că Archer era nevoit să îi servească pe oameniiăștia care îl priveau de parcă era o jucărie cu care să se joace până se strica... Se concentrează pe răsuflarea ei. Trebuia doar să iasă de acolo fără să-i trezească lui Davis vreo suspiciune. Un singur cuvânt gărzilor de pe coridor și ar avea mai multe probleme decât și-ar fi dorit – și era posibil să îl tragă pe Archer în jos, după ea.

Suspină din nou.

— Există o toaletă la primul etaj, spuse Davis, pășind spre ea – pentru a o escorta afară.

Perfect.

Pe măsură ce se apropia, bărbatul își scoase masca-pasăre pe care o purta, dezvăluind un chip care, în tinerețe, fusese probabil chipeș. Vârsta și prea multă băutură îi ofiliseră

obrajii și îi oferiseră un păr blond și rar și un ten palid. Porii mari de pe vârful nasului aveau o roșeală purpurie care compensa cu ochii lui cenușii și apoși.

Davis veni suficient de aproape cât să o atingă și întinse o mână. Celaena îi mai privi o dată ochii, apoi își puse batista înapoi în buzunarul rochiei.

— Mulțumesc, șopti ea, privind în podea în timp ce își puse mâna într-a lui. Eu – îmi pare rău pentru deranj.

Celaena îl auzi trăgând aer în piept înainte să zărească licărul metalului.

Îl dezarmă și îl puse la podea într-o secundă, dar nu suficient de rapid, cât să evite ca lama pumnalului lui Davis să îi zgârie brațul. Materialul rochiei cădea greoi pe lângă ea în timp ce îl țintui la podea, o dâră subțire de sânge ieșind la suprafață și prelingându-se pe brațul ei dezgolit.

— Nimeni nu are cheia de la biroul ăsta, șuieră Davis, în ciuda poziției incomode. Curaj sau prostie? Nici măcar menajera mea, continuă el.

Celaena își mută mâna, căutând punctele din gâtul lui care aveau să-l lase inconștient. Dacă își putea ascunde brațul, atunci încă putea pleca de acolo neobservată.

— Ce căutai? întrebă poruncitor Davis, zbătându-se în strânsoarea ei, respirația duhnindu-i a vin. Celaena nu se sinchisi să răspundă, iar el încercă să o dea la o parte. Asasina își lăsă toată greutatea pe el, ridicând mâna pentru a livra lovitura finală.

Apoi el chicoti ușor.

— Nu vrei să știi ce era pe lama aia?

Celaena i-ar fi putut jupui fața cu unghiile pentru zâmbetul mios pe care i-l aruncase. Cu o mișcare rapidă, îi luă pumnalul și îi mirosi lama.

Nu uitase mirosul ăla ca de mosc, nu avea să îl uite nici în o mie de vieți: gloerila, o otravă blândă care cauza ore de

paralizie. Fusese folosită în noaptea în care fusese prinsă, pentru a o împiedica să se opună în timp ce era predată oamenilor regelui și aruncată în temnițele regale.

Zâmbetul lui Davis deveni triumfător.

— Suficient cât să te imobilizeze până sosesc gărzile mele – și apoi te vor duce într-un loc mai intim.

Unde avea să fie torturată, nu mai era nevoie ca el să adauge și asta.

„Nenorocitul.”

Cât de mult fusese atinsă? Tăietura era superficială, dar știa că otrava deja gonia prin ea, la fel ca după acele zile în care zăcuse lângă cadavrul lui Sam, adulmecând mirosul de mosc ce încă mai stăruia pe el. Trebuia să plece. *Acum.*

Își mișcă mâna liberă ca să-l imobilizeze, dar își simțea degetele amorțite; și, deși era scund, bărbatul era puternic. Probabil că cineva îl antrenase, pentru că, dintr-o mișcare mult prea rapidă, el o prinse de încheieturi și o puse la podea atât de violent, încât aerul îi părăsi plămânii, capul i se învârtea și scăpă pumnalul. Otrava acționa rapid – prea rapid. Trebuia să plece de acolo.

Un fior de panică o străfulgeră, pur și nediluat. Rochia voluminoasă îi stătea în cale, dar Celaena își concentrează puterea care îi mai rămase, ridică picioarele în sus și lovi – atât de tare, încât el îi dădu drumul pentru o clipă.

— *Căte!* Davis se repezi din nou spre ea, dar Celaena deja luase pumnalul lui otrăvit. O secundă mai târziu, bărbatul își ținea disperat gâtul, în timp ce sângele lui țâșnea peste Celaena, pe rochia și pe mâinile ei.

Se prăbuși într-o parte, strângându-și gâtul cu mâinile, de parcă ar fi putut împiedica sângele atât de vital să se verse. Scoase un gălgâit familiar, dar Celaenei nu îi fu milă de el, cât să-i ia viața rapid, în timp ce se ridică în picioare, clătinându-se. Nu, nu-i aruncă nici măcar o ultimă privire

când luă pumnalul și sfășie rochia până la genunchi. Un moment mai târziu, ieșea pe fereastra biroului, cercetând gărzile și trăsurile parcate jos, fiecare gând fiind mai încețoșat decât anteriorul în timp ce se cățără pe pervaz.

Nu știa cum reușise sau cât durase, dar deodată se trezi pe pământ, alergând spre poarta deschisă din față.

Gărzile sau lacheii, sau servitorii începură să strige. Celaena alerga – alerga cât de repede putea, pierzând controlul asupra corpului ei cu fiecare bătaie a inimii care pompa otrava prin ea.

Se aflau în partea înstărită a orașului, aproape de Teatrul Regal, iar ea scană linia orizontului, căutând castelul de sticlă. Acolo! Turnurile sclipitoare nu îi păruseră niciodată mai frumoase și mai primitive. Trebuia să ajungă înapoi.

Cu vederea încețoșată, Celaena scrâșni din dinți și alergă.

*

Era destul de conștientă, cât să șterpelească o pelerină de pe un bețiv care dormea într-un colț și își șterse sângele de pe față, deși fu nevoie de câteva încercări ca să-și țină mâinile calme în timp ce alerga. Cu pelerina ascunzându-i rochia distrusă, se îndreptă spre porțile principale ale castelului – unde gărzile o recunoscuseră, deși luminile erau prea slabe ca să distingă prea multe detalii. Rana fusese mică și superficială; putea să reușească. Trebuia doar să ajungă înăuntru, în siguranță...

Dar se împiedică pe cărarea șerpuită care ducea spre castel, iar fuga îi deveni un mers împleticit înainte să ajungă la castel. Nu putea merge în față așa, nu dacă nu voia ca toată lumea să vadă – nu dacă nu voia ca toată să vadă cine era răspunzător de moartea lui Davis.

Fiecare pas îi era legănat în timp ce se îndrepta spre intrarea laterală, unde porțile din fier erau deschise parțial pe timpul nopții – spre barăci. Nu era cea mai bună intrare,

dar era destul de bună. Poate că gărzile aveau să fie discrete.

„Un picior în fața celuiilalt. Încă puțin...”

Nu-și amintea cum ajunsese la ușile barăcilor, doar atingerea rece a metalului când le deschise. Lumina de pe coridor îi ardea ochii, dar măcar era înăuntru...

Ușa spre sala de mese era deschisă, iar sunetul râsetelor și cânilor ciocnindu-se pluti spre ea. Oare era amorțită de la frig sau gloriela prelua controlul asupra ei?

Trebuia să spună cuiva ce antidot să-i dea – doar să spună cuiva...

Cu o mână sprijinindu-se de zid, iar cu cealaltă strângând pelerina în jurul ei, se îndreptă spre sala de mese, fiecare suflare părând să dureze o veșnicie. Nimeni nu o opri; nimeni nu privi măcar în direcția ei.

Trebuia să ajungă la o ușă din josul coridorului – o cameră unde avea să fie în siguranță. Își ținu mâna pe zidul din piatră, numărând ușile în timp ce trecea pe lângă ele. Atât de aproape! Pelerina i se agăță în clanța unei uși și se sfâșie.

Dar Celaena ajunsese la acea ușă, la camera în care avea să fie în siguranță. Degetele ei nu simțiră lemnul, iar ea se legănă în pragul ușii.

Lumină puternică, un amestec tulbure de lemn, piatră și hârtie... iar prin ceață, un chip pe care îl cunoștea se holba la ea din spatele unui birou.

Un sunet sugrumat ieși din gâtul ei, iar Celaena privi în jos, zărind sângele care-i acoperea rochia albă, brațele, mâinile. În sânge îl putea vedea pe Davis și tăietura adâncă de pe gâtul lui.

— Chaol, gemu ea, căutând din nou chipul acela familiar.

Dar el deja alerga, spulberând totul în calea lui. Îi strigă numele când genunchii ei cedară, iar ea se prăbuși. Celaena văzu doar auriul lichid al ochilor lui și rezistă suficient, cât să-i șoptească „Gloriela” înainte ca totul să se întunece.

CAPITOLUL 13

Fu una dintre cele mai lungi nopți din viața lui Chaol.

Fiecare secundă trecuse cu o claritate teribilă – fiecare secundă fiind agonizantă pe când Celaena zăcea acolo, pe podeaua biroului lui, corsetul ei fiind acoperit de atâta sânge, încât el nu-și putea da seama unde sângea. Și cu toate straturile alea idioate de volănașe și pliuri, nu putea vedea rănille.

Așa că se pierdu cu firea. Complet. Niciun gând din mintea lui nu rămase necuprins de panică în timp ce închise ușa, își scoase cuțitul de vânătoare și îi sfâșie rochia chiar acolo.

Dar nu zări nicio rană, doar un pumnal care căzu din teacă pe podea și o zgârietură pe braț. Văzând-o fără rochie, de-abia era vreun strop de sânge pe ea. Iar în acel moment panica îl eliberă suficient cât să-și amintească șoapta ei: *gloriela*.

O otravă folosită pentru a paraliza temporar victimele.

De acolo, totul deveni o serie de pași: chemându-l în secret pe Ress; spunându-i tânărului și talentatului gardian să își țină gura și să găsească cei mai apropiați vindecători; învelind-o în mantia lui pentru ca nimeni să nu vadă sângele de pe pielea ei; ridicând-o și ducând-o în brațe în dormitorul ei; zbierând ordine la vindecători; și, în cele din urmă, așezând-o pe pat în timp ce o forțară să bea antidotul, aproape înecându-se cu el. Apoi orele lungi petrecute ținându-o în brațe în timp ce vomita, ținându-i părul pe spate, urlând la oricine intra în cameră.

Când Celaena adormi în cele din urmă, el rămase lângă ea, veghind-o. Îl trimise pe Ress și pe cei mai de încredere oameni ai lui în oraș, avertizându-i să nu se întoarcă fără răspunsuri. Când reveniră și îi povestiră despre omul de afaceri aparent ucis de propriul pumnal otrăvit, Chaol puse

piesele cap la cap și reuși să fie sigur de un lucru:

Era bucuros că Davis era mort. Pentru că, dacă Davis ar fi supraviețuit, Chaol ar fi mers acolo și ar fi terminat el însuși treaba.

*

Celaena se trezi.

Gura îi era uscată și capul îi bubuia, dar se putea mișca. Își mișcă degetele de la mâini și de la picioare și recunoscuro mirosul cearșafurilor, dându-și seama că se afla în patul și în camera ei, și că era în siguranță.

Deschise pleoapele greoaie, clipind de mai multe ori pentru a alunga ceața care încă îi acoperea ochii. O durea stomacul, dar gloriela se evaporase din corpul ei. Privi în stânga sa, de parcă ar fi știut, chiar și în somn, unde era Chaol.

Căpitanul gărzii moțăia pe fotoliu, cu brațele și picioarele întinse, cu capul dat pe spate, expunând gulerul nedescheiat al tunicii sale și gâtul puternic. După unghiul luminii soarelui, probabil că se crăpa de ziuă.

— Chaol, spuse ea răgușită.

El se trezi instantaneu, în alertă, aplecându-se spre ea de parcă și el, de asemenea, știa întotdeauna unde se afla ea. Când o văzu, mâna care îi țâșnise spre sabie se relaxă.

— Te-ai trezit, spuse el, ușor furios. Cum te simți?

Celaena se privi; cineva o spălase de sânge și o îmbrăcase într-o cămașă de noapte. Doar mișcând capul făcu totul să se învârtă.

— Oribil, recunoscuro ea.

Chaol își puse capul în mâini, sprijinindu-și coatele pe genunchi.

— Înainte să mai spui ceva, răspunde-mi doar atât: l-ai ucis pe Davis pentru că te-ai strecurat în biroul lui, el te-a prins și te-a tăiat cu un pumnal otrăvit?

Un licăr de furie în ochii aceia de chihlimbar.

Stomacul i se încleștă din pricina amintirii, dar Celaena încuviință.

— Foarte bine, spuse el, ridicându-se.

— O să-i spui regelui?

Chaol își încrucișă brațele, venind lângă marginea patului ei și privind-o.

— Nu. Din nou, licărul furios arse în ochii lui. Pentru că nu am chef să mă contrazic că încă ești capabilă să spionezi fără să fii prinsă. Și oamenii mei își vor ține gurile. Dar data viitoare când mai faci ceva asemănător, te arunc în temniță.

— Pentru că l-am ucis?

— Pentru că m-ai speriat de moarte! Își trecu mâinile prin păr, pășind agitat pentru un moment, apoi întorcându-se și ațintindu-și degetul spre ea. Știi cum arătai când ai apărui aseară?

— O să încerc să ghicesc și spun... rău?

O privire serioasă.

— Dacă nu ți-aș fi ars rochia, te-aș fi pus să te uiți la ea chiar acum.

— Mi-ai ars rochia?

— Vrei să vezi pe aici dovezi a ceea ce ai făcut?

— Ai putea avea probleme pentru că mă acoperi așa.

— Mă ocup eu de asta dacă se ajunge acolo.

— A? Te ocupi tu?

Chaol se aplecă peste pat, sprijinindu-și mâinile pe saltea și mârâindu-i în față.

— Da. Mă ocup eu.

Celaena înghiți, dar gura îi era atât de uscată, încât nu avu nimic să înghită. Dincolo de furia lui, în ochii săi citea atât de multă teamă, încât asasina tresări.

— A fost chiar atât de rău?

Chaol se prăbuși pe marginea patului.

— Ai fost bolnavă. Foarte bolnavă. Nu știam câtă otravă era

în rană, așa că vindecătorii, ca să se asigure, ți-au dat o doză puternică de antidot – iar asta te-a făcut să petreci câteva ore cu capul în găleată.

— Nu-mi amintesc nimic din asta. De-abia îmi amintesc cum am ajuns înapoi la castel.

El scutură din cap și privi spre perete. Cearcăne întunecate se vedeau sub ochii lui, barba nerasă îi acoperea maxilarul, iar epuizarea zăcea în fiecare centimetru din corpul lui. Probabil că nu adormise până de curând.

Celaena de-abia știuse încotro mergea în timp ce gloriela gonia prin ea; tot ce știuse era că trebuia să ajungă într-un loc *sigur*.

Și, cumva, ajunsese exact în locul unde știa că va fi cel mai în siguranță.

CAPITOLUL 14

Celaena ura la culme faptul că avea nevoie de o doză serioasă de curaj ca să intre în biblioteca regală după ce dăduse peste... *chestia* aia în urmă cu câteva nopți. Mai mult decât atât, îi displăcea profund că întâlnirea transformase locul ei preferat din castel în ceva necunoscut și posibil mortal.

Se simți puțin stupid când deschise masivele uși din stejar ale bibliotecii, înarmată până în dinți – majoritatea armelor nefiind la vedere. Nu era nevoie ca cineva să înceapă să se întrebe de ce Campionul regelui mergea în bibliotecă arătând de parcă ar fi plecat la bătălie.

Neavând deloc chef să meargă în Rifthold după noaptea trecută, alesese să petreacă o zi digerând ceea ce aflase în biroul lui Davis și căutând orice legătură între acea carte cu semne Wyrđ și planurile regelui. Și din moment ce văzuse doar *un* indiciu despre faptul că ceva nu era în regulă în castel... Ei bine, își luase inima în dinți și încerca să afle ce căuta *chestia* aia în bibliotecă. Sau dacă lăsase vreo urmă care să îi spună încotro o luase.

Biblioteca arăta ca întotdeauna: întunecoasă, cavernoasă, dureros de frumoasă cu arhitectura ei antică din piatră și coridoarele nesfârșite cu cărți. Și complet tăcută.

Știa că erau câțiva bibliotecari și bursieri pe acolo, dar de obicei rămâneau în sălile private de studiu. Dimensiunea locului era copleșitoare: era un castel în sine.

Ce făcuse *chestia* aia acolo?

Își lăsă capul pe spate, privind spre primele două etaje, ambele delimitate de balustrade împodobite. Candelabre din fier aruncau lumini și umbre prin încăperea principală în care stătea ea. Celaena iubea camera asta, iubea mesele masive, scaunele tapisate cu catifea roșie și canapelele

întinse înaintea unor șemineuri mărețe.

Celaena se opri lângă masa unde se așeza întotdeauna când studia semnele Wyrđ, o masă la care petrecuse ore întregi împreună cu Chaol.

Putea vedea trei nivele. Multe ascunzători în fiecare dintre ele, camere și alcovuri și scări pe jumătate prăbușite.

Dar *sub* etajul ăsta? Biblioteca era probabil prea departe ca să fie legată de tunelele atașate de apartamentul ei, dar puteau fi mai *multe* locuri uitate sub castel. Podeaua lustruită din marmură licărea sub picioarele ei.

Chaol spusese odată ceva despre o legendă cu privire la o a doua bibliotecă subterană – în catacombe și tuneluri. Dacă ea ar fi făcut ceva despre care nu voia să afle nimeni, dacă ea ar fi fost o creatură care avea nevoie de o ascunzătoare...

Poate că era o proastă pentru că cerceta, dar trebuia să știe. Poate chestia asta era în stare să îi ofere câteva indicii despre ce se petrecea în castel.

Se îndreptă spre cel mai apropiat perete și fu în curând înghițită de beznă. Îi luă câteva minute să ajungă în perimetrul zidului, care era presărat cu rafturi întunecoase și mese din lemn scrijelit. Scoase o bucată de cretă din buzunar și trasă un X pe una dintre mese. O mare parte din bibliotecă avea să i se pară că arată exact la fel după o vreme; ar fi fost bine să știe când încercuise perimetrul. Chiar dacă îi lua ore bune să îl parcurgă pe tot.

Trecu pe lângă raft după raft, unele simple, altele cu modele sculptate. Felinarele erau puține și destul de departe unul de celălalt, astfel că Celaena era nevoită să meargă destul de mult pe întuneric. Podeaua se transformase din marmură sclipitoare în pavele cenușii, iar sunetul cizmelor ei pe piatra veche era singurul sunet care se auzea. Se simțea de parcă acela fusese singurul sunet care răzbătea acolo după o mie de ani.

Dar cineva trebuie să fi venit pe acest coridor ca să aprindă torțele. În caz că se pierdea, să nu stea în întuneric mereu.

Nu că ar fi fost o posibilitate să se piardă, se reasigură Celaena pe măsură ce liniștea bibliotecii deveni un lucru viu. Fusese antrenată să marcheze și să își amintească traiectorii, ieșiri și cotituri. Avea să fie bine.

Dar era posibil să fie nevoită să meargă cât mai departe în spatele bibliotecii – într-un loc unde nici măcar învățăceii nu se deranjau să meargă.

Într-o zi, își amintea ea, o zi în care se lăsase absorbită de *Morții vii și simțise* ceva sub picioare. Chaol îi spusese mai târziu că trăsese dăre cu pumnalul pe podea ca să o sperie, dar vibrația inițială fusese... *diferită*.

Ca și cum cineva trecea cu o gheară pe piatră.

„Încetează, își spuse ea. Încetează acum. Imaginația ta este absurdă. A fost doar Chaol care te tachina.”

Nu știa de cât timp mergea când, în cele din urmă, lovi alt perete: un colț. Rafturile de aici erau toate sculptate din lemn vechi, capetele lor având forma unor santinele, gărzi protejând pentru totdeauna cărțile de pe ele. Aici felinarele se stinseră, iar o privire înapoi, spre peretele din spate al bibliotecii, nu-i dezvălui Celaenei nimic altceva decât întuneric beznă.

Din fericire, cineva lăsase o torță lângă ultimul felinar. Era destul de mică, astfel încât să nu ardă toată biblioteca din temelii, dar prea mică, nu avea să dureze prea mult.

Putea să-i pună capăt acum și să se întoarcă în camera ei, să se gândească la metode de a scoate informații de la clienții lui Archer. Un perete fusese explorat – un perete care nu-i dezvăluise nimic. Se putea ocupa de peretele din spate a doua zi.

Dar acum era deja aici.

Celaena ridică torța.

*

Dorian tresări la auzul unui ceas sunând și se trezi transpirat, în ciuda frigului teribil din dormitorul lui.

Era destul de straniu că adormise, dar temperatura extrem de rece era cea care îl uimi cel mai mult. Ferestrele erau toate sigilate, ușa închisă.

Și totuși, aburii respirației i se învolburau în față. Se ridică, descoperind că avea și o durere cruntă de cap.

Un coșmar, cu dinți și umbre și pumnale. Doar un coșmar.

Dorian dădu din cap, temperatura din camera lui deja crescând treptat. Poate că fusese doar un curent de aer. Puiul de somn era doar rezultatul faptului că stătuse treaz până târziu cu o noapte în urmă; coșmarul probabil că fusese declanșat de povestea lui Chaol despre întâlnirea cu Celaena.

Scrâșni din dinți. Slujba ei nu era lipsită de riscuri, dar, deși era furios pe ceea ce se întâmplase, Dorian avea sentimentul că Celaena doar l-ar fi îndepărtat mai mult dacă ar fi țipat la ea pentru asta.

Prințul moștenitor se scutură, alungând ultimul fior rece, și merse spre garderobă ca să-și schimbe tunica șifonată. Când se întoarse, ar fi putut jura că zărise urma unei pojghițe de gheață în jurul locului unde fusese corpul lui, pe canapea.

Dar când merse să se uite mai atent, nu era nimic acolo.

*

Celaena auzi sunetul distant al unui ceas – și nu prea îi veni să creadă când auzi cât era ora. Era aici de trei ore. „Trei ore.“ Peretele din spate nu era precum cel lateral; se înclina și se curba și avea dulapuri și alcovuri, și mici săli de lectură pline de șoareci și praf. Iar chiar când era pe punctul să deseneze un X pe perete și să încheie ziua, observă tapiseria.

O văzu doar pentru că era singurul obiect de decor pe care

îl întâlnise de-a lungul peretelui. Având în vedere cum se desfășuraseră ultimele șase luni din viața ei, o parte din ea știa că trebuia să însemne ceva.

Nu era nicio reprezentare de-a Elenei, niciun cerb, nimic verde și adorabil.

Nu; tapiseria asta, țesută din fibre de un roșu atât de închis, încât părea negru, nu înfățișa... nimic.

Atinse materialul străvechi, minunându-se de culoarea lui atât de intensă, încât părea să îi înghită degetele în întuneric. Părul de pe ceafa i se ridică, iar Celaena își puse mâna pe pumnal când trase tapiseria la o parte. Înjură. Și înjură din nou.

O altă ușă secretă o întâmpină.

Privind în jur, ascultând atentă după sunetul pașilor sau foșnetului vreunei pelerine, Celaena o deschise.

O briză, umedă și densă, suflă pe lângă ea din adâncurile scării spiralate dezvăluite de ușa deschisă. Lumina torței ei răzbătu doar câțiva metri în interior, luminând pereții sculptați, pe care era reprezentată scena unei bătălii.

Era o creștătură subțire în peretele din marmură, nu mai adâncă de șase centimetri. Se curba de-a lungul întregului zid, întinzându-se dincolo de limitele ariei sale vizuale. Își trecu degetul prin adâncitură; era netedă precum sticla și avea urme de ceva lipicios.

O mică lampă din argint atârna pe perete, iar Celaena puse torța în suportul ei în timp ce luă lampa, lichidul împrăștiindu-se în interior.

— Deștept, șopti ea.

Zâmbind în sinea ei, asigurându-se că torța era suficient de departe, Celaena fixă gura subțire a lămpii în creștătură și picură. Uleiul curse și se prelinse în josul pantei. Celaena luă torța și o atinse de perete. Instantaneu, micul canal se aprinse, asigurând o linie subțire de lumină în josul scării

întunecate și acoperită cu pânză de păianjen. Cu o mână în șold, privi în jos, admirând suprafața gravată a pereților.

Se îndoia că cineva avea să vină să o caute, dar tot puse tapiseria în poziția inițială și scoase unul dintre pumnalele ei lungi. Pe măsură ce cobora, imaginile bătăliei se schimbau și se mișcau în lumina flăcării, iar ea putea jura că fețele din piatră se întorceau să o privească trecând printre ele. Se opri, privind pereții.

O pală de aer rece îi mângâie chipul, iar ea zări în cele din urmă capătul de jos al scării. Era un coridor întunecat, care mirosea a lucruri străvechi și putrezite. O torță zăcea abandonată lângă ultima treaptă, acoperită cu destule pânze de păianjen, încât să sugereze că nimeni nu mai fusese aici jos de mult, mult timp.

„Doar dacă acea chestie poate vedea în întuneric.”

Alungă acel gând și ridică torța, aprinzând-o de la flacăra peretelui luminat al scării.

Pânze de păianjen atârnavă din tavanul boltit, atingând podeaua din bolovani. Rafturi șubrede erau aliniate pe coridor, pline de cărți atât de vechi, încât Celaena nu le putu citi titlurile. Pergamente și bucăți de hârtie erau îndesate în fiecare colț și crăpătură sau zăceau derulate pe lemnul antic, ca și cum cineva tocmai plecase, renunțând să le mai citească. Cumva, acesta semăna mai mult cu un mormânt decât locul de veci al Elenei.

Înainte în josul coridorului, oprindu-se din când în când să analizeze pergamentele. Erau hărți și chitanțe ale unor regi de mult deveniți oale și ulcele.

„Arhivele castelului. Tot mersul și agitația asta și tot ce ai descoperit sunt arhive inutile. Probabil asta căuta creatura: chitanța de la băcănie a vreunui rege străvechi.”

Dezlănțuind un potop de blesteme de-a dreptul detestabile, Celaena legănă torța înaintea ei până ce un coridor se ivi în

stânga sa.

Probabil că ducea mai jos mormântul Elenei – dar cât de jos? Pe perete era o lampă și o creștătură în perete, așa că Celaena aprinse din nou pasajul spiralat. De data asta, zidul cenușiu înfățișă o pădure. O pădure și...

Fae. Era imposibil să ratezi acele urechi ascuțite și delicate și acei canini alungiți. Fae leneveau, dansau și cântau, mulțumiți să se lăfăie în nemurirea și frumusețea lor diafană.

Nu, regele și prietenii lui *nu* puteau ști despre locul ăsta; cu siguranță ar fi distrus reprezentările de pe ziduri până acum. Celaena nu avea nevoie de un istoric să știe că scara aceasta era veche – mult mai veche decât cea pe care tocmai coborâse, poate mai veche decât castelul însuși.

De ce alesese Gavin locul ăsta pentru construcția castelului? Fusese ceva aici înainte?

„Sau ceva ce merita ascuns sub el?”

Un fior rece îi străbătu șira spinării pe când Celaena privi în casa scârilor. Împotriva tuturor șanselor, încă o briză suflă de dedesubt. Fier. Mirosea a fier.

Imaginile de pe pereți pâlpâiau în timp ce ea cobora scările. Când în sfârșit ajunsese la baza lor, trase aer în piept și aprinse o torță dintr-un suport alăturat. Se afla într-un coridor lung, pavat cu pietre cenușii. Zări o singură ușă în centrul peretelui de pe partea dreaptă și nicio ieșire cu excepția scârilor din spatele ei.

Celaena scană holul cu privirea. Nimic. Nici măcar un șoarece. După ce mai studie locul pentru încă un moment, porni în josul coridorului, aprinzând cele câteva torțe de pe perete pe măsură ce înainta.

Ușa din fier nu era cu nimic ieșită din comun, deși, fără îndoială, părea de nepătruns. Suprafața ei încrustată părea o porțiune din cerul lipsit de stele.

Celaena întinse mâna, dar se opri înainte ca degetele ei să

atingă metalul.

De ce era făcută în întregime din fier?

Fierul era singurul element imun la puterea magiei; măcar atâta lucru își amintea. În urmă cu mulți ani, existau atât de mulți mântuitori ai magiei – oameni despre a căror putere se credea că izvorâse în urmă cu mult timp chiar de la zei, în ciuda proclamației regelui Adarlanului, cum că magia era un afront adus divinității. De oriunde ar fi venit, magia avea nenumărate variațiuni: abilități de vindecare, de a schimba forma, de a invoca focul, apa sau furtuni, de a încuraja creșterea recoltelor și plantelor, de a prevedea viitorul și așa mai departe. Multe dintre aceste daruri fuseseră diminuate de-a lungul timpului, dar pentru unii mai puternici – rari, de altfel – când se agățau prea mult de putere, fierul din sângele lor provoca amețeli și leșinuri. Sau mai rău.

Văzuse sute de uși în castel – uși din lemn, din bronz, din sticlă – dar niciodată una din fier masiv. Aceasta era antică, dintr-un timp în care probabil fierul *însemna* ceva. Deci, se presupunea că trebuia să țină pe cineva afară sau ceva înăuntru?

Celaena atinse Ochiul Elenei, privind din nou ușa. Nu descoperi niciun răspuns cu privire la ceea ce putea fi în spatele ușii, așa că puse mâna pe mânerul ei și trase.

Era încuiată. La prima vedere, nu se zărea nicio gaură de cheie. Își trecu degetele peste canelurile de pe ușă. Poate că rugină o blocase?

Se încruntă. Nu era nici urmă de rugină.

Celaena păși înapoi, studiind ușa. De ce să pui un mâner pe ea dacă nu o puteai deschide? Și de ce să folosești o încuietoare? Doar dacă nu cumva exista ceva care merita ascuns în spatele ușii.

Se întoarse cu spatele, dând să plece, dar amuleta se încălzi pe pielea ei și un licăr de lumină străluci prin tunica

sa. Celaena se opri.

Ar fi putut fi licărul torței, dar... Celaena studie crăpătura subțire dintre ușă și zid. O umbră, mai întunecată decât întunecimea din spatele ei, dăinuia într-o parte.

Încet, scoțând cel mai mic și mai subțire pumnal al său cu mâna liberă, puse torța jos și se întinse pe burtă, cât de aproape de ușă îndrăzni. Doar umbre – erau doar umbre. Sau șobolani.

Orice ar fi, trebuia să afle.

Într-o tăcere absolută, strecură pumnalul pe sub ușă. Reflecția de pe lama sclipitoare nu dezvăluie nimic altceva decât întuneric – întuneric și lumina unei torțe.

Mișcă pumnalul, împingându-l puțin mai în față.

Două sfere verzi, sclipitoare, licăriră în umbrele din încăpere.

Celaena se retrase, trăgând și pumnalul de sub ușă, mușcându-și buza ca să nu înjure cu voce tare. „Ochi.“ Ochi sclipind în întuneric – ochi precum ai unui... ai unui...

Trase aer în piept, relaxându-se treptat. Ochi precum ai unui animal. Un șobolan. Sau un șoarece. Sau o pisică feroce.

Totuși, se târi din nou spre ușă, ținându-și răsuflarea și băgă din nou lama pe sub ușă pentru a scana întunericul.

Nimic. Absolut nimic.

Privi lama pumnalului pentru un minut, așteptând ca ochii să reapară.

Dar orice ar fi fost, o zbughise deja.

„Un șobolan. Probabil a fost un șobolan.“

Totuși, Celaena nu putea scăpa de fiorul care o învăluisese și nu putea ignora căldura amuletei de la gâtul ei. Chiar dacă nu era o creatură în spatele ușii, acolo erau răspunsuri. Și ea avea să le găsească, doar că nu azi. Nu până când nu era pregătită.

Pentru că e posibil să existe metode să treacă de ușă. Având în vedere cât de vechi era locul acela, Celaena avea sentimentul că puterea care o sigilase avea legătură cu semnele Wyrđ.

Dar dacă *era* ceva dincolo de ușă... Își dezmoții degetele de la mâna dreaptă când ridică torța, privind cicatricea căpătată în urma mușcăturii rideracului.

Era doar un șobolan. Iar ea nu avea niciun interes – *niciunul* – să i se demonstreze acum că se înșela.

CAPITOLUL 15

Salonul Mare era aglomerat la cina din acea seară. Deși Celaena prefera de obicei să cineze în camera ei, când auzi că Rena Goldsmith avea să cânte în onoarea prințului Hollin, se înghesui la una dintre mesele lungi din spatele sălii. Era singurul loc unde nobilimea mai puțin importantă, unii dintre ofițerii superiori ai lui Chaol și alții care voiau să sfideze cuibul de vulturi al curții aveau voie să stea.

Familia regală cina la masa așezată pe podium, în fața sălii, împreună cu Perrington, Roland și o femeie care putea să fie mama lui Roland, după înfățișare. Din celălalt capăt al salonului, Celaena de-abia îl putea vedea pe micuțul prinț Hollin, dar părea să fie palid, grăsun și binecuvântat cu un cap plin cu bucle negre ca abanosul. Părea mai degrabă nedrept să îl așeze pe Hollin lângă Dorian, unde puteau fi cu ușurință făcute comparații și, deși auzise fiecare zvon răutăcios despre Hollin, nu se putea abține să nu simtă mila pentru băiat.

Chaol, spre surprinderea ei, alege să stea lângă ea, cinci dintre oamenii lui alăturându-li-se la masă. Deși erau câteva gărzi postate de jur împrejurul încăperii, ea nu avea nicio îndoială că cele de la masa ei erau la fel de vigilente precum cele postate lângă uși și podium. Comesenii ei erau politicoși cu ea – precauți, dar politicoși. Nu menționaseră ce se întâmplase cu o noapte în urmă, dar o întrebară destul de discret cum se simte. Ress, care o supraveghease în timpul competiției, părea sincer ușurat că se simțea mai bine, și era cel mai vorbăreț dintre toți, pălăvrăgind la fel de mult ca o bătrână bârfitoare.

— *Și atunci*, spunea Ress, chipul lui copilăresc având o expresie ștrengărească, chiar când el s-a băgat în patul ei, gol-puşcă, *tatăl* ei a dat buzna peste ei – înfiorări și suspine

venind dintre gărzi, chiar și dinspre Chaol – și l-a *târât* din pat de picioare, l-a dus pe hol și l-a aruncat pe scări. El a guițat ca un porc în tot timpul ăsta.

Chaol se lăsă pe spătarul scaunului, încrucișându-și brațele la piept.

— Și tu ai face-o dacă cineva ți-ar târi corpul gol pe podeaua rece ca gheața.

Zâmbi compătimitor în timp ce Ress încerca să nege. Chaol părea să se simtă atât de bine cu oamenii lui, corpul îi era relaxat și ochii luminoși. Iar ei îl respectau, la rândul lor, căutând întotdeauna din priviri aprobarea lui, confirmarea și sprijinul.

Pe măsură ce râsul Celaenei se stinse, Chaol o privi, ridicând din sprâncene.

— Tu n-ar trebui să râzi. Te plângi de podelele reci mai mult decât oricine altcineva.

Ea se îndreptă, iar gărzile își aruncară zâmbete ezitante.

— Dacă îmi amintesc bine, *tu* te plângi de ele fiecare dată când mătur podeaua cu tine atunci când ne antrenăm.

— Ohoo! strigă Ress, iar Chaol ridică din nou din sprâncene.

Celaena rânji.

— Periculoase cuvinte, spuse Chaol. Vrei să mergem în sala de antrenament ca să vedem dacă le poți susține?

— Bine, atâta timp cât oamenii tăi nu au nimic împotriva să te vadă mâncând bătaie.

— Cu siguranță, *nu* avem nimic împotriva, spuse vesel Ress. Chaol îi aruncă o privire, mai mult amuzată decât amenințătoare. Căpitane, adăugă rapid Ress.

Chaol deschise gura să răspundă, dar o femeie înaltă și zveltă păși pe mica scenă aranjată de-a lungul unui perete.

Celaena își ridică gâtul în timp ce Rena Goldsmith înainta pe platforma din lemn, spre locul unde așteptau o harpă

masivă și un bărbat cu o vioară. O mai văzuse pe Rena cântând o singură dată – cu ani în urmă, la Teatrul Regal, într-o noapte rece de iarnă, ca aceasta. Vreme de două ore, teatrul fu atât de tăcut, încât părea că toată lumea încetase să mai respire. Vocea Renei răsunase în capul Celaenei multe zile după aceea.

De la masa lor, Celaena de-abia o putea vedea pe Rena suficient cât să-și poată da seama că purta o rochie lungă, verde (fără jupă, fără corset, fără alte accesorii, cu excepția cingătorii din piele neagră care îi cuprindea talia îngustă), și că părul roșcat-auriu îi era desprins. Liniștea puse stăpânire pe salon, iar Rena făcu o plecăciune spre podium. Când își ocupă locul înaintea harpei verzi-aurii, spectatorii așteptară nerăbdători. Dar cât timp avea să dureze interesul curții?

Rena dădu aprobator din cap spre violonistul subțirel, iar degetele ei lungi și albe începură să cânte o melodie la harpă. După câteva note, ritmul se stabilizează de la sine, urmat de notele triste și lente ale viorii. Se împleteau una cu alta, înălțându-se și înălțându-se până când Rena deschise gura.

Iar când începu să cânte, întreaga lume dispăru. Vocea îi era lină, diafană, ca sunetul unui cântec de leagăn. Cântecele ei, unul după altul, o țintuiau pe Celaena în loc. Cântece despre ținuturi îndepărtate, despre legende uitate, despre iubiți așteptând pentru eternitate să se regăsească.

Nici măcar un suflet nu se mișcă în încăpere. Chiar și servitorii rămaseră vrăjiți pe lângă pereți, pe coridoare și în alcovuri. Rena făcea pauză între cântece doar cât să smulgă un ropot de aplauze, apoi harpa și vioara o luau de la început și îi hipnotizau din nou pe toți.

Apoi Rena privi spre podium.

— Cântecul acesta, spuse ea melodios, este în cinstea stimatei familii regale care m-a invitat aici în această seară.

Cântecul era o legendă străveche, un poem antic, de fapt.

Unul pe care Celaena nu îl mai auzise din copilărie, și niciodată pus pe muzică.

Îl auzi acum pentru prima oară astfel: povestea unei femei Fae binecuvântate cu o putere atât de teribilă și intensă, încât era căutată de regii și lorzii din fiecare regat. În timp ce o foloseau ca să câștige războaie și să cucerească națiuni, cu toții se temeau de ea – și păstrau distanța.

Cât curaj să cânte acest cântec; să îl dedice familiei regelui era o îndrăzneală și mai mare. Dar familia regală nu protestă. Chiar și regele doar o privi indiferent pe Rena, ca și cum nu ar fi cântat tocmai despre puterea pe care el o exilase în urmă cu zece ani. Poate că era ceva magic de neoprit în muzică și artă.

Rena continuă, dezvăluind povestea anilor în care femeia Fae îi slujise pe acei regi și lorzi și a singurătății care o consumase încetul cu încetul. Iar apoi, într-o zi, venise un cavaler, căutându-i puterea în numele regelui său. În timpul călătoriei spre regatul lui, teama lui se transformase în dragoste, iar el o descoperise nu pentru puterea pe care o deținea, ci pentru femeia din ea. Dintre toți regii și împărații care o curtaseră cu promisiunile unor bogății dincolo de orice imaginație, darul cavalerului, de a o vedea drept cine era ea, nu ce era, îi câștigă inima.

Celaena nici măcar nu își dădu seama că începuse să plângă. Cumva, îi scăpă un suspin, iar buzele îi tremurau. Nu ar trebui să plângă, nu acolo, nu cu toți oamenii ăștia în jurul ei. Dar apoi, o mână caldă și aspră i-o luă pe a ei pe sub masă, iar ea se întoarse și îl văzu pe Chaol privind-o. El îi zâmbi ușor, iar ea știu că el o înțelegea.

Așa că Celaena își privi Căpitanul și îi întoarse zâmbetul.

*

Hollin se foia lângă el, șușotind și văicărindu-se despre cât de plictisit era și despre cât de idiot era cântecul, dar atenția

lui Dorian era îndreptată spre masa lungă din spatele sălii.

Muzica supranaturală a Renei Goldsmith era țesută în spațiul cavernos, învăluindu-i într-o vrajă pe care ar fi numit-o magie dacă n-ar fi știut mai bine. Dar Celaena și Chaol doar stăteau acolo, privindu-se unul pe celălalt.

Și nu se priveau, era ceva mai intens de atât. Dorian nu mai auzea muzica.

Pe el nu îl privise niciodată așa. Nici măcar o dată. Nici măcar pentru o fracțiune de secundă.

Rena își încheia cântecul, iar Dorian își luă privirea de pe ei. Nu credea că se întâmplase ceva între ei, nu încă. Chaol era încăpățânat și destul de loial încât să nu facă mișcarea – sau măcar să își dea seama că o privea pe Celaena așa cum ea îl privea pe el.

Văicărelile lui Hollin se auzeau acum mai tare, iar Dorian trase adânc aer în piept.

Avea să meargă mai departe. Pentru că el nu avea să fie ca acei regi străvechi din cântec și să o păstreze pentru sine. Ea merita un cavaler curajos și loial care să o vadă pentru ceea ce era și care să nu se teamă de ea. Iar *el* merita pe cineva care să îl privească astfel, chiar dacă dragostea nu ar fi aceeași, chiar dacă fata nu ar fi ea.

Așa că Dorian închise ochii și trase din nou aer în piept. Iar când deschise ochii, o lăsă să plece.

*

Câteva ore mai târziu, regele Adarlanului stătea lângă ușa temniței în timp ce gărzile sale secrete o târau înainte pe Rena Goldsmith. Eșafodul călăului din centrul încăperii era deja acoperit de sânge. Cadavrul decapitat al partenerului ei zăcea la câțiva metri distanță, sângele lui prelingându-se spre gura de scurgere din podea.

Perrington și Roland stăteau tăcuți lângă rege, privind, așteptând.

Gărzile o împinseră pe cântăreață în genunchi, înaintea podelei mânjite de sânge. Una dintre ele o apucă de păr și trase, obligând-o să îl privească pe rege pășind spre ea.

— Să vorbești despre magie sau să o încurajezi se pedepsește cu moartea. Este o insultă adusă zeilor și o insultă adusă mie faptul că ai cântat acel cântec în salonul meu.

Rena Goldsmith doar îl privea, ochii arzându-i luminoși. Nu opusese rezistență când oamenii lui o înșfăcară după reprezentație, nici nu țipase când îi decapitaseră partenerul. Ca și cum s-ar fi așteptat la asta.

— Ai vreun ultim cuvânt de spus?

O furie stranie, calmă se citea pe chipul ei, iar Rena ridică bărbia.

— Am muncit zece ani ca să devin destul de faimoasă cât să obțin o invitație la acest castel. Zece ani, ca să pot veni aici și să cânt cântece despre magia pe care ai încercat să o distrugi. Să cânt aceste cântece, iar *tu* să știi că suntem încă aici – că poți exila magia, că ne poți măcelări cu miile, dar noi, cei care ne ghidăm după vechile obiceiuri, încă ne amintim.

În spatele lui, Roland pufai.

— Destul, spuse regele și pocni din degete.

Gărzile îi puseră capul pe eșafod.

— Fiica mea avea șaisprezece ani, continuă ea. Lacrimile îi curgeau pe obraji și pe nas, dar vocea îi rămase puternică. Șaisprezece, când i-ai dat foc. Numele ei era Kaleen, și avea ochii precum norii de furtună. Încă îi aud glasul în vise.

Regele ridică bărbia spre călău, care păși în față.

— Sora mea avea treizeci și șase de ani. Numele ei era Liessa și avea doi băieți care erau bucuria ei.

Călăul ridică securea.

— Vecinul meu și soția lui aveau șaptezeci de ani. Numele

lor erau Jon și Estrel. Au fost uciși pentru că au îndrăznit să încerce să o protejeze pe fiica mea când oamenii tăi au venit după ea.

Rena Goldsmith încă își recita lista cu morți când securea căzu.

CAPITOLUL 16

Celaena își cufundă lingura în terciul de ovăz, îl gustă, apoi turnă peste el un munte de zahăr.

— Prefer să luăm micul dejun împreună decât să ieșim afară, în frig.

Fleetfoot, cu capul în poala Celaenei, pufăi zgomotos.

— Cred că și ea, adăugă Celaena, rânjind.

Nehemia râse blând înainte să muște din pâine.

— Se pare că ăsta este singurul moment al zilei când te putem vedea, spuse ea în Eyllwe.

— Am fost ocupată.

— Vânând conspiratorii de pe lista regelui?

O privire dură în direcția ei; încă o mușcătură din pâine.

— Ce vrei să-ți spun?

Celaena amestecă zahărul în terci, concentrându-se pe asta în loc să se uite la prietena ei.

— Vreau să mă privești în ochi și să-mi spui că tu crezi că libertatea ta merită prețul ăsta.

— De *asta* ai fost atât de nervoasă în ultima vreme?

Nehemia lăsă pâinea prăjită pe platou.

— Cum să le pot spune părinților mei despre tine? Ce scuze să inventez care să-i convingă că prietenia mea cu *Campionul regelui*, folosi limba comună pentru cele două cuvinte, rostindu-le de parcă ar fi fost otrăvite, este, în orice fel, un lucru onorabil? Cum să îi conving că sufletul tău nu a putrezit?

— Nu mi-am dat seama că aveam nevoie de acordul părinților.

— Ești într-o poziție a puterii – și a cunoștințelor – și totuși, nu faci altceva decât să te supui. Te supui și nu protestezi, și o faci doar cu un singur scop: libertatea *ta*.

Celaena scutură din cap și privi în altă direcție.

— Nu mă poți privi pentru că știi că este adevărat.

— Și ce este atât de greșit în faptul că vreau să fiu liberă? Nu am suferit destul ca să o merit? Și ce dacă mijloacele spre ea sunt neplăcute?

— Nu o să neg că ai suferit, Elentiya, dar sunt mii de oameni care au suferit – și au suferit mai mult. Iar ei nu se vând regelui ca să obțină ceea ce și ei merită. Cu fiecare persoană pe care o ucizi, gălesc din ce în ce mai puține scuze ca să rămân prietena ta.

Celaena aruncă lingura pe masă și merse lângă șemineu. Își dorea să rupă tapiseriile și tablourile și să spargă toate bibelourile și ornamentele pe care le cumpăraseră ca să-și decoreze camera. Dar cel mai mult își dorea să o facă pe Nehemia să nu o privească așa, de parcă ea era la fel de rea ca monstrul care stătea pe tronul de cleștar. Trase adânc aer în piept, apoi iar, ascultând orice mic sunet care ar fi putut dezvălui că mai era cineva în apartamentul ei, apoi se întoarse.

— N-am ucis pe nimeni, spuse ea încet.

Nehemia încremeni.

— Poftim?

— N-am ucis pe nimeni. Rămase pe loc, având nevoie de distanța dintre ele pentru a putea rosti cuvintele. Le-am înscenat morțile și i-am ajutat să fugă.

Nehemia își trecu mâinile peste față, întinzând pudra aurie cu care își machiase pleoapele. După o clipă, își coborî degetele. Ochii ei negri și frumoși erau mari de uimire.

— Nu ai ucis nicio persoană pe care el ți-a ordonat să o ucizi?

— Nici măcar una.

— Și Archer Finn?

— I-am propus lui Archer un târg: îi las timp până la sfârșitul lunii să își pună afacerile în ordine înainte să-și

însceneze moartea și să fugă, iar el îmi dă informații despre *adevărații* dușmani ai regelui.

Îi putea spune mai târziu Nehemiei restul poveștii planurile regelui, catacombele de sub bibliotecă –, dar să le menționeze acum nu ar fi făcut altceva decât să atragă și mai multe întrebări.

Nehemia luă o gură de ceai, lichidul bălăcindu-se în ceașcă din pricina mâinilor ei tremurânde.

— Te va ucide dacă află.

Celaena privi spre ușile balconului, unde o zi minunată răsărea în lumea largă de dincolo de ele.

— Știu.

— Și informațiile astea pe care ți le dă Archer, ce vei face cu ele? Ce fel de informații sunt?

Celaena îi explică pe scurt ceea ce el îi spusese despre oamenii care se presupunea că vor să o aducă pe tron pe moștenitoarea pierdută a Terrasenului, spunându-i chiar și ceea ce se întâmplase cu Davis. Nehemia deveni palidă. Când Celaena termină, Nehemia luă o altă gură de ceai din ceașca tremurândă.

— Și ai încredere în Archer?

— Cred că ține la viața lui mai mult decât la orice altceva.

— E un curtezan; cum poți fi sigură că poți avea încredere în el?

Celaena se așează în fotoliu, Fleetfoot ghemuindu-se între picioarele ei.

— Păi, tu ai încredere în mine, iar eu sunt o asasină.

— Nu e același lucru.

Celaena privi tapiseria de pe peretele din stânga ei și la dulapul din fața sa.

— Dacă tot îți spun toate lucrurile astea care m-ar putea trimite la spânzurătoare, ar trebui să-și mai spun ceva.

Nehemia îi urmă privirea spre tapiserie. După un moment,

i se tăie răsufllarea.

- Aceea este... este Elena *pe* tapiserie, nu-i așa?
- Celaena zâmbi ștremgărește și își încrucișă brațele.
- Asta nu e nici măcar partea cea mai rea.

*

În timp ce coborau spre mormânt, Celaena îi spuse Nehemiei tot ce se întâmplase între ea și Elena de la Samhuinn – și toate aventurile care se abătuseră asupra ei. Îi arată încăperea unde Cain chemase rideracul, iar pe măsură ce se apropiau de mormânt, Celaena tresări, amintindu-și un nou detaliu nenorocit.

- Ai adus un prieten?

Nehemia scânci. Celaena salută mânerul-cranium din bronz de pe ușă.

- Bună, Mort.

Nehemia se uită cruciș la craniu.

- Cum e... Privi peste umăr, la Celaena. Cum e posibil?

— Vraji antice și prostii, spuse Celaena, întrerupându-l pe Mort, care începuse să recite povestea despre cum îl crease regele Brannon. Cineva a folosit o vrajă cu semnele Wyrđ.

- Cineva! bolborosi Mort. Acel *cineva* este...

— Taci din gură, spuse Celaena și deschise ușa mormântului, invitând-o pe Nehemia înăuntru. Păstrează-te pentru cineva căruia îi pasă.

Mort mormăi ceea ce suna ca o înlănțuire de blesteme violente, iar ochii Nehemiei licăriră când intră în mormânt.

— E incredibil, șopti prințesa, privind pereții pe care fuseseră scrijelite semnele Wyrđ.

- Ce spun?

— Moarte, Eternitate, Conducători, recită Nehemia. Poziții standard în morminte.

Nehemia continuă să se plimbe prin încăperea, iar Celaena se rezemă de perete și se lăsă pe podea. Oftând, își frecă

picioarul de una dintre stelele în relief de pe podea, studiind curbura pe care o formau în cameră.

„Oare alcătuiesc o constelație?”

Celaena se ridică în picioare și privi în jos. Nouă dintre stele alcătuiau o imagine familiară – Libelula. Ridică din sprâncene. Nu-și dăduse niciodată seama de asta înainte. La câțiva metri distanță, o altă constelație se contura pe podea – Balaurul. Stătea la capul sarcofagului lui Gavin.

„Un simbol al casei Adarlanului, la fel ca și a doua constelație de pe cer.”

Celaena urmări liniile făcute de forme, împletindu-se în întreg mormântul. Cerul nopții trecea pe sub picioarele ei, iar până să ajungă la ultima constelație, s-ar fi ciocnit de perete dacă Nehemia nu ar fi apucat-o de braț.

— Ce este?

Celaena privea ultima constelație – Cerbul, Regele Nordului. Simbolul Terrasenului, ținutul natal al Elenei. Constelația era cu fața spre perete, iar capul părea să îi fie îndreptat în sus, ca și cum ar fi privit ceva...

Celaena urmări privirea cerbului printre zecile de semne Wyrd care acopereau peretele, până când...

— În numele Wyrdului. Uită-te la asta, spuse ea, arătând în sus.

Un ochi, nu mai mare decât palma ei, era gravat în perete. O gaură era dată în centrul lui, o punctie perfectă în mijlocul ochiului. Însuși semnul Wyrd alcătuia o față, iar dacă celălalt ochi era plin și neted, acesta avea un iris gol.

„Doar cu ochiul cineva poate vedea corect.” Nu avea cum să fie atât de norocoasă – cu siguranță, nu era nimic mai mult decât o coincidență. Calmându-și entuziasmul, se ridică pe vârful degetelor și privi cu atenție în ochi.

Cum de nu observase asta înainte? Făcu un pas înapoi, iar semnul Wyrd dispăru în perete. Păși înapoi pe constelație și

semnul reapăru.

— Poți să vezi fața doar când stai pe cerb, șopti Nehemia.

Celaena își trecu mâinile peste fața din perete, căutând crăpături sau curenți blânzi de aer care să poată sugera o ușă spre o altă cameră. Nimic. Trase adânc aer în piept, se ridica pe vârful degetelor și privi ochiul, ținând pumnalul în sus în caz că o ataca ceva. Nehemia chicoti ușor. Iar Celaena își ascunse zâmbetul în timp ce își puse ochiul pe piatră și privi în întuneric.

Nu era nimic. Doar un perete îndepărtat, luminat de o rază palidă a lunii.

— E doar – doar un perete gol. Are asta vreun sens?

Deja sărea la concluzii pripite, încercând să vadă lucruri și să facă legături care nu erau acolo. Celaena se dădu la o parte pentru ca Nehemia să poată privi și ea.

— Mort! strigă ea în timp ce prințesa arunca o privire. Ce naiba e asta pe perete? Are vreun sens pentru tine? Știi de ce este aici?

— Nu, spuse Mort sec.

— Nu mă minți.

— Să te mint? Pe tine? Nu aș putea să *te* mint. M-ai întrebat dacă are sens, iar eu ți-am spus că nu. Trebuie să înveți să pui corect întrebările, ca să poți primi răspunsurile corecte.

— Ce fel de întrebare ar trebui să pun ca să primesc răspunsul corect? urlă Celaena.

Mort țățâi.

— Nu tolerez asemenea comportament. Întoarce-te când vei avea întrebări corespunzătoare.

— Promiți că îmi spui atunci?

— Sunt doar un mâner de ușă; nu e în firea mea să fac promisiuni.

Nehemia păși de lângă perete și își dădu ochii peste cap.

— Nu-l asculta, te tachinează. Nici eu nu văd nimic. Poate e doar o farsă. Castelele sunt pline de prostii din astea, cu scopul de a te induce în eroare și de a bulversa generațiile viitoare. Dar – toate semnele Wyrđ de aici...

Celaena trase rapid aer în piept, apoi rosti cererea la care se gândea deja de ceva timp:

— Ai putea – ai putea să mă înveți cum să le citesc?

— Oho! râse Mort de pe coridor. Ești sigură că nu ești prea redusă ca să înțelegi?

Celaena îl ignoră. Nu-i spusese Nehemiei despre ultima cerință a Elenei, de a descoperi sursa puterii regelui, pentru că știa că răspunsul prințesei avea să fie: ascultă de regina moartă. Dar semnele Wyrđ păreau atât de strâns legate de orice, cumva – chiar și de ghicitoarea aia cu ochiul și de trucul ăsta stupid cu peretele. Și poate dacă afla cum să le folosească, putea descuria ușa din fier de sub bibliotecă și să găsească niște răspunsuri dincolo de ea.

— Poate... măcar esențialul?

Nehemia zâmbi.

— Esențialul este partea cea mai grea.

Lăsând la o parte utilitatea lor, era un limbaj secret uitat, un sistem pentru accesarea unei puteri stranii. Cine nu ar fi vrut să învețe despre ele?

— Atunci, lecții matinale în locul plimbării?

Nehemia radia, iar Celaena simți un fior de vină pentru că nu-i spusese despre catacombe, iar prințesa zise:

— Desigur.

Înainte să plece, Nehemia rămase câteva minute să îl studieze pe Mort – în general punându-i întrebări despre vraja care îl crease, pe care mânerul pretindea că o uitase, apoi că era privată, apoi că nu era treaba ei.

După ce răbdarea aproape nesfârșită a Nehemiei se stinse, îl boscorodiră pe Mort și se întoarseră sus, unde Fleetfoot le

aștepta nerăbdătoare în dormitor. Câinele refuzase să intre în pasajul secret – probabil din pricina vreunei duhori dubioase lăsate în urmă de Cain și creatura lui. Nici măcar Nehemia nuputuse să o atragă după ele, jos.

De îndată ce ușa fu închisă și ascunsă de tapiserie, Celaena se rezemă de biroul ei. Ochiul din mormânt nu fusese soluția la ghicitoare. Acum se întreba dacă Nehemia avea o idee mai bună despre ce ar fi putut însemna.

— Am găsit o carte despre semne Wyrd în biroul lui Davis, îi spuse ea Nehemiei. Nu-mi dau seama dacă este o ghicitoare sau un proverb, dar cineva a scris asta în interiorul copertei din spate: „Doar cu ochiul cineva poate vedea corect“.

Nehemia se încruntă.

— Mie îmi sună a bazaconiile vreunui lord puturos.

— Dar crezi că este doar o coincidență că el făcea parte din mișcarea asta împotriva regelui și că avea o carte despre semne Wyrd? Dacă asta este un fel de ghicitoare despre ele?

Nehemia pufăi.

— Dacă Davis nici măcar nu făcea parte din grup? Poate că Archer avea informația greșită. Pun pariu că acea carte era acolo de ani buni – și pun pariu că Davis nici măcar nu știa că există. Sau poate că a văzut-o într-o librărie și a cumpărat-o ca să pară îndrăzneț.

Sau poate că nu – și poate că Archer punea ceva la cale. Avea să-l întrebe când urma să-l vadă data viitoare. Celaena se juca cu lănișorul amuletei sale – apoi încremeni. Ochiul.

— Crezi că ar putea fi Ochiul *ăsta*?

— Nu, spuse Nehemia. Nu ar fi atât de ușor.

— Dar...

Celaena plecă de lângă birou.

— Crede-mă, spuse Nehemia. Este doar o coincidență – ca și ochiul ăla din perete. „Ochiul“ poate să însemne orice... orice. Să faci ochi din gips pe toate lucrurile obișnuia să fie

un lucru destul de comun în urmă cu câteva secole, ca protecție împotriva răului. O să o iei razna, Elentiya! Pot să fac niște cercetări pe tema asta, dar e posibil să dureze o vreme până să găsesc ceva.

Celaena se înroși. Bine; poate că se înșela. Nu voia să o creadă pe Nehemia, nu voia să creadă că ghicitoarea era atât de imposibil de rezolvat, dar... prințesa știa mai multe despre științele antice decât ea. Așa că Celaena se așeză din nou la masă. Terciul se răcise, dar îl mănăncă oricum.

— Mulțumesc, spuse ea printre înghițituri, în timp ce Nehemia se așeză și ea. Pentru că nu ai reacționat violent.

Nehemia râse.

— Elentiya, sincer, sunt surprinsă că mi-ai spus.

O ușă deschizându-se, apoi închizându-se, apoi pași, apoi Philippa ciocăni și intră, aducând o scrisoare pentru Celaena.

— Bună dimineața, frumoase domnișoare, spuse ea, făcând-o pe Nehemia să zâmbească. O scrisoare pentru stimatul nostru Campion.

Celaena radia către Philippa și o luă, iar zâmbetul îi crescuse în timp ce citi conținutul scrisorii, după ce servitoarea plecă.

— E de la Archer, îi spuse ea Nehemiei. Mi-a dat câteva nume care ar putea fi implicate în mișcarea asta – oameni asociați cu Davis.

Era puțin șocată că el riscase să pună totul într-o scrisoare. Poate că era nevoie ca Celaena să-l învețe câteva lucruri despre scrierea codificată.

Totuși, Nehemia încetă să mai zâmbească.

— Cine dă informații ca și cum n-ar fi nimic altceva decât bârfele dimineții?

— Un bărbat care vrea să fie liber și care s-a săturat să slujească porci.

Celaena împături scrisoarea și se ridică. Dacă bărbații de

pe lista asta erau ca Davis, atunci poate că nu ar fi un lucru atât de oribil să-i dea pe mâna regelui.

— Ar trebui să mă îmbrac; trebuie să merg în oraș. Ajunsese la jumătatea drumului spre garderobă când se întoarse. Mâine, la micul dejun, avem prima lecție?

Nehemia încuviință, întorcându-se la mâncarea ei.

*

Îi luă toată ziua să îi urmărească pe cei de pe listă – să afle unde locuiesc, cu cine vorbeau, cât de bine păziți erau. Nu descoperi nimic folositor.

Era obosită, irascibilă și moartă de foame când ajunse înapoi la castel la apus, iar starea i se înrăutăți când intră în camera ei și găsi un bilet de la Chaol. Regele îi ordona să fie din nou de gardă la balul regal din acea seară.

CAPITOLUL 17

Chaol știa fără să vorbească cu ea că Celaena nu era prea binedispusă. De fapt, nu îndrăznise să discute cu ea înainte de începerea balului, în afară de a o poziționa în curte, ascunsă în umbrele unei coloane. Câteva ore în noaptea de iarnă aveau să o răcorească puțin.

Din locul lui dinăuntru, ascuns într-un alcov de lângă intrarea servitorilor, Chaol putea fi cu ochii atât pe balul sclipitor, cât și pe asasina care stătea de pază sub ușile impunătoare ale balconului salonului. Nu că nu avea încredere în ea, dar când Celaena era în starea asta, întotdeauna îl făcea și pe el să se enerveze.

Acum ea stătea rezemată de coloană, cu brațele încrucișate. Nu se ascundea în umbre, așa cum îi spusese el. Putea vedea aburii respirației ei învolburându-se în aerul nopții și lumina lunii licărind pe mânerul unuia dintre pumnalele pe care le purta la brâu.

Sala de bal fusese decorată în nuanțe de alb și albastru glaciari, cu fâșii din mătase plutind din tavan și bibelouri din porțelan atârând printre ele. Era ceva parcă desprins dintr-un vis de iarnă și, dintre toți oamenii, era tocmai în cinstea lui Hollin. Câteva ore de distracție și o mică avere cheltuită pentru un băiat care, momentan, stătea încruntat pe micul lui tron de cleștar, îndopându-se cu dulciuri în timp ce mama lui îi zâmbea blând.

Nu avea să-i spună niciodată lui Dorian, dar Chaol se temea de ziua în care Hollin avea să devină un bărbat adevărat. Era ușor să te ocupi de un copil răsfățat, dar un conducător crud și răsfățat ar fi fost o cu totul altă chestiune. Spera că, între el și Dorian, aveau să poată controla orice urmă de corupție începuse deja să putrezească inima lui Hollin – de îndată ce Dorian urca pe tron.

Moștenitorul era pe ringul de dans, împlinindu-și obligația față de curte și coroană, dansând cu orice domniță îi cerșea atenția. Deloc surprinzător, asta se întâmpla cu aproape toate. Dorian își juca bine rolul și valsa zâmbind, un partener grațios și priceput, fără să se plângă măcar o dată și fără să refuze vreo domnișoară. Dansul se încheia, Dorian făcea o plecăciune înaintea partenerei sale, iar înainte să poată face un pas, o altă parteneră făcea o reverență înaintea lui. Dacă Chaol ar fi fost în locul lui Dorian, ar fi tresărit, dar prințul doar zâmbea, lua mâna domnișoarei și o purta în pași de dans prin salonul de bal.

Chaol privi din nou spre grădină și se încordă. Celaena nu era lângă coloană.

Își înăbuși un mârâit. A doua zi aveau să poarte o discuție lungă și drăguță despre reguli și consecințele abandonării postului în timpul datoriei.

O regulă pe care și el, de asemenea, o încălca, realiză Chaol în timp ce se strecură afară din alcov și ieși pe ușa lăsată întredeschisă pentru a permite aerului proaspăt să îmbospăteze sala de bal.

Unde naiba plecase Celaena? Poate chiar văzuse vreun semn de pericol – nu că avusese vreodată loc un atac asupra palatului și nu că ar fi cineva atât de prost încât să încerce să o facă în timpul unui bal regal.

Dar el puse o mână pe mânerul sabiei sale pe măsură ce se apropia de coloanele de la baza treptelor care duceau în grădină. Ea stătuse chiar acolo și...

Chaol o zări.

Ei bine, cu siguranță își abandonase postul. Dar nu ca să se confrunte cu vreun potențial pericol.

Chaol își încrucieșă brațele la piept. Celaena își părăsise postul ca să *danseze*.

Muzica era suficient de tare încât să se audă până în

grădină, iar la baza treptelor, Celaena valsa cu ea însăși. Chiar își ținea marginea pelerinei negre într-o mână, ca și cum ar fi fost faldurile unei rochii de bal, iar cealaltă mână era suspendată în aer, pe brațul unui partener invizibil. El nu știa dacă trebuia să râdă sau doar să se întoarcă înapoi și să pretindă că nu văzuse nimic.

Ea se întoarse cu o mișcare elegantă care o aduse față în față cu el și tresări.

Ei bine, ultima opțiune nu mai era o posibilitate. Râsul sau strigătele, atunci. Deși nicio variantă nu părea prea potrivită în acel moment.

Chiar și în lumina lunii, el o putu vedea încruntându-se.

— M-am plictisit de moarte și mor de frig, spuse ea, dând drumul pelerinei.

El rămase în capul scărilor, privind-o.

— Și este vina ta, continuă ea, îndesându-și mâinile în buzunare. Tu m-ai pus să stau aici și cineva a lăsat ușa de la balcon deschisă ca să pot auzi muzica aia minunată.

Valsul încă plutea în jurul lor, umplând aerul rece.

— Așa că ar trebui să te gândești a cui e vina, adăugă Celaena. A fost ca și cum ai pune un om mort de foame în fața unui ospăț și i-ai spune să nu mănânce. Ceea ce, apropo, chiar ai făcut când m-ai pus să merg la cina aia oficială.

Celaena se bălbaia, iar chipul îi era suficient de furios, încât el să-și dea seama că era mai mult decât ofțică că o prinsese. Chaol își mușcă buza pentru a-și suprima zâmbetul și coborî cele patru trepte spre aleea pietruită din grădină.

— Ești cel mai mare asasin din Erilea și totuși nu poți sta de pază câteva ore?

— Ce e de păzit? șuieră ea. Cupluri care se strecoară din salon ca să se pupăcească printre gardurile vii? Sau Alteța

Sa dansând cu fiecare fecioară eligibilă?

— Ești geloasă?

Celaenei îi scăpă un hohot de râs.

— Nu! Pe toți zeii, nu. Dar nu pot să spun că este extraordinar de distractiv să-l privesc. Sau să privesc pe oricine altcineva simțindu-se bine. Cred că sunt mai geloasă pe bufetul ăla uriaș de care nu se atinge nimeni.

El chicoti și privi în susul scării, spre curtea interioară și ușile salonului de dincolo de ea. Ar fi trebuit să se întoarcă acolo deja. Dar el era aici, apropiindu-se de limita aceea de care nu putea sta departe.

Reușise să rămână de partea lui a liniei cu o seară în urmă, deși faptul că o văzuse plângând în timpul cântecului Renei Goldsmith îl răscolise atât de mult, încât fusese ca și cum ar fi găsit o parte din el despre care nu realizase vreodată că lipsea. O pusese să alerge doi kilometri în plus în acea dimineață, nu ca să o pedepsească, ci pentru că nu se putea abține să nu se gândească la felul în care ea îl privise.

Ea oftă zgomotos și privi luna. Era atât de luminoasă, încât îneca stelele.

— Am auzit muzica și am vrut doar să dansez câteva minute. Doar să... uit totul pentru un vals și să mă prefac că sunt o fată normală. Așa că – ea se încruntă la el acum – dă-i înainte și zbiară la mine pentru asta. Care va fi pedeapsa mea? Șase kilometri în plus mâine? O oră de antrenament? Să curăț ieslea?

În vocea ei simțea o durere sumbră, care nu-i pică prea bine lui Chaol. Și da, aveau să poarte o discuție despre părăsirea postului, dar chiar acum – chiar acum...

Chaol păși peste linie.

— Danseză cu mine, spuse el și întinse mâna spre ea.

*

Celaena privea mâna întinsă a lui Chaol.

— Ce?

Lumina lunii se reflecta în ochii lui de chihlimbar, făcându-i să strălucească.

— Ce n-ai înțeles?

Nimic. Totul. Pentru că atunci când Chaol o spusese, nu fusese ca atunci când Dorian o invitase la dans, la balul de Yulemas. Acea nici nu prea se putea numi o invitație. Dar acum... Mâna lui rămase întinsă spre ea.

— Din câte îmi amintesc, spuse ea, ridicând bărbia, de Yulemas *te-am rugat să dansezi cu mine, iar tu m-ai refuzat categoric. Ai spus că era prea periculos să fim văzuți dansând împreună.*

— Lucrurile sunt diferite acum.

Din nou, încă o afirmație cu subînțeles pe care ea nu-și permitea să o analizeze acum.

Gâtul i se încleștă, iar Celaena privi mâna lui întinsă, brăzdată de cicatrici.

— Dansează cu mine, Celaena, spuse el din nou, ușor răgușit.

Când ochii ei îi întâlneau pe ai lui, Celaena uită de frig, de lună și de castelul de sticlă, care se înălța amenințător în spatele lor. Uită de biblioteca secretă, de planurile regelui, de Mort și de Elena. Își puse mâna într-a lui, iar tot ce mai știu după aceea era că existau doar muzica și Chaol.

Degetele lui erau calde, chiar și prin mănuși. Chaol își trecură mâna liberă în jurul taliei asasinei, iar Celaena și-o puse pe a ei pe brațul lui. Ridică privirea spre el când începură să se miște – un pas timid, apoi altul și încă unul, lăsându-se purtați de ritmul lent al valsului.

El o privi înapoi, fără ca vreunul din ei să schițeze vreun zâmbet – totul era mai presus de zâmbete acum. Valsul se revărsa în jurul lor, mai tare, mai repede, iar Chaol îi ghidă pașii, neîmpiedicându-se nicio secundă.

Celaena simți cum respirația îi devine sacadată, dar nu-și putea lua privirea de la el, nu se putea opri din dans. Lumina lunii și grădina și licărul auriu al sălii de bal se amestecară într-o ceață distantă.

— N-o să fim niciodată o fată și un băiat obișnuiți, nu-i așa? reuși ea să spună.

— Nu, spuse el, ochii sclipindu-i. N-o să fim.

Apoi muzica explodă în jurul lor, iar Chaol o purtă în ritmul valsului, învârtind-o astfel încât pelerina plutea în jurul ei. Fiecare pas era perfect, letal, ca în acea primă dată când se duelaseră, cu multe luni în urmă. Celaena îi știa fiecare mișcare, iar el o știa pe a ei, ca și cum ar fi dansat împreună toată viața. Din ce în ce mai repede, fără să ezite vreo clipă, fără să își ia privirea unul de pe celălalt.

Restul lumii căzu într-o tăcere adâncă. În acel moment, după zece ani îndelungați, Celaena îl privi pe Chaol și își dădu seama că ajunsese acasă.

*

Dorian Havilliard stătea la una dintre ferestrele sălii de bal, privindu-i pe Celaena și Chaol dansând în grădina de dedesubt, pelerinele negre plutind în jurul lor ca și cum n-ar fi fost nimic mai mult decât două himere purtate de vânt. După ore întregi de dans, prințul reușise să se elibereze de domnișoarele care îi cerșeau atenția și venise la fereastră pentru o gură binemeritată de aer.

Intenționase să iasă în grădină, dar apoi îi zărise. Asta fusese de ajuns să îi oprească pașii – dar nu suficient cât să-l facă să se îndepărteze de la fereastră. Știa că asta ar fi trebuit să facă. Ar fi trebuit să plece și să pretindă că nu văzuse niciodată scena, pentru că, deși era doar un dans...

Cineva veni lângă el, iar Dorian privi peste umăr la timp pentru a o vedea pe Nehemia oprindu-se lângă fereastra. După luni întregi în care de-abia o văzuse pe la curte din

pricina masacrului rebelilor din Eyllwe, ea apăruse în seara asta. Arăta splendid într-o rochie de culoarea cobaltului, cu fire de aur, iar părul îi era împletit și prins asemenea unei diademe pe capul ei. Cerceii delicați din aur licăreau în lumina candelabruului, atrăgând ochii prințului asupra gâtului ei grațios. Nehemia era de departe cea mai uimitoare femeie din sala de bal, iar el observase câți bărbați – și femei – o priviseră întreaga seară.

— Nu le face probleme, spuse ea încet, accentul ei încă fiind rigid, dar se îmbunătățise de când sosise în Rifthold. Dorian ridică din sprâncene. Nehemia trasă o urmă invizibilă pe panoul din sticlă al ferestrei.

— Tu și cu mine... Mereu vom sta departe unul de altul. Mereu vom avea... Nehemia căuta cuvântul potrivit. Responsabilități. Mereu vom avea griji pe care nimeni altcineva nu le poate înțelege. Pe care ei – făcu un semn cu capul către Chaol și Celaena – nu le vor înțelege niciodată. Iar dacă ar face-o, atunci nu le-ar vrea.

„Nu ne-ar vrea pe noi, asta vrei să spui.“

Chaol o învârti pe Celaena, iar ea plutea ușor prin aerul rece înainte să se întoarcă în brațele lui.

— Deja m-am hotărât să merg mai departe, spuse Dorian la fel de încet. Era adevărul. Se trezise în acea dimineață simțindu-se mai ușor decât se simțise în ultimele săptămâni.

Nehemia încuviință, aurul și bijuteriile din părul ei legănându-se ușor.

— Atunci, îți mulțumesc pentru asta. Trasă un alt simbol pe fereastră. Vărul tău, Roland, mi-a spus că tatăl tău a aprobat planurile consilierului Mullison de a mări granițele lagărului din Calaculla – să extindă lagărul ca să adăpostească mai mulți... oameni.

Chipul lui Dorian rămase inexpresiv. Erau prea mulți ochi ațintiți asupra lor.

— Roland ți-a spus asta?

Nehemia își coborî mâna de pe fereastră.

— Vrea să îi spun tatălui meu că îi susțin planurile – să îl conving pe tata să facă expansiunea cât mai accesibilă. Am refuzat. El spune că mâine va avea loc o întrunire a consiliului, unde se va vota planul lui Mullison. Nu mi se permite să particip.

Dorian se concentrează pe respirația lui.

— Roland nu avea niciun drept să facă asta. Deloc.

— Atunci, vei opri întâlnirea? Ochii ei negri erau ațintiți pe fața lui. Vorbește cu tatăl tău; convinge-i pe ceilalți să spună nu.

Nimeni, cu excepția Celaenei, nu îndrăznește să îi vorbească astfel. Dar tupeul ei nu avea nicio legătură cu răspunsul lui.

— Nu pot, spuse Dorian.

Obrajii i se înroșiră în timp ce rostise cuvintele, dar era adevărat. Nu putea asalta Calaculla, nu fără să cauzeze o mulțime de probleme, atât pentru el, cât și pentru Nehemia. Deja își convinsese tatăl să o lase pe Nehemia în pace, în afara planurilor lor. Să ceară închiderea lagărului l-ar putea forța să aleagă o tabără – și să facă o alegere care putea distruge tot ce avea.

— Nu poți sau nu vrei? Dorian oftă, dar Nehemia i-o reteză: Dacă Celaena ar fi dusă în Calaculla, ai elibera-o? Ai pune capăt existenței lagărului? Când ai luat-o din Endovier, le-ai gândit măcar o clipă la miile de oameni pe care îi lași în urmă?

Dorian se gândise, dar... dar nu atât de mult cât ar fi trebuit.

— Oameni nevinovați muncesc și mor în Calaculla și Endovier. Cu miile. Întreab-o pe Celaena despre mormintele pe care le sapă acolo, prințule! Privește cicatricile de pe spatele ei și dă-ți seama că ceea ce a îndurat ea este o

binecuvântare în comparație cu ceea ce îndură alții.

Poate că doar se obișnuise cu accentul ei, dar Dorian putea jura că Nehemia vorbea mai clar. Prințesa arătă spre grădină, către Celaena și Chaol, care se opriseră din dans și acum vorbeau.

— Dacă ar fi trimisă înapoi, ai elibera-o?

— Normal că aș elibera-o, spuse el precaut. Dar este complicat.

— Nu e nimic complicat. Este diferența dintre corect și greșit. Sclavii din lagărele acelea au rude care îi iubesc la fel de mult cum ai iubit-o tu pe prietena mea.

Dorian privi în jur. Domnișoarele priveau curioase din spatele evantaielor și chiar și mama lui observase discuția lor îndelungată. Afară, Celaena își reluase postul lângă coloană. În celălalt capăt al încăperii, Chaol se strecură prin ușile curții interioare și își ocupă locul din alcov, chipul fiindu-i inexpresiv, ca și cum dansul nu ar fi avut loc niciodată.

— Acesta nu este locul potrivit pentru discuția asta.

Nehemia îl privi un moment îndelungat, apoi încuviință.

— Ai puterea în tine, prințule. Mai multă putere decât realizezi.

Îi atinse pieptul, trasând și acolo un simbol, iar câteva dintre domnițe icniră de spaimă. Dar ochii Nehemiei erau fixați pe ochii lui.

— Doarme, șopti ea, bătându-l pe inimă. Aici. Când va veni timpul, când se va trezi, să nu-ți fie teamă. Își luă mâna de pe el și afișă un zâmbet trist. Când va veni timpul, eu te voi ajuta.

Apoi prințesa se întoarse și plecă, curtenii dându-se din calea ei. Dorian o privi îndepărtându-se, întrebându-se ce însemnau ultimele ei cuvinte.

Și de ce, atunci când le spusese, ceva străvechi și amorțit în adâncul lui se trezise.

CAPITOLUL 18

Celaena stătea în salonul casei lui Archer, încruntându-se la focul care ardea în șemineu. Nu se atinsese de ceaiul pe care majordomul i-l adusese pe măsuta joasă din marmură, deși cu siguranță cedase tentației unui tort de ciocolată în timp ce aștepta ca Archer să se întoarcă. Celaena ar fi putut veni mai târziu, dar afară era ger, iar după ce stătuse de gardă toată noaptea, era epuizată. Și avea mare nevoie de ceva care să îi distragă atenția de la amintirea atât de vie a dansului cu Chaol.

După ce valsul se terminase, el îi spusese doar că, dacă își mai abandona o dată postul, avea să facă o gaură în gheața din iaz și să o arunce în ea. Iar apoi, ca și cum nu ar fi dansat cu ea într-un fel care îi făcuse genunchii să tremure, se întorsese în sala de bal și o lăsase să sufere în frig. Chaol nici măcar nu menționase dansul în dimineața asta, în timpul alergării. Poate că Celaena își închipuise totul. Poate că aerul înghețat al nopții o făcuse să o ia razna.

Fusese distrată în timpul primei lecții despre semnele Wyrđ cu Nehemia în acea dimineață, iar drept rezultat, căpătase o porție bună de muștrări. Dăduse vina pe limba complexă și aproape lipsită de sens. Învățase câteva limbi înainte – destule cât să ajungă în locuri unde legile lingvistice ale Adarlanului nu prinseseră rădăcini dar semnele Wyrđ erau complet diferite. Să încerce să le învețe și, în același timp, să încerce să descifreze labirintul care era Chaol Westfall era imposibil.

Celaena auzi ușa din față deschizându-se. Cuvinte înăbușite, pași grăbiți, iar apoi chipul frumos al lui Archer apăru în prag.

— Dă-mi doar un minut să mă reîmprospătez puțin.

Celaena se ridică.

— Nu va fi nevoie, spuse ea. Nu te rețin mult.

Ochii verzi ai lui Archer licăriră, dar el se strecură în salon, închizând ușa din mahon în urma sa.

— Ia loc, îi spuse ea, nepăsându-i în mod special că aceasta era casa lui.

Archer se supuse, așezându-se în fotoliul de lângă canapea. Fața îi era roșie de la frig, făcând ca ochii lui să pară și mai verzi.

Celaena își încrucișă picioarele.

— Dacă majordomul tău mai ascultă mult pe la ușa, o să-i tai urechile și o să i le îndes pe gât.

Se auzi o tuse înăbușită, urmată de pași care se retrăgeau. De îndată ce fu sigură că nimeni nu mai asculta, se rezemă de pernele canapelei.

— Am nevoie de mai mult decât de o listă cu nume. Trebuie să știu mai exact ce plănuiesc ei – și cât de multe știu despre rege.

Archer deveni palid.

— Am nevoie de mai mult timp, Celaena.

— Ți-au mai rămas puțin mai mult de trei săptămâni.

— Dă-mi cinci.

— Regele mi-a dat doar o lună să te ucid. Deja mi-e greu să îi conving pe toți că ești o țintă dificilă. Nu-ți pot da mai mult timp.

— Dar am nevoie de timp ca să îmi aranjez situația aici, în Rifthold, și să-ți aduc mai multe informații. Acum că Davis e mort, vor fi mult mai grijulii și precauți. Nimeni nu vorbește. Nimeni nu îndrăznește nici măcar să șoptească.

— Știu că Davis a fost o greșeală?

— În Rifthold se petrec atât de des greșeli, încât e suficient să ne dăm seama că sunt orice altceva, numai greșeli nu. Își trecu mâna prin păr. Te rog! Încă puțin timp.

— Nu-ți pot da așa ceva. Am nevoie de mai mult decât o

listă cu nume, Archer!

— Dar prințul moștenitor? Și căpitanul gărzii? Poate că ei au informațiile de care ai nevoie. Ești apropiată de amândoi, nu-i așa?

Celaena își dezveli colții spre el.

— Ce știi despre ei?

Archer îi aruncă o privire serioasă, calculată.

— Crezi că nu l-am recunoscut pe căpitanul gărzii în ziua în care s-a întâmplat să dai peste mine la Willows? Atenția lui Archer se mută spre dreapta ei, unde mâna Celaenei se odihnea momentan pe un pumnal. Le-ai spus despre planul tău de a mă ține în viață? o întrebă el.

— Nu, spuse ea, relaxându-și mâna de pe pumnal. Nu, nu le-am spus. Nu vreau să-i implic.

— Sau este din pricină că nu ai, de fapt, încredere în ei?

Celaena se ridică în picioare.

— Nu pretinde că știi ceva despre mine, Archer!

Merse spre ușă și o deschise brusc. Majordomul nu se zărea pe nicăieri. Se uită peste umăr, la Archer, care o privea cu ochi mari.

— Mai ai până la sfârșitul săptămânii – șase zile – ca să îmi aduci mai multe informații. Dacă nu-mi dai nimic până atunci, următoarea vizită nu va fi nici pe-aproape atât de plăcută.

Fără să îi dea dreptul la replică, Celaena ieși năvală pe ușă, își luă pelerina din cuier și ieși pe străzile friguroase ale orașului.

*

Hărțile și cifrele dinaintea lui Dorian trebuiau să fie greșite. Cineva probabil că îi juca o festă, pentru că, în niciun caz, în Calaculla nu puteau exista atâția sclavi. Așezat la masa lungă din camera de consiliu a tatălui său, Dorian aruncă o privire oamenilor din jurul său. Nimeni nu părea

surprins, nimeni nu părea afectat. Consilierul Mullison, care arătase un interes special pentru Calaculla, aproape că radia.

Ar fi trebuit să facă tot ce-i stătea în putință să o aducă pe Nehemia la această întrunire. Dar probabil că nu exista nimic din ce-ar fi putut ea spune care să aibă vreun impact asupra unei decizii care, în mod evident, fusese deja luată.

Tatăl lui zâmbea ușor spre Roland, cu bărbia proptită în pumn. Inelul negru de pe mâna regelui licărea în lumina blândă revărsată de șemineul în formă de gură care părea gata să devoreze încăperea.

Din locul lui de lângă Perrington, Roland gesticula către hartă. Un alt inel negru licări pe degetul lui Roland, identic cu cel pe care îl purta Perrington, de asemenea.

— După cum puteți vedea, Calaculla nu poate suporta numărul prezent al sclavilor. Sunt prea mulți ca să încapă în mine așa cum sunt ele – și, deși i-am pus să sape noi depozite, munca a stagnat.

Roland zâmbi și continuă:

— *Dar*, ușor spre nord, chiar în lungul limitei sudice din Oakwald, oamenii noștri au descoperit un depozit de fier care pare să acopere o zonă destul de vastă. Este destul de aproape de Calaculla și putem construi câteva clădiri noi care să găzduiască gărzile și supraveghetorii în plus, putem chiar să aducem mai mulți sclavi dacă vrem și să începem munca imediat.

Murmure impresionate și o încuviințare din cap a tatălui său către Roland îl făcură pe Dorian să-și încleșteze maxilarul. Trei inele asortate; trei inele negre care să semnifice – ce? Că, într-un fel, erau legați unul de celălalt? Cum trecuse Roland atât de repede de apărarea tatălui său și a lui Perrington? Datorită sprijinului său pentru un loc precum Calaculla?

Cuvintele Nehemiei de noaptea trecută îi tot răsunau în cap. Văzuse de aproape cicatricile de pe spatele Celaenei – un amestec brutal de carne care îl înfuriase peste măsură. Câți oameni ca ea putrezeau în aceste lagăre?

— Și unde vor dormi sclavii? întrebă brusc Dorian. Veți construi adăposturi și pentru ei?

Toată lumea, inclusiv tatăl său, se întoarse spre el. Dar Roland doar ridică din umeri.

— Sunt sclavi. De ce să îi adăpostim undeva când pot să doarmă în mine? Așa nu am mai pierde timp scoțându-i și trimițându-i la loc în fiecare zi.

Mai multe șușoteli și murmure aprobatoare. Dorian se holba la Roland.

— Dacă avem un surplus de sclavi, de ce nu lăsăm o parte din ei să plece? Sunt sigur că nu toți sunt rebeli sau criminali.

Un tunet răsună din capul mesei – tatăl lui.

— Ai grijă ce spui, prințule!

Nu ca un tată către fiul său, ci ca un rege către moștenitorul lui. Totuși, furia aceea de gheață creștea, iar el continua să vadă înaintea ochilor cicatricile Celaenei și corpul ei prea slăbit în ziua când o scosese din Endovier, chipul ei supt, numai piele și os, și speranța și disperarea amestecându-se în ochii ei. Dorian auzi cuvintele Nehemiei: „Ceea ce a îndurat ea este o *binecuvântare* în comparație cu ceea ce îndură alții”.

Dorian privi spre tatăl lui, care era negru de furie.

— Țasta e planul? Acum că am cucerit continentul, o să arunci pe toată lumea în Calaculla sau Endovier, până când nu va mai rămâne nimeni în regate cu excepția oamenilor din Adarlan?

Tăcere.

Furia îl împingea în locul unde simțise acel licăr de putere

antică atunci când Nehemia îi atinsese inima.

— Tot continui să întinzi coarda și va plesni, îi spuse Dorian tatălui său, apoi își întoarse privirea spre Roland și Mullison. Ce-ar fi să petreceți voi un an în Calaculla și, când terminați, puteți să vă întoarceți aici și să-mi povestiți despre planurile voastre de expansiune.

Regele lovi cu pumnii în masă, zdrăngănind paharele și urcioarele.

— Îți vei măsura cuvintele, prințule, altfel vei fi dat afară din camera asta înainte de vot.

Dorian se ridică din scaunul lui. Nehemia avusese dreptate. Nu îi privise pe ceilalți din Endovier. Nu își permisese asta.

— Am auzit destul, șuieră el spre tatălui lui, spre Roland și Mullison, spre Perrington și toți ceilalți lorzi și bărbați din încăpere. Vreți votul meu? Atunci, poftim: *nu*. Nici în o mie de ani.

Regele bombăni, dar Dorian deja traversa podeaua din marmură roșie, trecu pe lângă oribilul șemineu, ieși pe ușă, pe coridoarele luminate ale castelului de sticlă.

Nu știa încotro mergea, doar că îngheța de frig – un frig care îi alimenta furia calmă, mocnită. Coborî seturi după seturi de trepte până în castelul de piatră, apoi străbătu lungile și înguste coridoare până ce găsi unul uitat, unde nu erau ochi care să îl vadă lovind zidul cu pumnul.

Piatra se crăpă sub pumnul său.

Nu o crăpătură mică, ci o rețea de mici crăpături care continuă să se întindă și să se tot întindă spre fereastra din dreapta, până ce...

Fereastra explodă, aruncând sticlă peste tot, în timp ce Dorian se ghemui la pământ și își acoperi capul. Aerul pătrunse pe coridor, atât de rece încât privirea i se încețoșă, dar el rămase îngenucheat acolo, cu degetele în păr,

inspirând adânc aer în piept pe măsură ce furia se revărsa din el.

Nu era posibil. Poate că lovise peretele în locul greșit, iar blestemăția era atât de veche, încât doar aștepta să se întâmple ca una ca asta. Nu auzise niciodată de vreo piatră care să se spargă în halul acela – să se împrăștie ca o chestie vie – și apoi fereastra...

Cu inima gonindu-i, Dorian își coborî mâinile de pe cap și și le privi. Nu vedea nicio zgârietură sau vreo tăietură, nici măcar nu simțea vreo urmă de durere. Dar lovise peretele cât de tare putuse. Ar fi putut să – ar fi *trebuit* să – își rupă mâna. Cutoate astea, articulațiile degetelor sale erau nevătămate – doar că erau albe de la cât de tare își strânsese degetele în pumn.

Cu picioarele tremurându-i, Dorian se ridică și studie paguba.

Peretele se crăpase, dar rămăsese intact. Fereastra străveche, totuși, fu spulberată complet. Și în jurul lui, în jurul locului unde îngenunchease...

Un cerc perfect, fără cioburi, ca și cum sticla și lemnul acoperiseră totul în afară de el.

Nu era posibil. Pentru că magia...

Magia...

Dorian căzu în genunchi și o senzație violentă de greață îl străbătu.

*

Ghemuită pe canapea lângă Chaol, Celaena luă o gură de ceai și se încruntă.

— Nu poți angaja o servitoare ca Philippa, care să ne aducă bunătăți?

Chaol ridică o sprânceană.

— Tu nu mai stai în apartamentul tău?

Nu. Nu și dacă putea evita asta. Nu cu Elena și Mort și

toate prostiile alea la doar o ușă secretă distanță. În mod normal, ea ar fi căutat adăpost în bibliotecă, dar nu acum. Nu când biblioteca deținea atât de multe secrete, încât îi făceau capul să se învârtă dacă se gândea la ele. Pentru o clipă, se întrebă dacă Nehemia descoperise ceva despre ghicitoarea din biroul lui Davis. Avea să o întrebe a doua zi.

Îl lovi pe Chaol în coaste cu piciorul acoperit de șosetă.

— Tot ce spun este că mi-ar plăcea câte un tort de ciocolată din când în când.

Chaol închise ochii.

— Și o tartă cu mere, și o franzelă de pâine, și o oală cu tocană, un munte de prăjituri și o... Chaol chicoti când ea își puse piciorul pe fața lui și împinse. Îi prinse piciorul și nu îi dădu drumul când Celaena încercă să și-l retragă. Este adevărat, și știi *asta*, Laena.

— Și dacă este, ce? Nu mi-am câștigat dreptul să mănânc atât cât vreau și când vreau?

Își smulse piciorul din strânsoarea lui, iar zâmbetul pieri de pe chipul lui Chaol.

— Ba da, spuse el încet, glasul lui de-abia auzindu-se pe fundalul focului ce ardea în șemineu. L-ai câștigat.

După câteva momente de tăcere, Chaol se ridică și merse spre ușă.

Celaena se sprijini în coate.

— Unde pleci?

El deschise ușa.

— Să-ți aduc un tort de ciocolată.

Când se întoarse și după ce mâncară împreună jumătate din tortul pe care Chaol îl șterpelise de la bucătărie, Celaena se întinse pe spate pe canapea, cu o mână pe burta plină. Chaol era întins pe perne, dormind zgomotos. Să stea treaz până la miezul nopții la bal și apoi să se trezească pentru alergarea lor de dimineață fusese de-a dreptul epuizant. De

ce nu amânase pur și simplu alergarea?

— „Știi, curțile regale nu au fost întotdeauna așa, spusesese Nehemia. Era o vreme când oamenii prețuiau onoarea și loialitatea – când servirea unui rege nu însemna doar supunere și teamă... Crezi că este posibil ca o altă curte ca aceea să se mai ridice vreodată?”

Celaena nu-i dăduse Nehemiei un răspuns. Nu voise să vorbească despre asta. Dar acum, privindu-l pe Chaol, privind bărbatul care era și care încă devenea...

„Da, gândi ea. Da, Nehemia. S-ar putea ridica din nou dacă am găsi mai mulți oameni ca el.”

Dar nu într-o lume cu acest rege, realiză ea. Ar zdrobi o curte ca asta înainte ca Nehemia să poată forma una. Dacă regele ar dispărea, atunci curtea la care visează Nehemia ar putea schimba lumea. Acea curte ar putea repara pagubele unui deceniu de brutalitate și teroare; ar putea reface pământurile răvășite de cuceriri și reuni inimile regatelor care se destrămaseră când Adarlanul a dat buzna.

Iar în lumea aceea... Celaena înghiți în sec. Ea și Chaol nu aveau să fie niciodată un băiat normal și o fată obișnuită, dar poate în lumea aceea și-ar putea face o viață a lor. Ea voia *viața* aia. Pentru că, deși el pretinsese că nimic nu se întâmplase după dansul lor de noaptea trecută, ceva se petrecuse. Și poate că ei îi luase prea mult ca să își dea seama, dar bărbatul acesta – Celaena își dorea *viața* aia cu el.

Lumea la care visa Nehemia, și lumea la care Celaena îndrăznește uneori să se gândească, nu era nimic mai mult decât o fărâmă de speranță și o amintire a ceea ce fuseseră odată regatele. Dar poate că mișcarea aceea a rebelilor chiar știa despre planurile regelui și cum să le distrugă – cum să *îl* distrugă, cu sau fără Aelin Galathynius și orice armată despre care pretindeau că o adună ea.

Celaena oftă și se ridică de pe canapea, mutând ușor picioarele lui Chaol ca să nu-l deranjeze. Se întoarce, totuși – doar o dată, aplecându-se pentru a-și trece degetele prin părul lui scurt, apoi îi mângâie obrazul. Apoi se strecură tăcută afară din încăpere, luând cu ea rămășițele tortului de ciocolată.

*

Se gândea să mănânce și restul tortului și se întreba dacă avea să i se facă rău sau nu, când intră pe coridor și îl zări pe Dorian stând pe podea, lângă ușa apartamentului ei. El auzi pași și ridică privirea spre ea, ochii căzându-i pe tortul din mâinile ei. Celaena roși și ridică bărbia. Nu mai vorbiseră de când cu cearta lor despre Roland. Poate că el venise să-și ceară scuze. Să se învețe minte!

Dar pe măsură ce se apropie, iar Dorian se ridică în picioare, Celaena observă expresia ochilor lui safirii și știu că el nu se afla acolo pentru scuze.

— E puțin cam târziu pentru vizite, spuse ea pe post de salut.

Dorian își afundă mâinile în buzunare și se rezemă de perete. Era palid, iar ochii îi erau bântuiți de ceva necunoscut, dar reuși să afișeze un zâmbet timid.

— Și pentru tort cu ciocolată e puțin cam târziu. Ai dat năvală în bucătărie?

Celaena rămase lângă ușa apartamentului ei, studiindu-l din priviri. Părea bine – nicio zgârietură, nici urmă de vreo rană – și totuși, ceva nu era în regulă.

— Ce faci aici?

Dorian îi evita privirea.

— O căutam pe Nehemia, dar servitorii ei mi-au spus că este plecată. Am crezut că s-au referit la apartamentul tău; apoi m-am gândit că poate ați plecat împreună la o plimbare.

— N-am mai văzut-o de dimineață. Vrei ceva de la ea?

Dorian trase aer în piept, părând un gest dureros, iar brusc Celaena realizează cât de *frig* era pe coridor. De când stătea acolo pe podeaua înghețată?

— Nu, spuse el, dând din cap de parcă ar fi vrut să se convingă pe sine de ceva. Nu, nu vreau nimic.

Dădu să plece. Celaena începu să vorbească, înainte să-și dea seama că deschisese gura:

— Dorian. Ce s-a întâmplat?

Prințul se întoarse. Pentru o secundă, citi în ochii lui ceva ce îi aminti de o lume demult apusă – un licăr de culoare și putere care încă îi bântuia coșmarurile. Dar Dorian clipi și licărul dispăru.

— Nimic. Nu s-a întâmplat nimic.

Se întoarse și plecă, cu mâinile încă în buzunare.

— Bucură-te de tortul tău, spuse el peste umăr, apoi dispăru.

CAPITOLUL 19

Chaol stătea înaintea tronului regelui, plictisindu-se de moarte în timp ce dădea raportul zilei trecute. Încerca să nu se gândească la noaptea trecută – la felul cum atingerea scurtă a degetelor Celaenei prin părul și pe obrazul lui trimisese un fior de dorință atât de puternic prin el, încât își dorise să o ia în brațe și să o țintuiască de canapea. Fusesse nevoie de tot autocontrolul lui ca să își păstreze respirația calmă și să se prefacă în continuare că dormea. După ce plecase ea, inima îi bătuse atât de tare, încât îi luă aproape o oră să se calmeze și să poată dormi de-a binelea.

Privindu-l acum pe rege, Chaol era bucuros că se controlase. Linia dintre el și Celaena era acolo cu un motiv. Să o depășească putea să pună sub semnul întrebării loialitatea lui față de regele dinaintea lui – ca să nu mai spunem de cum ar afecta asta prietenia lui cu Dorian. Prințul se cam făcuse nevăzut în ultima săptămână; Chaol trebuia să vorbească despre asta cu el.

Dorian și regele erau cei către care se îndrepta loialitatea lui. Fără ea, el era un nimeni. Fără loialitate, Chaol renunțase la familie, la titlul lui, în zadar.

Chaol termină de explicat planurile lui pentru carnavalul care urma să sosească în acea zi, iar regele încuviință:

— Foarte bine, căpitane. Asigură-te că oamenii tăi păzesc și terenurile din jurul castelului. Știu prea bine ce fel de scursuri obișnuiesc să călătorească împreună cu aceste bâlciuri și nu vreau să umble pe aici.

Chaol făcu o plecăciune.

— Considerați-o misiune îndeplinită.

În mod normal, regele i-ar fi făcut semn să plece cu un mormăit și o fluturare a mâinii, dar astăzi, bărbatul îl studie cu cotul proptit pe brațul tronului său de cleștar. După un

moment de tăcere – timp în care Chaol se întreba dacă vreun spion se uitase prin gaura cheii când Celaena îl atinsese – regele vorbi:

— Prințesa Nehemia trebuie supravegheată.

Dintre toate lucrurile pe care le-ar fi putut spune regele, Chaol nu se aștepta la asta. Dar își menținu expresia senină și nu puse la îndoială cuvintele care insinuau atât de multe.

— Ea... influența ei începe să se simtă pe coridoarele astea. Iar eu încep să mă întreb dacă nu cumva a venit timpul s-o trimitem înapoi în Eyllwe. Știu că o supraveghează deja câțiva gardieni, dar, de asemenea, am primit veste că a avut loc o amenințare anonimă pentru viața ei.

Zeci de întrebări năvăliră în capul lui, împreună cu un fior crescând de teamă. Cine o amenințase? Ce făcuse sau spusese Nehemia să atragă amenințarea?

Chaol se încordă.

— N-am auzit nimic despre asta.

Regele zâmbi.

— Nimeni nu a auzit. Nici măcar prințesa. Se pare că și-a făcut câțiva dușmani și în afara zidurilor castelului.

— Voi pune pază dublă lângă apartamentul ei și patrule în aripa ei de castel. O voi anunța imediat despre...

— Nu e nevoie să o anunți. Pe ea sau pe oricine altcineva. Regele îi aruncă o privire tăioasă. Ar putea încerca să folosească faptul că cineva o vrea moartă ca să se tocmească, ar putea încerca să se transforme într-un fel de martir. Așa că spune-le oamenilor tăi să-și țină gura.

Chaol nu credea că Nehemia ar face așa ceva, dar nu spuse nimic. Avea să le spună oamenilor săi să fie discreți.

Și nu avea să-i spună prințesei sau Celaenei. Doar pentru că el se purta prietenos cu ea, doar pentru că ea era prietena Celaenei, nu schimba nimic. Deși știa că Celaena avea să se înfurie pentru că nu-i spusese, el era totuși căpitanul gărzii.

Se luptase pentru asta și sacrificase aproape la fel de multe ca și Celaena pentru postul lui. Îi permisesese să se apropie prea mult de el când o invitase la dans, își permisesese lui însuși să se apropie prea mult.

— Căpitane?

Chaol clipi, apoi făcu o plecăciune adâncă.

— Aveți cuvântul meu, Maiestate.

*

Dorian găfâia, răsucind sabia în aer cu o parare precisă care îl dezechilibra pe gardian. Al treilea meci și al treilea oponent pe punctul de a fi răpus. Nu dormise noaptea trecută, nici nu avusese stare în dimineața asta. Așa că venise la barăci, sperând să găsească pe cineva dispus să-l obosească suficient cât epuizarea să preia controlul asupra lui.

Pară și devie atacul gărzii. Trebuia să fie o greșeală. Poate că visase totul. Poate că fusese doar o combinație a elementelor potrivite la momentul nepotrivit. Magia dispăruse și nu exista niciun motiv pentru care el ar trebui să aibă puterea aia, când nici măcar tatăl lui nu fusese înzestrat cu magie. Magia era adormită în descendența Havilliard de generații bune.

Dorian străpunse apărarea adversarului său cu o manevră simplă, deși, când bărbatul ridică mâinile în semn de înfrângere, prințul fu nevoit să se întrebe dacă îl lăsase să câștige. Gândul îl făcu să bombăne morocănos.

Era pe punctul de a cere încă un meci, când cineva își croi drum printre ei.

— Te superi dacă mă bag și eu?

Dorian îl privi pe Roland, a cărui spadă arăta de parcă nu ar fi fost folosită niciodată. Gardianul îi aruncă o privire lui Dorian, făcu o plecăciune și își găsi loc lângă celelalte gărzi. Dorian își privi vărul, apoi inelul negru de pe degetul lui

Roland.

— Nu cred că vrei să dansezi cu mine astăzi, vere.

— Ah, spuse Roland, încruntându-se. Cât despre ieri... îmi pare rău. Dacă aș fi știut că lagărele erau un subiect atât de sensibil pentru tine, nu aș fi abordat niciodată subiectul și nici nu aș fi lucrat cu consilierul Mullison. Am anulat votul după ce ai plecat. Mullison a fost furios.

Dorian ridică din sprâncene.

— Da?

Roland ridică din umeri.

— Aveai dreptate. Nu știu nimic despre cum este în lagărele alea. Am preluat cauza doar pentru că Perrington mi-a sugerat să lucrez cu Mullison, care urma să câștige mult din expansiune datorită legăturilor lui cu industria fierului.

— Și eu ar trebuie să te cred?

Roland îi aruncă un zâmbet victorios.

— La urma urmei, *suntem* o familie.

Familie. Dorian nu se gândise niciodată cu adevărat la el însuși ca făcând parte dintr-o familie. Și cu siguranță nu acum. Dacă cineva afla despre ce se întâmplase în hol cu o zi în urmă, despre magia care era posibil să existe în el, tatăl lui l-ar ucide. Mai avea un fiu, la urma urmei. Se presupunea că familiile nu ar trebui să gândească așa, nu?

Dorian plecase în căutarea Nehemiei noaptea trecută din disperare, dar de dimineață era recunoscător că nu o găsisese. Dacă prințesa deținea tipul acela de informații despre el, le putea folosi în avantajul ei – îl putea șantaja după bunul plac.

Iar Roland... Dorian începu să se îndepărteze.

— De ce nu-ți păstrezi manevrele pentru cineva căruia îi pasă?

Roland ținu pasul cu el.

— Ah, dar cine altcineva merită mai mult decât propriul meu văr? Ce altă provocare este mai mare decât să te câștig de partea mea prin schemele mele?

Dorian îi aruncă o privire de avertizare și îl văzu pe tânăr rânjind.

— Dacă ai fi văzut haosul care a izbucnit după ce ai plecat, continuă Roland. N-o să uit cât voi trăi privirea tatălui tău atunci când ai urlat la toți. Roland râse și, în ciuda sa, Dorian se trezi zâmbind ușor. Credeam că bătrânul nemernic avea să izbucnească în flăcări chiar acolo, râse din nou Roland.

Dorian dădu din cap.

— Să știi că a trimis oameni la spânzurătoare pentru asemenea adresări.

— Da, dar când ești așa de frumos ca mine, dragul meu văr, vei fi surprins cu cât de multe poți scăpa nepedepsit.

Dorian își dădu ochii peste cap, dar se gândi la vărul său pentru câteva clipe. Poate că Roland era apropiat de Perrington și de tatăl său, dar... poate doar fusese atras în schemele lui Perrington și avea nevoie ca cineva să îl ghideze în direcția corectă. Iar dacă tatăl său și ceilalți consilieri se gândeau că-l puteau folosi pe Roland ca să câștige sprijin pentru înțelegerile lor necurate, ei bine, atunci era timpul ca și Dorian să intre în joc. Îl putea întoarce pe pionul tatălui său împotriva lui. Între ei doi, cu siguranță puteau influența suficient consiliul, încât să se opună mai multor propuneri dezgustătoare.

— Chiar ai anulat votul?

Roland își flutură nepăsător mâna.

— Cred că ai dreptate când spui că ne forțăm norocul cu celelalte regate. Dacă vrem să păstrăm controlul, trebuie să găsim un echilibru. Să-i aruncăm în sclavie nu este o soluție; ar putea doar să întoarcă mai mulți oameni împotriva

noastră.

Dorian încuviință timid și se opri.

— Trebuie să ajung undeva, minți el, punându-și sabia în teacă, dar poate ne întâlnim în salon, la cină.

Roland afișă un zâmbet relaxat.

— Voi încerca să conving câteva domnițe adorabile să ne țină companie.

Dorian așteaptă până când Roland dădu colțul și porni afară, unde haosul curții îl învălui. Carnavalul pe care mama lui îl organizase pentru Hollin – cadoul ei întârziat pentru el – în sfârșit sosise.

Nu era un carnaval grandios; doar câteva corturi negre, vreo zece vagoane cu cuști și vagoane acoperite fuseseră instalate în curtea deschisă. Întreaga adunare părea mai degrabă sumbră, în ciuda scripcarului care cânta și a strigătelor vesele ale muncitorilor care se grăbeau să termine de instalat corturile la timp pentru a-l surprinde pe Hollin în acea după-amiază.

Oamenii de-abia priveau în direcția lui Dorian în timp ce își croia drum prin mulțime. Și apoi, el purta niște haine vechi, transpirate și avea pelerina strâns înfășurată în jurul lui. Doar gărzile – bine antrenate și conștiente de orice se petrecea în jurul lor – îl observară, dar înțeleseseră nevoia lui de anonimitate fără să li se spună.

O femeie uimitor de frumoasă ieși dintr-unul din corturi – blondă, suplă, înaltă și îmbrăcată în haine fine de călărie. De asemenea, mai apăru și un munte de om, cărând prăjine lungi din fier, despre care Dorian se îndoia că puteau fi ridicate de majoritatea bărbaților.

Dorian trecu pe lângă unul dintre vagoanele acoperite, oprindu-se să citească ceea ce fusese scris cu vopsea albă în lateral:

CARNAVALUL OGLINZILOR!

VEDEȚI CUM ILUZIILE ȘI REALITATEA SE CIOCnesc!

Se încruntă. Oare mama lui se gândise măcar o clipă la cadoul ăsta, la cum ar putea părea, la mesajul pe care îl trimitea? Carnavalurile, cu iluziile și trucurile lor, împingeau întotdeauna limita trădării fățișe. Dorian pufni. Poate că locul *lui* era într-una din cuștile alea.

O mână ateriză pe umărul lui, iar Dorian se întoarse și îl văzu pe Chaol zâmbindu-i.

— Mă gândeam că te voi găsi aici, spuse Chaol.

Dorian nu era deloc surprins că fusese recunoscut de căpitanul gărzii. Era pe punctul de a-i întoarce zâmbetul, dar apoi văzu cu cine era Chaol. Celaena stătea lângă una dintre cuștile acoperite, ascultând prin cortina neagră din catifea la orice era înăuntru.

— Ce faci aici atât de devreme? Startul se dă de-abia diseară.

În apropiere, bărbatul masiv începu să bată țărui de lungimea unui picior în pământul înghețat.

— Ea voia să se plimbe și – deodată Chaol dezlanțui o injură violentă. Dorian nu prea voia să o facă, dar îl urmă pe Chaol în timp ce merse lângă Celaena și îi smulse brațul de lângă cortina neagră.

— O să-ți pierzi brațul așa, o avertiză căpitanul, iar ea se uită urât la el.

Apoi Celaena îi aruncă un zâmbet cu jumătate de gură lui Dorian. El nu o mințise cu o seară în urmă, când îi spusese că voia să o vadă pe Nehemia. Dar se trezise, de asemenea, că își dorea să o vadă și pe ea – până când apăruse cu tortul ăla ridicol, mâncat pe jumătate, pe care era evident că plănuse să-l devoreze de una singură.

Dorian nu-și putea imagina cum l-ar fi privit Celaena dacă

ar fi aflat că el ar putea – *putea*, își tot spunea în sinea lui – să aibă o urmă de magie în interiorul său.

În apropiere, femeia blondă se cocoță pe un scaun și începu să cânte la lăută. Știa că bărbații și gărzile care începuseră să se strângă în jurul ei nu erau acolo doar pentru muzica minunată.

Chaol se mută de pe un picior pe altul, iar Dorian își dădu seama că rămăseseră acolo tăcuți, fără să scoată vreun cuvânt. Celaena își încrucișă brațele la piept.

— Ai găsit-o pe Nehemia noaptea trecută?

Dorian avea sentimentul că ea deja știa răspunsul, dar spuse:

— Nu. M-am întors în camera mea după ce m-am întâlnit cu tine.

Chaol o privi pe Celaena, care de-abia ridică din umeri. Ce însemna asta?

— Deci, spuse Celaena, privind prin carnaval, chiar trebuie să îl așteptăm pe fratele tău ca să vedem ce este în toate cuștile astea? Se pare că interpreții deja încep.

Și așa și făceau. Tot felul de jongleri și înghițitori de săbii și scupători de flăcări forfoteau prin jur, în timp ce acrobații stăteau în echilibru pe chestii imposibile: pe spătarele scaunelor, pe bârne, pe paturi din cuie.

— Cred că asta este doar o repetiție, spuse Dorian, și speră să aibă dreptate, pentru că, dacă Hollin afla că cineva începuse fără acordul lui... Dorian avea să se asigure că era cât mai departe de castel posibil când aveau să-l apuce pandaliile.

— Hmm, spuse Celaena și înaintă printre vagoane.

Chaol îl privea pe prinț cu precauție. Erau întrebări în ochii lui Chaol, întrebări la care Dorian nu avea nicio intenție să răspundă, așa că porni pe urmele Celaenei, pentru că, dacă ar fi părăsit carnavalul, ar fi părut că trage o linie între

ei. Își croiră drum spre ultimul și cel mai mare vagon din semicercul de corturi și cuști.

— Bun venit! Bun venit! striga o femeie bătrână, adusă de spate și butucănoasă, de la baza scârilor unui podium. O coroană de stele îi împodobeau părul argintiu și, deși chipul bronzat îi era tras și pistruiat, în ochii ei căprui licărea o scânteie.

— Priviți în oglinzile mele și vedeți viitorul! Lasă-mă să îți citesc în palmă și ți l-aș putea spune eu însumi! Bătrâna arătă cu un baston către Celaena. Ți-ar plăcea să-ți afli norocul, fato?

Dorian clipi – apoi clipi din nou la vederea dinților femeii. Erau ascuțiți ca lama, ca ai unui pește, și erau din metal. Din – din fier.

Celaena își strânse mai tare pelerina verde în jurul ei, dar rămase cu privirea pe babă.

Dorian auzise legendele regatului căzut al vrăjitoarelor, unde vrăjitoare însetate de sânge detronaseră pașnica dinastie Crochan și apoi destrămaseră regatul piatră cu piatră. Cinci sute de ani mai târziu, încă mai erau cântate cântece despre războaiele mortale în urma cărora cei din clanurile Dinți-din-fier rămaseră ultimii pe câmpul de luptă, cu regine Crochan moarte în jurul lor. Dar ultima regină Crochan aruncase o vrajă asupra lor, ca să se asigure că atâta timp cât drapelul Dinților-din-fier avea să fluture, nicio bucată de pământ nu avea să rodească pentru ei.

— Vino în căruța mea, drăguță, o invită bătrâna pe Celaena, și las-o pe Baba Picioare-galbene să arunce o privire în viitorul tău.

De sub roba ei maronie se zăreau – Celaena era destul de sigură – gleznele ei de culoarea șofranului.

Celaena deveni palidă, iar Chaol merse lângă ea și o luă de braț. În ciuda faptului că gestul protector îi făcu stomacul lui

Dorian să se încleșteze, prințul se bucura că o făcuse. Dar totul era doar o scamatorie – probabil că femeia își pusese dinți falși din fier și ciorapi subțiri, galbeni, și își spusese Baba Picioare-galbene ca să câștige banii naivilor la carnaval.

— Ești o vrăjitoare, spuse Celaena cu vocea gătuită.

Se părea că ea nu credea că era o scamatorie. Nu, fața încă îi era palidă ca moartea. Pe toți zeii – chiar era speriată?

Baba Picioare-galbene râse – croncănitul unei ciori, mai degrabă – și făcu o plecăciune.

— Ultima vrăjitoare născută în Regatul Vrăjitoarelor.

Spre surprinderea lui Dorian, Celaena făcu un pas în spate, mai aproape de Chaol, ducând mâna la colierul pe care nu-l dădea niciodată jos de la gât.

— *Acum* ai vrea să îți citesc viitorul?

— Nu, spuse Celaena, aproape lipindu-se de Chaol.

— Atunci, dă-te din calea ea și lasă-mă să-mi fac treaba! N am văzut niciodată oameni așa zgârciți! Baba Picioare-galbene se strâmbă și ridică ușor capul, privind în spatele lor. Noroc! Noroc!

Chaol făcu un pas spre ea, cu mâna pe sabia lui.

— Nu fi atât de nepoliticoasă cu clienții tăi!

Cotoroanța zâmbi, dinții ei licărind în lumina după-amiezii.

— Și ce i-ar putea face un bărbat care miroase a Lacul Argintiu unei bătrâne vrăjitoare ca mine?

Un fior îl străbătu pe Dorian și fu rândul Celaenei să îl apuce pe Chaol de braț, încercând să îl ia de acolo. Dar Chaol refuză să se miște.

— Nu știu ce truc pui la cale, femeie bătrână, dar mai bine ți-ai controla limba, altfel o să rămâi fără ea.

Baba Picioare-galbene își linse dinții ascuțiți ca un ferăstrău.

— Vino și ia-o, spuse ea mios.

Provocarea sclipi în ochii lui Chaol, dar Celaena încă era atât de palidă, încât Dorian o luă de braț, încercând să o ia de acolo.

— Să mergem, spuse el, iar privirea bătrânei poposi asupra lui. Dacă femeia chiar putea să își dea seama de lucruri pe care ei le ascundeau, atunci acela era ultimul loc în care își dorea să fie.

— Chaol, să mergem, spuse Dorian.

Vrăjitoarea rânjea la el, folosindu-și o unghie lungă, din metal, ca să se scobească între dinți.

— Poți să te ascunzi cât vrei de soartă, spuse Baba Picioare galbene când ei se întoarseră să plece, dar în curând te va găsi!

*

— Tremuri.

— Ba nu, nu tremur, șuieră Celaena, înlăturând mâna lui Chaol de pe brațul ei.

Era și așa destul de rău că Dorian era acolo, dar ca la întâlnirea ei cu Baba Picioare-galbene să fie martor Chaol...

Celaena cunoștea poveștile, legendele care îi dăduseră atâtea coșmaruri când era copil, spuse de un fost prieten. Având în vedere cum acel prieten o trădase și aproape o ucisese, Celaena sperase că acele povești de groază despre vrăjitoare cu dinți din fier erau, mai degrabă, minciuni. Dar văzând-o pe femeia aceea...

Celaena înghiți în sec. Văzând-o pe femeia aceea, simțind aerul de *unicitate* pe care îl emana, Celaenei nu îi venea greu să creadă că acele vrăjitoare erau în stare să mănânce un copil până când nu mai rămâneau decât oasele din el.

Înghețată din cap până în picioare, îl urmă pe Dorian departe de carnaval. În timp ce stătuse în fața aceluia vagon, tot ce își dorise, din cine știe ce motiv, era să intre înăuntru. Ca și cum ceva ar fi așteptat-o acolo. Și coroana aceea de

stele pe care o purta vrăjitoarea... Și apoi amuleta sa devenise greoaie și caldă, așa cum se întâmplase și în noaptea în care o văzuse pe persoana aceea pe coridor.

Dacă era să se întoarcă la carnaval, avea să o aducă pe Nehemia cu ea, să vadă dacă Picioare-galbene era într-adevăr cine pretindea. Nu-i păsa de ce putea fi în cuști. Nu și acum, când Picioare-galbene îi captase tot interesul. Îi urmă pe Dorian și pe Chaol fără să îi audă rostind vreun cuvânt, până când ajunseră la grajdurile regale, iar Dorian îi invită înăuntru.

— Aveam de gând să îți dau cadoul de ziua ta, îi spuse el lui Chaol, dar de ce să mai aștept încă două zile?

Dorian se opri în fața unei boxe.

— Ți-ai pierdut mințile?! exclamă Chaol.

Dorian rânji – o expresie pe care nu i-o mai văzuse de mult timp și care îi aduse aminte de nopțile petrecute cu el, de căldura respirației lui pe pielea ei.

— Ce? Îl meriți!

Un armăsar din rasa Asterion, negru ca noaptea, stătea în țarc, privindu-i cu ochi negri, străvechi.

Chaol se dădu înapoi, cu mâinile ridicate.

— Ți-ai pierdut mințile?! exclamă Chaol.

Dorian bătu din palme.

— Prostii. M-aș simți jignit dacă nu l-ai accepta.

— Nu pot.

Chaol își mută privirea, care parcă cerea ajutor, spre Celaena, dar ea ridică din umeri.

— Am avut o iapă Asterion odată, recunosc eu și amândoi clipiră. Celaena merse lângă țarc și întinse mâna, lăsându-l pe armăsar să o adulmece. Numele ei era Kasida, continuă ea, zâmbind și mângâind nasul moale, ca de catifea, al calului. Însemna „Băutor al vântului” în dialectul celor din Deșertul Roșu. Arăta ca o mare învolburată.

— Cum de ai avut *tu* o iapă Asterion? Valorează mai mult decât armăsarii, spuse Dorian.

Era prima întrebare normală pe care i-o adresase în ultimele săptămâni.

Celaena privi peste umăr și le aruncă un rânjet răutăcios.

— Am furat-o de la lordul Xandriei.

Chaol căscă ochii mari, iar Dorian dădu din cap. Erau atât de caraghioși, încât Celaena începu să râdă.

— Jur pe Wyrđ că este adevărat. O să vă spun altădată povestea.

Celaena se dădu în spate, împingându-l pe Chaol spre țărc. Calul necheză lung, iar bestia și omul se priviră ochi în ochi.

Dorian încă o privea surprins, dar când asasina îi observă privirea, el se întoarse spre Chaol.

— E prea devreme să te întreb ce vei face de ziua ta?

Celaena își încrucișă brațele.

— Avem planuri, spuse ea înainte ca el să răspundă. Nu intenționase să sune atât de dură, dar – ei bine, plănuiise noaptea aceea de câteva săptămâni.

Chaol o privi peste umăr.

— Avem?

Celaena îi aruncă un zâmbet dulce, dar veninos.

— O, da. Poate că nu e un armăsar Asterion, dar...

Ochii lui Dorian licăriră.

— Păi, sper să vă distrați, îi întrerupse el.

Chaol se uită repede înapoi la cal când Celaena și Dorian se priviră unul pe celălalt. Orice expresie familiară afișase odată, acum dispăruse. Și o parte din ea – acea parte care petrecuse atâtea nopți așteptând cu nerăbdare să vadă chipul acela frumos – chiar îi ducea dorul. Devenise dificil să îl privească.

Celaena le ură scurt noapte bună și îi lăsă pe amândoi la

grajduri, felicitându-l pe Chaol pentru cadoul primit. Nu îndrăzni să se întoarcă în direcția carnavalului, unde uralele mulțimii sugerau că Hollin își făcuse apariția și dezvelise cuștile. În schimb, alergă pe scări, spre căldura apartamentului ei, încercând să alunge imaginea dinților vrăjitoarei și ceea ce strigase în urma lor, cuvintele acelea despre soartă, atât de asemănătoare cu ceea ce-i spusese Mort în noaptea eclipsei...

Poate că era intuiție sau poate era din cauză că ea era o persoană nefericită, care nu putea nici măcar să se încreadă în sfatul unui prieten, dar simți nevoia să meargă înapoi, în mormânt. Singură. Poate că Nehemia se înșela, iar amuleta era importantă. Și era sătulă să aștepte ca prietena ei să își găsească timp ca să cerceteze ghicitoarea cu ochiul.

Avea să mai meargă acolo o singură dată și nu-i va spune niciodată Nehemiei despre asta. Pentru că gaura din zid avea forma unui ochi, iar în irisul din perete se potrivea perfect în amuleta pe care o purta la gât.

CAPITOLUL 20

— Mort, spuse Celaena, iar mânerul-craniu deschise un ochi.

— E teribil de nepoliticos să trezești pe cineva din somn, spuse el adormit.

— Ți-ar fi plăcut mai mult dacă ți-aș fi ciocănit în față? Craniul se încruntă. Trebuie să știi ceva, continuă Celaena, scoțându-și amuleta. Colierul ăsta – chiar are putere?

— Bineînțeles că are.

— Dar este vechi de mii de ani.

— Și? Mort căscă. Este magic. Obiectele magice nu îmbătrânesc precum cele normale.

— Dar *ce face*?

— Te protejează, așa cum a spus Elena. Te păzește de rău, deși tu pari să faci tot posibilul să intri în belele.

Celaena deschise ușa.

— Cred că știi ce face.

Poate că era o simplă coincidență, dar ghicitoarea fusese formulată atât de precis! Poate că Davis căuta același lucru pe care Elena voia ca ea să îl găsească: sursa puterii regelui. Acesta putea fi primul pas spre a afla asta.

— Probabil te înșeli, spuse Mort în timp ce ea trecu pe lângă el. Doar te-am avertizat.

Ea nu îl asculta. Merse direct la ochiul gol din perete și se ridică pe vârfurile picioarelor ca să privească prin el. Zidul de pe partea cealaltă încă era alb. Scoțându-și colierul de la gât, Celaena ridică amuleta în dreptul ochiului și...

Se potrivea. Cumva. Își ținut răsufllarea și se aplecă spre gaură, privind printre fâșiile delicate de auriu.

Nimic. Nicio schimbare pe perete sau pe uriașul semn Wyrđ. Întoarse colierul cu susul în jos, dar era la fel. Îl încercă pe partea opusă, cu spatele, înclinat – nimic. Doar

același perete alb din piatră, luminat de o rază de lumină printr-un sistem de ventilație de deasupra. Se împinse în zid, căutând o ușă, orice panou mobil.

— Dar este Ochiul Elenei! „Doar cu ochiul cineva poate vedea corect.“ Ce alt ochi mai există?

— Ai putea să ți-l smulgi pe al tău și să vezi dacă se potrivește, spuse Mort de pe ușă.

— De ce nu merge? Trebuie să spun vreo incantație?

Celaena aruncă o privire spre sarcofagul Elenei. Poate că vraja avea să fie declanșată de cuvinte străvechi – cuvinte ascunzându-se chiar sub nasul ei. Nu așa se întâmpla mereu?

Repotrivi amuleta în piatră.

— Ah! strigă ea în aerul nopții, recitând cuvintele gravate la picioarele Elenei. Scurgerea timpului!

Nu se întâmplă nimic.

Mort chicoti. Celaena scoase amuleta din perete.

— Ah, urăsc asta! Urăsc mormântul ăsta stupid și urăsc ghicitorile astea idioate și misterioase!

Bine – bine. Nehemia avea dreptate cu privire la amuletă; era o pistă moartă. Iar ea era o prietenă oribilă, fiind atât de lipsită de încredere și de nerăbdătoare.

— Ți-am spus că n-o să meargă.

— Atunci, ce va merge? Ghicitoarea aia face referire la ceva din mormântul ăsta – de după peretele ăla. Nu-i așa?

— Da, așa este. Dar încă nu ai pus întrebarea potrivită.

— Ți-am pus *zeci* de întrebări! Și tu nu-mi dai niciun răspuns!

— Vino în altă... începu el, dar Celaena deja urca grăbită scările.

*

Celaena stătea pe marginea stearpă a unei râpe, un vânt rece dinspre nord ciufulindu-i părul. Mai avusese visul ăsta

înainte; mereu același decor, mereu în noaptea aceea din an.

În spatele ei, o câmpie deșartă și pietroasă, iar în fața ei o prăpastie atât de lungă, încât dispărea în orizontul aprins de stele. Dincolo de râpă era o pădure întunecată, foșnind de viață.

Iar pe buza înverzită a părții opuse stătea cerbul alb, privind-o cu ochi străvechi. Coarnele lui uriașe străluceau în lumina lunii, învăluindu-l în glorie ivorie, așa cum și-l amintea. Într-o noapte rece ca aceea îl zărise printre zăbrelile vagonului cu care era dusă în Endovier, un licăr al unei lumi înainte să fie transformată în cenușă.

Se priviră unul pe altul în tăcere.

Făcu un pas mai aproape de margine, dar se opri când pietricele începură să se rostogolească în râpă. Întunericul din acea râpă nu avea sfârșit. Nici sfârșit, nici început. Părea să respire, să pulseze cu șoapte ale unor amintiri șterse, ale unor chipuri uitate. Uneori, simțea ca și cum întunericul o privea înapoi – iar chipul pe care îl purta era al ei.

Dincolo de întuneric, putea să jure că auzise susurul unui râu pe jumătate înghețat, brăzdat pe margini de zăpezile topite de pe munții Cerbului. Un licăr de alb, un ropot de copite pe pământul moale, iar Celaena ridică privirea din râpă. Cerbul veni mai aproape, plecându-și ușor capul, ca și cum ar fi invitat-o să i se alăture.

Dar râpa părea doar să se lățească mai mult, ca gura unei bestii uriașe deschizându-se ca să devoreze lumea.

Așa că Celaena nu traversă hăul, iar cerbul se întoarse, dispărând silențios în încrengătura de copaci seculari ai pădurii.

*

Celaena se trezi în întuneric. Din focul din cămin rămăsese doar cenușa, iar luna răsărise.

Cercetă tavanul și umbrele palide aruncate de la depărtare

de luminile orașului. Era mereu același vis, mereu în noaptea aceea.

De parcă ar putea vreodată să uite ziua în care tot ce iubea îi fusese luat, iar ea se trezise plină de sânge care nu era al ei.

Se dădu jos din pat, Fleetfoot sărind și ea pe podea. Făcu câțiva pași, apoi se opri în mijlocul camerei, holbându-se în întuneric, în abisul nesfârșit care încă o ademenea. Fleetfoot îi atinse cu nasul picioarele goale, iar Celaena se aplecă pentru a o mângâia pe cap.

Rămaseră acolo pentru un moment, privind în întunericul fără sfârșit.

Celaena părăsi castelul înainte de ivirea zorilor.

*

Când Celaena nu apăru la ușa barăcilor în zori, Chaol îi dădu un avans de zece minute înainte să urce în camera ei. Doar pentru că ea nu avea chef să iasă în frig, nu era o scuză să rămână în urmă cu antrenamentul. Ca să nu mai spunem că era extrem de interesat de povestea furtului iepei Asterion de la lordul Xandriei. Gândul îl făcu să zâmbească, dând din cap. Doar Celaena ar avea tupeul să facă așa ceva.

Zâmbetul îi pieri când ajunse în apartamentul ei și o găsi pe Nehemia stând la măsura din foaier, cu o ceașcă cu ceai aburind în față. Câteva cărți zăceau pe masă, iar ea ridică privirea dintr-una când Chaol intră, făcând o plecăciune.

— Nu e aici, spuse scurt Nehemia.

Ușa de la dormitorul Celaenei era deschisă suficient cât să dezvăluie că patul ei era gol și deja făcut.

— Unde este?

Ochii Nehemiei se împlânziră și ridică un bilet care zăcea printre cărți.

— Și-a luat liber azi, spuse ea, citind din bilet înainte de a-l pune pe masă. Dacă ar fi să ghicesc, aș spune că este atât

de departe de oraș, pe cât putea ajunge în jumătate de zi.

— De ce?

Nehemia zâmbi trist.

— Pentru că azi se împlinesc zece ani de la moartea părinților ei.

CAPITOLUL 21

Chaol uită să mai respire. Și-o aminti țișând la duelul cu Cain, când Cain o tachinase despre moartea oribilă a părinților ei, când ea se trezise plină de sângele lor. Ea nu îi mai spusese nimic altceva, iar el nu îndrăznise să întrebe. Știa că era mică, dar nu realizase că atunci avea doar opt ani.

Opt.

Cu zece ani în urmă, Terrasenul fusese în schimbare, iar oricine sfidase forțele invadatoare ale Adarlanului fusese măcelărit. Familii întregi fuseseră târâte din casele lor și ucise. Stomacul i se încleștă. La ce orori fusese martoră în ziua aceea?

Chaol își trecu o mână peste față.

— Ți-a spus despre părinții ei în bilet?

Poate că era acolo o fărâșă de informație – ceva care să îl ajute să înțeleagă mai bine cu ce fel de femeie urma să aibă de-a face când avea să se întorcă, cu ce fel de amintiri urma să se lupte.

— Nu, spusese Nehemia. Nu mi-a spus. Dar știu.

Îl privi cu o tăcere calculată, în schimbul aerului defensiv pe care îl recunoscuse la Chaol.

Ce fel de secrete ascundea Celaena față de prietena ei? Și ce secrete avea Nehemia de ceruse regele ca ea să fie supravegheată? Faptul că nu știa nimic despre asta, despre cât de multe știa regele, îl înfuria peste măsură. Și apoi, mai exista o întrebare: cine amenința viața prințesei? Dăduse ordin ca mai multe gărzi să o supravegheze, dar, până atunci, nu primise niciun semn că cineva ar fi atentat la viața sa.

— De unde știi despre părinții ei? întrebă Chaol.

— Sunt lucruri pe care le auzi cu urechile. Altele, le auzi cu inima.

Chaol își feri privirea de intensitatea din ochii prințesei.

— Când se întoarce?

Nehemia se întoarce la cartea din fața ei. Părea să fie plină cu simboluri stranii; semne vag familiare care îi înghionteau amintirile.

— A spus că nu se va întoarce înainte de căderea nopții. Dacă ar fi să ghicesc, aș spune că nu vrea să petreacă nici măcar un moment din zi în acest oraș – mai ales în acest castel.

În casa bărbatului ai cărui soldați probabil îi măcelăriseră familia.

Chaol făcu alergarea de dimineață singur. Alergă prin parcul de vânătoare până când își simți epuizate chiar și oasele.

*

Pe dealurile încețoșate de deasupra Riftholdului, Celaena se plimba printre copacii micuței păduri. Se plimba dinainte de ivirea zorilor, lăsând-o pe Fleetfoot să o urmeze. Astăzi, chiar și pădurea părea tăcută.

Bine. Astăzi nu era o zi pentru sunetele vieții. Ziua de azi era pentru vântul vuind printre ramuri, pentru susurul râului pe jumătate înghețat, pentru scrâșnetul zăpezii sub greutatea cizmelor ei.

În această zi, anul trecut, știuse ce avea de făcut – văzuse fiecare pas cu o claritate atât de brutală, încât fusese ușor când venise timpul. Odată le spusese lui Dorian și Chaol că se pierduse cu firea în ziua aceea, în minele din Endovier, dar era o minciună. Să se piardă cu firea implica un sentiment mult prea uman; nimic asemănător cu furia de gheață care pusese stăpânire pe ea și alungase orice strop de umanitate când ea se trezise din visul cu cerbul și râpa.

Găsi un bolovan mare cuibărit într-un șanțuleț și se așeză pe suprafața lui fină și înghețată, cu Fleetfoot lângă ea. Îmbrățișându-și câinele, Celaena privi pădurea tăcută din

jurul ei și își aminti ziua în care se dezlănțuise asupra Endovierului.

*

„Celaena găfâi printre dinții încleștați în timp ce scoase târnăcopul din burta supraveghetorului. Bărbatul gălgâia sânge, ținându-și mațele, în timp ce privea la sclavii care îi înconjurau. Dar o privire din partea Celaenei, o scânteiere a acelor ochi care arătau că întrecuse limita, îi ținu pe sclavi la distanță.

Zâmbi la supraveghetor și apoi îi înfipse târnăcopul în față. Sângele lui îi improșcă picioarele.

Sclavii încă stăteau la distanță când lovi cu târnăcopul în lanțurile care îi legau gleznele de restul sclavilor. Nu se oferi să îi elibereze, iar ei nu îi cerură; știau cât de inutil ar fi fost.

Femeia de la capătul lanțului era inconștientă. Spatele îi era plin de sânge, brăzdat de biciul cu vârf din fier al supraveghetorului mort. Avea să moară până a doua zi dacă rănilor nu îi erau tratate. Și chiar dacă ar fi fost, probabil avea să moară din pricina vreunei infecții. Se întâmpla destul de des în Endovier.

Celaena se întoarse cu spatele la femeie. Avea treabă de făcut, iar patru supraveghetori trebuiau să își plătească o datorie înainte ca ea să termine.

Ieși din puțul minei, legănând târnăcopul în mână. Cei doi paznici de la capătul tunelului muriră înainte să înțeleagă ce se întâmpla. Sângele i se prelingea pe haine și pe brațele goale, iar Celaena și-l șterse de pe față în timp ce se îndrepta spre camera unde știa că lucrează cei patru supraveghetori.

Le marcaseră fețele în ziua în care ei o târâseră pe acea tânără Eyllwe în spatele clădirii și o folosiseră ca pe o cârpă, apoi îi tăiaseră gâtul de la o ureche la alta.

Celaena ar fi putut lua săbiile de la gărzile moarte, dar pentru acești patru bărbați, trebuia să fie târnăcopul. Voia ca

ei să știe cum se simțea Endovierul.

Ajunse la intrarea secțiunii lor din mine. Primii doi supraveghetori muriră când le înfipse târnăcopul în gât. Sclavii lor țipară, lipindu-se de pereți când ea trecu furioasă printre ei.

Când ajunse la ceilalți doi supraveghetori, îi lăsă să o vadă, îlăsă să își scoată săbiile. Știa că nu urma din mâna ei îi speria de moarte, ci mai degrabă ochii ei – ochi care le transmiteau că fuseseră păcăliți în acele ultime luni, că nu fuseseră suficient să îi taie părul și să o biciuiască, că îi păcălise să uite că Asasinul Adarlanului era printre ei.

Dar ea nu uitase nicio secundă de durere, nici ce îi văzuse făcându-le altora – acelei tinere femei din Eyllwe, care îi implorase pe zeii care nu o salvaseră.

Bărbații muriră prea repede, dar Celaena mai avea o sarcină de îndeplinit înainte să-și găsească sfârșitul. Merse înapoi la tunelul principal, care ducea afară din mine. Gărzile ieșiră grăbite să o întâmpine la gurile tunelelor.

Ea sări în sus, răsucindu-se și brăzdând aerul. Alți doi gardieni fură doborâți, iar ea le luă săbiile, lăsând târnăcopul din mână. Sclavii nu izbucniră în urale în timp ce asupritorii lor cădeau pe capete; doar priviră în liniște, înțelegând. Acea nu era o luptă pentru scăpare.

Lumina suprafeței o făcu să clipească, dar ea era pregătită. Faptul că ochii ei erau nevoiți să se adapteze la lumina soarelui avea să fie cea mai mare slăbiciune a ei. De aceea așteptase lumina mai blândă a după-amiezii. Amurgul ar fi fost o opțiune mai bună, dar în acel moment al zilei era prea bine păzită și erau prea mulți sclavi prin preajmă care ar fi putut fi prinși nevinovați în vâltoarea sinucigașă. Această ultimă oră de lumină, când soarele cald îi atrăgea pe toți la somn, era momentul când santinelele se retrăgeau înainte de înșpeția de seară.

Cele trei santinele de la intrarea în mine nu știau ce se petrece dedesubt. Toată lumea țipa întotdeauna în Endovier. Toți sunau la fel când mureau. Iar cele trei santinele țipară exact ca toți ceilalți.

Iar apoi ea fugi, grăbindu-se spre moartea care o chema, îndreptându-se spre zidul impunător din piatră de la capătul curții.

Săgeți treceau șuierând pe lângă ea, iar Celaena le evită. Nu avea să o ucidă, din ordinul regelui. O săgeată în umăr sau în picior, poate. Dar avea să îi facă să se gândească mai bine la ordinele lor de îndată ce carnagiul avea să devină prea masiv ca să-l ignore.

Alte santinele se iviră grăbite de pretutindeni, iar săbiile ei cântau un cântec furios, de oțel, în timp ce îi doborau unul câte unul. Liniștea se abătu peste Endovier.

Primi o lovitură în picior – o tăietură adâncă, dar nu suficient de adâncă, încât să îi taie tendonul. Încă voiau ca ea să poată munci. Dar ea nu avea să mai muncească, nu iar, nu pentru ei. Când numărul de cadavre avea să fie îngrijorător de mare, nu vor mai avea de ales decât să îi înfigă o săgeată în gât. Dar apoi se apropie de poartă, iar ploaia de săgeți se opri. Începu să râdă când se trezi înconjurată de patruzeci de gărzi și râse și mai tare când cerură să li se aducă lanțuri.

Râdea când țâșni pentru ultima oară – o ultimă încercare de a atinge zidul. Încă patru gărzi căzură în fuga ei.

Încă râdea când își pierdu cunoștința, iar degetele îi atinseră pământul pietros – la nu mai mult de câțiva centimetri de zid.“

*

Chaol se ridică de la masa ei din foaier când ușa se deschise ușor. Coridorul era întunecat, torțele arseseră complet; aproape tot castelul era adormit. Căpitanul auzise

ceasul bătând miezul nopții în urmă cu ceva timp, dar știa că nu epuizarea apăsa pe umerii Celaenei când se strecură în apartamentul ei. Avea cearcăne vineții sub ochi, chipul îi era palid, iar buzele lipsite de culoare.

Fleetfoot alergă spre el, legănându-și coada, și îi linse de câteva ori mâna, înainte ca ea să își târască picioarele spre dormitor, lăsându-i singuri.

Celaena îl privi o dată, ochii ei turcoaz-aurii părând bântuiți, și începu să desfacă pelerina în timp ce trecu pe lângă el, intrând în dormitor.

Tăcut, Chaol o urmă, doar pentru că în expresia Celaenei nu citise nici urmă de avertisment sau reproș – mai degrabă o nepăsare care sugera că nu ar fi contat nici dacă l-ar fi găsit pe regele Adarlanului în camera ei.

Își scoase haina și cizmele, lăsându-le pe podea. Chaol privi în altă parte când Celaena își descheie tunica și merse în garderobă. O clipă mai târziu, se întoarse, purtând o cămașă de noapte mult mai modestă decât lenjeria ei obișnuită din dantelă. Fleetfoot deja sărise pe pat, tolânindu-se între perne.

Chaol înghiți în sec. Ar fi trebuit să îi ofere intimitate în loc să aștepte acolo. Dacă ea l-ar fi vrut acolo, i-ar fi scris și lui un bilet.

Celaena se opri înaintea șemineului și agită cărbunii cu vâtraiul, apoi puse două lemne pe foc. Privi flăcările. Încă era cu spatele la el când vorbi:

— Dacă încerci să îți dai seama ce să îmi spui, nu te deranja. Nu există nimic ce să poată fi spus sau făcut.

— Atunci, lasă-mă să îți țin companie.

Chiar dacă Celaena realiza cât de multe știa Chaol, nu îi păsa să afle cum se întâmplase.

— Nu vreau companie.

— A vrea și a avea nevoie sunt lucruri diferite.

Probabil că Nehemia ar fi trebuit să fie acolo – un alt copil al unui regat cucerit. Dar el nu voia ca Nehemia să fie persoana la care să apeleze Celaena. Și, în ciuda loialității lui față de rege, Chaol nu îi putea întoarce spatele – nu astăzi.

— Deci, ai de gând să stai aici toată noaptea?

Celaena își aruncă ochii pe canapeaua dintre ei.

— Am dormit în locuri mai rele.

— Cred că experiența mea cu „locuri mai rele“ este mult mai oribilă decât a ta.

Din nou, stomacul lui Chaol se încleștă. Dar apoi, Celaena privi prin ușa deschisă, zărind masa din foaier, și ridică uimită din sprâncene.

— Ți-a e... tort de ciocolată?

— Am crezut că e posibil să ai nevoie de puțină ciocolată.

— Să am *nevoie*, nu să *vreau*?

Urma unui zâmbet fantomatic jucă pe buzele ei, iar Chaol aproape că răsuflă ușurat în timp ce spuse:

— Pentru tine, aș spune că tortul de ciocolată este cu siguranță o *nevoie*.

Celaena veni lângă Chaol, oprindu-se la o mână distanță și ridicând privirea spre el. Puțină culoare revenise în obraji ei.

Chaol ar trebui să se dea înapoi, să pună mai multă distanță între ei. În schimb, se trezi pășind spre ea, strecurându-și o mână pe mijlocul ei și cealaltă în părul asatinei, îmbrățișând-o strâns la pieptul lui. Inima îi bătea atât de tare, încât știa că ea putea simți asta. După o secundă, brațele ei îl cuprinsesă, degetele ei săpând în spatele lui într-un fel care îl făcu să realizeze cât de apropiați erau unul de celălalt.

Chaol alungă acel sentiment, chiar când textura mătăsoasă a părului ei pe degetele lui îl făcu să vrea să își îngroape fața în el, iar mirosul ei, amestecat cu ceață și noapte, îl făcură să își plimbe nasul pe gâtul ei. Existau și

alte feluri de a o consola, în afară de cuvinte, iar dacă ea avea nevoie de genul acela de distragere... Chaol alungă și gândul acela, înghițind în sec până ce aproape se înecă.

Degetele ei se plimbau pe spatele lui, încă înfigându-se în mușchii săi cu un simț sălbatic al posesiei. Dacă Celaena continua să-l atingă așa, Chaol avea să-și piardă complet controlul.

Apoi ea se retrase din îmbrățișare, doar cât să îl poată privi din nou, încă atât de aproape, încât răsufălările lor se împleteau. Chaol se trezi măsurând distanța dintre buzele lor, ochii lui plimbându-se între gura și ochii ei, mâna încă rămânându-i în părul ei moale.

Dorința clocotea în el, arzând din temelii orice zid de apărare pe care îl ridicase, ștergând orice limită pe care se convinsese să o mențină.

Apoi, atât de încet, încât aproape că era doar un murmur, Celaena spuse:

— Nu-mi dau seama dacă ar trebui să îmi fie rușine pentru că vreau să te strâng în brațe în ziua asta sau să fiu recunoscătoare că, în ciuda a ceea ce s-a întâmplat înainte de asta, cumva, m-a adus la tine.

Chaol fu atât de uimit de cuvintele ei, încât se desprinse, se desprinse de lângă ea și păși înapoi. El avea de depășit obstacolele sale, dar, la fel și ea – poate mai multe decât realiza el.

Nu avea răspuns pentru ceea ce spusese ea. Dar Celaena nu îi dădu timp să se gândească la cuvintele potrivite și merse la tortul de ciocolată din foaier, se trânti în scaun, și se înfipse în el.

CAPITOLUL 22

Liniștea din bibliotecă se așternu pe umerii lui Dorian ca o pătură greoaie, întreruptă doar de întoarcerea paginilor, în timp ce citea tabelele genealogice extinse ale familiei sale și povestea ei. Nu putea fi singurul dintre ei; dacă el chiar avea magie, atunci, cum rămânea cu Hollin? La el de-abia acum se manifestase, așa că, probabil, avea să se manifeste la Hollin cam peste vreo nouă ani. Cu puțin noroc, până atunci, avea să descopere cum să suprime magia și să îl învețe și pe Hollin să facă la fel. Nu-i era prea drag de fratele lui, dar nu-l voia mort pe băiat – în special, nu-i dorea genul de moarte la care i-ar fi trimis tatăl lor dacă ar fi aflat ce zăcea în sângele lor. Decapitare, dezmembrare, apoi incendiere. Anihilare totală.

Nu era de mirare că Fae părăsiseră continentul. Fuseseră puternici și înțelepți, dar Adarlanul avea putere militară și un public fanatic căutând orice soluție la foametea și sărăcia care se abătuseră ca o plagă asupra regatului de atâtea decenii. Nu doar armatele fuseseră cele care îi puseseră pe Fae pe fugă – nu, vinovați fuseseră, de asemenea, și oamenii care trăiseră într-un armistițiu incomod cu ei, dar și muritorii înzestrați cu magie, de generații întregi. Cum ar reacționa acei oameni dacă ar ști că moștenitorul lor la tron era bântuit de aceleași puteri?

Dorian își trecu un deget peste arborele genealogic al mamei sale. Era presărat cu Havilliarzi din belșug; o împletire a celor două familii din ultimele secole care dăduse naștere atâtor regi.

Dar deja era în bibliotecă de trei ore și niciuna dintre cărțile alea nenorocite nu îi oferise vreo informație despre existența vreunui moștenitor cu magie în sânge. De fapt, fusese o secetă în linia de sânge de câteva secole. Cățiva

oameni înzestrați se căsătoriseră în cadrul liniei de sânge, dar copiii lor nu se născuseră cu puterea, indiferent de felul darurilor avute de părinții lor. Era coincidență sau voință divină?

Dorian închise cartea și se întoarse printre rafturi. Ajunse la secțiunea de lângă peretele din spatele bibliotecii, cel care cuprindea toate arhivele genealogice, și scoase cea mai veche carte pe care o găsi – una care deținea arhive datând de la fondarea Adarlanului.

Acolo, în vârful arborelui genealogic, era Gavin Havilliard, prințul muritor care își condusese armata în străfundurile munților Ruhn pentru a-l provoca pe Lordul Întunecat, Erawan. Războiul fusese lung și brutal, iar în cele din urmă, doar o treime din oamenii care plecaseră împreună cu Gavin ieșiseră din acei munți. Dar Gavin, de asemenea, ieși din acest război împreună cu mireasa lui – prințesa Elena, fiica pe jumătate Fae a lui Brannon, primul rege al Terrasenului. Brannon însuși i-a oferit lui Gavin teritoriul Adarlanului ca dar de nuntă și răsplată pentru sacrificiile prințului și prințesei din timpul războiului. Iar de atunci, nicio picătură de sânge Fae nu a mai intervenit în linia lor. Dorian urmări arborele în jos. Doar familii de mult uitate, ale căror teritorii erau acum strigate după diferite nume.

Dorian oftă, puse jos cartea și cotrobăi din nou printre rafturi. Dacă Elena înzestraseră linia cu puterea ei, atunci poate că avea să găsească răspunsuri în altă parte...

Fu surprins să vadă cartea zăcând acolo, având în vedere cum tatăl lui distrusese acea casă nobilă în urmă cu zece ani. Dar iată-o acolo: o istorie a descendenței Galathynius, începând cu regele Fae Brannon însuși. Dorian răsfoi paginile cu sprâncenele ridicate. Știuse că linia era binecuvântată cu magie, dar *asta*..

Era blindată. O linie de sânge atât de puternică, încât alte

regate trăiseră gândindu-se cu groază la ziua în care lorzii Terrasenului aveau să vină și să își ceară pământurile.

Dar nu o făcuseră niciodată.

Deși fuseseră înzestrați, nu își împinseseră niciodată granițele, nici măcar când războaiele le băteau la ușă. Când regi străini îi amenințaseră, răspunsul lor fusese scurt și brutal. Dar întotdeauna, indiferent de situație, rămăseseră în granițele lor. Păstraseră pacea.

„Așa cum ar fi trebuit să facă și tata.“

În ciuda puterii pe care o avea, familia Galathynius pierise și nobilii ei lorzi împreună cu ei. În cartea pe care o găsisese, nimeni nu se deranjase să marcheze casele pe care tatăl său le exterminase sau pe supraviețuitorii pe care îi trimisese în exil. Fără curajul și cunoștințele pentru a o face singur, Dorian închise cartea, încruntându-se la toate acele nume arzând în privirea sa. Ce fel de tron avea să moștenească într-o zi?

Dacă moștenitoarea Terrasenului, Aelin Galathynius, ar fi trăit, i-ar fi devenit un prieten, un aliat? Mireasa lui, poate?

O întâlnise odată, înainte ca regatul ei să devină o casă mortuară. Amintirea era vagă, dar ea fusese o fată sălbatică, precoce și îl asmuțise pe brutalul ei văr asupra lui Dorian, ca să-l învețe o lecție pentru că îi vărsase ceai pe rochie. Dorian își frecă gâtul. Desigur, ca o ironie a sortii, vărul ei sfârșise prin a deveni Aedion Ashryver, generalul-minune al tatălui său și cel mai de temut războinic din nord. Îl întâlnise pe Aedion de câteva ori de-a lungul anilor și, la fiecare întâlnire cu tânărul și arogantul general, avusese impresia că Aedion voia să-lucidă.

„Și pe bună dreptate.“

Tremurând, Dorian puse cartea la loc și privi rafturile, de parcă ar fi conținut răspunsuri. Dar deja știa că nu era nimic aici care să-l poată ajuta.

„Când va veni timpul, eu te voi ajuta.“

Oare Nehemia știa ce sălășluia înăuntrul lui? Se purtase atât de straniu în acea zi, la duel, desenând simboluri în aer și apoi leșinând. Și apoi mai fusese și momentul când semnul acela arsese pe fruntea Celaenei...

Un ceas bătu ora undeva în bibliotecă. Ar trebui să plece. Era ziua lui Chaol și ar trebui măcar să își salute prietenul înainte ca Celaena să-l ia pe sus. Bineînțeles că el nu fusese invitat. Și nici Chaol nu încercase să sugereze că Dorian ar fi bine-venit. Oare ce plănuia ea, mai exact?

Temperatura din bibliotecă scăzu, o rafală înghețată suflând dintr-un coridor îndepărtat.

Nu că i-ar fi păsat. Vorbise serios când îi jurase Nehemiei că o terminase cu Celaena. Și poate că ar fi trebuit să îi spună lui Chaol că o putea avea. Nu că i-ar fi aparținut lui vreodată – sau că ea ar fi încercat vreodată să sugereze că el i-ar fi aparținut ei.

Se putea desprinde de ea. Se desprinsese de ea. O lăsase să plece. Să plece. Să...

Cărți zburară din rafturile lor, zeci peste zeci lansându-se în aer, iar de data asta se lovira de el, trimițându-l împleticindu-se spre capătul rândului de rafturi. Își feri chipul, iar când foșnetul hârtiei și al pielii se stinse, Dorian puse o mână pe zidul de piatră din spatele lui și rămase cu gura căscată.

Jumătate din cărți fuseseră aruncate de pe rafturile lor și erau împrăștiate pe podea, ca și cum ar fost aruncate de o forță invizibilă.

Se grăbi să le strângă, îndesând volumele în rafturi, nu într-o ordine anume, înainte ca vreunul dintre bibliotecarii regali să vină și să verifice de la ce provenise zgomotul. Îi luă câteva minute să le pună la loc, inima bătându-i atât de tare, încât credea că are să i se facă rău din nou.

Măinile îi tremurau – și nu doar de teamă. Nu, încă simțea o forță gonind prin el, implorându-l să o dezlănțuie din nou, să se deschidă...

Dorian puse ultima carte pe raft și o rupse la fugă.

Nu putea spune nimănui. Nu putea avea încredere în nimeni.

Când ajunsese în holul principal al bibliotecii, își reluă pasul obișnuit, simulând o indiferență leneșă. Reuși chiar să-i zâmbească bibliotecarului bătrân, care se aplecă înaintea lui când trecu pe lângă el. Dorian îi făcu prietenește cu mâna înainte să iasă pe ușile masive din stejar.

Nu putea avea încredere în nimeni.

Vrăjitoarea aceea de la carnaval – nu îl recunoscuse ca fiind prințul. Totuși, darul ei se dovedise adevărat, cel puțin când i se adresase lui Chaol. Era un risc, dar poate că Baba Picioare-galbene avea răspunsurile de care avea el nevoie.

*

Celaena nu era agitată. Nu avea absolut niciun motiv pentru care să se îngrijoreze. Era doar o cină. O cină pentru a cărei aranjare petrecuse săptămâni întregi, în orice moment liber pe care și-l lua de la spionarea acelor bărbați din Rifthold. O cină la care avea să fie singură. Cu Chaol. Și după noaptea trecută...

Celaena trase adânc aer în piept, tremurând ușor, și se privi pentru o ultimă dată în oglindă. Rochia îi era de un albastru pal, aproape alb și încrustată cu mărgele din cristal, care făceau materialul să arate ca suprafața sclipitoare a mării. Poate că era puțin cam prea mult, dar îi spusese lui Chaol să se îmbrace elegant, așa că acum spera ca el să poarte ceva care să o facă să nu se mai simtă atât de rușinată și timidă.

Celaena pufni. Pe toți zeii, chiar se simțea timidă, nu-i așa? Era ridicol, pe bune. Era doar o cină. Fleetfoot avea să

stea cu Nehemia în timpul nopții și... și dacă nu pleca acum, avea să întârzie.

Refuzând să își mai permită să transpire o secundă în plus, Celaena își luă pelerina din blană de hermelină de unde o lăsase Philippa, în garderobă.

Când ajunse pe holul de la intrare, Chaol deja o aștepta la ușă. Deși îi despărțea un spațiu considerabil, Celaena își dădu seama că ochii lui erau ațintiți asupra ei în timp ce cobora scările. Deloc surprinzător, căpitanul purta negru, dar măcar nu era uniforma lui. Nu, tunica și pantalonii săi păreau să aibă o croială elegantă, și părea chiar să-și fi trecut pieptenul prin părul scurt.

Chaol îi privea fiecare pas traversând coridorul, chipul fiindu-i indescifrabil. În cele din urmă, se opri în fața lui, aerul rece ce pătrundea prin ușile deschise mângâindu-i fața. Celaena nu mersese la alergarea din dimineața aceea, iar el nuse dusese după ea, să o tragă afară.

— La mulți ani, spuse ea, înaintea ca el să poată protesta în legătură cu hainele ei.

Ochii lui poposiră pe fața ei, iar Chaol afișă un zâmbet timid, expresia aceea indescifrabilă dispărând.

— Vreau să știi unde mă duci?

Celaena rânji, emoțiile stingându-i-se.

— Într-un loc teribil de nepotrivit pentru Căpitanul Gărzii. Făcu un semn cu capul către trăsura care aștepta în fața porților castelului. Bun. Îi amenințase cu decapitarea pe șofer și pe oamenii lui dacă aveau să întârzie. Mergem? îl întrebă ea.

În timp ce erau purtați prin oraș, stând în părți opuse ale trăsurii, vorbiră despre orice, în afară de noaptea trecută – despre carnaval, Fleetfoot, despre mofturile zilnice ale lui Hollin. Dezbătură chiar și subiectul vreme, întrebându-se dacă primăvara avea să sosească în sfârșit sau nu. Când

ajunseră la clădire, o veche farmacie, Chaol ridică nedumerit din sprâncene.

— Așteaptă, spuse ea și îl conduse în magazinul blând luminat.

Proprietarii îi zâmbiră, invitându-i în sus, pe scara îngustă din piatră. Chaol nu spuse nimic în timp ce urcară treptele, trecând de al doilea și al treilea etaj, până ce ajunseră la o ușă de la ultimul etaj. Palierul era îngust, iar Chaol atingea faldurile rochiei ei. Când Celaena se întoarse spre el, cu o mână pe mânerul ușii, îi zâmbi timid.

— Poate că nu este un armăsar Asterion, dar...

Deschise ușa, pășind în lateral pentru ca el să poată intra. Rămas fără cuvinte, Chaol intră.

Celaena petrecuse ore în șir aranjând totul, iar în lumina zilei arătase minunat, dar noaptea... Era exact așa cum își imaginase că va arăta.

Acoperișul clădirii era o seră închisă din sticlă, plină cu flori, plante în ghivece și pomi fructiferi care fuseseră împodobiți cu luminițe scânteietoare. Întreg locul fusese transformat într-o grădină parcă ieșită dintr-o legendă străveche. Aerul era cald și dulceag, iar lângă ferestrele care le oferea o priveliște minunată asupra râului Avery era o masă mică, aranjată pentru două persoane.

Chaol cercetă încăperea, întorcându-se pe călcâie.

— Este grădina femeii Fae – din cântecul Renei Goldsmith, spuse el blând.

Ochii lui de chihlimbar erau luminoși.

Celaena înghiți în sec.

— Știi că nu e cine știe ce...

— Nimeni nu a mai făcut vreodată așa ceva pentru mine. Scutură uimit din cap, privind din nou sera. Nimeni, repetă el.

— Este doar o cină, spuse ea, frecându-și gâtul și mergând

spre masă, doar pentru că dorința de a se apropia de el era atât de puternică, încât avea nevoie de o masă între ei.

El o urmă și, o secundă mai târziu, doi servitori apărură și le traseră scaunele. Celaena zâmbi când mâna lui Chaol țâșni spre sabie, dar văzând că nu erau atacați, Chaol îi aruncă o privire rușinată și se așeză.

Servitorii le turnară vin în două pahare sclipitoare, apoi merșeră să aducă mâncarea care fusese pregătită toată ziua în bucătăria farmaciei. Celaena reușise să o angajeze pe bucătăreasa de la Willows pentru o noapte – pentru o sumă care o făcuse să vrea să îi rupă gâtul femeii. Meritase, totuși. Ridică pocalul cu vin.

— La multe aniversări fericite, spuse ea.

Își pregătise un mic discurs, dar acum că ajunseseră acolo, acum că ochii lui erau atât de luminoși, iar el o privea la fel cum o făcuse cu o noapte în urmă... toate cuvintele pieriseră din mintea ei.

Chaol ridică paharul și bău.

— Stai, înainte să uit: mulțumesc. Asta este... Privi din nou sera, apoi spre râul de dincolo de sticlă. Asta este...

Scutură din cap încă o dată, punând jos paharul, iar Celaena zări un licăr argintiu în ochii lui, licăr care îi strânse inima ca într-un pumn.

— Nimeni nu a mai dat o petrecere pentru mine de când eram copil.

Celaena râse, luptându-se cu încordarea din pieptul ei.

— Nu cred că aș putea numi asta o *petrecere*...

— Încetează. Nu mai încerca să minimalizezi asta. Este cel mai grozav cadou pe care l-am primit de multă vreme.

Celaena își încrucișă brațele, lăsându-se pe spate în scaiul ei când sosiră servitorii cu primul fel de mâncare tocana de porc mistreț.

— Dorian ți-a luat un armăsar Asterion.

Chaol privea uimit în farfuria lui.

— Dar Dorian nu știe care este tocana mea preferată, nu-i așa? Ridică privirea spre ea, iar Celaena își mușcă buza. De cât timp ești atentă la ce îmi place?

Celaena deveni foarte interesată de tocana ei.

— Nu te flata. Doar l-am convins pe bucătarul-șef de la castel să îmi spună care sunt mâncărurile tale preferate.

Chaol pufni, zâmbind.

— Oi fi tu Asasinul Adarlanului, dar nici măcar tu n-ai putea să-l convingi pe Meghra. Dacă ai fi încercat, cred că acum ai fi stat aici cu doi ochi vineți și nasul spart.

Celaena zâmbi, luând o gură de tocană.

— Păi, poate tu crezi că ești misterios și secretos, căpitane, dar odată ce știi unde să cauți, ești o carte destul de ușor de citit. De fiecare dată când avem la masă tocană de mistreț, de-abia apuc să iau o lingură, că tu ai și mâncat tot castronul.

Chaol își dădu capul pe spate și râse, iar sunetul trimise un fior cald prin corpul asasinei.

— Și eu care credeam că reușesc destul de bine să îmi ascund slăbiciunile.

Celaena afișă un rânjet viclean.

— Stai să vezi și celelalte feluri de mâncare.

*

După ce mâncară și ultima firimitură din tortul de ciocolată cu alune și băură ultimul strop de vin, iar după ce servitorii strânsesă farfuriile și își luară la revedere, Celaena se trezi stând în micul balcon din capătul îndepărtat al acoperișului, unde plantele de vară erau îngropate sub o pătură de zăpadă. Își strânse pelerina în jurul ei, privind în depărtare, unde Avery se întâlnea cu oceanul. Chaol stătea lângă ea, sprijinit de balustrada din fier.

— Se simte miros de primăvară în aer, spuse el când un

vânt blând le mângâie chipurile.

— Slavă zeilor! Cred că aş înnebuni dacă ar mai ninge o dată.

În licărul luminiţelor din seră, chipul lui Chaol era ușor luminat. Celaena intenţionase ca cina să fie o surpriză plăcută – un mod de a-i spune cât de mult îl aprecia –, dar reacţia lui... Oare de cât timp nu se mai simţise preţuit? În afară de fata care se purtase atât de urât cu el, mai era și chestiunea familiei care îl renegase doar pentru că voise să devină gardian, iar ei erau prea mândri ca să aibă un fiu care să servească în acel fel coroana.

Oare părinţii lui ştiaau că nu mai exista nimeni mai nobil și mai loial decât el în întreg castelul, în întreg regatul? Că băiatul pe care îl alungaseră din vieţile lor devenise genul de bărbat la care regii și reginele puteau doar să viseze că îi vor servi? Genul de bărbat despre care ea nu credea că există, nu după Sam, nu după tot ceea ce se întâmplase.

Regele ameninţase să îl ucidă pe Chaol dacă ea nu se supunea ordinelor lui. Și, având în vedere cât de mare era pericolul în care îl punea tocmai în acel moment, și cât de mult voia să câştige – nu doar pentru ea, ci pentru ei..

— Trebuie să îţi spun ceva, zise ea blând. Sângele îi bubuia în urechi, mai ales când el se întoarse zâmbind spre ea. Și înainte să îţi spun, trebuie să îmi promiţi că nu o vei lua razna.

Zâmbetul căpitanului pieri.

— De ce am un sentiment rău în legătură cu asta?

— Doar promite-mi.

Măinile Celaenei se încleștară pe balustradă, metalul rece înţepându-i pielea.

Chaol o privi cu atenţie, apoi spuse:

— Voi încerca.

Destul de corect. Ca o lașă nenorocită, se întoarse cu

spatele la el, concentrându-se în schimb pe oceanul îndepărtat.

— Nu i-am ucis pe niciunul dintre oamenii pe care regele mi-a ordonat să îi asasinez.

Tăcere. Nu îndrăznea să îl privească.

— Le-am înscenat morțile și i-am pus să plece din oraș. Lucrurile lor personale îmi sunt date după ce îi abordez cu oferta mea, iar părțile corpurilor sunt din aziluri, de la oameni bolnavi. Singurul pe care l-am ucis până acum este Davis, iar el nici măcar nu era o țintă oficială. La sfârșitul lunii, de îndată ce Archer își va pune afacerile în ordine, îi voi înscena moartea, iar el se va îmbarca pe primul vas care pleacă din Rifthold.

Pieptul îi era atât de încordat, încât o durea, iar Celaena se întoarse ușor spre el.

Chipul lui Chaol era alb precum ceara. Făcu un pas înapoi, dând din cap.

— Ai luat-o razna.

CAPITOLUL 23

Probabil că nu o auzise bine. Pentru că era imposibil ca ea să fi fost atât de nesăbuită, atât de proastă, de nebună, de idealistă și de curajoasă.

— Ți-ai pierdut complet mințile?

Cuvintele lui fură mai mult un strigăt, un clocot de furie și teamă care îl străbătu atât de violent, încât de-abia mai putea gândi.

— Te va ucide! Te vaucide dacă află!

Celaena făcu un pas spre el, rochia ei minunată licărind ca mii de stele pe cer.

— Nu va afla!

— E doar o chestiune de timp, scrâșni el din dinți. Are spioni care supraveghează *totul*.

— Și ai prefera să ucid oameni nevinovați?

— Oamenii ăia sunt trădători ai coroanei!

— Trădători! Celaena râse. Trădători. Pentru că refuză să se umilească în fața unui cuceritor? Pentru că adăpostesc sclavi care încearcă să ajungă acasă? Pentru că îndrăznesc să creadă într-o lume care e mai bună decât locul ăsta uitat de zei? Celaena scutură din cap, câteva şuvițe din păr desprinzându-i-se din coafură. Nu voi fi măcelarul lui, continuă ea.

Iar Chaol nu voia ca ea să fie asta. Din secunda în care fusese încoronată Campion, lui i se făcuse greață la gândul că ea trebuia să facă ceea ce îi ordona regele. Dar *asta...*

— Ai făcut un *jurământ* în fața lui!

— Și el câte jurăminte a făcut conducătorilor străini înainte să mărșăluiească peste ei cu armatele lui și să distrugă totul? Câte jurăminte a făcut când a urcat pe tron, doar ca apoi să scuipe pe promisiunile alea?

— Te va *ucide*, Celaena! O prinse de umeri și o scutură zdravăn. Te va ucide și mă va pune pe *mine* să o fac drept pedeapsă că am fost prietenul tău.

Aceea era groaza cu care se lupta Chaol, groaza care îl măcina, lucrul care îl ținuse de partea lui de linie atâta timp.

— Archer mi-a dat câteva informații reale...

— Nu dau doi bani pe Archer. Ce informații ar putea avea măgarul ăla încrezut, încât să îți fie de folos?

— Mișcarea aia secretă din Terrasen chiar există, spuse ea cu un calm înnebunitor. Aș putea folosi informațiile pe care le-am strâns ca să mă târguiesc cu regele să mă lase să plec sau măcar să îmi facă un contract mai scurt. Destul de scurt, încât să fiu deja de mult plecată de aici dacă află vreodată adevărul.

Chaol bombăni furios:

— Te-ar putea biciui doar pentru impertinența asta.

Dar apoi, creierul lui Chaol procesă ultimele ei cuvinte, lovindu-l ca un pumn în față. „Să fiu deja de mult plecată.”

— Unde vei merge?

— Oriunde, spuse ea. Cât de departe pot ajunge.

Chaol de-abia putea respira, dar reuși să continue:

— Și ce vei face?

Ea ridică din umeri și amândoi realizează că el îi strângea umerii. Reduse strânsoarea, dar degetele lui tânjeau să o apuce din nou, să o împiedice cumva să plece.

— O să îmi trăiesc viața, presupun. Așa cum vreau, măcar de data asta. Voi învăța cum să fiu o fată obișnuită.

— Cât de departe?

Ochii ei de un albastru-auriu licăriră.

— O să călătoresc până când voi găsi un loc unde nu auzii nimeni de Adarlan. Dacă există un astfel de loc.

Și nu avea să se mai întoarcă vreodată.

Și pentru că era tânără și atât de inteligentă, și de

amuzantă și de minunată, oriunde și-ar fi ales casa, acolo avea să existe un bărbat care să se îndrăgostească de ea și care avea să o ia de soție, iar *ăsta* era cel mai crud adevăr dintre toate. Se strecuraseră în mintea lui durerea asta și groaza și furia la gândul că altcineva putea fi cu ea. Fiecare privire, fiecare cuvânt de-al ei... Chaol nici măcar nu știa când se întâmplase.

— Atunci, vom găsi locul ăla, spuse el încet.

— Poftim?

Celaena ridică uimită din sprâncene.

— Voi veni cu tine.

Și deși el nu întrebase, amândoi știau că acele cuvinte ridicau o întrebare. Chaol încercă să nu se gândească la ce spusese ea cu o noapte în urmă – la rușinea pe care ea o simțise îmbrățișându-l, când el era un fiu al Adarlanului, iar ea o fiică a Terrasenului.

— Cum rămâne cu Căpitanul Gărzii?

— Poate că sarcinile mele nu sunt tocmai cele la care mă aștept să fie, spuse Chaol. Regele îi ascundea lucruri; existau prea multe secrete și poate că el era puțin mai mult decât o marionetă, decât o parte din iluzia prin care începea să vadă limpede...

— Îți iubești țara, spuse Celaena. Nu te pot lăsa să renunți la toate astea.

Chaol surprinse licărul de durere și speranță din ochii ei, iar înainte să își dea seama ce face, alungă distanța dintre ele, punându-și o mână pe talia asasinei și pe cealaltă pe umărul ei.

— Aș fi cel mai mare fraier din lume dacă te-aș lăsa să pleci singură.

Iar apoi lacrimile începură să curgă pe obraji ei, iar gura îi tremura.

Chaol se trase înapoi, dar nu îi dădu drumul.

— De ce plângi?

— Pentru că, șopti ea cu vocea tremurândă, îmi amintești de cum ar trebui să fie lumea. De cum *poate* fi lumea.

Nu existase vreodată o linie, o limită între ei, doar teama lui stupidă și mândria. Pentru că din momentul în care el o scosese din mina aia din Endovier, iar ea îl privise cu ochii aceia minunați, încă vii în ciuda unui an petrecut în iad, Chaol mersese spre momentul ăsta, mersese spre *ea*.

Așa că îi șterse lacrimile, îi ridică ușor bărbia și o sărută.

*

Sărutul o făcu să uite de toate grijile.

Se simțea ca și cum ar fi ajuns acasă în sfârșit, ca și cum ar fi renăscut sau ca și cum și-ar fi găsit o jumătate din ea care lipsea.

Buzele lui erau fierbinți și moi pe ale ei, încă ezitante, iar după o clipă Chaol se trase înapoi, cât să o privească în ochi. Celaena tremură de dorința de a-l atinge peste tot deodată, să îl simtă atingând-o peste tot deodată. Ar renunța la tot ca să plece cu ea.

Își puse brațele după gâtul lui, gurile lor unindu-se într-un al doilea sărut, care îi luă lumea de sub picioare.

*

Celaena nu știa cât timp stătuseră pe acoperiș, îmbrățișați, gurile și mâinile lor hoinărind unele pe altele, până ce ea gemu, și îl trase prin seră, coborând scările și urcând în trăsura care îi aștepta afară. Iar apoi urmă drumul spre casă, când el făcu tot felul de chestii gâtului și urechii ei, chestii care o făcură să își uite propriul nume. Reușiră să se calmeze când ajunseră la porțile castelului și păstrară o distanță considerabilă în timp ce se îndreptau spre apartamentul ei, deși fiecare centimetru din corpul ei se simțea atât de viu și de arzând, încât era un miracol că Celaena reușise să ajungă la ușa apartamentului ei fără să îl tragă în vreun dulap.

Dar de îndată ce intrară în hol, iar apoi la ușa dormitorului ei, Chaol se opri când ea îi luă mâna, conducându-l înăuntru.

— Ești sigură?

Celaena ridică mâna pe chipul lui, explorând fiecare linie și pistrui care deveniseră atât de imposibil de prețioase pentru ea. Mai așteptase o dată înainte – așteptase cu Sam, iar apoi fusese prea târziu. Dar acum, acum nu avea nicio îndoială, nicio fărâmbă de teamă sau nesiguranță, ca și cum fiecare moment dintre ea și Chaol fusese un pas dintr-un dans care îi adusese aici.

— Niciodată în viața mea nu am fost mai sigură de ceva, îi spuse ea. Ochii lui, ca și ai ei, ardeau de dorință, iar Celaena îl sărută din nou, trăgându-l în dormitor. Chaol se lăsă tras, fără să se rupă din sărut când închise ușa cu piciorul în urma lor.

Iar apoi erau doar ei doi, piele pe piele, iar când ajunseră la momentul în care nu îi mai despărțea nimic, Celaena îl sărută cu pasiune pe Chaol și îi dădu tot ce avea ea de oferit.

*

Celaena se trezi când zorile se revărsau în camera ei. Chaol încă o ținea în brațe, așa cum o ținuse întreaga noapte, ca și cum ar fi putut-o pierde cumva în timpul somnului. Asasina zâmbi în sinea ei, ascunzându-și nasul în gâtul lui și inspirându-i mirosul. El se mișcă ușor, ca ea să știe că se trezise.

Măinile lui începură să se miște, împletindu-se în părul ei.

— În niciun caz nu mă dau jos din patul ăsta pentru alergarea de dimineață, îi șopti el.

Celaena chicoti. Măinile lui coborâră mai jos, pe spatele ei, fără să se lase împiedicate de țesutul cicatrizat. Chaol îi sărutase fiecare cicatrice de pe spate, de pe tot corpul, în noaptea trecută. Ea zâmbi.

— Cum te simți? o întrebă el.

Ca și cum ar fi fost pretutindeni și nicăieri în același timp. Ca și cum fusese pe jumătate oarbă toată viața ei, iar acum putea vedea totul clar. Ca și cum ar fi putut sta acolo o veșnicie și ar fi fericită.

— Obosită, recunosc ea. El se încordă. Dar fericită, adăugă Celaena.

Aproape scânci când el îi dădu drumul, cât să se sprijine în cot și să o privească.

— Dar ești bine, totuși?

Celaena își dădu ochii peste cap.

— Sunt destul de sigură că „obosită, dar fericită”, este o reacție absolut normală după prima oară a unei fete.

Și era destul de sigură că trebuia să discute cu Philippa despre un tonic contraceptiv de îndată ce avea să se dea jos din pat. Pentru că, pe toți zeii, un copil... Celaena pufni.

— Ce e?

Ea doar dădu din cap, zâmbind.

— Nimic, îi răspunse, plimbându-și degetele prin părul lui. Un gând o izbi, iar zâmbetul îi pieri. În cât bucluc vei intra pentru asta? îl întrebă ea.

Îi privi pieptul ridicându-se în timp ce inspiră adânc, aplecându-și capul și odihnindu-și fruntea pe umărul ei.

— Nu știu. Poate că regelui nu-i va păsa. Poate mă va alunga. Poate mai rău. E greu de spus; e atât de imprevizibil!

Celaena își mușcă buza și își plimbă mâinile peste spatele lui puternic. Tânjea de atâta timp să îl atingă așa – mai mult decât realizase.

— Atunci, va fi secretul nostru. Petrecem destul timp împreună și nimeni nu ar trebui să observe schimbarea.

Chaol se ridică din nou, privind-o în ochi.

— Nu vreau să crezi că sunt de acord să păstrăm secretul pentru că mi-e rușine în vreun fel.

— Cine a spus ceva despre rușine? Celaena gesticulă spre corpul ei gol, deși era acoperit de pătură. Sincer, sunt surprinsă că nu mergi țănoș pe aici, lăudându-te la toată lumea. *Eu* cu siguranță aș face-o dacă m-aș fi cu culcat cu *mine*.

— Dragostea ta de sine nu cunoaște limite?

— Absolut niciuna.

Chaol se aplecă să îi sărute urechea, iar Celaena simți fiorul până în vârful degetelor de la picioare.

— Nu-i putem spune lui Dorian, continuă ea încet. Își va da seama, pun pariu, dar... Nu cred că ar trebui să îi spunem direct.

Chaol încetă să o mai muște de ureche.

— Știu. Dar apoi se retrase, iar Celaena tresări involuntar când el o privi din nou. Tu încă îl mai...

— Nu. De ceva timp. Ușurarea din ochii lui o făcu să-l sărute. Dar ar fi o altă complicație dacă ar ști.

Și nu știa cum avea să reacționeze Dorian, având în vedere cât de tensionate fuseseră lucrurile între ei. Prințul era destul de important în viața lui Chaol, iar ea nu voia să le distrugă relația.

— Deci, spuse el, atingându-i nasul cu degetul, de cât timp îți dorești...

— Nu văd cum este asta treaba ta, căpitane Westfall. Și nu o să-ți spun până când nu-mi spui tu.

El îi atinse din nou nasul, iar ea îi îndepărtă degetele. Chaol îi prinse mâna într-a lui, ridicând-o în așa fel, încât să-i poată privi inelul cu ametist – inelul pe care ea nu-l scotea niciodată, nici când făcea baie.

— De la balul de Yulemas. Poate mai devreme. Poate chiar e Samhuinn, când ți-am adus inelul ăsta. Dar de Yulemas am realizat prima dată că uram ideea că tu puteai fi... cu altcineva. Îi sărută vârful degetelor. Acum e rândul tău,

spuse el.

— Nu-ți spun, zise ea.

Pentru că nu știa; încă încerca să își dea seama când se îndrăgostise de el. Cumva, simțea că *întotdeauna* fusese Chaol, chiar de la început, chiar dinainte să se cunoască.

El începu să protesteze, dar Celaena îl trase înapoi peste ea.

— Și gata cu vorba. Oi fi eu obosită, dar încă mai sunt o mulțime de lucruri de făcut în locul alergării de dimineață.

Chaol afișă un rânjet arzător de dorință, iar Celaena țipă când o trase sub pături.

CAPITOLUL 24

Dorian trecu pe lângă corturile negre ale carnavalului, întrebându-se pentru a nu știu câta oară dacă făcea greșeala vieții lui. Își pierduse curajul să vină cu o zi în urmă, dar după încă o noapte fără somn, se hotărâse să vină la bătrâna vrăjitoare și să înfrunte urmările mai târziu. Dacă avea să ajungă pe eșafodul călăului din cauza asta, cu siguranță avea să se mustre pentru că fusese atât de nechibzuit, dar epuizase orice alte căi de a afla de ce era bântuit de magie. Aceasta era singura lui opțiune.

O găsi pe Baba Picioare-galbene stând pe treptele din spate ale căruței ei imense, ținând pe genunchi o farfurie ciobită, cu resturi de pui fript, o grămăjoară de oase zăcând pe pământ.

Bătrâna ridică ochii galbeni spre el, dinții săi din fier licărind în lumina soarelui amiezii în timp ce mușcă dintr-un copan de pui.

— Carnavalul e închis pe timpul prânzului.

Dorian își înghiți iritarea. Să primească răspunsuri depindea de două lucruri: să fie de partea ei, iar ea să nu știe cine era el.

— Speram să vă pot răpi câteva minute pentru câteva întrebări.

Copanul de pui se rupse în două. Dorian încercă să nu se tragă înapoi din pricina sunetelor pe care le scotea femeia când sugea măduva din oase.

— Clienții care au întrebări în timpul prânzului plătesc dublu.

Dorian scoase patru monede de aur din buzunar.

— Sper că astea îmi vor cumpăra toate întrebările pe care vreau să le pun, plus discreția dumneavoastră.

Aruncă jumătatea goală de copan în grămadă și trecu la

cealaltă, sugând-o și mestecând-o.

— Pun pariu că te ștergi la fund cu aur.

— Nu cred că ar fi prea confortabil.

Baba Picioare-galbene râse.

— Foarte bine, boiernașule. Să auzim întrebările.

Dorian se aplecă și puse aurul pe treaptă, lângă ea, dar păstrând distanța de corpul ei ofilit. Mirosea îngrozitor, a mușgai și a sânge putred, dar el își păstră expresia plictisită în timp ce se retrase. Femeia luă aurul cu mâna ei noduroasă.

Dorian privi în jur. Muncitorii erau împrăștiați prin carnaval, așezați pe oriunde găsiseră locuri pentru masa de prânz. Niciunul dintre ei, observă el, nu stătea în apropierea vagonului vopsit în negru. Nici măcar nu priveau în direcția lui.

— Chiar ești vrăjitoare?

Femeia luă o aripă de pui. *Trosc. Cranț.*

— Ultima vrăjitoare născută în Regatul Vrăjitoarelor.

— Asta înseamnă că ai peste cinci sute de ani.

Bătrâna îi zâmbi.

— E o minune că am rămas atât de tânără, nu-i așa?

— Deci este adevărat: vrăjitoarele sunt binecuvântate cu speranță de viață mai mare decât oamenii Fae.

Ea aruncă un alt os la picioarele treptelor din lemn.

— Fae sau Valg. Nu am aflat niciodată care.

Valg. Dorian știa numele acela.

— Demonii care furau femeile Fae ca să se împerecheze cu ele; de unde au rezultat vrăjitoare, nu-i așa?

Iar dacă el își amintea corect, frumoasele vrăjitoare Crochan le moșteneau pe strămoșele lor Fae, iar cele trei clanuri de vrăjitoare Dinți-din-fier moșteneau rasa de demoni care invadase Erilea la începutul timpului.

— De ce și-ar bate un boiernaș frumușel ca tine capul cu

asemenea povești păcătoase? Femeia îndepărtă pielea de pe pieptul de pui și îl mănca nemestecat, lingându-și buzele.

— Când nu ne ștergem la fund cu aur, avem nevoie de ceva care să ne amuze. De ce să nu învățăm puțină istorie?

— Corect, spuse vrăjitoarea. Deci, ai te gând să te învăț pe lângă subiect toată ziua, în timp ce mă coc în soarele ăsta nenorocit, sau mă întrebi odată ce te interesează?

— Magia chiar a dispărut?

Femeia nici măcar nu ridică privirea din farfurie.

— Tipul *tău* de magie a dispărut, da. Dar mai sunt și altele, puteri uitate care funcționează.

— Ce fel de puteri?

— Puteri care pe boiernași nu au de ce să îi intereseze. Acum, următoarea întrebare.

Dorian îi aruncă o expresie jucăușă, ușor rănită, care o făcu pe femeie să își dea ochii peste cap. Îl făcea să vrea să fugă în direcția opusă, dar trebuie să reziste, să continue cu prefăcătoria cât de mult putea.

— Ar putea o persoană să aibă, cumva, magie?

— Băiete, am călătorit de pe un continent pe altul, am traversat fiecare munte și am fost în cele mai întunecate locuri de care oamenii încă se tem. Nu a mai rămas deloc magie; nici măcar Fae care au supraviețuit nu își pot accesa puterile. Unii dintre ei rămân captivi în formele lor de animal. Nefericiți mizerabili. Au și gust de animal, de asemenea.

Femeia râse, mai degrabă croncănitul unui corb, care îi ridică părul de pe ceafă.

— Deci, nu – o singură persoană *nu* poate fi excepția de la regulă, încheie ea.

Dorian își păstră masca plictisită.

— Și dacă cineva descoperă deodată că are magie...?

— Atunci, ar fi un prost nenorocit și ar cere să fie spânzurat.

Dorian deja știa lucrul ăsta. Dar nu asta întreba.

— Dar dacă ar fi adevărat – ipotetic vorbind. Cum ar fi măcar posibil așa ceva?

Femeia se opri din mâncat, aplecându-și ușor capul într-o parte. Părul ei argintiu sclipea ca zăpada proaspăt așternută, echilibrând bronzul feței sale.

— Nu știm cum sau de ce a dispărut magia. Mai aud zvonuri din când în când că ar mai exista încă puteri pe alte continente, dar nu aici. Deci, asta este adevărata întrebare: de ce magia a dispărut doar aici, și nu pe tot cuprinsul Erileii? Ce fărădelegi am comis de i-am făcut pe zei să ne blesteme în halul ăsta, să ne ia ceea ce ne-au dat odinioară?

Aruncă osul pieptului pe pământ și continuă:

— *Ipotetic* vorbind, dacă cineva ar avea magie și eu aș fi vrut să aflu de ce, aș începe încercând să îmi dau seama de ce magia a plecat, în primul rând. Poate așa mi-aș putea explica de ce ar putea exista o excepție de la regulă. Stranii întrebări de la un boiernaș care locuiește în castelul de cleștar. Vrăjitoarea își linse degetele de grăsime. Stranii, stranii de tot.

Dorian rânji ușor.

— Și mai straniu e că ultima vrăjitoare din Regatul Vrăjitoarelor a coborât atât de jos, încât își petrece viața făcând trucuri de carnaval.

— Zeii care au blestemat pământurile astea în urmă cu zece ani le-au blestemat pe vrăjitoare cu multe secole înainte de asta.

Posibil să fi fost norii care acoperiseră parțial soarele, dar Dorian putea jura că zări un licăr întunecat în ochii ei – un întuneric care îl făcu să se întrebe dacă nu cumva ea era chiar mai bătrână decât lăsa să se înțeleagă. Poate că titlul de „ultima vrăjitoare născută“ era o minciună. O născocire care să ascundă o istorie atât de violentă, încât el nu își

putea imagina ororile pe care le comisese ea în timpul acelor vremuri apuse ale războaielor vrăjitoarelor.

Împotriva voinței lui, Dorian se trezi încercând să ajungă la acea forță străveche dinăuntrul lui, întrebându-se dacă l-ar putea proteja cumva de Picioare-galbene, așa cum o făcuse de fereastra spartă. Gândul îi întoarse stomacul pe dos.

— Alte întrebări? spuse ea, lingându-și unghiile de fier.

— Nu. Îți mulțumesc pentru timpul acordat.

— Ptiu, scuipe ea și îi făcu semn să plece.

Dorian se întoarse și plecă, dar nu ajunsese mai departe de cel mai apropiat cort când văzu soarele strălucind pe un cap blond, iar Roland veni spre el, plecând de la masa unde stătuse de vorbă cu muziciană aceea blondă, superbă, care cântase la lăută cu o seară în urmă. Oare îl urmărisese acolo? Dorian se încruntă, dar își salută vărul, dând aprobator din cap.

— Ți-ai citit viitorul?

Dorian ridică din umeri.

— Mă plictiseam.

Roland privi peste umăr, spre locul unde era parcata caravana Babei Picioare-galbene.

— Femeia aia îmi îngheață sângele în vine, spuse el.

— Cred că ăsta este unul dintre talentele ei, spuse Dorian.

Roland îl privi cu coada ochiului.

— Ți-a spus ceva interesant?

— Doar balivernele obișnuite: în curând îmi voi întâlni adevărata dragoste, mă așteaptă un destin glorios și voi fi mai bogat decât în cele mai frumoase vise. Nu cred că știa cu cine vorbește. Îl privi cu atenție pe lordul din Meah. Dar tu, ce faci aici?

— Te-am văzut ieșind afară și m-am gândit că poate ai nevoie de companie. Dar apoi am văzut încotro mergeai și am decis să stau departe de locul ăla.

Fie Roland îl spiona, fie spunea adevărul; Dorian chiar nu își putea da seama. Dar își propusese să se poarte frumos cu vărul lui în ultimele zile – și la fiecare întrunire a consiliului, Roland susținuse fără ezitare fiecare decizie a lui Dorian. Iritarea de pe chipul tatălui său și a lui Perrington era o plăcere neașteptată, de asemenea.

Așa că Dorian nu se mai întrebă de ce îl urmărise Roland, dar când aruncă o privire înapoi spre Picioare-galbene, ar fi putut jura că bătrâna rânjea la el.

*

Trecuseră câteva zile de când Celaena dăduse de urma țințelor ei. Ascunsă de întuneric, asasina stătea în umbrele docurilor, nevenindu-i să creadă ceea ce vedea. Toți bărbații de pe lista ei, toți cei pe care îi urmărise, cei care puteau ști ce plănuia regele – *plecau*. Îl văzuse pe unul dintre ei strecurându-se într-o trăsură nemarcată și îl urmărise până acolo, unde se imbarcase pe un vas care pleca la miezul nopții. Iar atunci, spre disperarea ei, apăruseră și ceilalți trei, împreună cu familiile lor, și coborâră cu toții sub punte.

Toți oamenii aceia, toate informațiile pe care le adunase, doar...

— Îmi pare rău, spuse un glas familiar din spatele ei, iar ea se răsuci și îl văzu pe Archer apropiindu-se.

Cum de se furișase atât de bine? Nici măcar nu îl auzise apropiindu-se.

— A trebuit să îi avertizez, continuă el, privind vasul care se pregătea de plecare. N-aș fi putut trăi cu mâinile murdare de sângele lor. Au copii; ce s-ar fi ales de ei dacă tu i-ai fi predat pe părinții lor regelui?

— Tu ai organizat asta? rosti Celaena printre dinți.

— Nu, spuse el blând, de-abia auzindu-se de strigătele marinarilor care dezlegau parâmele și pregăteau vâslele. Un membru al organizației. Am menționat că este posibil ca

viețile lor să fie în pericol, iar el a aranjat ca oamenii lui să fie scoși din Rifthold cu prima corabie.

Celaena își puse mâna pe pumnal.

— O parte din târgul ăsta se bazează pe faptul că tu ar trebui să îmi dai informații utile.

— Știu. Îmi pare rău.

— Ai prefera să îți înscenez moartea acum și să te urci și tu pe vasul ăla?

Poate că avea să găsească o altă cale de a-l convinge pe rege să o elibereze mai devreme.

— Nu. Nu se va mai întâmpla.

Celaena se îndoia de asta, dar se sprijini de peretele clădirii și își încrucișă brațele pe piept, privindu-l pe Archer studiind corabia. După o clipă, bărbatul se întoarse spre ea.

— Zi ceva, spuse el.

— Nu am nimic de spus. Sunt prea ocupată să mă gândesc dacă să teucid chiar acum și să îți duc cadavrul înaintea regelui.

Celaena nu glumea. După noaptea petrecută cu Chaol, începuse să se întrebe dacă nu cumva simplitatea ar fi fost cea mai bună alegere. Orice ca să-l țină pe Chaol departe de un potențial scandal.

— Îmi pare rău, spuse din nou Archer, dar ea îi făcu semn să tacă și privi corabia care se pregătea să iasă din port.

Era impresionant că reușiseră să organizeze o evadare atât de repede. Poate că nu erau cu toții la fel de proști ca Davis.

— Persoana căreia i-ai spus asta, zise ea după o vreme. Este un lider al grupului?

— Așa cred, șopti Archer. Sau ocupă o poziție destul de înaltă, pentru că atunci când i-am spus de potențialul pericol, a putut să organizeze imediat toată fuga.

Celaena își mușca interiorul obrazului. Poate că Davis fusese un accident. Și poate Archer avea dreptate. Poate că

oamenii ăștia doar voiau un lider care să fie mai potrivit gusturilor lor. Dar oricare ar putea fi motivele lor financiare și politice, când oameni nevinovați fuseseră amenințați, se mobilizaseră și îi încercau să îi ducă undeva în siguranță. Puțini oameni din imperiu îndrăzneau să facă asta și chiar mai puțini reușeau să scape.

— Vreau nume noi și mai multe informații până mâine-seară, îi spuse ea lui Archer când se întoarse cu spatele la docuri, pornind înapoi spre castel. Altfel, îți arunc capul la picioarele regelui și îl las pe el să hotărască dacă vrea să ți-l azvârl în canal sau să-l înfig în țeapă, pe porțile din față.

Nu așteptă răspunsul lui Archer, pur și simplu dispăru în umbre și ceață.

Nu se grăbi să ajungă la castel, merse alene, gândindu-se la ceea ce văzuse. Nu exista bun sau rău absolut (deși regele era, cu siguranță, o excepție). Și deși oamenii aceia erau corupți din anumite puncte de vedere, de asemenea salvau și vieți.

Era absurd că ei pretindeau că au legături cu Aelin Galathynius, dar Celaena nu se putea abține să nu se întrebe dacă existau cu adevărat forțe care se adunau în numele moștenitoarelor lor. Dacă undeva, în ultimul deceniu, membri ai puternicei curți regale a Terrasenului reușiseră să se ascundă? Mulțumită regelui Adarlanului, Terrasen nu mai avea o armată stabilă – doar cine știe ce forțe răspândite prin regat. Dar acei bărbați *aveau* ceva resurse. Iar Nehemia spusese că, dacă Terrasenul avea să se ridice din nou, avea să devină o amenințare reală pentru Adarlan.

Poate că ea nu trebuia să facă nimic, la urma urmei. Poate că nu avea să fie nevoie să își riște viața sau pe a lui Chaol. Poate, doar poate, oricare ar fi fost motivele lor, oamenii ăștia aveau să găsească o cale de a-l opri pe rege – și de a elibera întreaga Erilee.

Un zâmbet ezitant i se întinse pe chip și deveni mai mare și mai curajos când se apropie de castelul de sticlă și de căpitanul gărzii, care o aștepta acolo.

*

Trecuseră patru zile de la ziua de naștere a lui Chaol, iar el petrecuse fiecare noapte de atunci cu Celaena. Și după-amiezile, și diminețile. Și fiecare moment pe care și-l putea rupe din obligațiile lor individuale. Din păcate, întâlnirea aceasta cu șefii gărzii lui nu era opțională, dar pe măsură ce asculta rapoartele oamenilor săi, gândurile lui continuau să alerge spre ea.

Chaol de-abia respirase și făcuse tot posibilul să fie blând, să fie totul cât mai puțin dureros pentru ea. Ea tresărise din când în când, iar ochii i se umpluseră de lacrimi, dar când el o întrebase dacă voia să se oprească, Celaena doar îl sărutase. Iar și iar. În acea primă noapte, el o ținuse în brațe și își permisesese să își imagineze că așa avea să arate fiecare noapte din restul vieții lui.

Și de atunci, în fiecare noapte, el îi sărutase fiecare cicatrice care îi brăzda spatele, jurând tăcut de fiecare dată că, într-o zi, avea să se întoarcă în Endovier și avea să dărâme locul ăla piatră cu piatră.

— Căpitane?

Chaol clipi, realizând că cineva îi pusese o întrebare, și se foi în scaun.

— Repetă, ordonă el, refuzând să își permită să roșească.

— Avem nevoie de gardieni în plus la carnaval?

La naiba, nici măcar nu știa de ce era întrebat asta. Oare avusese loc vreun incident? Dacă i-ar fi întrebat, atunci oamenii lui și-ar fi dat seama că nici măcar nu îi ascultase.

Fu scutit de la a arăta ca un fraier când cineva bătu la ușa micii încăperi de consiliu din barăci, iar apoi un cap blond își făcu apariția.

Doar văzând-o, Chaol uită de lumea din jurul lor. Toți cei din încăpere priviră spre ușă, iar când ea zâmbi, căpitanul se luptă cu dorința de a-i pocni peste ochi pe gardienii care o priveau admirativ. Aceștia erau oamenii lui, își spuse Chaol în sinea sa. Iar ea *era* frumoasă – și aproape că îi speria de moarte. Bineînțeles că o priveau și o apreciau.

— Căpitane, spuse ea, rămânând în prag.

Obrajii îi erau îmbujorați, iar culoarea îi făcea ochii să scânteieze, trimițându-l cu gândul la cum arătase când fuse seră un singur trup. Celaena făcu un semn din cap spre coridor.

— Regele vrea să te vadă, continuă ea.

Chaol s-ar fi tensionat, ar fi început să se gândească la ce era mai rău, dacă nu ar fi surprins licărul acela ștregăresc din ochii ei.

Căpitanul se ridică din scaunul lui, plecând capul înaintea oamenilor săi.

— Hotărâți între voi în legătură cu carnavalul și raportați-mi mai târziu, spuse el, părăsind grăbit încăperea.

Păstră o distanță respectabilă până când dădură colțul și intrară pe un coridor pustiu, iar el veni lângă ea, simțind nevoia să o atingă.

— Philippa și ceilalți servitori sunt plecați până la cină, spuse ea ușor răgușită.

Chaol scrâșni din dinți la efectul pe care vocea ei îl avu asupra sa, ca și cum cineva și-ar fi trecut un deget invizibil pe spatele lui.

— Am întâlniri toată ziua, reuși el să spună, și era adevărat. Am încă una în douăzeci de minute. La care cu siguranța avea să întârzie dacă o urma pe Celaena, având în vedere cât de mult le-ar fi luat să ajungă în camera ei.

Ea se opri, încruntându-se la el. Dar ochii lui căzură pe o ușă mică din lemn, la doar câțiva pași de ei. Un dulap cu

mături. Celaena îi urmări privirea, un zâmbet timid luminându-i chipul. Se întoarse spre ușă, dar el o prinse de mână, apropiindu-și fața de a ei.

— Va trebui să fi *foarte* tăcută.

Celaena deschise ușa, împingându-l înăuntru.

— Am sentimentul că eu o să îți spun asta în câteva clipe, spuse ea zâmbind, ochii sclipindu-i provocator.

Sângele îi clocotea în vene lui Chaol, iar după ce închise ușa, propti o mătură sub mâner.

*

— Un dulap cu măhuri? spuse Nehemia, rânjind ca un spiriduș. *Pe bune?*

Celaena stătea întinsă pe patul Nehemiei și aruncă în gură o stafidă îmbrăcată în ciocolată.

— Jur pe viața mea.

Nehemia sări pe saltea. Fleetfoot țopâi lângă ea și se așeză pe fața Celaenei, dând din coadă spre prințesă.

Celaena împinse blând câinele de pe ea și zâmbi atât de larg încât o duru.

— Cine știa că ratez atât de multă distracție?

Și, pe toți zeii, Chaol era... ei bine, Celaena roși la gândul că îl dorea atât de mult după ce corpul ei se obișnuise. Doar atingerea degetelor lui pe pielea ei o putea transforma într-o bestie.

— Ți-aș fi putut spune eu asta, zise Nehemia, întinzându-se peste Celaena ca să ia o bucată de ciocolată de pe platoul de pe noptieră. Deși cred că întrebarea corectă este, cine ar fi ghicit că solemnul căpitan al gărzii poate fi atât de pasional? Se întinse zâmbind lângă Celaena. Sunt fericită pentru tine, prietenă dragă.

Celaena îi zâmbi înapoi.

— Cred... cred că și eu sunt fericită pentru mine.

Chiar era. Pentru prima dată în atâția ani, era cu adevărat

fericită. Sentimentul îi învăluie orice gând, un fior de speranță care creștea cu fiecare suflare. Îi era teamă să se gândească prea mult la el, ca și cum faptul că era conștientă de el avea să îl facă să dispară cumva. Poate că lumea nu avea să fie nicio dată perfectă, poate că unele lucruri nu aveau niciodată să fie cum trebuie, dar poate că ea mai avea o șansă să își găsească un fel de pace și libertate.

Simți schimbarea în Nehemia înainte ca prințesa să spună vreun cuvânt, asemenea unui curent de aer care bate deodată mai rece. Celaena o privi pe Nehemia, care se holba la tavan.

— Ce s-a întâmplat?

Nehemia își trecu o mână peste față, trăgând adânc aer în piept.

— Regele mi-a cerut să vorbesc cu forțele rebele. Să îi conving să se retragă. Altfel îi va măcelări pe toți.

— A amenințat el că face asta?

— Nu direct, dar asta s-a sugerat. La sfârșitul lunii, îl trimite pe Perrington la fortăreața ducelui, în Morath. Nu mă îndoiesc nici măcar o secundă că îl vrea pe Perrington la granița de sud ca să poată monitoriza lucrurile. Perrington este mâna lui dreaptă. Deci, dacă ducele decide că este nevoie ca rebelii să fie înfrunțați, el are permisiunea să folosească orice forță consideră că este necesară ca să îi doboare.

Celaena se ridică în fund, așezându-se turcește.

— Deci, te întorci în Eyllwe?

Nehemia scutură din cap.

— Nu știu. Trebuie să fiu acolo. Sunt... sunt lucruri pe care trebuie să le fac aici. În castelul ăsta și în orașul ăsta. Dar nu-mi pot lăsa oamenii de izbeliște în fața unui alt masacru.

— Nu se pot ocupa părinții sau frații tăi de rebeli?

— Frații mei sunt prea tineri și lipsiți de experiență, iar părinții mei au și așa destule pe cap în Banjali.

Prințesa se ridică în șezut, iar Fleetfoot își odihni capul în poala Nehemiei, întinzându-se între ele – și lovind-o pe Celaena de câteva ori cu picioarele din spate.

— Am crescut cunoscând prea bine greutatea coroanei inele, continuă prințesa. Când regele a invadat Eyllwe în urină cu atâția ani, am știut că într-o zi voi fi nevoită să fac alegeri care mă vor bântui. Dar nu credeam că va fi atât de greu, spuse ea după o scurtă pauză. Nu pot fi în două locuri deodată.

Celaena simți cum pieptul i se încordează și puse o mână pe spatele Nehemiei. Nu era de mirare că prințesei îi lua atât de mult să descifreze ghicitoarea cu ochiul. Rușinea îi coloră obraji.

— Ce voi face, Elentiya, dacă el ucide încă cinci sute de oameni? Ce voi face dacă se hotărăște să dea un exemplu, măcelărindu-i pe toți cei din Calaculla? Cum le pot întoarce spatele?

Celaena nu avea niciun răspuns. Își petrecuse săptămâna gândindu-se la Chaol. Nehemia își petrecuse săptămâna încercând să echilibreze soarta regatului ei. Iar Celaena avea indicii – indicii care o puteau ajuta pe Nehemia în lupta ei împotriva regelui – și un ordin din partea Elenei pe care practic îl ignorase.

Nehemia îi luă mâna într-a ei.

— Promite-mi, spuse ea, ochii săi negri sclipind. Promite-mi că mă vei ajuta să eliberez Eyllwe de sub tirania lui.

Celaena simți cum îi îngheață sângele în vine.

— Să *eliberezi* Eyllwe?

— Promite-mi că vei face ca tatăl meu să își recupereze coroana. Că oamenii mei se vor întoarce din Endovier și Calaculla.

— Sunt doar o asasină. Celaena își luă mâna dintr-a Nehemiei. Iar lucrul despre care vorbești, Nehemia... Se dădu jos din pat, încercând să-și controleze ritmul accelerat al inimii. Ar fi o nebunie.

— Nu există altă cale. Eyllwe *trebuie* eliberat. Iar dacă tu mă ajuți, am putea începe să strângem o armată.

— Nu. Nehemia clipi, dar Celaena dădu din cap. Nu, repetă ea. Pentru nimic în lume nu te voi ajuta să ridici o armată împotriva lui. Eyllwe a fost greu lovit de rege, dar de-abia ai simțit gustul violenței pe care a dezlănțuit-o în alte părți. Dacă ridici o armată împotriva lui, te va măcelări. Nu voi face parte din asta.

— Și din ce vei face tu parte, *Celaena*? Nehemia se ridică, împingând-o pe Fleetfoot din poala ei. Pentru ce vei lupta? Sau vei lupta doar pentru tine însăși?

Gâtul o ardea, dar Celaena se luptă să spună cuvintele:

— Habar nu ai ce poate să îți facă, Nehemia. Ție și oamenilor tăi.

— A masacrat cinci sute de rebeli și familiile lor!

— Și mi-a distrus *întreg* regatul! Visezi cu ochii deschiși la puterea și onoarea curții regale din Terrasen, și totuși nu realizezi ce înseamnă faptul că regele a fost în stare să îi distrugă. Era cel mai puternic regat de pe continent – de pe orice continent, iar el i-a ucis pe toți!

— A avut elementul surpriză de partea lui, replică Nehemia.

— Iar acum are o armată al cărei număr este de ordinul *milioanelor*. Nu se poate face nimic.

— Când vei spune *stop*, Celaena? Ce te va face să nu mai fugi și să înfrunți ceea ce este în fața ta? Dacă Endovier și durerea oamenilor mei nu te pot impresiona, ce o va face?

— Eu sunt *o persoană*.

— O persoană aleasă de regina Elena – o persoană pe a

cărei frunte a ars un semn sacru în ziua aceea, la duel! O persoană care, în ciuda sortii, încă respiră. Drumurile noastre s-au intersectat cu un motiv. Dacă tu nu ești binecuvântată de zei, atunci cine este?

— Asta este ridicol. Este stupid.

— Stupid? Stupid să lupți pentru ceea ce este corect, pentru oameni care nu pot lupta pentru ei înșiși? Crezi că soldații sunt cel mai rău lucru pe care îl poate trimite asupra noastră?

Vocea Nehemiei se împlânzi, apoi continuă:

— Se zăresc lucruri mult mai sumbre la orizont. Visele mi-au fost bântuite de umbre și aripi, bătăi de aripi răsunând în trecătorile din munți. Iar spionii pe care îi trimitem în munții Colț Alb, în trecătoarea Ferian, nu se mai întorc. Știi ce spun oamenii în văile din munți? Spun că și ei aud bătăi de aripi purtate de vânturile din trecătoare.

— Nu înțeleg un cuvânt din ce spui.

Dar Celaena văzuse chestia aia lângă bibliotecă.

Nehemia merse lângă ea, apucând-o de încheieturile mâinilor.

— Ba înțelegi. Când te uiți la el, simți că acolo este o putere mai mare, stranie în jurul lui. Cum a putut un asemenea om să cucerească întreg continentul atât de repede? Doar cu putere militară? Cum se face că Terrasenul a căzut atât de repede, când ei erau antrenați de generații să fie războinici? Cum a putut cea mai puternică dintre curți să fie rasă de pe fața pământului în câteva zile?

— Ești obosită și supărată, spuse Celaena cât de calm putu, încercând să nu se gândească la cât de asemănătoare erau cuvintele Nehemiei și Elenei. Se eliberă din strânsoarea prințesei. Poate ar trebui să vorbim despre asta mai târziu...

— Nu vreau să vorbesc mai târziu despre asta!

Fleetfoot scânci, plimbându-se între ele.

— Dacă nu lovim acum, continuă Nehemia, orice plănuiește va deveni din ce în ce mai puternic. Iar apoi nu vom mai avea nicio speranță.

— Nu există speranță, spuse Celaena. Nu există speranță să ne putem ridica împotriva lui. Nici acum, nici vreodată.

Acesta era un adevăr pe care îl realizase treptat. Dacă Nehemia și Elena aveau dreptate în legătură cu această sursă misterioasă de putere, atunci cum îl puteau detrona?

— Iar eu nu voi face parte din orice plan ai avea tu. Nu te voi ajuta să te sinucizi și să iei cu tine și mai mulți oameni nevinovați în proces.

— Nu mă vei ajuta pentru că îți pasă doar de *tine*.

— Și dacă e așa, ce? Celaena își aruncă mâinile în aer. Ce dacă vreau să îmi petrec restul vieții în pace?

— Nu va fi niciodată pace – nu atâta timp cât el e pe tron. Când ai spus că nu i-ai ucis pe oamenii de pe lista lui, am crezut că în sfârșit faci un pas spre a te ridica împotriva sa. Am crezut că, atunci când va veni timpul, voi putea conta pe tine să mă ajuți cu planurile. Nu mi-am dat seama că o făceai doar ca să îți ai tu conștiința curată!

Celaena porni furioasă spre ușă.

— Nu mi-am dat seama că ești doar o lașă, spuse Nehemia.

Celaena o privi peste umăr.

— Mai spune-o o dată.

Nehemia nici nu se clinti.

— Ești o lașă. Nu ești nimic altceva decât o lașă.

Celaena își încleștă pumnii.

— Când oamenii tăi vor zăcea morți în jurul tău, șuieră ea printre dinți, să nu vii să te plângi la mine.

Nu-i dădu prințesei șansa la replică, ieșind din încăpere, Fleetfoot urmând-o îndeaproape.

— Unul din ei trebuie să cedeze, îi spuse regina prințesei.

Doar atunci poate începe.

— Știu, spuse blând prințesa. Dar prințul nu este pregătit. Trebuie să fie ea.

— Atunci, înțelegi ce îți cer?

Prințesa ridică privirea, spre raza de lumină care se revărsa în mormânt. Când privi înapoi spre regina străveche, ochii îi erau luminoși.

— Da.

— Atunci fa ceea ce trebuie făcut.

Prințesa încuviință și plecă din mormânt. Se opri în prag, întinericul din spatele ei chemând-o, și se întoarse spre regină.

— Ea nu va înțelege. Iar când va păși peste margine, nu va mai exista nimic care să o tragă înapoi.

— Își va găsi drumul înapoi. Întotdeauna o face.

Lacrimile apărură în colțul ochiului, dar prințesa le alungă.

— Pentru binele nostru, al tuturor, sper că ai dreptate.

CAPITOLUL 26

Chaol ura partidele de vânătoare. Mulți dintre lorzi de-abia puteau ține în mână un arc, darămite să se furișeze. Era dureros să îi privești – iar bieții câini de vânătoare se agitau prin tufșuri, încercând să anime un joc pe care lorzii oricum aveau să îl piardă. De obicei, doar ca să termine odată cu vânătoarea, Chaol ucidea cu discreție câteva animale și se prefăcea că lorzii cutare și cutare o făcuseră. Dar regele, Perrington, Roland și Dorian ieșiseră în parcul de vânătoare astăzi, ceea ce însemna că trebuia să stea aproape de ei.

De fiecare dată când călărea suficient de aproape de lorzi, cât să îi audă râzând și bârfind, Chaol își permitea să se întrebe ce ar fi ajuns dacă nu ar fi ales această cale. Nu-și mai văzuse fratele mai mic de ani buni; oare tatăl lui îi permisesese lui Terrin să se transforme într-unul dintre idioții ăștia? Sau îl trimisesese să se antreneze ca un războinic, așa cum făcuseră toți lorzii din Anielle în secolele după atacul sălbaticilor din munți asupra orașului de lângă Lacul Argintiu?

În timp ce Chaol mergea în spatele regelui, noul lui armăsar Asterion primind multe priviri admirative și invidioase din partea grupului, Chaol își permise să se gândească, pentru o secundă, ce ar fi crezut tatăl lui despre Celaena. Mama lui era o femeie blândă, liniștită, al cărei chip devenise o amintire încețoșată în anii de când o văzuse ultima oară. Dar încă își amintea vocea ei cristalină și râsul blând, și felul cum îi cânta când era bolnav. Deși căsătoria lor fusese aranjată, tatăl lui și-ar fi dorit pe cineva ca mama lui – pe cineva supus. Ceea ce însemna că cineva precum Celaena... Chaol tresări la gândul că Celaena și tatăl lui puteau sta împreună într-o încăpere. Tresări, apoi zâmbi, pentru că *aceea* era o bătălie a caracterelor, care ar fi putut

deveni o legendă.

— Ești distras astăzi, căpitane, spuse regele, ivindu-se dintre copaci.

Era un om masiv; dimensiunile regelui întotdeauna îl surprindeau pe Chaol, dintr-un oarecare motiv.

Era flancat de două dintre gărzile lui Chaol – unul era Ress, care părea mai degrabă agitat decât triumfător pentru că fusese ales să îl protejeze pe rege în acea zi, deși încerca din răspuțeri să nu o arate. De aceea Chaol îl alesese și pe Dannan, celălalt gardian – mai bătrân și mai experimentat, având o răbdare aproape legendară. Chaol își plecă ușor capul spre rege, apoi încuviință aprobator spre Ress. Tânărul își îndreptă umerii, dar rămase în alertă – concentrarea lui îndreptându-se acum asupra împrejurimilor, asupra lorzilor din preajmă, câinilor și săgeților șuierând printre copaci.

Regele își trase calul negru lângă al lui Chaol, pornind într-un mers domol. Ress și Dannan rămaseră în spate, la o distanță care încă le permitea să intercepteze orice pericol ascuns.

— Ce-o să se facă lorzii mei fără prada ucisă de tine pentru ei?

Chaol încercă să își ascundă zâmbetul. Poate că nu fusese așa de discret pe cât crezuse.

— Îmi cer scuze, milord.

Călare pe calul lui de război, regele arăta pe deplin precum cuceritorul care era. În ochii lui era ceva care trimise un fior pe spatele lui Chaol – și îl făcu să realizeze de ce atât de mulți conducători străini aleseseră să îi ofere de bunăvoie coroanele lor, și nu să îl înfrunte în luptă.

— Măine-seară o voi interoga pe prințesa din Eyllwe în camera de consiliu, spuse regele, suficient de încet încât doar Chaol să audă, îndreptându-și armăsarul spre ceata de câini care alerga prin pădure. Vreau șase oameni la intrare.

Asigură-te că nu sunt complicații și că nu ne va întrerupe nimeni.

Privirea regelui îi sugeră exact genul de complicație la care se gândea – Celaena.

Chaol știa că era riscant să pună întrebări, dar spuse:

— Ar trebui să îmi pregătesc oamenii pentru ceva specific?

— Nu, spuse regele, fixându-și o săgeată în arc și trăgând spre un fazan care apăru dintr-un tufiș. O lovitură curată, direct în ochi. Asta e tot, încheie el.

Regele își fluieră câinii și se îndreptă spre prada pe care o răpusese, urmat îndeaproape de Ress și Dannan.

Chaol își opri calul, privind muntele de om călărind printre copaci.

— Despre ce era vorba? întrebă Dorian, care apăru deodată în spatele lui.

Chaol dădu din cap.

— Nimic.

Dorian întinse mâna peste umăr, spre tolba care era prinsă pe spatele lui, și scoase o săgeată.

— Nu te-am mai văzut de câteva zile.

— Am fost ocupat. Ocupat cu sarcinile lui și ocupat cu Celaena. Nici eu nu te-am mai văzut.

Se forță să îl privească pe Dorian.

Buzele prințului erau ținute și chipul serios în timp ce spuse:

— Și eu am fost ocupat.

Prințul moștenitor își întoarse calul, îndreptându-se în direcția opusă, dar se opri.

— Chaol, spuse el, privind peste umăr. Ochii lui Dorian erau reci, maxilarul încordat. Poartă-te frumos cu ea.

— Dorian, începu el, dar prințul porni să i se alături lui Roland.

Deodată singur în pădurea stranie, Chaol își privi prietenul

dispărând din raza lui vizuală.

*

Chaol nu îi împărtăși Celaenei ce spusese regele, deși o parte din el se opusese atât de tare, încât îl durea. Regele nu ar răni-o pe Nehemia – nu când ea era o figură publică, și una apreciată. Nu când el îl avertizase pe Chaol în legătură cu acea amenințare anonimă la adresa Nehemiei. Dar avea sentimentul că orice avea să fie spus în acea cameră de consiliu nu avea să fie plăcut.

Faptul că Celaena știa sau nu nu făcea nicio diferență, își spuse în sinea lui în timp ce stătea întins în brațele ei, în patul lui. Dacă Celaena ar fi știut, chiar dacă i-ar fi spus Nehemiei, nu ar fi împiedicat conversația să aibă loc și nu ar fi făcut amenințarea aceea anonimă să dispară. Nu, dacă fetele ar ști, lucrurile doar s-ar înrăutăți – pentru toți.

Chaol oftă, despletindu-și picioarele dintre ale Celaenei, se ridică și își luă pantalonii de unde îi aruncase, pe podea. Ea se mișcă, dar nu se ridică. Acela în sine era un miracol, realiză Chaol – ea se simțea destul de în siguranță lângă el cât să doarmă buștean.

Merse și o sărută ușor pe cap, apoi își adună restul hainelor de prin cameră și se îmbracă, deși ceasul bătuse ora trei cu puțin timp în urmă.

Poate că era un test, se gândi el când se strecură afară din apartamentul său. Poate că regele îi testa loialitatea – voia să vadă dacă încă mai putea avea încredere în el. Iar dacă el afla că Nehemia și Celaena știau de interogatoriul de a doua zi, atunci ele ar fi putut afla într-un singur mod...

Avea nevoie doar de puțin aer rece, să simtă briza sărată a râului Avery pe chipul lui. Vorbise serios când îi spusese Celaenei că într-o zi avea să părăsească Rifthold împreună cu ea. Și ar fi protejat până la moarte secretul ei despre oamenii pe care nu îi ucidea.

Chaol ajunsese la grădinile întunecate și tăcute și porni printre gardurile vii. Ar ucide pe oricine ar răni-o pe Celaena; iar dacă regele avea să-i ordone vreodată să scape de ea, atunci mai degrabă și-ar înfige sabia în inimă decât să se supună. Sufletul lui era legat de al ei printr-un lanț invincibil. Pufai, imaginându-și ce ar crede tatăl său dacă ar fi aflat că el ar fi luat-o de soție pe asasină Adarlanului.

Gândul îl făcu pe Chaol să se oprească în loc. Ea avea doar optsprezece ani. Uita asta uneori, uita că el era mai în vârstă decât ea. Iar dacă el o cerea acum de soție...

— Pe toți zeii, bombăni el, scuturând din cap.

Ziua aia era destul de departe.

Dar nu se putea abține să nu și-o imagineze – strălucirea viitorului și cum ar fi să își întemeieze o viață împreună, să o numească soția lui, să o audă spunându-i soț, să crească o droaie de copii care probabil ar fi prea deștepți și talentați pentru propriul bine (și pentru sănătatea lui psihică).

Încă își imagina acel viitor imposibil de frumos când cineva îl apucă de la spate și îi acoperi nasul și gura cu ceva mirositor și rece, iar el își pierdu cunoștința.

CAPITOLUL 27

Chaol nu era în pat când ea se trezi, iar Celaena le mulțumi zeilor pentru îndurarea lor, pentru că era prea epuizată ca să poată alerga. Partea lui de pat era destul de rece cât să își dea seama că plecase în urmă cu ceva ore bune – probabil pentru a-și îndeplini sarcinile de căpitan al gărzii.

Rămase întinsă pentru o vreme, mulțumindu-se să viseze cu ochii deschiși, să își imagineze vremuri în care puteau petrece zile întregi împreună, fără să fie deranjați de cineva. Când stomacul ei începu să mormăie, hotărî că era un semn că ar fi trebuit să se dea jos din pat. Își lăsase câteva haine în camera lui, așa că făcu un duș și se îmbracă înainte să se întoarcă în apartamentul ei.

În timpul micului dejun, primi o listă cu nume de la Archer – scrisă codat, așa cum îi ceruse ea – cu mai mulți bărbați de vânat. Spera doar ca el să nu-i mai ascundă chestii de data asta. Nehemia nu apărură pentru lecția lor zilnică despre semnele Wyrđ, deși Celaena nu fu surprinsă.

Nu prea avea starea necesară să vorbească cu prietena ei iar dacă prințesa era suficient de nesăbuită cât să se gândească să pornească o revoltă... Avea să stea departe de Nehemia până când urma să îi vină mintea la cap. Își făcuse speranțe că putea găsi o cale să folosească semnele Wyrđ ca să treacă de ușa secretă din bibliotecă, dar asta putea aștepta – cel puțin până când se calmau amândouă.

După ce își petrecu ziua în Rifthold, urmărind bărbații de pe lista lui Archer, Celaena se întoarse la castel, nerăbdătoare să îi spună lui Chaol ce mai descoperise. Dar căpitanul nu apărură la cină. Nu era atât de neobișnuit ca el să fie foarte ocupat, așa că Celaena cină singură și se tolăni pe canapeaua din dormitorul ei cu o carte în mână.

Probabil că avea nevoie și de puțină odihnă, din moment ce, Wyrdul îi era martor, nu prea dormise în acea ultimă săptămână. Nu că asta ar fi deranjat-o.

Când ceasul bătu ora zece, iar Chaol deja nu apăruse în camera ei, se trezi mergând spre apartamentul lui. Poate că o aștepta acolo. Poate că adormise fără să vrea.

Dar merse grăbită pe coridoare și scări, palmele transpirându-i mai tare cu fiecare pas. Chaol era căpitanul gărzii. Nu putea ceda în fața ei în fiecare zi. O învinsese în primul lor duel cu săbiile. Totuși, și Sam fusese egalul ei în multe privințe. Și tot fusese prins și torturat de Rourke Farran – tot avusese parte de cea mai brutală moarte pe care o văzuse vreodată. Iar dacă Chaol...

Celaena deja alerga acum.

Ca și Sam, Chaol era admirat de aproape toată lumea. Iar când i-l luaseră pe Sam, nu o făcuseră pentru ceea ce făcuse Sam.

Nu, o făcuseră ca să ajungă la ea.

Ajunse în apartamentul lui, o parte din ea încă rugându-se să fi fost doar paranoică, rugându-se ca el să doarmă în pat, iar ea să se cuibărească lângă el și să facă dragoste și să îl îmbrățișeze întreaga noapte.

Dar apoi deschise ușa dormitorului său și văzu un plic sigilat, adresat ei, pe masa de după ușă – așezat peste sabia lui, care nu fusese acolo în dimineața aceea. Era așezat destul de neglijent; servitorii ar fi putut presupune că era un bilet de la Chaol însuși – și că nimic nu era în neregulă. Smulse sigiliul roșu și despături hârtia.

ÎL AVEM PE CĂPITAN. CÂND VEI OBOSI SĂ NE MAI URMĂREȘTI, NE GĂSEȘTI AICI.

Mai jos era scrisă adresa unui depozit dintr-o mahala a

oraşului.

VINO SINGURĂ, ALTFEL CĂPITANUL MOARE ÎNAINTE SĂ PUI PICIORUL ÎN CLĂDIRE. DACĂ NU AJUNGI PÂNĂ MÂINE-DIMINEAȚĂ, VOM LĂSA CE MAI RĂMÂNE DIN EL PE MALUL RĂULUI AVERY.

Celaena se holbă la scrisoare.

Toată reținerile pe care le blocase adânc în interiorul ei, după momentul ei de turbare din Endovier, se dezlanțuiră libere.

O furie rece, infinită, o străbătu, ștergând din mintea ei totul, cu excepția planului pe care îl putea vedea cu o claritate violentă. *Calmul ucigaș*, îl numise odată Arobynn Hamel. Deși el nu realizase niciodată cât de calmă putea fi ea când depășea limitele.

Dacă o voiau pe Asasina Adarlanului, atunci aveau să o primească.

Iar Wyrdul să îi ajute când ea avea să sosească.

*

Chaol nu știa de ce îl legaseră în lanțuri, știa doar că îi era sete, că avea o durere cruntă de cap și că lanțurile care îl ținutau de zidul din piatră nu aveau să se urnească. Îl amenințaseră cu bătaia de fiecare dată când încercase să tragă de ele. Deja ei îl loviseră suficient cât să îl convingă că nu se jucau.

Ei. Nici măcar nu știa cine erau. Cu toții purtau robe lungi, cu glugi care le ascundeau fețele mascate. Unii dintre ei erau înarmați până în dinți. Vorbeau în șoaptă și deveneau din ce în ce mai agitați pe măsură ce ziua trecea.

Din ce își putea da seama Chaol, avea o buză spartă și probabil câteva zgârieturi pe față și coaste. Nu-i puseseră nicio întrebare înainte ca doi dintre oamenii lor să se

năpustească asupra lui, deși nici el nu fusese foarte cooperant când se trezise și se văzuse acolo. Celaena ar fi fost impresionată de cât de pline de imaginație fuseseră înjurăturile lui înainte, în timpul și după acea primă bătaie.

În orele care trecuseră, el se mișcase doar ca să se ușureze în colț, din moment ce atunci când ceruse să fie lăsat să folosească toaleta, ei doar se holbaseră la el. Și îl supra vegheau tot timpul, cu mâinile pe săbii. Chaol încercă să nu rădă.

Așteptau ceva, realiză el cu o claritate stranie ca lumina zilei. Faptul că nu îl uciseseră sugera că voiau un fel de recompensă.

Poate că era o grupare rebelă care căuta să îl șantajeze pe rege. Mai auzise de nobile care fusese răpită în acel scop. Și îl auzise pe rege însuși ordonându-le rebelilor să îl ucidă pe neînsemnatul lord sau domniță, pentru că el nu avea să se coboare la nivelul trădătorilor mizerabili.

Chaol nu își permise să se gândească la acea posibilitate, nici măcar când începu să își păstreze energia pentru rezistența pe care avea de gând să o opună când avea să își găsească sfârșitul.

Câțiva dintre răpitorii lui șușotiră câteva argumente rapide, dar fură reduși la tăcere de alții care le spuseră să aștepte. Chaol se prefăcea că doarme când o ceartă avu loc, șoapte care spuneau că ar trebui să îl elibereze, iar apoi...

— Are timp până la răsărit. Ea va veni.

Ea.

Cuvântul acela era cel mai groaznic lucru pe care îl auzise vreodată.

Pentru că exista o singură *ea* care s-ar fi deranjat să vină după el. O *ea* împotriva căreia el putea fi folosit.

Dacă o răniți, spuse el, vocea fiindu-i răgușită de sete, vă spintec pe toți cu mâinile goale.

Pi erau treizeci, jumătate fiind înarmați, și toți se întoarseră spre el.

Chaol își dezgoli dinții, deși fața îl durea.

— Doar să o atingeți și vă iau gâturile.

Unul dintre ei, înalt, cu două săbii încrucișate pe spate, se apropie. Deși chipul îi era acoperit, Chaol îl recunoscuse după arme ca fiind unul dintre bărbații care îl bătuseră mai devreme. Se opri la o distanță la care puteau ajunge doar lovind din picioare.

— Noroc cu asta, spuse bărbatul. După voce, ar fi putut avea între douăzeci și patruzeci de ani. Ai face bine să te rogi la ce zei vrei tu ca mica ta asasină să coopereze.

Chaol urlă, trăgând de lanțuri.

— Ce vreți de la ea?

Războinicul – era un războinic, Chaol își dăduse seama după felul în care se mișca – își aplecă ușor capul într-o parte.

— Nu este treaba ta, *căpitane*. Și tacă-ți gura când apare, altfel îți tai limba regală și murdară.

Un alt indiciu. Bărbatul ura regalitatea. Ceea ce însemna că acei bărbați...

Archer știuse cât de periculoasă era gruparea asta rebelă? Când avea să se elibereze, avea să îl ucidă pentru că o amestecase pe Celaena în asta. Și apoi avea să se asigure că regele și gărzile lui secrete puneau mâna pe toți nenorociții ăștia.

Chaol smuci lanțurile, iar bărbatul scutură din cap.

— Mai fă o dată asta și te las lat din nou. Pentru un căpitan al Gărzii Regale, ai fost destul de ușor de capturat.

Ochii lui Chaol licăriră.

— Doar un laș capturează oameni așa cum ai făcut-o tu.

— Un laș? Sau un pragmatic?

Deci nu era un războinic needucat. Cineva cu școală, dacă

putea folosi un asemenea vocabular.

— Ce spui mai bine de un prost? spuse Chaol. Nu cred că îți dai seama cu cine ai de-a face.

Bărbatul țățâi.

— Dacă erai atât de bun, ai fi mai mult decât căpitanul gărzii.

Chaol scoase un râset jos, chinuit.

— Nu vorbeam despre mine.

— Ea e doar o fată.

Deși stomacul i se întorcea pe dos la gândul că ea putea veni în locul ăsta, cu oamenii ăștia, deși el se gândea la orice cale posibilă de a se scoate pe el și pe Celaena vii de acolo, îi aruncă un rânjet bărbatului.

— Atunci, *chiar* te așteaptă o surpriză.

CAPITOLUL 28

Furia o duse într-un loc în care Celaena știa doar trei lucruri: Chaol fusese luat de lângă ea, ea era o armă făurită să ia vieți, iar dacă Chaol era rănit, nimeni nu avea să iasă din acel depozit.

Traversă orașul repede și cu calm, pașii ei de prădător rămânând silențioși pe străzile pavate. Îi spusese să vină singură și îi ascultase.

Dar nu spusese să vină neînarmată.

Așa că luase fiecare armă pe care o putea pune pe ea, inclusiv sabia lui Chaol, care îi era prinsă pe spate, împreună cu a sa, mânerle celor două săbii fiindu-i la îndemână peste umeri. De acolo în jos, era o armonie în mișcare.

Când se apropie de mahală, trăsăturile fiindu-i ascunse de o pelerină neagră și o glugă greoaie, se cățără pe zidul unei clădiri dărăpănate până ce ajunse pe acoperiș.

Nu-i spusese nici să folosească ușa din față.

Merse pe acoperișuri, ghetele ei pășind cu ușurință pe șindrilele mucegăite, ascultând, privind, *simțind* noaptea în jurul ei. Sunetele obișnuite ale mahalalei o întâmpinară pe măsură ce se apropie de enormul depozit cu două etaje: orfani sălbatici țipând unii la alții, clipocitul bețivilor ușurându-se pe pereții clădirilor, târfe strigând spre potențiali angajatori...

Dar depozitul din lemn era cufundat într-o liniște stranie, un balon de tăcere care îi sugera că în fața clădirii erau destui oameni cât să-i țină la distanță pe locuitorii mahalalei.

Acoperișurile din apropiere erau pustii și plate, distanțele dintre clădiri fiind ușor de acoperit.

Nu-i păsa ce voia grupul ăsta de la ea. Nu-i păsa ce fel de informații sperau să scoată de la ea. Când i-l luaseră pe Chaol, făcuseră cea mai mare greșală a vieții lor. Și ultima,

de asemenea.

Ajunse pe acoperișul clădirii de lângă depozit, se lăsă în genunchi, se târî spre margine și privi în jos.

În aleea îngustă de dedesubt, patrulau trei oameni în pelerine. Pe strada de lângă se zăreau ușile depozitului, lumina revărsându-se din crăpături și dezvăluind cel puțin alți patru oameni afară. Nimeni nu privea spre acoperiș. Proștii!

Depozitul din lemn era un imens spațiu deschis, înalt de trei nivele, iar prin fereastra deschisă de la al doilea etaj, din fața ei, putea vedea podeaua de dedesubt.

Mezaninul ocupa mare parte din al doilea etaj, iar la etajul al treilea și pe acoperiș ajungea un set de trepte – o posibilă cale de scăpare, dacă ușa din față nu era o opțiune. Zece dintre bărbați erau înarmați până în dinți, iar șase arcași erau poziționați în jurul mezaninului din lemn, cu arcurile îndreptate spre primul etaj.

Acolo era Chaol, legat cu lanțuri de unul dintre pereții din lemn.

Chaol, cu fața zgâriată și însângerată, cu hainele sfâșiate și murdare, cu capul plecat între umeri.

Gheața din stomacul ei i se împrăștie prin vene.

Se putea cățăra până pe acoperiș, apoi să coboare de la al treilea etaj. Dar asta i-ar lua mult timp și nimeni nu privea spre fereastra deschisă dinaintea ei.

Își dădu capul pe spate și îi aruncă lunii un zâmbet viclean. Fusese numită Asasinul Adarlanului cu un motiv. Intrările dramatice erau practic o formă de artă.

Celaena se târî de lângă margine și făcu înapoi câțiva pași, judecând cam cât de departe și de repede trebuia să alerge. Fereastra deschisă era destul de largă și nu trebuia să își facă griji că spărgea geamul sau că săbiile i se puteau prinde în cadrul ferestrei, iar mezaninul avea un parapet care să o

oprească, în caz că își rata aterizarea.

Mai făcuse o asemenea săritură o dată înainte, în noaptea în care lumea ei fusese zdruncinată complet. Dar în noaptea aceea, Sam deja era mort de câteva zile, iar ea sărise prin fereastra casei lui Rourke Farran din pură răzbunare.

De data asta, nu avea să dea greș.

Bărbații nici măcar nu priveau spre fereastră când ea sări spre ea. Iar când ateriză pe mezanin și se ghemui, două dintre pumnalele ei deja își luau zborul.

*

Chaol surprinse lumina lunii reflectată în lama de oțel înainte ca ea să sară prin fereastra de la al doilea etaj, aterizând pe mezanin și aruncând două pumnale spre arcașii situați cel mai aproape de ea. Ei se prăbușiră, ea se ridică – alte două pumnale aruncate spre alți doi arcași. Chaol nu știa dacă să îi privească pe ei sau pe ea în timp ce prinse balustrada mezaninului și sări peste ea, aterizând pe pământul de dedesubt când câteva săgeți loviră balustrada în locul unde fuseseră mâinile ei cu câteva secunde înainte.

Bărbații din încăpere strigau, unii ascunzându-se după coloane sau fugind spre ieșire, iar alții alergau spre ea cu armele în mâini. Iar Chaol putea doar să privească îngrozit și uimit cum ea scoase două săbii – din care una era a lui – și le dezlănțui asupra lor.

Nu avură nicio șansă.

În învălmășeala de trupuri, cei doi arcași rămași nu îndrăzniră să tragă de teama că puteau lovi pe unul de-al lor – o altă mișcare intenționată din partea ei, Chaol știa asta. Smuci lanțurile iar și iar, încheieturile durându-l îngrozitor; dacă ar fi putut doar să ajungă la ea, poate împreună ar putea...

Celaena era un vârtej de oțel și sânge. Privind-o tăind oamenii ca și cum ar fi fost spice de grâu pe câmp, Chaol

înțelese cum ajunsese atât de aproape de zidul Endovierului în acea zi. În sfârșit, după toate lunile astea, văzu prădătorul letal pe care se așteptase să îl găsească în mine. Nu era nimic uman în ochii ei, nici cea mai mică urmă de milă. Îi înghețã inima.

Gardianul care îl tachinase toată ziua rămase în apropiere, cu cele două săbii scoase, așteptând-o.

Unul dintre bărbații cu glugă ajunsese destul de departe de ea, cât să aibă curaj să strige:

— Destul! *Destul!*

Dar Celaena nu îl ascultă, iar Chaol se aruncă înainte, încă încercând să disloce lanțurile din perete, ea croi o alee printre bărbați, lăsând trupuri tânguinde în urma ei. Spre cinstea sa, persecutorul lui rămase nemișcat pe când Celaena se îndrepta spre el.

— *Nu trageți!* le ordonă bărbatul cu glugă arcașilor. *Nu trageți!*

Celaena se opri în fața gardianului, îndreptând spre el sabia plină de sânge.

— Dă-te din calea mea, altfel te tai în bucăți!

Gardianul lui Chaol, prostul, pufni, ridicându-și săbiile puțin mai sus.

Celaena zâmbi. Dar apoi, bărbatul cu glugă și vocea străveche se grăbi spre ei, cu mâinile întinse ca să arate că nu era înarmat.

— Destul! Pune armele jos, îi spuse el gardianului.

Acesta tresări, dar săbiile Celaenei rămaseră în alertă. Bătrânul făcu un pas spre Celaena.

— Destul! spuse el din nou. Avem destui dușmani și așa! Sunt lucruri mai rele de care trebuie să ne ocupăm!

Celaena se întoarse ușor spre el, cu fața murdară de sânge și ochii sclipindu-i luminoși.

— Ba nu, nu sunt, spuse ea. Pentru că eu sunt aici acum.

Sânge care nu era al ei îi îmbiba hainele, îi curgea pe mâini, pe gât, dar tot ce putea vedea erau arcașii pregătiți pe mezaninul de deasupra ei și dușmanul încă stând între ea și Chaol. Chaol al ei.

— Vă rog, spuse bărbatul cu glugă, dându-și jos masca și dezvăluind un chip care se potrivea cu vocea lui străveche. Păr alb și scurt, riduri jucăușe în jurul gurii și ochi de un cenușiu limpede precum cristalul, care erau mari și rugători.

— Poate că metodele noastre au fost greșite, continuă el, dar...

Celaena aținti o sabie spre el, iar gardianul mascat dintre ea și Chaol se îndreptă.

— Nu știi cine ești și ce vrei. Îl iau acum.

— Te rog, ascultă, spuse blând bătrânul.

Celaena putea simți mânia și agresiunea emanate de gardianul cu glugă din fața ei, putea vedea cât de strâns și hotărât ținea mânerul săbiilor lui gemene. Nici ea nu era pregătită să înceteze vărsarea de sânge. Nu era deloc pregătită să cedeze.

Așa că știa exact ce avea să se întâmple când se întoarse spre gardian și îi aruncă un rânjet leneș.

El șarjă. Când săbiile ei le întâlneau pe ale lui, bărbații care erau afară dădură buzna înăuntru. Nu se auzea altceva în afară de metal răsunând și strigătele celor răniți căzând în jurul ei, iar ea se avânta printre ei, bucurându-se de cântecul funebru care îi răsuna în sânge și în oase.

Cineva îi striga numele, totuși – o voce familiară care nu era a lui Chaol, iar când se întoarse, zări sclipirea unei săgeți cu vârful din oțel îndreptându-se spre ea, apoi licărul părului de un șaten-auriu, iar apoi...

Archer se prăbuși, săgeata care îi era destinată ei ieșind din umărul lui. Îi luă două mișcări să lase o sabie și să

scoată pumnalul din cizmă, aruncându-l spre gardianul care trăsesse. Când se întoarse spre Archer, el deja se ridica în picioare, așezându-se între ea și zidul de bărbați, cu un braț întins înaintea ei – cu fața spre ea. Protejându-i pe bărbați.

— Asta este o neînțelegere, îi spuse el, gâfâind.

Sângele din rana din umăr i se prelingea pe roba neagră. *Robă*. Aceeași robă pe care o purtau și ceilalți bărbați.

Archer făcea parte din grupul ăsta; Archer o păcălise.

Iar apoi furia aceea, furia care îmbina evenimentele din noaptea în care fusese capturată cu cele din noaptea aceasta, care făcu fețele lui Chaol și a lui Sam să sângereze împreună, care puse stăpânire pe ea cu atâta violență, încât scoase un alt pumnal pe care îl avea prins în talie.

— *Te rog*, spuse Archer, făcând un pas spre ea, tresărind când săgeata i se mișcă în umăr. Lasă-mă să îți explic.

Când Celaena văzu sângele curgând pe roba lui, când văzu agonia, teama și disperarea din ochii săi, furia ei tremură.

— Scoate-i lanțurile, spuse ea cu un calm mortal. Acum.

Archer refuză să își desprindă privirea dintr-a ei.

— Mai întâi ascultă-mă.

— *Scoate-i lanțurile acum*.

Archer făcu un semn din cap către gardianul care lansase ca un prost ultimul atac asupra ei. Șchiopătând, dar încă întreg, în mod surprinzător, și încă ținând cele două săbii, gardianul îl eliberă pe căpitanul gărzii.

Chaol fu în picioare într-o secundă, dar Celaena observă felul în care se legăna, tremurul pe care el încerca să îl ascundă. Totuși, reuși să îl privească pe gardianul care stătea înaintea lui, ochii sclipindu-i cu promisiunea unei răzbunări violente. Gardianul păși înapoi, luându-și din nou săbiile.

— Ai o singură propoziție la dispoziție să mă convingi să nu vă ucid pe toți, îi spuse ea lui Archer când Chaol veni lângă ea. O propoziție.

Archer începu să dea din cap, privind de la ea la Chaol, în ochii lui citindu-se tristețe, și nu teamă, furie sau stăruință.

— Am lucrat cu Nehemia ca să-i conducem pe oamenii ăștia în ultimele șase luni.

Chaol se încordă, dar Celaena clipi uimită. Fu suficient pentru Archer ca să își dea seama că trecuse testul. Făcu un semn din cap către oamenii din jurul lui.

— Lăsați-ne singuri, spuse el cu o autoritate pe care ea nu-l mai auzise folosind-o până atunci.

Bărbații se supuseră, cei care rămăseseră în picioare târându-și tovarășii răniți. Celaena nu-și permise să se gândească la cât de mulți erau morți.

Bătrânul care își expusese fața înaintea ei o privea cu un amestec de uimire și neîncredere, iar ea se întrebă cu ce fel de monstru semăna în acel moment. Dar când el îi observă atenția, își plecă ușor capul spre ea și plecă împreună cu ceilalți, luându-l cu el pe gardianul impulsiv și pripit.

Singură, își îndreptă din nou sabia spre Archer, făcând un pas mai aproape, ținându-l pe Chaol în spatele ei. Bineînțeles, căpitanul gărzii păși imediat în dreapta ei.

Archer continuă:

— Eu și Nehemia am condus mișcarea asta împreună. Ea a venit aici să ne organizeze – să formeze un grup care să poată merge în Terrasen și să înceapă să strângă forțe împotriva regelui. Și să dezoace adevăratele planuri ale regelui pentru Erilea.

Chaol se încordă, iar Celaena încercă să își ascundă surprinderea.

— E imposibil.

Archer pufai.

— Este? De ce crezi că prințesa este atât de ocupată tot timpul? Știi unde merge în timpul nopții?

Furia rece licări din nou, încetinind, încetinind și iar

încetinind lumea.

Apoi își aminti: își aminti cum Nehemia o convinsese să nu studieze ghicitoarea găsită în biroul lui Davis și cum fusese atât de înceată și uitucă în legătură cu promisiunea ei de a o descifra; își aminti noaptea în care Dorian venise în apartamentul ei pentru că Nehemia era plecată și el nu reușise să o găsească nicăieri în castel; își aminti cuvintele Nehemiei înainte de cearta lor, despre cum avea chestiuni importante în Rifthold de rezolvat, chestiuni la fel de importante ca Eyllwe...

— Vine aici, spuse Archer. Vine aici ca să ne pună la curent cu informațiile pe care tu ai încredere să i le împărtășești.

— Dacă ea face parte din grupul tău, zbieră Celaena, atunci unde este?

Archer își scoase sabia și o îndreptă spre Chaol.

— Întreabă-l pe el.

O durere ascuțită îi străpunse stomacul.

— Despre ce vorbește? îl întrebă ea pe Chaol.

Dar Chaol se holba la Archer.

— Nu știu.

— Mincinos nenorocit, izbucni Archer, dezgolindu-și dinții cu o sălbăticie care îl făcu să arate, pentru prima dată, deloc atractiv. Sursele mele mi-au spus că regele te-a informat în urmă cu o săptămână despre amenințarea asupra vieții Nehemiei. Când aveai de gând să spui cuiva despre asta?

Apoi Archer se întoarse spre Celaena și continuă:

— L-am adus aici pentru că i s-a ordonat să o interogheze pe Nehemia despre comportamentul ei. Am vrut să știu ce fel de întrebări i s-a cerut să o întrebe. Și pentru că am vrut ca tu să vezi ce fel de om este el cu adevărat.

— Nu este adevărat, scuipe Chaol. E o minciună sfruntată. Nu m-ai întrebat nimic, nenorocit mizerabil.

Se întoarse cu ochi rugători spre Celaena. Ea încă încerca să priceapă cuvintele, fiecare fiind mai groaznic decât următorul.

— Știam despre amenințarea anonimă la adresa vieții Nehemiei, da, continuă el. Dar mi s-a spus că va fi interogată de către *rege*. Nu de mine.

— Și ne-am dat seama de asta, spuse Archer. Înainte să apari tu, Celaena, ne-am dat seama că nu căpitanul era acela. Dar nu vor să o interogheze în noaptea asta, nu-i așa, căpitane?

Chaol nu răspunse, iar Celaenei nu-i păsa de ce.

Se desprindea ușor de propriul corp. Centimetru cu centimetru. Ca o maree retrăgându-se de la țărm.

— Tocmai ce am trimis oameni la castel în urmă cu câteva minute, continuă Archer. Poate ei pot împiedica asta.

— Unde este Nehemia? se auzi ea întrebând.

— Asta au descoperit spionii mei în noaptea asta. Nehemia a insistat să rămână la castel, să vadă ce întrebări voiau să-i pună, să vadă cât de mult bănuiau sau știau...

— *Unde este Nehemia?*

Dar Archer doar dădu din cap, ochii sclipindu-i de lacrimi.

— Nu au de gând să o interogheze, Celaena. Și până vor ajunge oamenii mei acolo, cred că va fi prea târziu.

„Prea târziu.“

Celaena se întoarse spre Chaol. Căpitanul era palid ca moartea.

Archer dădu din nou din cap.

— Îmi pare rău.

CAPITOLUL 29

Celaena gonia pe străzile orașului, renunțând la pelerină și la armele mai grele pe măsură ce înainta, la orice îi putea mări viteza, la orice o putea aduce la castel înainte ca Nehemia... Înainte ca Nehemia...

Un ceas începu să bată undeva în capitală și trecu o veșnicie între fiecare bătaie a orei.

Era destul de târziu, iar străzile erau aproape pustii, dar oamenii care o văzură se ținură la distanță de ea când trecea alergând pe lângă ei, simțind cum plămânii îi cedează. Alungă durerea, împingând forța în picioarele ei, rugându-se la orice zei cărora le mai păsa să îi dea putere. Pe cine avea să folosească regele? Dacă nu pe Chaol, atunci pe cine?

Nu-i păsa nici dacă era regele însuși. Avea să îi distrugă. Iar amenințarea aceea anonimă la viața Nehemiei – avea să o descifreze și pe aceea.

Castelul de sticlă se zări înaintea ei, turnurile lui cristaline strălucind cu o lumină de un verde palid.

„Nu din nou. Nu din nou, își spuse în sinea ei cu fiecare pas, cu fiecare bătaie a inimii. Te rog.“

Nu putea intra pe poarta din față. Gărzile aveau să o oprească, cu siguranță, sau ar fi cauzat o hărmălaie care l-ar putea determina pe asasinul necunoscut să acționeze mai repede. Un zid înalt din piatră limita una dintre grădini; era mai aproape și mai puțin supravegheat.

Putea jura că auzise copite tropăind în spatele ei, dar nu mai exista nimic în lume cu excepția ei și a distanței care o despărțea de Nehemia. Se apropie de zidul din piatră care înconjura grădina, inima bubuindu-i în urechi în timp ce își luă avânt să sară.

Se prinse de zid cât de tăcută putu, degetele de la mâini și de la picioare găsind imediat puncte de sprijin, săpând atât

de adânc în zid, încât unghiile i se sparseră. Sări de partea cealaltă a zidului înainte ca gărzile să privească în direcția ei.

Ateriză pe aleea pietruită din grădină, căzând în mâini. Undeva în fundul minții sale înregistră durerea din palme, dar deja o luase din nou la fugă, îndreptându-se spre ușile din sticlă care duceau spre castel. Petice de zăpadă licăreau albastre în lumina lunii. Avea să meargă în camera Nehemieii întâi – și, dacă o găsea acolo, să o încuie în siguranță și să îl termine pe nemernicul care venea după ea.

Oamenii lui Archer puteau să se ducă dracului. Scăpase de ei în câteva secunde. Oricine ar fi fost trimis să o rănească pe Nehemia – acea persoană era a *ei*. A ei să o distrugă, bucată cu bucată. Avea să îi arunce rămășițele la picioarele regelui.

Deschise una din ușile de sticlă. Gărzi erau împrăștiate pe coridor, dar alesese intrarea aceea tocmai pentru că o cunoșteau – și îi știau chipul. Nu se aștepta să-l zărească pe Dorian, totuși, vorbind cu ei. Ochii lui de safir nu erau altceva decât un licăr de culoare când trecu alergând pe lângă el.

Putea auzi strigăte din spatele ei, dar nu avea de gând să se oprească. „Nu din nou. Niciodată.”

Ajunse la scări, urcând câte două și câte trei cu picioarele tremurânde. Încă puțin – apartamentul Nehemieii era doar cu un etaj mai sus, la două coridoare distanță. Era era Asasina Adarlanului – era Celaena Sardothien. Nu avea să dea greș. Zeii îi erau datori. Wyrdul îi era dator. Nu avea să o dezamăgească pe Nehemia. Nu când rămăseseră atâtea cuvinte groaznice între ele.

Celaena ajunsese în capul scărilor. Strigătele din spatele ei crescuseră în intensitate; oameni care îi strigau numele. Nu avea să se oprească pentru nimeni.

O coti pe coridorul familiar, aproape plângând de ușurare

la vederea ușii din lemn. Era închisă; nu zărea semne de intrare forțată.

Scoase două dintre pumnalele rămase, invocând cuvintele de care avea nevoie pentru a-i explica Nehemiei cum și unde să se ascundă. Când atacatorul ei avea să sosească, tot ce trebuia să facă Nehemia era să stea liniștită și ascunsă. Celaena avea să se ocupe de restul. Și avea să-i facă plăcere.

Ajunse la ușă și se împinse în ea, spărgând încuietoarea.

Lumea încetini într-o secundă infinită.

Celaena privi camera.

Sângele era peste tot.

Înaintea patului, bodyguarzii Nehemiei zăceau cu gâturile tăiate de la o ureche la alta, organele lor interne revărsându-se pe podea.

Iar pe pat...

Pe pat...

Putea auzi strigătele apropiindu-se, ajungând în cameră, dar cuvintele lor fură oarecum înăbușite, ca și cum ea ar fi fost sub apă, iar sunetele veneau de la suprafața apei.

Celaena stătea în mijlocul dormitorului încremenit, holbându-se la pat și la trupul frânt al prințesei.

Nehemia era moartă.

PARTEA A DOUA

Săgeata reginei

CAPITOLUL 30

Celaena se holba la cadavru.

Un corp gol, mutilat cu pricepere, atât de ciopârțit încât patul aproape că era negru de sânge.

Oamenii se năpustiră în cameră în urma ei, iar Celaena simți mirosul acru al vomei când cuiva i se făcu rău lângă ea.

Dar ea rămase acolo, lăsându-i pe ceilalți să se răspândească în jurul ei, grăbindu-se să evalueze cele trei trupuri reci din încăpere. Acea tobă străveche, eternă – inima ei – îi bubuia îi urechi, stingând orice alt sunet.

Nehemia nu mai era. Acel suflet vibrant, curajos, iubitor; prințesa care fusese numită Lumina din Eyllwe; femeia care adusese o rază de speranță – pur și simplu, ca și cum nu ar fi fost altceva decât o flacăra în vânt, Nehemia dispăruse.

Când contase cel mai mult, Celaena nu fusese acolo.

Nehemia era moartă.

*

Cineva îi șopti numele, dar nu o atinse.

Un licăr al unor ochi ca de safir se aprinse în fața ei, blocându-i imaginea patului și a trupului dezmembrat de pe el. Dorian. Prințul Dorian. Lacrimi îi curgeau pe obraji. Celaena întinse mâna să le atingă. Erau straniu de calde în ciuda degetelor ei reci, distante. Unghiile îi erau murdare, însângerate, rupte – atât de respingătoare pe obrazul alb și fin al prințului.

Iar apoi, vocea din spatele ei îi rosti din nou numele:

— Celaena.

Ei făcuseră asta.

Degetele ei însângerate alunecară pe chipul lui Dorian, spre gâtul lui. Prințul doar o privea, deodată nemișcat.

— Celaena, spuse vocea aceea familiară. Un avertisment.

Ei făcuseră asta. O trădaseră. O trădaseră pe Nehemia. O

luaseră de lângă ea. Unghiile ei zgâriară gâtul lui Dorian.

— *Celaena*, spuse vocea.

Celaena se întoarse ușor.

Chaol se holba la ea, cu mâna pe sabia sa. Sabie pe care ea o adusese la depozit – sabia pe care ea o lăsase acolo. Archer îi spusese că Chaol știuse că aveau să facă asta.

„El știuse.”

Celaena se lăsă pradă durerii și se repezi spre el.

*

Chaol avu timp doar să dea drumul sabiei când ea se aruncă spre el, cu o mână spre fața lui.

Îl împinse în perete, iar durerea țâșni din cele patru dăre pe care Celaena i le brăzdă cu unghiile pe obraz.

Asasina dădu să ia pumnalul din talie, dar Chaol îi prinse încheietura. Sângele se prelingea pe obrazul lui, pe gât.

Gărzile lui strigară, grăbindu-se să îi vină în ajutor, dar el puse un picior în spatele piciorului ei, răsucindu-se și aruncând-o la podea.

— *Înapoi*, le ordonă el, dar îl costă.

Captivă sub greutatea lui, Celaena îi trase un pumn atât de tare, încât dinții îi clănțăniră.

Iar apoi ea începu să mârâie, să mârâie ca un animal sălbatic în timp ce se repezi la gâtul lui. Chaol se trase înapoi, aruncând-o din nou pe podeaua din marmură.

— *Oprește-te*.

Dar Celaena pe care o știa el dispăruse. Fata pe care și-o imaginase ca soția lui, fata cu care împărțise patul în ultima săptămână, dispăruse complet. Hainele și mâinile îi erau pătate cu sângele bărbaților din depozit. Celaena ridică genunchiul, lovindu-l atât de tare între picioare, încât Chaol o eliberă din strânsoare, iar apoi ea ajunse deasupra lui, scoțând pumnalul și îndreptându-l spre pieptul lui...

El îi prinse din nou încheietura, aproape zdrobindu-i-o

când pumnalul zăbovi deasupra inimii lui. Tot corpul ei tremura de efort, încercând să îl înfigă în pieptul căpitanului. Se întinse după celălalt pumnal, dar el îi prinse și cealaltă încheietură.

— *Oprește-te*, găfâi Chaol, răpus de lovitura cu genunchiul, încercând să ignore durerea orbitoare. Celaena, *oprește-te*.

— Căpitane, se aventură unul dintre oamenii lui.

— *Înapoi*, zbieră el din nou.

Celaena își lăsă toată greutatea pe pumnalul pe care îl ținea deasupra lui, câștigând vreo doi centimetri. Brațele lui Chaol se încordară. Avea să îlucidă. Chiar avea să îlucidă.

Se forță să o privească în ochi, să privească fața aceea atât de schimonosită de furie, încât nu o găsi pe Celaena nicăieri.

— Celaena, spuse el, strângându-i atât de tare încheieturile, încât spera ca ea chiar să simtă durerea – de oriunde ar fi plecat. Dar ea tot nu slăbea pumnalul din mână. Celaena, sunt prietenul tău.

Ea se holbă la el, găfâind printre dinții încleștați, respirația devenindu-i din ce în ce mai sacadată înaintă să ragă, sunetul răscolind încăperea, năruindu-i lumea și înghețându-i sângele:

— *Tu nu vei fi niciodată prietenul meu. Mereu vei fi dușmanul meu.*

Celaena urlă ultimul cuvânt cu o ură atât de profundă, încât Chaol îl simți ca pe un pumn în stomac. Asasina își smuci mâna, iar Chaol o scăpă din prinsoare. Pumnalul plonjă în jos.

Și se opri. Urmă o tăcere bruscă în încăperea, iar mâna Celaenei doar se *opri*, ca și cum ar fi înghețat în aer. Ochii ei părăsiră chipul lui Chaol, dar căpitanul nu putea vedea la cine mârâia asasina. Pentru o secundă, i se păru că Celaena se lupta cu cine știe ce forță invizibilă, dar apoi Ress apăru în spatele ei, iar ea era prea ocupată să îl observe în timp ce

gardianul o lovi în cap cu mânerul sabiei sale.

Când Celaena se prăbuși peste el, o parte din Chaol se prăbuși odată cu ea.

CAPITOLUL 31

Dorian știa că Chaol nu avea de ales, nu avea cum să iasă din această situație, în timp ce prietenul lui o scotea pe Celaena din camera aia însângerată, pe scara de serviciu a servitorilor și tot mai jos, până ajunseră în temnițele castelului. Încercă să nu privească fața curioasă, de om nebun, a lui Kaltain, când Chaol o întinse pe Celaena în celula de lângă a ei. Când încuie ușa celulei.

— Lasă-mă să-i dau pelerina mea, spuse Dorian, grăbindu-se să și-o scoată.

— Nu, spuse încet Chaol. Obrazul încă îi sângera. Celaena îi brăzdase patru dungi adânci pe obraz cu unghiile. Cu *unghiile*. Pe toți zeii.

— Nu am încredere în ea cu altceva în celulă decât cu fân.

Chaol deja îi luase toate armele rămase asupra ei – inclusiv cele șase agrafe de păr din coada ei – și îi verificase cizmele și tunica pentru alte arme ascunse.

Kaltain îi zâmbea palid Celaenei.

— Nu o atinge, nu vorbi cu ea și nu te uita la ea, spuse Chaol, ca și cum pe cele două nu le-ar fi despărțit un zid de gratii.

Kaltain doar pufai și se ghemui pe o parte.

Chaol strigă ordine gărzilor cu privire la apă și rațiile de hrană, la cât de des trebuia schimbată paza, apoi ieși din temniță.

Dorian îl urmă tăcut. Nu știa de unde să înceapă. Un val de durere îl năpădi când realizează iar și iar că Nehemia era moartă; apoi mai erau și teroarea și greața a ceea ce văzuse în dormitorul ăla; și apoi groaza și ușurarea că își folosise cumva puterea ca să oprească mâna Celaenei înainte să îl înjunghie pe Chaol și că nimeni, în afară de Celaena, nu mai observase.

Iar când ea mârâise la el... văzuse ceva atât de sălbatic în ochii ei, încât se cutremurase.

Ajunseseră la jumătatea scărilor de piatră care ieșeau din temnițe când Chaol se prăbuși brusc pe o treaptă, cuprinzându-și capul cu mâinile.

— Ce am făcut? șopti Chaol.

Și în ciuda a tot ceea ce se schimbase între ei, Dorian nu putu să plece de lângă Chaol. Nu în seara asta. Nu când și el avea nevoie de companie.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, spuse încet Dorian, așezându-se lângă el pe treaptă și privind în gol, în întunericul din urma lor.

Iar Chaol îi povesti.

Dorian ascultă povestea răpirii căpitanului, ascultă despre un grup de rebeli care încercase să îl folosească pentru a o face pe Celaena să aibă încredere în ei, despre cum Celaena năvălise în depozit, spintecând oameni ca și cum ar fi fost nimic. Cum regele îi spusese lui Chaol despre o amenințare anonimă la viața Nehemiei în urmă cu o săptămână și îi ordonase să o supravegheze pe prințesă. Cum regele voia ca Nehemia să fie interogată și îi spusese lui Chaol să o țină departe pe Celaena în acea noapte. Iar apoi Archer – bărbatul pe care i se ordonase să îl ucidă în urmă cu câteva săptămâni – îi explicase că fusese o înscenare pentru ca Nehemia să fie asasinată. Și cum Celaena fugise apoi din mahala până aici, doar ca să descopere că ajunsese prea târziu ca să își salveze prietena.

Erau lucruri pe care Chaol nu i le spunea, dar Dorian înțelese destul de bine.

Prietenul lui tremura – ceea ce era un lucru îngrozitor în sine, o altă piatră de temelie alunecând de sub picioarele lor.

— N-am mai văzut pe nimeni să se miște ca ea, gâfâi Chaol. N-am văzut pe nimeni care să alerge atât de repede.

Dorian, a fost ca și cum... Chaol scutură din cap. Am găsit un cal la *câteva secunde* după ce a plecat ea, și tot *m-a* depășit. Cine poate să facă asta?

Poate că Dorian ar fi pus explicația pe seama deformării timpului din pricina fricii și a durerii, dar lui tocmai cu câteva minute în urmă îi cursese *magie* prin vene.

— Nu am știut că asta se va întâmpla, spuse Chaol, punându-și fruntea pe genunchi. Dacă tatăl tău...

— Nu a fost tata, spuse Dorian. Am cinat cu părinții mei astă-seară.

Tocmai plecase de la cină când Celaena trecuse în fugă pe lângă el, iadul arzând în ochii ei. Privirea aceea fusese suficientă cât să îl convingă să fugă după ea, până când Chaol aproape se ciocni de ei pe coridor.

— Tata a spus că vrea să vorbească cu Nehemia mai târziu, după cină. Din câte am văzut, asta s-a întâmplat cu ceva ore înainte de cină.

— Dar dacă regele nu o voia moartă, atunci cine a fost? Am pus gărzi suplimentare în alertă pentru orice amenințare; eu însumi i-am ales pe bărbații ăia. Oricine a făcut asta...

Dorian încercă să nu se gândească la scena crimei. Unul dintre oamenii lui Chaol văzuse cele trei cadavre și vomitase pe podea. Iar Celaena doar stătuse acolo, holbându-se la Nehemia, ca și cum și-ar fi părăsit corpul.

— Oricine a făcut asta i-a făcut o plăcere bolnavă, încheie Chaol.

Cadavrele îi străfulgerară din nou mintea lui Dorian: aranjate cu grijă și pricepere.

— Ce înseamnă asta, totuși? Era mai ușor să vorbească în continuare decât să se gândească la ce se întâmplase. La felul în care Celaena îl privise fără să îl vadă cu adevărat, la felul cum îi ștersese lacrimile cu un deget, la cum îi zgâriase gâtul cu unghiile, ca și cum ar fi simțit sângele pulsând prin

vene. Iar când se năpustise asupra lui Chaol...

— Cât o vei ține acolo? spuse Dorian, privind în josul scărilor.

Celaena îl atacase pe căpitanul gărzii în fața oamenilor lui. Mai rău decât atacase.

— Cât va fi nevoie, spuse încet Chaol.

— Pentru ce?

— Pentru ca ea să decidă să nu ne ucidă pe toți.

*

Celaena știa unde se afla dinainte să se trezească. Și nu-i păsa. Retrăia aceeași poveste iar și iar.

În noaptea în care fusese prinsă, de asemenea, se pierduse cu firea și ajunsese atât de aproape să o ucidă pe persoana pe care își dorea cel mai mult să o distrugă, dar și atunci cineva o lovise și se trezise într-o temniță împrumutată. Zâmbi amar când deschise ochii. Era mereu aceeași poveste, aceeași pierdere.

O tavă cu pâine și brânză dulce, împreună cu o ceașcă din fier cu apă, zăcea pe podea în capătul celălalt al temniței. Celaena se ridică, capul bubuindu-i, și simți umflătura de pe craniul ei.

— Am știut mereu că o să ajungi aici, spuse Kaltain din celula alăturată. Înălțimile lor Regale s-au săturat și de tine?

Celaena trase tava mai aproape, apoi se rezemă de peretele din piatră din spatele patului din paie.

— Eu m-am săturat de ei, spuse ea.

— Ai ucis pe cineva care merita în mod special?

Celaena pufai, închizând ochii, încercând să alunge bubuiturile din mintea ei.

— Aproape.

Simțea sângele lipicios pe mâinile sale și sub unghii. Sângele lui Chaol. Spera ca cele patru zgârieturi să lase în urmă cicatrici. Spera să nu-l mai vadă niciodată, altfel avea

să îlucidă. El știuse că regele voia să o interogheze pe Nehemia. Știuse că regele – cel mai brutal și criminal monstru din lume – voise să o *interogheze* pe prietena ei. Și nu îi spusese. Nu o avertizase.

Totuși, nu fusese regele. Nu – Celaena pricepuse destul în câteva minute petrecute în dormitorul ăla blestemat, cât să știe că acolo nu fusese mâna regelui. Dar Chaol tot fusese avertizat despre amenințarea anonimă, știuse că cineva voia să-i facă rău Nehemiei. Și nu îi spusese.

El era atât stupid de onorabil și de loial regelui, încât nici măcar nu se gândise că ea ar fi putut face ceva să împiedice tragedia.

Celaena nu mai avea nimic de dăruit. După ce îl pierduse pe Sam și fusese trimisă în Endovier, se adunase bucată cu bucată în pustiul minelor. Iar când venise aici, fusese destul de proastă cât să creadă că ultima bucată fusese pusă la loc de către Chaol. Destul de naivă cât să creadă, doar pentru un moment, că putea scăpa de rege și putea fi fericită.

Dar moartea era blestemul și darul ei, iar moartea îi fusese o bună prietenă în anii aceia lungi.

— Au ucis-o pe Nehemia, șopti ea în întuneric, simțind nevoia ca cineva, oricine, să audă că acel suflet, cândva plin de viață și luminos, fusese distrus.

Să știe că Nehemia fusese aici, pe acest pământ, și că fusese tot ce era mai bun, mai curajos și mai minunat.

Kaltain rămase tăcută pentru un moment îndelungat. Apoi spuse în șoaptă, ca și cum ar fi făcut schimb de secrete:

— Ducele Perrington pleacă în Morath în cinci zile, iar eu trebuie să merg cu el. Regele mi-a spus că, fie mă căsătoresc cu el, fie putrezesc aici pentru restul vieții.

Celaena întoarse capul, deschizând ochii și văzând-o pe Kaltain stând rezemată de perete, cu genunchii la piept. Era și mai murdară și mai zdrențăroasă decât în urmă cu câteva

săptămâni. Încă ținea pe umeri pelerina Celaenei.

— L-ai trădat pe duce, spuse Celaena. De ce te-ar vrea de soție?

Kaltain râse ușor.

— Cine știe ce jocuri mai urzesc oamenii ăștia și ce sfârșituri au în cap? Își frecă mâinile murdare pe față. Durerile mele de cap sunt din ce în ce mai rele, bombăni ea. Iar aripile alea... nu se opresc niciodată.

„Visele mi-au fost bântuite de umbre și aripi“, spusese Nehemia; Kaltain, de asemenea.

— Ce treabă are una cu cealaltă? întrebă cu asprime Celaena.

Kaltain clipi, ridicând din sprâncene, ca și cum nu ar fi avut habar de ceea ce spusese.

— Cât te vor ține aici? întrebă ea.

Pentru că încercase să îl ucidă pe căpitanul gărzii? Pentru totdeauna, poate. Nu-i păsa. Lasă-i să o execute.

Lasă-i să termine și cu ea.

Nehemia fusese speranța unui regat, a multor regate. Curtea la care visase Nehemia nu avea să existe. Eyllwe nu avea să se elibereze vreodată. Celaena nu mai avea șansa să își ceară scuze pentru tot ce spusese. Toate astea aveau să rămână lângă acele cuvinte pe care Nehemia i le spusese. Ultimul lucru pe care prietena ei îl gândise despre ea.

„Nu ești nimic altceva decât o lașă.“

— Dacă te lasă să ieși de aici, spuse Kaltain, ambele privind în întunericul temnițelor lor, asigură-te că vor fi pedepsiți într-o zi. Până la ultimul dintre ei.

Celaena își ascultă propria răsufare, simți sângele lui Chaol sub unghiile ei și sângele bărbaților pe care îi doborâse, simți răceala din camera Nehemiei, unde tot sângele acela închegat îmbibase patul.

— Vor fi, jură Celaena în întuneric.

Nu mai avea nimic de dăruit, cu excepția răzbunării.

Ar fi fost mai bine să fi rămas în Endovier. Ar fi fost mai bine să fi murit acolo.

Nu-și simți corpul ca fiind al ei când trase tava spre ea, metalul scrâșnind pe piatra străveche și umedă. Nici măcar nu îi era foame.

— Au pus sedative în apă, spuse Kaltain când Celaena se întinse după cana din fier. Așa făc și cu mine.

— Foarte bine, spuse Celaena și bău toată apa.

*

Trecură trei zile. Și fiecare masă pe care i-o aduceau era drogată cu acel sedativ.

Celaena privea pierdută în abisul care acum îi bântuia visele, atât când dormea, cât și când era trează. Pădurea de pe partea cealaltă dispăruse, la fel și cerbul; doar pământ pustiu pretutindeni, pietre fărâmițate și un vânt aspru care îi șoptea cuvintele iar și iar.

„Nu ești nimic altceva decât o lașă.“

Așa că Celaena bea apa sedată de fiecare dată când o primea, lăsând-o să o amorțească.

*

— A băut apa acum o oră, îi spuse Ress lui Chaol în dimineața celei de-a patra zi.

Chaol încuviință. Celaena zăcea inconștientă pe podea, cu chipul supt și trist.

— A mâncat?

— O înghițitură, două. Nu a încercat să scape. Și nu ne-a vorbit deloc.

Chaol deschise ușa celulei, iar Ress și celelalte gărzi se încordară.

Dar el nu mai putea suporta încă o clipă fără să o vadă. Kaltain dormea și nu se clinti când Chaol traversă celula Celaenei.

Îngenunche lângă ea. Duhnea a sânge uscat, iar hainele îi erau pline de el. Gâtul i se încleștă.

În castelul de deasupra, se dezlănțuise iadul în ultimele zile. Chaol pusese oameni să răscolească orașul și castelul în căutarea asasinului Nehemie. Stătuse în fața regelui de multe ori deja, încercând să îi explice ce se întâmplase: cum fusese răpit și cum, în ciuda gărzilor suplimentare care o supravegheau pe Nehemia, cineva reușise să se strecoare pe lângă ei. Era uimit că regele nu îl alungase – sau mai rău.

Cea mai urâtă parte era că regele părea *îngâmfat*. Nu el fusese cel care să își murdărească mâinile ca să scape de o problemă. Principala lui îngrijorare era legată de zarva care cu siguranță avea să se iște în Eyllwe. Nu-și luase un moment din timpul lui ca să o plângă pe Nehemia sau ca să arate cea mai mică urmă de remușcare. Chaol avusese nevoie de o cantitate surprinzătoare de autocontrol ca să nu-i conteste autoritatea.

Dar mai mult decât pe propria soartă se baza pe supunerea și comportamentul lui. Când Chaol îi explica regelui situația Celaenei, el nu păruse prea surprins. Îi spusese doar să o pună pe picioare și atât.

„Pune-o pe picioare.”

Chaol o ridică ușor în brațe pe Celaena, încercând să nu geamă din pricina greutății, și o scoase din celulă. Nu avea să se ierte niciodată pentru că o aruncase în temnița aia împutită, deși nu avusese de ales. Nici măcar nu-și permisese să doarmă în propriul pat – patul care încă mirosea a ea. Se întinsese în el în acea primă noapte, apoi își dădu seama unde era ea și alese să doarmă pe canapea. Acum putea măcar să o ducă înapoi în apartamentul ei.

Dar nu știa cum să o pună pe picioare. Nu știa cum să repare ceea ce fusese distrus. Atât în interiorul asasinei, cât și între ei doi.

Oamenii lui îl flancară de o parte și de alta când el o duse în camera ei.

Moartea Nehemiei plutea în jurul lui, îi urmărea fiecare pas. Trecuseră zile în șir de când nu mai îndrăznise să se privească în oglindă. Chiar dacă nu fusese regele cel care ordonase moartea Nehemiei, dacă el ar fi avertizat-o pe Celaena în legătură cu amenințarea necunoscută, cel puțin ea ar fi fost cu ochii în patru. Dacă ar fi avertizat-o pe Nehemia, oamenii săi ar fi fost și ei în alertă. Uneori, realitatea deciziei lui îl lovea atât de violent, încât nu putea să respire.

Iar apoi, mai era realitatea *asta*, realitatea pe care o ținea în brațe în timp ce Ress deschise ușa apartamentului ei. Philippa deja aștepta, făcându-i semn din ușa camerei de baie. Chaol nici măcar nu se gândise la asta – că Celaena ar trebui spălată înainte de a fi pusă în pat.

Nu putu să o privească pe servitoare în ochi când intră în baie, pentru că știa ce adevăr avea să citească în ei.

Îl înțelesese în momentul în care Celaena se întorsese spre el în dormitorul Nehemiei.

O pierduse.

Iar ea nu avea să îl mai lase, nici într-o mie de vieți, să se mai apropie de ea.

CAPITOLUL 32

Celaena se trezi în patul ei și știi că nu avea să mai primească apă cu sedative.

Nu aveau să mai existe conversații cu Nehemia la micul dejun, nici alte lecții despre semnele Wyrd. Nu aveau să mai existe prieteni ca ea.

Știi, fără să se uite, că cineva o spălase. Clipind în lumina soarelui care îi inunda camera – capul începu să o doară instantaneu, după zile de întuneric în temniță –, o simți pe Fleetfoot dormind lipită de ea. Câinele ridică ușor capul ca să lângă de câteva ori brațul Celaenei, apoi se culcă la loc, cu nasul cuibărit între cotul și mijlocul fetei. Se întrebă dacă și Fleetfoot putea să simtă pierderea. Se întrebese adesea dacă Fleetfoot o iubea pe prințesa mai mult decât pe ea.

„Nu ești nimic altceva decât o lașă.“

Nu o putea învinui pe Fleetfoot. Afară din curtea asta putredă și din regatul ăsta bolnav, tot restul lumii o iubise pe Nehemia. Era greu să nu o iubești. Celaena o adorase pe Nehemia din clipa în care o văzuse, ca și cum ar fi fost suflete gemene, care în sfârșit se găsiseră unul pe celălalt. Iar acum, nu mai era.

Celaena își puse o mână pe piept. Cât de absurd – cât de absurd și de inutil – că inima ei încă bătea, iar a Nehemiei nu.

Ochiul Elenei era cald, ca și cum ar fi încercat cumva să o consoleze. Celaena își lăsă mâna să cadă pe pătură.

Nici măcar nu încercă să se dea jos din pat în ziua aceea, după ce Philippa o convinsese să mănânce și îi spusese, din greșeală, că ratase înmormântarea Nehemiei. Fusese mult prea ocupată îndopându-se cu sedative și ascunzându-se de durerea ei pentru a fi prezentă atunci când o puseseră pe prietena ei în pământul rece, atât de departe de solul încălzit

de soare din Eyllwe.

„Nu ești nimic altceva decât o lașă.“

Așa că Celaena nu se dădu jos din pat în ziua aceea. Și nici în următoarea.

Sau în următoarea.

Sau în următoarea.

CAPITOLUL 33

Minele din Calaculla erau înăbușitoare, iar sclava putea doar să își imagineze cât de rău avea să fie acolo când soarele verii avea să fie deasupra lor.

Era în mine de șase luni – mai mult decât supraviețuise oricine altcineva, așa i se spusese. Mama, bunica și fratele ei nu rezistaseră nicio lună. Tatăl ei nici măcar nu ajunsese în mine, fusese ucis de măcelarii Adarlanului, împreună cu alți rebeli din satul lor. Toți ceilalți fuseseră adunați și trimiși aici.

Era deja singură de cinci luni și jumătate; singură, și totuși înconjurată de mii de oameni. Nu-și putea aminti ultima oară când văzuse cerul sau pajiștile din Eyllwe unduindu-se în adierea unei brize răcoroase.

Avea să le vadă din nou pe amândouă, totuși – cerul și pajiștile. Știa că avea să se întâmple asta, pentru că stătuse trează în nopți în care ar fi trebuit să doarmă, ascultând prin crăpăturile din podea cum tatăl ei și camarazii lui rebeli vorbeau despre căi de a doborî Adarlanul și despre prințesa Nehemia, care se afla în capitală în acel moment, lucrând pentru libertatea lor.

Dacă ar putea să aștepte, dacă ar continua să respire, ar putea să reziste până când Nehemia își îndeplinea scopul. Avea să reușească și apoi să își îngroape morții; iar când lunile de doliu aveau să se sfârșească, avea să găsească cel mai apropiat grup rebel și să li se alăture lor. Cu fiecare viață Adarlaniană pe care o lua, avea să rostească iar numele morților ei, pentru ca ei să o audă din viața de apoi și să știe că nu erau uitați.

Lovi cu târnăcopul în zidul neiertător din piatră, fiecare răsufare fiind ca un ghimpe în gâtul ei uscat. Supraveghetorul lenevea lângă un perete apropiat, bălăcind

apa din canistra lui, așteptând momentul în care unul dintre ei avea să se prăbușească, doar pentru ca el să dezlănțuie asupra lor biciul ăla nenorocit.

Ea își ținu capul în jos, continuând să lucreze, continuând să respire.

Avea să reușească.

Nu știa cât timp trecuse, dar simți fiorul străbătând minele asemenea unui cutremur în pământ. Un fior de liniște, urmat de plânsete.

Îl simți venind, strecurându-se spre ea, din ce în ce mai aproape cu fiecare cap care se întorcea și cu fiecare cuvânt șoptit.

Apoi le auzi – cuvintele care schimbară totul.

„Prințesa Nehemia este moartă. Asasinată de Adarlan.“

Cuvintele trecură mai departe înainte să apuce să le înțeleagă.

Se auzi scrâșnetul ușor al pielii pe piatră. Supraveghetorul avea să tolereze pauza doar pentru alte câteva secunde, apoi avea să-și dezlănțuie biciul.

„Nehemia este moartă.”

Se holbă la târnăcopul din mâinile ei.

Se întoarse ușor pentru a privi chipul supraveghetorului ei, chipul Adarlanului. El își răsuci încheietura, cu biciul bifurcat pregătit.

Fata își simți lacrimile înainte să își dea seama că i se prelingeau pe obraji, curgând peste șase luni de mizerie.

„Destul.” Cuvântul urla prin ea, atât de tare, încât începu să tremure.

În tăcere, începu să recite numele morților ei. Iar când supraveghetorul ridică biciul, ea își adăugă propriul numele la capătul listei și își înfipse târnăcopul în burta lui.

CAPITOLUL 34

— Vreo schimbare în comportamentul ei?

— S-a dat jos din pat.

— Și?

Stând în coridorul luminat de soare de la nivelele superioare ale castelului din sticlă, chipul de obicei vesel al lui Ress era posomorât.

— Iar acum stă într-un scaun, în fața șemineului. E la fel ca ieri: s-a dat jos din pat, a stat în scaun toată ziua, iar seara s-a întors în pat.

— Încă nu vorbește?

Ress scutură din cap, coborându-și vocea când un curtean trecu pe lângă ei.

— Philippa spune că doar stă acolo și se holbează la foc. Nu vrea să vorbească. De-abia se atinge de mâncare.

Ochii lui Ress deveniră prudenți în timp ce analizară zgârieturile care brăzdau obrazul lui Chaol. Două dintre ele formaseră crustă și aveau să dispară, dar una era surprinzător de lungă și de adâncă, și încă era roșie. Chaol se întreba dacă avea să îi lase o cicatrice. Dacă da, o merita.

— Probabil că îmi depășesc atribuțiile...

— Atunci, nu o spune, urlă Chaol.

Știa prea bine ce avea să spună Ress: același lucru pe care i-l spusese și Philippa, și oricine îl văzuse și îi aruncase acea privire plină de milă. „Ar trebui să încerci să vorbești cu ea.”

Chaol nu știa cum de se răspândise atât de repede vorba că ea încercase să îlucidă, dar se părea că toți știau cât de adâncă era ruptura dintre el și Celaena. Crezuse că împreună fuseseră discreți, iar el știa că Philippa nu era o bârfitoare. Dar poate că ceea ce simțea pentru ea se citea pe tot corpul lui. Și ce simțea ea acum pentru el... Rezistă tentației de a atinge tăieturile de pe fața lui.

— Încă mai vreau gărzi la ușa și ferestrele ei, îi ordonă el lui Ress.

Se îndrepta spre o altă întâlnire; un alt meci de zbierete despre cum ar trebui să facă față durerii din Eyllwe pentru moartea prințesei.

— Nu o opriți dacă pleacă, dar încercați să o încetiniți puțin.

Suficient de mult cât să poată ajunge la el vestea că ea ieșise în sfârșit din apartamentul ei. Dacă cineva avea să o intercepteze pe Celaena, dacă cineva avea să o confrunte cu privire la ceea ce i se întâmplase Nehemiei, acela avea să fie el. Până atunci, avea să îi ofere spațiul de care avea nevoie, deși îl omora să nu poată vorbi cu ea. Celaena devenise jumătate din viața lui – de la alergările de dimineață, la prânzurile împreună, la săruturile pe care ea i le fura când nimeni nu se uita în direcția lor iar acum, fără ea, se simțea pustiit. Dar tot nu știa cum avea să o mai privească în ochi.

Întotdeauna vei fi *dușmanul* meu.

Vorbise serios.

Ress încuviință:

— Se rezolvă.

Tânărul gardian își luă rămas-bun când Chaol se îndreptă spre camera de consiliu. Avea multe întâlniri astăzi – multe întâlniri, din moment ce dezbaterea încă stăruia referitor la cum ar trebui să reacționeze Adarlanul la moartea Nehemiei. Și, deși nu-i plăcea să recunoască, avea alte lucruri pentru care să își facă griji decât durerea nesfârșită a Celaenei.

Regele îi convocase pe lorzii din sud și pe însoțitorii lor în Rifthold.

Inclusiv pe tatăl lui Chaol.

*

De obicei, pe Dorian nu-l deranjau oamenii lui Chaol. Dar îl deranja să fie urmărit pretutindeni, zi și noapte, de către

gărzi care erau în alertă pentru orice amenințare. Moartea Nehemiei dovedise că impunătorul castel nu era deloc invincibil. Mama lui și Hollin erau sechestrați în camerele lor, iar o mare parte din nobilime fie părăsise orașul, fie se ascundea, de asemenea.

Cu excepția lui Roland. Deși mama lui Roland plecase înapoi în Meah în dimineața după asasinarea prințesei, Roland rămăsese, insistând că Dorian avea nevoie de sprijinul lui mai mult ca niciodată. Și avea dreptate. La întrunirile consiliului, care deveniseră din ce în mai aglomerate odată cu sosirea lorzilor din sud, Roland susținea orice argument sau obiecție a lui Dorian. Împreună, erau împotriva trimerii mai multor trupe în Eyllwe în caz de revoltă, iar Roland susținuse propunerea lui Dorian, conform căreia trebuiau să își ceară iertare în public părinților Nehemiei pentru moartea ei.

Regele izbucnise la propunerea lui, dar Dorian tot le scrisese părinților prințesei un mesaj, exprimându-și sincerele condoleanțe. Din partea lui, regele putea să se ducă dracului.

Iar asta începea să fie o problemă, realiză el în timp ce stătea în camera lui din turn și răsfoia toate documentele pe care le avea de citit înainte de întâlnirea de a doua zi cu lorzii din sud. Petrecuse atât de mult timp încercând să evite să își sfideze tatăl, dar ce fel de om putea spune despre el că era dacă se supunea orbește?

„Unul inteligent”, îi șoptea o parte din el, licărind cu acea putere rece și străveche.

Cel puțin patru gărzi stăteau la ușa apartamentului său. Turnul personal era destul de înalt, cât să nu poată ajunge nimeni în balcon, și o singură scară urca și cobora. Ușor de apărât. Dar era și o cușcă nenorocită.

Dorian privea condeiul din sticlă de pe birou. În noaptea în

care murise Nehemia, nu intenționase să îi oprească mâna Celaenei în aer. Știuse doar că femeia pe care o iubise era pe punctul de a-l ucide pe vechiul lui prieten din pricina unei neînțelegeri. El fusese prea departe ca să o oprească, dar apoi... fusese ca un braț fantomatic care se întinsese dinspre el și o prinsese de încheietură. Îi putuse simți sângele uscat de pe piele, ca și cum el însuși ar fi atins-o.

Dar nu știuse ce făcea. Acționase doar din instinct, disperare și nevoie.

Trebuia să învețe să controleze această putere, orice ar fi fost. Dacă o putea controla, atunci o putea împiedica să mai apară în momente inoportune. Ca atunci când era în blestematele de întâlniri ale consiliului și se enerva, simțind magia agitându-se drept răspuns.

Dorian trase adânc aer în piept, concentrându-se pe condei, încercând să-l facă se miște. Oprise mâna Celaenei înainte de a-l ucide pe Chaol, aruncase în aer un raft cu cărți – putea mișca un condei.

Nu se mișcă.

După ce îl privi până ce ochii aproape i se încrucișară, Dorian gemu și se lăsă pe spate în scaun, acoperindu-și ochii cu mâinile.

Poate că o luase razna. Poate că își imaginase totul.

Nehemia îi promisese că avea să fie acolo când el avea nevoie de ajutor – când avea să se trezească o putere din interiorul lui. Ea știuse.

Oare asasinul ei, ucigând-o, îi ucisese și orice speranță de a găsi niște răspunsuri?

*

Celaena începuse să stea în scaun doar pentru că Philippa venise cu o zi în urmă și se plânsese de lenjeria murdară. I-ar fi putut spune Philippei să se ducă la dracu', dar apoi își aminti cu cine împărțise ultima oară patul și acceptă să fie

schimbate. Voia să dispară orice urmă de-a lui.

Când soarele apuse, ea stătea înaintea focului, privind cărbunii sclipitori, care deveneau din ce în mai luminoși pe măsură ce lumea se întuneca.

Timpul se schimba și se dilata în jurul ei. Câteva zile trecuseră într-o oră, altele într-o veșnicie. Făcuse baie o dată, destul cât să își spele părul, iar Philippa o supraveghease ca să se asigure că nu se îneacă.

Celaena își trecu un deget peste brațul scaunului. Nu avea nicio intenție să își ia viața. Nu înainte să facă ceea ce trebuia făcut.

Umbrele din încăpere deveniră mai întunecate, iar tăciunii păreau să respire când îi privi. Să respire odată cu ea, pulsând cu fiecare bătaie a inimii ei.

În aceste zile de liniște și somn, înțelesese un lucru: asasinul venise din afara palatului.

Poate că fusese angajat de oricine o amenințase înainte pe Nehemia – poate că nu. Dar nu era asociat cu regele.

Celaena strânse brațele scaunului, unghiile ei săpând în lemnul lustruit. Nu fusese niciunul dintre asasinii lui Arobynn. Le cunoștea stilul și nu era atât de monstruos. Revăzu detaliile din dormitor, acum întipărite în mintea ei. Cunoștea un criminal atât de monstruos!

Mormânt.

Aflase cât de multe putuse despre el atunci când se confruntaseră în competiția pentru titlul de Campionul regelui. Auzise despre ceea ce le făcea el trupurilor victimelor sale.

Își dezgoli dinții.

Mormânt cunoștea castelul: se antrenase acolo la fel de mult ca și ea. Și știuse, de asemenea, pe cine ucidea și dezmembra – și ce avea să însemne asta pentru ea.

Un foc familiar, întunecat îi răscoli stomacul, răspândindu-

se prin ea, trăgând-o într-un abis fără sfârșit.
Celaena Sardothien se ridică din scaunul ei.

CAPITOLUL 35

Nu aveau să existe lumânări aprinse pentru aceste fapte în miez de noapte, nici să se sune din corn pentru a marca începutul acestei vânători. Își îmbracă cea mai neagră tunică și în buzunarul mantiei ascunde o mască neagră. Toate armele ei, chiar și agrafele de păr, îi fuseseră luate din apartament. Știa, fără să verifice, că ușile și ferestrele ei erau supravegheate. Bun. Acesta nu era genul de vânătoare care să înceapă la ușa din față.

Celaena încuie ușa dormitorului și îi aruncă o privire lui Fleetfoot, care se ascunde sub pat când asasina deschise ușa secretă. Câinele încă scâncea ușor când Celaena intră în pasajul secret.

Nu avea nevoie de lumină ca să coboare în mormânt. Deja știa drumul pe de rost, fiecare pas, fiecare cotitură.

Pelerina ei mătura treptele în urma sa. Coborî și tot coborî.

Războiul îi păștea pe toți. Lasă-i să tremure de frica a ceea ce dezlănțuiseră!

Lumina lunii se revărsa pe palier, luminând ușa deschisă a mormântului și micul chip din bronz al lui Mort.

— Îmi pare rău pentru prietena ta, spuse mânerul cu o amărăciune surprinzătoare când ea se îndreptă spre el.

Celaena nu răspunse. Și nu îi păsa cum aflase. Doar continuă să meargă, intrând pe ușă, ajungând între sarcofage și oprindu-se lângă mormanul de comori din spatele încăperii.

Pumnale, cuțite de vânătoare – luă tot ce putea fi prins în cureaua ei și îndesa în cizme. Luă un pumn cu aur și bijuterii și le vârî în buzunar.

— Ce faci? o întrebă Mort poruncitor.

Celaena se apropie de pedestalul pe care stătea Damaris, sabia lui Gavin, primul rege al Adarlanului. Mânerul auriu

sclipi în lumina lunii când scoase teaca din pedestal și și-o prinse pe spate.

— Aceea este o sabie *sacră*, șuieră Mort, ca și cum ar fi putut vedea înăuntrul mormântului.

Celaena afișă un zâmbet sinistru când porni înapoi spre ușă, trăgându-și gluga peste cap.

— Oriunde ai merge, continuă Mort, orice ai plănuți să faci, profanezi sabia aia doar luând-o de aici. Nu ți-e teamă că îi vei mânia pe zei?

Celaena doar râse ușor înainte să urce scările, savurând fiecare pas, fiecare mișcare care o aducea mai aproape de prada ei.

*

Savură durerea din brațele ei când ridică grilajul canalului, învârtind roata străveche până ce fu complet ridicat, de pe el scurgându-se mizerie, iar apa de sub castel curse liberă în micul râu de afară. Aruncă o piatră spartă dintr-un zid în râul de dincolo de arcadă, ascultând vreun semn al gărzilor.

Niciun sunet, niciun scrâșnet de armură sau o șoptă de avertizare.

Un asasin o ucisese pe Nehemia, un asasin cu înclinări spre grotesc și sete de notorietate. Trebuia doar să pună câteva întrebări pentru a-l găsi pe Mormânt.

Legă lanțul în jurul manetei, testându-i rezistența, și se asigură că Damaris era bine prinsă pe spatele ei. Apoi, cățărându-se pe pietrele castelului, se legănă pe lângă zid, rostogolindu-se în lateral. Nu se deranjă să privească spre castel când căzu pe țărnul înghețat al râului.

Apoi dispăru în noapte.

*

Învăluită de întuneric, Celaena străbătu străzile din Rifthold. Nu scoase niciun sunet pe aleile întunecate.

Într-un singur loc putea găsi răspunsurile de care avea nevoie.

Deșeuri și excremente zăceau sub fiecare fereastră din mahala, iar străzile pavate erau crăpate și diforme după multe ierni aprige. Clădirile se sprijineau unele de altele, atât de dărăpănate, încât chiar și cei mai săraci cetățeni ai orașului le abandonaseră. Pe majoritatea străzilor, tavernele dădeau pe afară de bețivi și curve și de oricine altcineva căuta o eliberare temporară din viețile lor mizerabile.

Nu-i păsa cât de mulți oameni o vedeau. Niciunul nu avea să o deranjeze în seara aceasta.

Pelerina se învolbura în urma ei, iar chipul îi rămase inexpresiv sub masca neagră. Vaults era la doar câteva case distanță.

Celaena își încleștă mâinile înmănușate. De îndată ce avea să afle unde se ascundea Mormânt, avea să-i întoarcă pielea pe dos. De fapt, mai mult decât atât.

Se opri înaintea unei uși stranii din fier, într-o alee tăcută. Bătăuși angajați stăteau de pază afară; ea le plăti taxa de intrare în arginți, iar ei îi deschiseră ușa. În dugheana subterană puteai găsi asasinii, monștrii și damnații Adarlanului. Scursurile veneau aici ca să facă schimb de povești și să încheie târguri, și aici avea să audă zvonuri despre unde îl putea găsi pe asasinul Nehemiei.

Cu siguranță, Mormânt primise un onorariu substanțial pentru serviciile lui, iar acum probabil își cheltuia ca un nesăbuit banii mănjiți de sânge – un chef care nu avea să treacă neobservat. El *voia* ca oamenii să știe că o ucisese pe prințesă; *voia* să fie numit noul Asasin al Adarlanului. *Voia* și ca Celaena să știe, de asemenea.

În timp ce cobora scările spre Vaults, duhoarea de bere și corpuri nespălate o lovi ca o piatră în față. Nu mai fusese de ceva timp într-o grotă mizerabilă ca asta.

Camera principală era luminată în mod strategic: un candelabru atârna în centrul încăperii, dar de-a lungul pereților nu era atât de multă lumină pentru cei care căutau să nu fie văzuți. Toate râsetele încetară când ea trecu printre mese. Ochii roșii de fum și alcool îi urmăreau fiecare pas.

Celaena nu cunoștea identitatea noului lord al crimei care stăpânea acel loc și nu îi păsa. Treaba ei nu era cu el, nu în seara asta. Nu își permise să privească spre numeroasele arene de luptă care ocupau capătul îndepărtat al camerei – arene unde încă se adunau oameni, aplaudând pentru oricine lupta cu pumnii și picioarele.

Mai fusese în Vaults înainte, de multe ori în acele zile dinaintea capturării ei. Acum că Ioan Jayne și Rourke Farran erau morți, locul părea să fi trecut sub conducere nouă fără să își piardă vreun pic din depravare.

Celaena merse direct la hangiu. El nu o recunoscuse, dar nici ea nu se aștepta să o facă – nu când își ascunsese cu atâta grijă identitatea în toți anii aceia.

Hangiul deja devenise palid, iar părul lui rar se rărise și mai mult în ultimul an și jumătate. Încercă să tragă cu ochiul sub gluga ei când Celaena se opri la bar, dar masca și gluga îi ascundeau trăsăturile.

— Ceva de băut? întrebă el, ștergându-și sudoarea de pe frunte.

Toți cei din bar încă o priveau, fie discret, fie direct.

— Nu, spuse ea, vocea fiindu-i distorsionată și gravă sub mască.

Hangiul apucă marginea tejghelei.

— Tu – te-ai întors, spuse el încet, mai multe capete întorcându-se spre ei. Ai scăpat.

Deci, o recunoscuse. Se întrebă dacă noii proprietari îi purtau pică pentru că îl ucisese pe Ioan Jayne – și cât de multe cadavre ar fi trebuit să lase în urmă dacă se hotărau

să înceapă o luptă chiar acolo, chiar atunci. Ceea ce plănuia să facă în această seară încălca deja prea multe reguli, depășea prea multe limite.

Se aplecă peste bar, încrucișându-și picioarele. Hangiul își șterse din nou fruntea și îi turnă un coniac.

— Din partea casei, spuse ei, împingând paharul spre ea. Celaena îl prinse, dar nu-l bău. Cum... cum ai scăpat? o întrebă el după ce își umezi buzele.

Oamenii se lăsară pe spate în scaunele lor, încercând să-i audă. Lasă-i să împrăștie zvonuri. Lasă-i să ezite înainte să îi iasă în cale. Spera ca zvonurile să ajungă și la Arobynn. Spera ca el să audă și să stea naibii departe de ea.

— O să afli în curând, spuse ea. Dar am nevoie de tine.

El ridică din sprâncene.

— De mine?

— Am venit să caut un bărbat, spuse ea cu vocea răgușită și spartă. Un bărbat care a câștigat recent o sumă foarte mare în aur. Pentru uciderea prințesei din Eyllwe. I se spune Mormânt. Trebuie să aflu unde este.

— Nu știu.

Chipul hangiului deveni și mai palid.

Celaena băgă mâna în buzunar și scoase un pumn plin de bijuterii vechi, sclipitoare, și aur. Toți ochii erau acum ațintiți asupra lor.

— Dă-mi voie să repet întrebarea, hangiule, spuse ea.

*

Asasinul care își spunea Mormânt fugea.

Nu știa de cât timp îl vâna ea. Trecuse mai bine de o săptămână de când o ucisese pe prințesă; o săptămână și nimeni nu privise măcar în direcția lui. Credea că scăpase cu crima – și chiar începuse să se întrebe dacă ar fi trebuit să fie și mai inventiv cu cadavrul, dacă ar fi trebuit să lase un fel de carte de vizită în urmă. Dar toate astea se schimbaseră în

acea noapte.

Stătuse și băuse la tejgheaua tavernei lui preferate câinii camera ticsită de oameni devenise brusc tăcută. Se întorsese și o văzuse stând în prag, strigându-l pe nume, arătând mai mult ca o fantomă decât ca un om. Ecoul numelui său nici nu apucă să se stingă în încăpere, că Mormânt o și rupse la fugă. Ieșind prin ușa din spate. Nu auzea pași, dar știa că ea era în urma lui, ivindu-se din umbre și ceață.

El alergă pe alei și străzi lăturalnice, sărind peste ziduri, împleticindu-se prin mahala. Orice pentru a o obosi, pentru a o epuiza. Avea să se oprească pe o stradă pustie și tăcută. Acolo avea să scoată cuțitele pe care le avea prinse pe piele și să o facă să plătească pentru felul în care îl umilise în competiție. Pentru felul în care îl batjocorise, pentru cum îi spărsese nasul și îi aruncase batista pe piept.

Cățea arogantă și proastă.

Se clătină când luă colțul, respirând greoi și sacadat. Avea doar trei pumnale la el. Avea să le facă să conteze, totuși. Când ea apăruse la tavernă, el observase imediat sabia lată peste umărul ei și cuțitele sclipitoare prinse la șoldurile ei. Dar o putea face să plătească, deși el avea doar câteva cuțite.

Mormânt ajunsese la jumătatea unei alei pavate când își dădu seama că era o fundătură, iar zidul din capăt era prea înalt ca să-l poată sări. Aici, deci. În curând avea să o facă să ceară îndurare, înainte să o taie în bucăți și bucățele. Scoțându-și unul dintre pumnale, zâmbi și se întoarse spre strada din spatele lui.

O ceață albăstruie plutea în aer, iar un șobolan traversă aleea îngustă. Nu auzea niciun zgomot, doar sunetele îndepărtate ale unei petreceri. Poate că o făcuse să îi piardă urma. Proștii ăia regali făcuseră cea mai mare greșală când o numiseră Campion. Asta spusese clientul lui când îl angajase.

Așteptă un moment, încă privind intrarea dinspre stradă, apoi își permise să respire, surprins să descopere că se simțea puțin dezamăgit.

Campionul regelui, pe naiba. Nu fusese deloc greu să scape de ea. Iar acum avea să meargă acasă și să primească o altă ofertă de muncă în câteva zile. Și apoi alta. Și alta. Clientul lui îi promisese că ofertele aveau să vină. Arobynn Hamei avea să blesteme ziua în care nu îl primise pe Mormânt în Breasla Asasinilor pentru că era prea crud cu prada lui.

Mormânt chicoti, răsucind pumnalul în mâini. Apoi ea apăru.

Ieși din ceață, nimic mai mult decât o dâră de întuneric. Nu alerga – avea mersul ăla țanțoș și nesuferit. Mormânt studie clădirile din jurul lor. Zidurile erau prea alunecoase și nu aveau ferestre.

Ea se apropia, pas cu pas. Chiar avea să îi facă plăcere să o facă să sufere, așa cum suferise prințesa.

Zâmbind, Mormânt se retrase spre capătul aleii, oprindu-se doar când lovi zidul din piatră cu spatele. Într-un spațiu mai îngust, o putea răpune. Iar în strada asta uitată, putea să o ia încetișor și să îi facă orice voia.

Celaena încă se apropia, iar sabia de pe spatele ei scânci când o scoase din teacă. Lumina lunii licări pe lama alungită. Probabil un cadou de la prințisorul ei iubit.

Mormânt scoase al doilea pumnal din gheată. Asta nu era o competiție simandicoasă, ridicolă, condusă de nobileme. Aici se aplica orice regulă.

Ea nu spunea nimic în timp ce se apropia.

Nici Mormânt nu spuse nimic când se repezi spre ea cu ambele cuțite.

Celaena păși în lateral, evitându-l cu o ușurință înnebunitoare. Mormânt atacă din nou. Dar mult mai repede

decât o putea urmări el, Celaena se ghemui și îi creștă tibiile cu sabia.

El se prăbuși pe pământul umed înainte să simtă durerea. Deodată văzu negru și cenușiu și roșu în fața ochilor, iar agonia îl sfâșie. Cu un pumnal încă rămas în mână, Mormânt încercă să fugă spre zid. Dar picioarele nu răspundeau comenzilor lui, iar brațele îl ajutară să se târască prin murdăria umedă.

— Cățea, șuieră el printre dinți. *Cățea.*

Ajunse la zid, sângele curgând din picioarele lui. Osul fusese tăiat. Nu avea să mai poată merge. Dar tot putea găsi o cale să o facă să plătească.

Celaena se opri la câțiva metri de el și își puse sabia în teacă, apoi scoase un pumnal lung, încrustat cu pietre prețioase.

El o înjură cu cele mai mizerabile cuvinte la care se putuse gândi.

Ea chicoti și, mai rapidă ca o cobră, îi lipi un braț de zid, pumnalul licărind.

Durerea îi străbătu încheietura dreaptă, apoi și pe cea stângă când și brațul celălalt îi fu izbit de perete. Mormânt urlă – la propriu – când își văzu brațele ținute de zid cu două pumnale.

Sângele lui era aproape negru în lumina lunii. El se zvârcoli, înjurând-o iar și iar. Avea să sângereze până la moarte, până când ea avea să-i elibereze brațele.

Cu o tăcere supranaturală, Celaena se lăsă pe vine înaintea lui și îi ridică bărbia cu un alt pumnal. Mormânt găfâi când ea își apropie fața de a lui. Nu era nimic sub glugă – nimic din lumea pământeană. Ea nu avea chip.

— Cine te-a angajat? întrebă ea calmă.

— Pentru ce? întrebă el, aproape plângând.

S-ar fi putut preface nevinovat. O putea duce cu zăhărelul,

o putea convinge pe târfa asta arogantă că nu avusese de-a face cu crima...

Celaena răsuci pumnalul, împungându-i-l în gât.

— Ca să o ucizi pe prințesa Nehemia.

— N-n-nimeni. Nu știu despre ce vorbești.

Iar apoi, fără nicio ezitare, ea înfipse un alt pumnal, pe care el nu văzuse că îl avea în mână, în coapsa lui. Atât de adânc, încât Mormânt îi simți vibrația când lovi pavajul de dedesubt. Din gât îi slobozi un urlet, iar Mormânt se zvârcoli, încheieturile lui ridicându-se mai sus, pe lamele pumnalelor.

— Cine te-a angajat? întrebă ea din nou.

Calmă, atât de calmă.

— Aur, gemu Mormânt. Am aur.

Celaena scoase un alt pumnal și i-l înfipse în cealaltă coapsă, ajungând din nou la pietrele din pavaj. Mormânt țipă – țipă la zeii care nu îl salvară.

— Cine te-a angajat?

— Nu știu despre ce vorbești!

După o fracțiune de secundă, ea îi scoase pumnalele din coapsă. Mormânt aproape că făcu pe el de durere, apoi de ușurare.

— Mulțumesc. Începu să plângă, chiar în timp ce se gândea la cum ar putea să o pedepsească. Ea se dădu înapoi și îl privi. Mulțumesc, spuse el din nou.

Dar apoi, Celaena scoase un alt pumnal, unul cu muchia zimțată, și îl aduse deasupra mâinii lui.

— Alege un deget, spuse ea. El tremură și scutură din cap.
Alege un deget.

— T-te rog.

O căldură umedă îi umplu pantalonii, sub fund.

— Degetul mare să fie.

— N-nu. Eu... o să-ți spun totul! Totuși, ea aduse lama pumnalului mai aproape, până ce atinse baza degetului lui

mare. Nu! O să-ți spun totul!

CAPITOLUL 36

Dorian simțea cum începe să își piardă cumpătul după atâtea ore de dezbateri, când ușile camerei de consiliu se deschiseră violent, iar Celaena năvăli înăuntru, pelerina neagră involburându-se în urma ei. Toți cei douăzeci de bărbați de la masă tăcură, inclusiv tatăl lui, a cărui privire căzu imediat pe chestia care se legăna în mâna Celaenei. Chaol deja traversa camera de la locul lui de lângă ușă. Dar și el, de asemenea, se opri când văzu ce era obiectul pe care îl adusese cu ea.

Un cap.

Pe chipul bărbatului rămăsese întipărit un țipăt, iar trăsăturile grotești și părul castaniu ciufulit, de care îl ținea Celaena, aveau ceva familiar. Era greu de spus când se legăna în mâna ei.

Chaol își puse mâna pe sabie, devenind palid ca moartea. Celelalte gărzi din încăpere își scoaseră săbiile, dar nu se mișcară – nu aveau să se miște până când Chaol sau regele nu le ordona să o facă.

— Ce este? întrebă poruncitor regele.

Consilierii și lorzii adunați acolo priveau îngroziți.

Dar Celaena zâmbea, privindu-l țintă pe unul dintre miniștrii de la masă, și merse direct spre el.

Și nimeni, nici măcar tatăl lui Dorian, nu spuse nimic în timp ce ea trânti capul tăiat pe teancul de hârtii al ministrului.

— Cred că ăsta îți aparține, spuse ea, eliberând capul, care se rostogoli într-o parte cu un bubuit. Apoi îl bătu – îl *bătu* – pe ministru pe umăr înainte să dea ocol mesei și să se așeze într-un scaun din capătul mesei, urcându-și picioarele pe ea.

— Explică-te! urlă regele.

Ea își încrucișă brațele la piept, zâmbindu-i ministrului,

care se făcuse verde la față privind capul dinaintea lui.

— Am avut o mică discuție cu Mormânt noaptea trecută, despre prințesa Nehemia. Mormânt, asasinul din competiție – și campionul ministrului Mullison. Îți trimite salutări, domnule ministru! îți mai trimite și asta.

Celaena aruncă ceva pe masa lungă: o mică brățară din aur, gravată cu flori de lotus. Ceva ce ar fi purtat Nehemia.

— Îți dau un sfat, domnule ministru, ca de la un profesionist la altul: acoperă-ți urmele. Și angajează asasini fără legături personale cu tine. Și ai putea să încerci să *nu* o faci atât de repede după ce te-ai certat în public cu ținta ta.

Mullison îl privea pe rege cu ochi rugători.

— N-am făcut-o eu. Se îndepărtă de capul dinaintea lui. Habar n-am despre ce vorbește. N-aș face niciodată una ca asta.

— Mormânt nu mi-a spus asta, zise Celaena.

Dorian nu putea face altceva decât să se holbeze la ea. Era diferită de creatura sălbatică din noaptea în care murise Nehemia. Ce era ea acum, limita pe care se legăna... Wyrdul să-i ajute pe toți.

Dar apoi Chaol ajunsese lângă scaunul ei, apucând-o de braț.

— Ce naiba crezi că faci?

Celaena ridică privirea spre el și îi zâmbi blând.

— Treaba ta, aparent.

Își smuci mâna din strânsoarea lui, apoi se ridică din scaun, ocolind masa. Scoase o bucată de hârtie din buzunar și o aruncă în fața regelui. Impertinența din acea aruncare i-ar fi adus o călătorie la eșafod, dar regele nu spuse nimic.

Urmând-o în jurul mesei, cu mâna încă pe sabie, Chaol o privi înmărmurit. Dorian începu să se roage să nu se ajungă la un duel – nu aici, nu din nou. Dacă îi făcea magia să se agite din nou, iar regele vedea... Dorian nici măcar nu se

gândea la acea putere când era într-o încăpere cu atât de mulți potențiali dușmani. Stătea lângă persoana care ar da ordin să fie ucis.

Tatăl lui luă hârtia. Din locul lui, Dorian putea vedea că este o listă cu nume, cu cel puțin cincisprezece nume.

— Înainte de moartea nefericită a prințesei, spuse ea, mi-am asumat răspunderea să elimin câțiva trădători ai coroanei. Ținta mea, spuse Celaena, iar el știa că tatăl lui era conștient că se referea la Archer, m-a condus direct la ei.

Dorian nu o mai putea privi nici măcar o secundă. Țsta nu putea fi tot adevărul. Dar nu mersese după ei ca să-i ucidă, se dusese să-l salveze pe Chaol. Deci, de ce mințea acum? De ce se prefăcea că îi vânașe? Ce fel de joc juca?

Dorian privi în capătul celălalt al mesei. Ministrul Mullison încă tremura în fața capului retezat de pe masă. Nu s-ar fi mirat dacă ministrul ar fi vomitat chiar acolo. *El* era cel care făcuse amenințarea anonimă la viața Nehemieii?

După un moment, tatăl lui ridică privirea din listă și o studie pe asasină.

— Prea bine, Campionule. Prea bine.

Apoi Celaena și regele Adarlanului își zâmbiră unul altuia, și fu cel mai înfricoșător lucru pe care Dorian îl văzuse vreodată.

— Spune-i vistierului meu să te plătească dublu față de luna trecută, spuse regele.

Dorian simți cum stomacul i se urcă în gât – nu doar din cauza capului retezat și a hainelor ei pline de sânge, dar și din pricina faptului că nu putea, pentru nimic în lume, să o găsească undeva în chipul acela pe fata pe care o iubise. Iar din expresia lui Chaol, știa că prietenul său simțea la fel.

Celaena făcu o plecăciune teatrală înaintea regelui, unduind o mână înaintea ei. Apoi, cu un zâmbet lipsit de orice urmă de căldură, îl privi pe Chaol înainte să iasă din

cameră, pelerina neagră fluturând în urma ei.

Tăcere.

Apoi atenția lui Dorian se întoarse spre ministrul Mullison, care de-abia apucă să șoptească „Te rog“, înainte ca regele să îi ordone lui Chaol să îl ducă în temniță.

*

Celaena nu terminase – nici pe departe. Poate că vărsarea de sânge se încheiase, dar mai trebuia să viziteze o persoană înainte să se întoarcă în dormitorul ei și să scape de duhoarea sângelui lui Mormânt.

Archer se odihnea când ea sosi la reședința lui din oraș, iar majordomul său nu îndrăzni să o oprească atunci când porni să urce scările din față, năvălind pe coridorul elegant și deschizând ușile care dădeau în camera lui.

Archer tresări în pat, ducând o mână la umărul bandajai. Apoi o privi pe Celaena din cap până-n picioare, pumnalele încă zărindu-se în curea ei. Încremeni.

— Îmi pare rău, spuse el.

Ea veni la piciorul patului său, privindu-i fața palidă și umărul rănit.

— Ție îți pare rău, lui Chaol îi pare rău, tuturor le pare rău. Spune-mi ce vreți tu și mișcarea ta. Spune-mi ce știi despre planurile regelui.

— Nu am vrut să te mint, spuse blând Archer. Dar trebuia să știu dacă puteam avea încredere în tine înainte să îți spun adevărul. Nehemia – Celaena încercă să nu tresară la auzul numelui prințesei – a spus că ești de încredere, dar trebuia să mă asigur. Și aveam nevoie ca și tu să ai încredere în mine.

— Și ai crezut că, dacă îl răpești pe Chaol, voi avea încredere în tine?

— L-am răpit pentru că noi credeam că el și regele plănuiau să îi facă rău prințesei. Voiam ca tu să vii în

depozitul ăla și să auzi din gura lui Westfall că el știa de amenințările la adresa ei și nu îți spusese: să îți dai seama că *el* este inamicul. Dacă aș fi știut că îți vei pierde complet cumpătul, nu aș fi făcut-o niciodată.

Celaena scutură din cap.

— Lista pe care mi-ai trimis-o ieri, cu oamenii din depozit – chiar sunt morți?

— Tu i-ai ucis, da.

Sentimentul de vinovăție o cutremură.

— Îmi pare rău.

Și chiar îi părea. Le memorase numele, încercase să își amintească fețele lor. Avea să poarte greutatea morții lor pentru totdeauna. Chiar și moartea lui Mormânt, ceea ce îi făcuse pe alea aceea; nu avea să uite nici asta.

— Le-am dat numele lor regelui. Ar trebui să-l țină ocupat, departe de voi, pentru ceva timp – cinci zile, cel mult.

Archer încuviință, întinzându-se din nou pe perne.

— Nehemia chiar a lucrat cu tine?

— Pentru asta a venit în Rifthold – să vadă ce se putea face în legătură cu organizarea unei forțe în nord. Să ne dea informații direct din castel. Așa cum bănuise Celaena mereu. Pierderea ei... Archer închise ochii. Nu o putem înlocui.

Celaena înghiți în sec.

— Dar tu ai putea, spuse Archer, privind-o din nou. Știu că tu vii din Terrasen. Deci, o parte din tine trebuie să își dea seama că Terrasenul *trebuie* să fie liber.

„Nu ești nimic altceva decât o lașă.“

Chipul Celaenei rămase inexpresiv.

— Fii ochii și urechile noastre în castel, șopti Archer. Ajută-ne! Ajută-ne și vom putea găsi o cale să salvăm pe toată lumea – să te salvăm pe tine. Nu știm ce plănuiește regele să facă, doar că a găsit, cumva, o sursă de putere în afara magiei, și că probabil folosește acea putere ca să creeze

propriile monstruoziții. Dar cu ce scop, nu știm. Asta încerca să afle Nehemia – și erau cunoștințe care ne puteau salva pe toți.

Avea să mediteze mai târziu la asta – mult mai târziu. Pentru moment, îl privi pe Archer, apoi își privi hainele murdare de sânge uscat.

— L-am găsit pe cel care a ucis-o pe Nehemia.

Archer făcu ochii mari.

— Și?

Celaena se întoarse să iasă din cameră.

— Și datoria a fost plătită. Ministrul Mullison l-a angajat să scape de un ghimpe din coasta lui – pentru că ea l-a pus la punct de prea multe ori în întrunirile consiliului. Ministrul este acum în temniță, își așteaptă judecata.

Iar ea avea să fie acolo în fiecare minut al acelei judecări și al execuției de după.

Archer oftă când ea puse mâna pe mânerul ușii.

Celaena privi peste umăr, citindu-i teama și tristețea de pe chip.

— Tu ai încasat o săgeată pentru mine, spuse ea încet, privindu-i bandajele.

— Măcar atât puteam să fac după ce am provocat întreaga încurcătură.

Celaena își mușcă buza și deschise ușa.

— Avem cinci zile, apoi regele se așteaptă să fii mort. Pregătește-ți aliații.

— Dar...

— Dar nimic, îl întrerupse ea. Zi mersi că nu îți tai gâtul pentru trucul pe care l-ai făcut. Cu săgeată sau fără săgeată, și indiferent de relația mea cu Chaol, m-ai mințit. Și mi-ai răpit prietena. Dacă nu ar fi fost asta – tu – aș fi fost la castel în acea noapte. Îl fixă cu privirea, apoi continuă: Am terminat-o cu tine. Nu vreau informațiile tale, nu îți voi da

informații și nu îmi pasă ce se întâmplă cu tine odată ce părăsești orașul, atâta timp cât nu te voi mai vedea niciodată.

Făcu un pas pe coridor.

— Celaena?

Ea privi peste umăr.

— Îmi pare rău. Știu cât de mult ai însemnat pentru ea – și ea pentru tine.

Povara pe care o evitase de când plecase pe urmele lui Mormânt căzu deodată pe umerii ei. Era atât de obosită! Acum că Mormânt era mort, acum că Mullison era în temniță, acum că nu mai avea pe cine să schilodească și să pedepsească – era atât, *atât* de obosită!

— Cinci zile; mă voi întoarce în cinci zile. Dacă nu vei fi pregătit să părăsești Rifthold, nu mă voi deranja să-ți înscenez moartea. Te voi ucide înainte să știi că sunt în cameră.

*

Chaol își menținu chipul inexpresiv și umerii dreți în timp ce tatăl lui îl studia. Salonul pentru micul dejun din apartamentul tatălui său era înșorit și tăcut; plăcut, chiar, dar Chaol rămase în pragul ușii, privindu-și tatăl pentru prima oară în zece ani.

Lordul din Anielle arăta în mare parte la fel. Doar părul îi era puțin mai cărunt, dar chipul încă îi era viguros și frumos, mult prea asemănător cu al lui Chaol pentru gustul lui.

— Micul dejun se răcește, spuse tatăl său, făcând semn cu mâna către scaunul gol de la masă.

Primele lui cuvinte.

Chaol își încleștă atât de tare gura, încât îl duru, dar intră în salonul luminos și se așază pe scaun. Tatăl său își turnă un pahar cu suc și spuse fără să îl privească:

— Cel puțin, îți umpli frumos uniformă. Din pricina

sângelui mamei tale, fratele tău are membre stângace și un aspect greoi.

Chaol se înfurie din pricina dezgustului cu care tatăl său rostise „sângele mamei tale“, dar se abținu și își turnă ceai în ceașcă, apoi unse o felie de pâine cu unt.

— Ai de gând să rămâi mut sau o să spui și tu ceva?

— Ce aș putea să îți spun?

Tatăl său afișă un zâmbet palid.

— Un fiu politicoș s-ar interesa de starea familiei lui.

— Nu am mai fost fiul tău de zece ani. Nu văd de ce ar trebui să încep să mă comport acum ca unul.

Ochii tatălui său licăriră pe sabia din teaca lui Chaol, studiind, judecând, apreciind. Chaol își domoli impulsul de a pleca. Fusese o greșeală să accepte invitația lui. Ar fi trebuit să ardă biletul pe care îl primise cu o noapte în urmă. Dar după ce se asigurase că ministrul Mullison fusese închis, morala regelui despre cum Celaena își bătuse joc de el și de gărzile lui îi afectase cumva puterea de judecată.

Iar Celaena... Chaol habar nu avea cum ieșise din apartamentul ei. Deloc. Gărzile fuseseră în alertă și nu raportaseră niciun zgomot. Ferestrele nu fuseseră deschise și nici ușa din față. Iar când o întrebase pe Philippa, ea spuse doar că ușa de la dormitorul Celaenei fusese încuiată toată noaptea.

Celaena avea din nou secrete. Îl mințise pe rege cu privire la oamenii pe care îi ucisese în depozit pentru a-l salva pe el. Iar în jurul ei se țeseau și alte mistere, mistere pe care el ar fi făcut bine să le descifreze dacă voia să aibă o șansă de supraviețuire în calea furiei ei. Ce îi raportaseră oamenii lui despre cadavrul care fusese găsit în aleea aceea...

— Spune-mi ce ai mai făcut.

— Ce vrei să știi? spuse cu hotărâre Chaol, fără să se atingă de mâncare sau ceai.

Tatăl lui se lăsă pe spate în scaun – un gest care odată îl făcea pe Chaol să transpire. De obicei, însemna că lordul se pregătea să își concentreze toată atenția asupra lui, că urma să îl judece și să îi aplice pedepse pentru orice slăbiciune, pentru orice pas greșit. Dar Chaol era om în toată firea acum și răspundea doar înaintea regelui său.

— Te bucuri de poziția pentru care ți-ai sacrificat descendența?

— Da.

— Presupun că ție trebuie să îți mulțumesc pentru că am fost târât în Rifthold. Iar dacă Eyllwe se răzvrătește, atunci presupun că toți îți vom putea mulțumi tot ție.

Fu nevoie de toată voința lui, dar Chaol doar mușcă din pâine și își privi tatăl.

Ceva ce semăna cu aprobarea licări în ochii bărbatului, care mușcă și el din pâine și spuse:

— Măcar ai o femeie?

Efortul pe care îl făcu Chaol ca să rămână indiferent fu uriaș.

— Nu.

Tatăl său zâmbi ușor.

— Mereu ai fost un mincinos groaznic.

Chaol privi spre fereastră, spre cerul lipsit de nori, care dezvăluia primul semn al primăverii.

— Pentru binele tău, sper măcar că are sânge nobil.

— Pentru binele meu?

— Poate că ai scuipat pe descendența ta, dar încă ești un Westfall –, iar noi nu ne căsătorim cu servitoare spălătoare de vase.

Chaol pufai, scuturând din cap.

— Mă voi căsători cu oricine doresc, fie că este servitoare, prințesă sau sclavă. Și nu va fi treaba ta.

Lordul din Anielle își încrucișă mâinile la piept. După o

tăcere îndelungată, spuse încet:

— Mama ta îți duce dorul. Vrea să vii acasă.

Chaol simți cum i se taie răsuflarea, dar își păstră vocea calmă:

— Dar tu, tată?

Tatăl lui privi direct spre el – prin el.

— Dacă Eyllwe se va răscula împotriva Adarlanului, dacă ne vom trezi înaintea unui război, atunci Anielle va avea nevoie de un moștenitor puternic.

— Dacă l-ai pregătit pe Terrin să fie moștenitorul tău, sunt sigur că se va descurca tocmai bine.

— Terrin este un om al cărților, nu un războinic. S-a născut așa. Dacă Eyllwe se răzvrățește, există șansa ca și oamenii sălbatici din munții Colț Alb să se răzvrătească, de asemenea. Anielle va fi primul loc pe care îl vor prăda. Visează la răzbunare de prea mult timp.

Chaol se întrebă oare cât de tare îi afecta asta mândria tatălui său, iar o parte din el chiar își dorea să îl facă să sufere.

Dar se săturase de suferință și de ură. Și de-abia dacă îi mai rămăsese vreun strop de energie, acum că Celaena îi spusese clar că mai degrabă ar înghiți cărbuni încinși decât să îl privească din nou cu afecțiune. Acum că Celaena era – pierdută. Așa că spuse doar:

— Locul meu este aici. Viața mea este aici.

— Oamenii tăi au nevoie de tine. Vor avea nevoie de tine. Ai fi atât de egoist încât să le întorci spatele?

— Așa cum tatăl meu mi-a întors mie spatele?

Lordul din Anielle zâmbi din nou, un zâmbet crud, rece.

— Ți-ai făcut familia de rușine atunci când ai renunțat la titlul tău. M-ai făcut pe mine de rușine. Dar te-ai făcut util în anii ăștia – l-ai făcut pe Prințul Moștenitor să se bazeze pe tine. Iar când Dorian va fi rege, te va răsplăti, nu-i așa? Ar

putea transforma Anielle în ducat și ți-ar putea da pământuri atât de mari, încât ai putea rivaliza cu teritoriul lui Perrington, lângă Morath.

— Ce vrei cu adevărat, tată? Să îți protejezi oamenii sau să folosești prietenia mea cu Dorian în favoarea ta?

— O să mă arunci în temniță dacă spun că amândouă? Am auzit că îți place să le faci asta oamenilor care îndrăznesc să te provoace, mai ales zilele astea.

Iar apoi, în ochii lordului, Chaol văzu licărul acela viclean care îi arată cât de multe știa deja tatăl său.

— Poate că, dacă o faci, continuă lordul, femeia ta și cu mine putem face schimb de impresii despre condiții.

— Dacă mă vrei înapoi în Anielle, nu reușești deloc să mă convingi.

— E nevoie să te conving? Ai eșuat în a o proteja pe prințesă, iar asta a dus la posibilitatea unui război. Asasina care îți încălzea patul nu vrea acum decât să îți scoată măruntaiele. Ce a mai rămas aici pentru tine, în afară de rușine?

Chaol bătu cu pumnul în masă, făcând tacâmurile să zornăie.

— *Destul.*

Nu voia ca tatăl lui să știe nimic despre Celaena sau despre rămășițele inimii lui. Nu le lăsa pe servitoare să îi schimbe cearșafurile pentru că încă miroseau ca ea, pentru că mergea la culcare visând că ea încă dormea lângă el.

— Am muncit zece ani ca să ajung în poziția asta și va fi nevoie de mai mult de câteva tachinări din partea ta ca să mă faci să mă întorc în Anielle. Iar dacă tu crezi că Terrin este slab, atunci trimite-l la mine pentru antrenamente. Poate aici va învăța cum se comportă bărbații adevărați.

Chaol își împinse scaunul de lângă masă, zdrăngănind din nou tacâmurile, și ieși furtunos pe ușă. Cinci minute.

Rezistase mai puțin de cinci minute.

Se opri în pragul ușii și se întoarse spre tatăl său. Bărbatul îi zâmbea vag, încă analizându-l, încă gândindu-se cât de folositor îi putea fi.

— Dacă vorbești cu ea – dacă îndrăznești măcar să privești în direcția ei, îl avertiză Chaol, tată sau nu, te voi face să îți dorești să nu fi pus niciodată piciorul în castelul ăsta.

Deși plecă fără să aștepte să audă ceea ce avea de spus lordul, Chaol părăsi încăperea cu sentimentul că, într-un fel, picase direct în capcana tatălui său.

CAPITOLUL 37

Nu avea cine altcineva să îndeplinească acea sarcină, nu când soldați și ambasadori din Eyllwe veneau să recupereze corpul Nehemie de unde zăcea îngropat, în cimitirul regal. Când Celaena deschise ușa camerei care miroșise a sânge și durere, văzu că cineva curățase toate urmele masacrului. Salteaua dispăruse, iar Celaena se opri în pragul ușii, privind cadrul patului. Poate că ar fi fost mai bine să îi lase lucrurile Nehemie oamenilor care veniseră să o ia înapoi în Eyllwe.

Dar oare erau prieteni de-ai ei? Gândul unor străini atingându-i lucrurile, strângându-le ca pe orice alte obiecte, o făcea să înnebunească de durere și furie.

Așa cum i se întâmplase mai devreme în acea zi, când intrase în propria garderobă și smulsese fiecare rochie de pe umerase, scosese fiecare pereche de pantofi, fiecare tunică, fiecare panglică și fiecare pelerină și le aruncă pe coridor.

Arsese rochiile care îi aminteau cel mai mult de Nehemia, rochiile pe care le purtase la lecțiile lor, la mesele pe care le luaseră împreună și în timpul plimbărilor lor în jurul castelului. De-abia când Philippa venise să o certe din pricina fumului, Celaena se mai domolise, permițându-i să ia orice rochii supraviețuiseră flăcărilor și să le doneze. Dar fusese prea târziu să o oprească să ardă rochia pe care o purtase în noaptea zilei de naștere a lui Chaol. Rochia aceea fusese distrusă prima.

Iar când garderoba îi rămase pustie, puse o pungă cu aur în mâinile Philippei și îi spuse să cumpere haine noi. Philippa doar îi aruncase o privire tristă – un alt lucru care o făcea pe Celaena să o ia razna – și plecase.

Îi luă o oră să împacheteze cu grijă toate hainele și bijuteriile Nehemie, și încercă să nu zăbovească prea mult pe

amintirile care însoțeau fiecare obiect. Sau pe mirosul de flori de lotus care se agățase de întreaga încăpere.

După ce sigilă toate cuferele, merse la biroul Nehemiei, pe care încă erau împrăștiate hârtii și cărți, ca și cum prințesa doar ieșise pentru un moment din cameră. Când se întinse după o hârtie, privirea îi căzu pe cicatricea de pe mâna ei dreaptă – urmele dinților rideracului.

Hârțiile erau acoperite cu mâzgăleli în limba Eyllwe și – și cu semne Wyrd.

Nenumărate semne Wyrd, unele cu linii lungi, altele formând simboluri ca acelea pe care Nehemia le trasase sub patul Celaenei în urmă cu atâtea luni. Cum de spionii regelui nu luaseră hârțiile astea? Sau nici măcar nu se sinchisise să îi percheziționeze apartamentul? Începu să le strângă într-un teanc. Poate încă mai putea învăța câte ceva despre semne, chiar dacă Nehemia era...

„Moartă, se convinse pe sine să gândească. Nehemia este moartă.”

Celaena privi din nou cicatricile de pe mâna ei și era pe punctul de a pleca de lângă birou, când zări o carte care i se părea cunoscută, pe jumătate acoperită de hârtii.

Era cartea din biroul lui Davis.

Acest exemplar era mai vechi, mai deteriorat, dar era aceeași carte. Iar scrisă pe coperta interioară era o propoziție din semne Wyrd – semne atât de simple, încât și Celaena le putea înțelege.

„Nu te încrede în...”

Simbolul final, totuși, era un mister. Arăta ca un balaur cu două picioare și aripi – sigiliul regal. Desigur că nu trebuia să aibă încredere în regele Adarlanului.

Răsfoi cartea, căutând alte informații. Nimic.

Apoi întoarse cartea. Iar acolo, pe ultima copertă, Nehemia scrisese...

„Doar cu ochiul cineva poate vedea corect.”

Era scris în limba comună, apoi în Eyllwe, apoi în alte limbi pe care Celaena nu le recunoștea. Diverse traduceri – ca și cum Celaena se întrebase dacă ghicitoarea căpăta un alt înțeles în altă limbă. Aceeași carte, aceeași ghicitoare, același scris pe spate.

„Bazaconiile vreunui lord puturos“, spusese Nehemia.

Dar Nehemia... Nehemia și Archer conduseseră grupul căruia îi aparținuse și Davis. Nehemia îl *cunoscuse* pe Davis; îl *cunoscuse* și mințise în legătură cu asta, mințise despre ghicitoare și...

Nehemia îi promisese. Îi promisese că nu aveau să mai existe secrete între ele.

Promisese și mințise. Îi promisese și îi înșelase încrederea.

Își suprimă un țipăt, cotrobăind cu disperare printre toate hârtiile de pe birou, din cameră. Nimic. În legătură cu ce mai mințise Nehemia?

„Doar cu ochiul.”

Celaena își atinse colierul. Nehemia știuse despre mormânt. Dacă dăduse informații acelui grup și o încurajase pe Celaena să privească în ochiul sculptat din zid... atunci, și Nehemia privise prin el. Dar, după duel, îi înapoiase Ochiul Elenei; dacă Nehemia ar fi avut nevoie de el, l-ar fi păstrat. Iar Archer nu dăduse semne că ar ști ceva despre asta.

Doar dacă ghicitoarea nu se referea la acest ochi.

Pentru că...

— În numele Wyrdului, șopti Celaena și ieși grăbită din încăpere.

Mort sâsâi când ea apăru în pragul ușii mormântului.

— Plănuiești să profanezi și alte obiecte sacre în noaptea asta?

Cărând un sac plin cu hârtii și cărți pe care le luase din apartamentul ei, Celaena de-abia îl atinse ușor cu mâneca când trecu pe lângă el. Dinții din bronz ai mânerului clănțăniră când încercă să o muște.

Mormântul era ușor luminat de lumina lunii. Acolo, chiar în partea opusă ochiului din zid, era un alt ochi, auriu și licărind.

Damaris. Era Damaris, Sabia Adevărului. Gavin nu putea vedea decât ceea ce era corect...

„Doar cu ochiul cineva poate vedea corect.“

— Sunt atât de oarbă?

Celaena lăsă sacul din piele pe podea, cărțile și hârtiile împrăștiindu-se pe pietre.

— Așa se pare! fredonă Mort. Mânerul sub formă de ochi al sabiei era de exact aceeași mărime...

Celaena ridică sabia de pe pedestalul ei și o scoase din teacă. Semnele Wyrđ de pe muchie păreau să se unduiască. Se grăbi înapoi lângă perete.

— În caz că nu îți dai seama, strigă Mort, trebuie să ții ochiul peste gaură și să privești prin el.

— Știu asta, spuse iritată Celaena.

Și astfel, neîndrăznind să respire în tot acest timp, Celaena ridică mânerul în dreptul găurii, până ce amândoi ochii erau aliniați. Se ridică pe vârfurile degetelor, privi înăuntru și gemu.

Era un poem.

Un poem lung.

Celaena scoase pergamentul și cărbunele pe care le îndesase în buzunar și copie cuvintele, plimbându-se agitată pe lângă perete în timp ce citea, memora, verifica, apoi

reține. De-abia după ce termină ultima strofa, îl citi cu voce tare.

*Lângă Valg, trei fură clădite
Din a Wyrdului poartă din piatră
Căci pe placul zeilor nu era din obsidian să fie făurite
Și de piatră se temeau grozav.*

*În durerea lui, a ascuns unul în coroana ei,
Cea pe care a iubit-o nespus,
Să-i țină de urât unde zăcea doamna,
În celula înstelată, ca cerul la apus.*

*Al doilea fu ascuns într-un munte din foc făurit,
Unde tuturor le era interzis de pătruns,
În ciuda dorințelor de nestăvilit.*

*Unde zace al treilea
Nu ni se va spune nicicând
Cu limba sau vocea
Sau cu tot aurul de pe pământ.*

Celaena scutură din cap. Mai multe baliverne. Iar rima cuvintelor „piatră“ și „grozav“ lipsea. Ca să nu mai spunem de pauza în rimă din versurile finale.

— Din moment ce știai că sabia putea fi folosită ca să citești ghicitoarea, îi spuse ea lui Mort, atunci de ce nu mă scapi de o durere de cap și nu-mi spui despre ce naiba este vorba aici?

Mort pufai:

— Mie îmi pare a ghicitoare care sugerează localizarea a trei elemente foarte puternice.

Celaena citi din nou poezia.

— Dar trei ce? Sună ca și cum al doilea lucru este ascuns într-un... într-un vulcan? Iar primul și al treilea... Celaena scrâșni din dinți. Poarta din piatră a Wyrdului... Pentru ce este ghicitoarea asta? Și de ce este aici?

— Ei, dacă nu e *asta* întrebarea mileniului! jubilă Mort când Celaena merse înapoi la hârtiile și cărțile împrăștiate în capătul celălalt al mormântului. Ai face bine să cureți mizeria pe care ai adus-o aici, altfel o să le cer zeilor să trimită o bestie îngrozitoare după tine.

— Deja s-a întâmplat; Cain ți-a luat-o înainte acum câteva luni. O puse pe Damaris pe pedestalul ei. Păcat că rideracul nu te-a dat pe tine de pe ușă când a dărâmat-o.

Un gând îi trecu prin minte, iar Celaena privi peretele din fața ei – unde se prăbușise în trecut, ca să evite să fie sfâșiata de vie.

— Cine a mutat cadavrul rideracului?

— Prințesa Nehemia, desigur.

Celaena se întoarse spre ușă.

— Nehemia?

Mort scoase un sunet înăbușit și își blestemă gura slobodă.

— Nehemia a fost – Nehemia a fost *aici*? Dar eu am adus-o în mormânt de-abia...

Chipul din bronz al lui Mort licări în lumina lumânării pe care Celaena o așezase înaintea ușii.

— Tu îmi spui că Nehemia a venit aici după atacul rideracului? Că, în tot timpul ăsta, ea a știut despre mormânt? Și îmi spui de-abia *acum*?

Mort închise ochii.

— Nu era treaba mea.

Încă o dezamăgire. Un alt mister.

— Presupun că mai există și alte intrări, dacă și Cain a putut ajunge aici, spuse ea.

— Nu mă întreba unde sunt, zise Mort, citindu-i gândurile. N-am părăsit niciodată ușa asta.

Celaena avea sentimentul că era o altă minciună; părea să știe întotdeauna cum erau așezate lucrurile în mormânt și când ea atingea lucruri pe care nu ar fi trebuit să le atingă.

— Atunci, la ce ești de folos? Brannon te-a făcut doar ca să enervezi lumea?

— Avea un simț al umorului destul de straniu.

Gândul că Mort chiar l-a cunoscut pe străvechiul rege Fae o făcu să se cutremure.

— Am crezut că aveai puteri. Nu poți să spui niște incantații și să îmi dezvălui sensul ghicitorii?

— Desigur că nu. Și, pe lângă asta, nu este călătoria mai importantă decât finalul?

— Nu, răspunse Celaena.

Înșiruind un amestec de blesteme și înjurături care ar fi putut face laptele să închege, asasina vârî hârtia în buzunar. Trebuia să studieze ghicitoarea pe îndelete.

Dacă obiectele erau lucruri pe care Nehemia le căuta, lucruri pentru care mințise, ca să le țină secrete... Poate că Celaena putea crede că Archer și prietenii lui erau în stare să facă bine, dar în mod sigur nu avea încredere în ei să țină un obiect cu puterea despre care vorbea ghicitoarea. Dacă ei deja le căutau, atunci, poate că era în interesul ei să găsească obiectele înaintea altcuiva. Nehemia nu își dăduse seama că ghicitoarea cu ochiul se referea la Damaris, dar știuse care erau cele trei obiecte? Poate că încercase să descifreze ghicitoarea pentru că încerca să găsească obiectele înaintea regelui!

Planurile regelui... fuseseră să găsească lucrurile astea?

Ridică lumânarea și ieși din încăpere.

— Spiritul de aventură te-a cuprins, în sfârșit?

— Nu încă, spuse ea, trecând pe lângă Mort. După ce avea

să afle care erau cele trei obiecte, atunci, poate că avea să caute o cale de a merge după ele. Chiar dacă singurii vulcani pe care îi știa erau în Deșertul Peninsula și nici într-o mie de ani regele nu ar fi lăsat-o să plece de una singură într-o călătorie atât de lungă.

— Ce păcat că sunt prins de ușa asta, oftă Mort. Imaginează-ți toate belelele în care vei intra încercând să rezolvi ghicitoarea!

Mort avea dreptate; iar în timp ce Celaena urca scara șerpuindă, se trezi dorindu-și ca el să se fi putut mișca de acolo. Atunci ea ar avea măcar pe cineva cu care să vorbească. Dacă avea să fie nevoită să meargă în căutarea acelor obiecte, orice ar fi fost, nu avea pe nimeni care să o însoțească. Nu mai știa nimeni adevărul.

Adevărul.

Pufai ironic. Ce adevăr era acum acolo? Că nu mai avea cu cine să vorbească? Că Nehemia o mințise în legătură cu atâtea lucruri? Că era posibil ca regele să caute o sursă zdrobitoare de putere? Că era posibil ca el să *aibă* deja așa ceva? Archer menționase o sursă de putere în afara magiei; asta erau obiectele astea? Nehemia trebuie să fi știut...

Celaena încetini, lumânarea pâlپând în adierea umeda din casa scării, și se așeză pe o treaptă, îmbrățișându-și genunchii la piept.

— Ce altceva mai ascundeai, Nehemia? șopti ea în întuneric.

Nu trebuia să se întoarcă pentru a ști cine stătea în spatele ei, când ceva argintiu și scilpitor licări în colțul ochiului ei.

— Credeam că ești prea epuizată ca să vii aici, îi spuse ea primei regine a Adarlanului.

— Nu pot să stau mai mult de câteva clipe, spuse Elena, rochia foșnindu-i când se așeză cu câteva trepte mai sus de Celaena.

Nu era tocmai un gest la care te-ai fi așteptat din partea unei regine.

Împreună, privi în întunericul casei scării, respirația Celaenei fiind singurul sunet care se auzea. Presupuse că Elena nu avea nevoie să respire – nu scotea niciun sunet dacă nu voia.

Celaena își strânse și mai tare genunchii.

— Cum a fost? întrebă ea încet.

— Lipsit de durere, spuse la fel de încet Elena. Lipsit de durere și ușor.

— Ți-a fost frică?

— Eram o femeie foarte bătrână, înconjurată de copiii mei și de copiii lor, și de copiii copiilor lor. Nu avea de ce să îmi fie teamă atunci când avea să vină timpul.

— Unde te-ai dus?

Un râset blând.

— Știi că nu îți pot spune asta.

Buzele Celaenei tremurară.

— Ea nu a murit ca o femeie bătrână în patul ei.

— Nu. Dar când spiritul ei și-a părăsit corpul, nu mai exista durere – sau teamă. Este în siguranță acum.

Celaena încuviință. Rochia Elenei foșni din nou, iar apoi regina coborî cu o treaptă deasupra ei, punându-și un braț pe umerii săi. Asasina nu-și dăduse seama cât de frig îi era până nu se trezi aplecându-se spre căldura Elenei.

Regina nu spuse nimic pe când Celaena își îngropă fața în mâini și plânse, în sfârșit.

*

Mai trebuia să facă un singur lucru. Poate cel mai greu dintre toate lucrurile pe care le făcuse de când murise Nehemia.

Luna era deasupra tuturor, învăluind lumea într-o lumină argintie. Deși nu o recunoscuseră în veșmintele actuale, gărzile

de noapte de la mausoleul regal nu o opriseră când trecu printre porțile din fier din spatele uneia dintre grădinile castelului. Nehemia nu ar fi fost înmormântată în interiorul clădirii din marmură albă, totuși: interiorul era pentru familia regală.

Celaena dădu ocol clădirii boltite, simțindu-se ca și cum balaurii din piatră de pe zidurile ei o priveau trecând.

Cei câțiva oameni care încă mai erau treji la ora aceea își mutară privirile când o văzură croindu-și drum într-acolo. Nu îi învinovăța. O rochie neagră și un văl negru, fluturând, spuneau suficient despre durerea ei și îi țineau pe toți la distanță. Ca și cum durerea ei ar fi fost o ciumă.

Dar nu-i păsa de ce credeau ceilalți; hainele de doliu nu erau pentru ei. Ocoli spatele mausoleului și privi rândurile de morminte din grădina pietruită de dincolo de el, palidele și decoloratele pietre luminate de lună. Statuete înfățișând orice, de la zei îndurerați la fecioare dansând, marcau locurile de odihnă ale nobilimii distinse, unele fiind atât de reale, încât păreau oameni împietriți.

Nu mai ninsese încă dinainte de moartea Nehemiei, așa că zări ușor mormântul ei, după pământul răscolit dinaintea lui.

Nu avea flori, nici măcar o piatră funerară. Doar pământ proaspăt și o sabie înfiptă în pământ – una dintre săbiile curbate ale unui gardian mort de-al Nehemiei. Aparent, nimeni nu se deranjase să îi pună ceva mai mult pe mormânt, nu când urma să fie dusă înapoi în Eyllwe.

Celaena privi pământul negru, o adiere rece învolburându-i vălul.

Simți o durere în piept, dar acesta era ultimul lucru pe care îl mai avea de făcut, un ultim omagiu pe care i-l putea aduce prietenei ei.

Celaena ridică privirea spre cer, închise ochii și începu să

cânte.

*

Chaol își spuse în sinea lui că o urmărea pe Celaena doar ca să se asigure că nu își făcea rău singură sau că nu rănea pe altcineva, dar când ea se apropie de mausoleul regal, o urmări din alte motive.

Noaptea îi oferea o acoperire bună, dar luna era destul de luminoasă cât să îl țină la distanță, destul de mare cât ea să nu-l vadă sau să-l audă apropiindu-se. Dar când văzu unde se oprise Celaena, înțelese că nu avea niciun drept să fie acolo. Fusese pe punctul de a pleca, când ea își ridicase privirea spre lună și începuse să cânte.

Nu cânta în nicio limbă pe care Chaol să o fi știut. Nu era limba comună sau Eyllwe, sau limbile din Fenharrow sau Melisande, sau din orice altă parte a continentului.

Limba aceea era străveche, iar fiecare cuvânt era plin de putere și furie, și agonie.

Celaena nu avea o voce frumoasă. Și multe dintre cuvinte sunau mai degrabă a suspine, vocalele îi prelungeau durerea, consoanele îi întăreau furia. Se bătea cu mâna în piept din când în când, cu o eleganță sălbatică, potrivită rochiei și vălului negru pe care le purta. Părul de pe ceafa i se ridică pe măsură ce vaietele se revărsau din gura Celaenei, nepământești și stranii, un cântec de jale mai vechi decât castelul din piatră însuși.

Apoi cântecul se termină, finalul fiindu-i la fel de brutal și de brusc precum fusese moartea Nehemiei.

Ea rămase acolo pentru câteva momente, tăcută și nemișcată.

Chaol era pe punctul de a pleca atunci când ea se întoarse pe jumătate spre el.

Brățara ei subțire din argint licări în lumina lunii, îngreunând un vâl atât de secretos, încât doar el o

recunoscuse.

Un vânt bătu spre ei, făcând crengile copacilor să geamă și să se vaite, suflându-i vălul într-o parte.

— Celaena, spuse el rugător.

Ea nu se mișcă, tăcerea ei fiind singurul semn că îl auzise. Și că nu avea niciun chef să vorbească.

Oricum, ce-ar fi putut el să-i spună ca să repare ruptura dintre ei? Îi ascunsese informații. Chiar dacă nu fusese direct răspunzător de moartea Nehemiei, dacă oricare din fete ar fi fost în alertă, și-ar fi pregătit propriile mijloace de apărare. Pierderea pe care o simțea Celaena, tăcerea cu care îl privea – erau doar din vina lui.

Dacă pedeapsa pentru asta avea să fie pierderea ei, atunci avea să o îndure.

Așa că plecă, elogiul ei tânguitor încă răsunând prin noapte și învăluindu-l.

CAPITOLUL 38

Zorile încă erau răcoroase și cenușii, iar Celaena stătea pe terenul familiar al parcului de jocuri, un băț lung legănându-i-se în mâini. Fleetfoot stătea înaintea ei, coada sa brăzdând iarba uscată care răzbătea prin stratul rămas de zăpadă. Dar câinele nu schelălăia și nu lătra, nu cerea ca bățul să fie aruncat.

Nu, Fleetfoot doar stătea acolo, privind palatul din spatele lor. Așteptând pe cineva care nu mai avea să sosească vreodată.

Celaena privi de-a lungul câmpului pustiu, ascultând tăcerea pajiștii. Nimeni nu încercase să o împiedice să iasă din apartamentul ei cu o noapte în urmă – sau în această dimineață. Totuși, deși gărzile dispăruseră, de fiecare dată când pleca din camera ei, Ress avea straniul obicei de a se întâlni *întâmplător* cu ea.

Nu îi păsa dacă îi raporta toate mișcărilor ei lui Chaol. Nu-i păsa nici măcar că el o spionase la mormântul Nehemie. Să creadă ce voia despre cântec.

Trase adânc aer în piept și aruncă bățul cât de tare putu, atât de departe încât se contopi cu cerul înnorat al dimineții. Nu-l auzi căzând pe pământ.

Fleetfoot se întoarse și o privi pe Celaena, în ochii ei aurii citindu-se întrebarea. Celaena se aplecă și îi mângâie capul cald, urechile lungi, botul suplu. Dar întrebarea rămase.

— Nu se mai întoarce, îi spuse Celaena.

Câinele continuă să aștepte.

*

Dorian își petrecuse jumătate din noapte în bibliotecă, căutând prin cotloane uitate, cotrobăind prin fiecare colț întunecat, prin fiecare văgăună ascunsă, după cărți despre magie. Nu era niciuna. Nu era surprinzător, dar având în

vedere câte cărți erau în bibliotecă și câte coridoare întortocheate, fu puțin dezamăgit că nu putea găsi *nimic* care să merite citit.

Nici măcar nu știa ce să facă cu o asemenea carte dacă avea să o găsească vreodată. Nu o putea lua cu el în camera lui, servitorii o puteau găsi acolo. Probabil că ar fi trebuit să o pună înapoi în ascunzătoarea ei și să se întoarcă la ea de fiecare când putea.

Scruta cu privirea un raft construit într-un alcov din piatră, când auzi pași. Imediat, așa cum exersase, scoase cartea pe care și-o ascunsese în interiorul hainei și se rezemă de perete, deschizând-o la întâmplare.

— E puțin cam întuneric pentru citit, spuse o voce de femeie.

Suna atât de firesc, atât de naturală, încât Dorian aproape că scăpă cartea.

Celaena stătea la câțiva metri distanță, cu brațele încrucișate la piept. Pași ritmici răsunară pe podea, iar o clipă mai târziu se lipi de perete când Fleetfoot se aruncă pe el, dând bucuroasă din coadă și lingându-l pe față.

— Pe toți zeii, ești uriașă, îi spuse el câinelui.

Fleetfoot îi mai linse o dată obrazul și porni în fugă în josul coridorului. Dorian o privi îndepărtându-se, ridicând din sprâncene.

— Sunt destul de sigur că orice e pe cale să facă, nu-i va face prea fericiți pe bibliotecari.

— Îi plac poezia și cărțile de matematică.

Chipul Celaenei era serios și palid, dar ochii îi licăreau ușor amuzați. Purta o tunică de un albastru-închis, pe care nu o mai văzuse niciodată, cu o broderie aurie care licărea în lumina pală. De fapt, întreaga ei ținută părea nouă.

Tăcerea care se așternuse între ei îl făcu pe Dorian să se mute de pe un picior pe altul. Ce putea el să-i spună? Ultima

oară când stătuseră atât de aproape unul de celălalt, ea îl zgâriase pe gât cu unghiile. Avusese coșmaruri cu acel moment.

— Te pot ajuta să găsești ceva? o întrebă el. Comportă-te normal, fă lucrurile simplu.

— Prinț Moștenitor și bibliotecar regal?

— Bibliotecar regal *neoficial*, spuse el. Un titlu greu câștigat după atâția ani de ascuns aici pentru a evita întâlnirile plictisitoare, pe mama și... ei bine, orice altceva.

— Și eu care credeam că te ascunzi doar în micul tău turn!

Dorian râse blând, dar, cumva, sunetul ucise amuzamentul din ochii ei. Ca și cum orice sunet vesel era prea aspru pe rana morții Nehemie. *Cât mai simplu*, își reaminti Dorian.

— Deci? Vrei să te ajut să cauți vreo carte? Dacă aia din mâna ta este o listă cu titluri, le pot căuta în catalog.

— Nu, spuse ea, împăturind hârtia în două. Nu e nicio carte. Voiam doar să mă plimb.

Iar el venise într-un colț întunecat al bibliotecii ca să citească.

Dar el nu întinse coarda, doar pentru că Celaena putea să îl ia și ea la întrebări. Dacă își amintea ceea ce se întâmplase când îl atacase pe Chaol, asta era. Dorian spera că nu își amintea.

Se auzi un țipăt înăbușit de undeva din bibliotecă, urmat de un șir de blesteme și de pașii ritmici pe podeaua din piatră. Apoi Fleetfoot veni alergând spre ei, cu un pergament în gură.

— Bestie blestemată! striga un bărbat. Întoarce-te imediat!

Fleetfoot trecu în goană pe lângă ei, o pată de auriu.

O clipă mai târziu, când micul bibliotecar apăru și îi întrebă dacă văzuseră un câine, Celaena doar dădu din cap și spuse că auzise ceva din direcția opusă. Și apoi îi spuse să

vorbească mai încet pentru că aceea era o bibliotecă.

Cu ochii furioși, bărbatul pufni și o zbughi de lângă ei, strigând puțin mai încet.

După ce plecă, Dorian se întoarse uimit spre Celaena.

— Pergamentul ăla ar fi putut fi neprețuit.

Ea ridică din umeri.

— Omul arată de parcă i-ar prinde bine puțină mișcare.

Iar apoi, Celaena zâmbi. Ezitant la început, apoi scutură din cap, iar zâmbetul îi deveni destul de larg cât să-i dezvăluie dinții.

De-abia când Celaena îl privi din nou, Dorian își dădu seama că se holba la ea, încercând să facă diferența dintre acest zâmbet și cel pe care i-l afișase tatălui său în ziua în care pusese capul lui Mormânt pe masa de consiliu.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Celaena spuse:

— Îmi cer iertare pentru comportamentul meu din ultima vreme. Nu am fost... eu însămi.

Sau fusese o parte din ea pe care de obicei o ținea ascunsă și într-o lesă strânsă, gândi el, dar spuse:

— Înțeleg.

Iar din felul în care ochii ei se împlânziră, Dorian știu că nu era nevoie să spună mai mult.

*

Chaol nu se ascundea de tatăl său. Nu se ascundea de Celaena. Și nu se ascundea de oamenii lui, care acum simțeau o nevoie ridicolă de a avea grijă de *el*.

Dar biblioteca îi oferea un bun refugiu și intimitate.

Poate și răspunsuri.

Bibliotecarul-șef nu era în micul birou înghesuit într-unul din zidurile bibliotecii. Așa că întrebuse un ucenic. Tânărul neîndemânatic îi dădu câteva îndrumări vagi și îi ură succes.

Chaol urmă instrucțiunile băiatului, urcând niște scări din marmură neagră și apoi mergând de-a lungul parapetului de

la mezanin. Era pe punctul de a intra pe un coridor cu rafturi pline cu cărți, când îi auzi vorbind.

De fapt, auzise țopăitul lui Fleetfoot mai întâi și privi peste parapetul din marmură, văzându-i pe Celaena și pe Dorian îndreptându-se către ușile principale. Mergeau la o distanță confortabilă unul de celălalt, dar... ea vorbea. Umerii îi erau relaxați și mersul calm. Atât de diferită față de femeia plăsmuită din umbre și întuneric, pe care o văzuse cu o zi în urmă.

Ce făceau cei doi aici – împreună?

Nu era treaba lui. Sincer, Chaol era bucuros că ea vorbea cu *cineva*, și nu își ardea hainele și nu măcelărea asasini vagabonzi. Totuși, ceva vibră în inima lui din pricina faptului că Dorian era cel de lângă ea.

Dar ea vorbea.

Chaol se întoarse de lângă parapet și se adânci mai departe în bibliotecă, încercând să își alunge imaginea din minte. Îl găsi pe Harlan Sensel, bibliotecarul-șef, pufnind și gâfâind pe unul dintre coridoarele principale ale bibliotecii, scuturând un pumn cu fâșii de hârtie în aer.

Sensel era atât de ocupat înjurând, încât de-abia observă când Chaol apăru în calea lui. Bibliotecarul fu nevoit să își lase capul pe spate pentru a-l vedea pe Chaol și se încruntă la el.

— Bun, ești aici, spuse Sensel și își reluă mersul. Higgins trebuie să fi trimis vorbă.

Chaol habar nu avea despre ce vorbea Sensel.

— E vreo problemă cu care ai nevoie de ajutor?

— Problemă! Sensel flutură hârtiile rupte. Bestii sălbatice aleargă furioase prin biblioteca mea! Cine a lăsat *creatura* aia aici? Cer să plătească!

Chaol avea sentimentul că Celaena avusese de-a face cu asta. Doar spera ca ea și Fleetfoot să iasă din bibliotecă

înainte ca Sensel să ajungă în birou.

— Ce fel de pergament a fost distrus? Voi cere să fie înlocuit.

— Înlocuit! Sensel se înfurie. Să înlocuiești *asta*?

— Ce este, mai exact?

— O scrisoare! O scrisoare de la un prieten *foarte* apropiat mie!

Chaol își suprimă iritarea.

— Dacă este doar o scrisoare, atunci nu cred că proprietarul creaturii trebuie să plătească. Deși, probabil că ar fi bucuros să doneze niște cărți...

— Aruncă-l în temniță! Biblioteca mea a devenit un circ! Știi că o persoană ascunsă sub o pelerină se furișează printre rafturi în fiecare noapte? Probabil că ea a dat drumul bestiei ăleia oribile în bibliotecă! Așa că găsește-o și...

— Temnițele sunt pline, minți Chaol. Dar o să mă interesez.

Când Sensel termină să se plângă despre vânătoarea epuizantă în care pornise pentru a recupera scrisoarea, Chaol se gândi dacă nu cumva era mai bine să plece.

Dar avea întrebări, iar odată ce ajunseră la mezanin și fu sigur că Celaena, Fleetfoot și Dorian plecaseră, spuse:

— Am o întrebare pentru dumneavoastră, domnule.

Sensel își aranjă părul și hainele, iar Chaol își dădu silința să pară neinteresat.

— Dacă aș vrea să caut cântece funebre – elegii – din alte regate, de unde ar trebui să încep să caut?

Sensel îi aruncă o privire confuză, apoi spuse:

— Ce subiect groaznic!

Chaol ridică din umeri și își încercă norocul.

— Unul dintre oamenii mei este din Terrasen, iar mama lui a murit de curând, așa că aș vrea să îl onorez învățând unul dintre cântecele lor.

— Pentru asta te plătește regele? Să înveți cântece triste și apoi să le faci serenade oamenilor tăi?

Chaol aproape pufni la ideea de a le cânta serenade oamenilor lui, dar ridică din nou din umeri.

— Există cărți unde aș putea găsi cântecele astea?

Chiar și o zi mai târziu, Chaol nu-și putea scoate cântecul din cap, nu putea opri fiorul care îi străbătea șira spinării când cuvintele îi răsunau în minte. Iar apoi, mai erau și celelalte cuvinte, cuvintele care schimbaseră totul: „Întotdeauna vei fi dușmanul meu“.

Celaena ascundea ceva, un secret pe care îl păzea cu atâta grijă, încât doar groaza și pierderea cutremurătoare din acea noapte o determinaseră să izbucnească astfel. Cu cât afla mai multe despre ea, cu atât avea mai multe șanse să fie pregătită când secretul avea să iasă la iveală.

— Hmm, spuse micul bibliotecar, coborând treptele principale. Păi, majoritatea cântecelor nu au fost scrise niciodată. Și de ce ar fi fost?

— Cu siguranță, cărturarii din Terrasen au înregistrat câte va dintre ele. Orynth a avut cea mai mare bibliotecă din Erilea pe vremuri, fu replica lui Chaol.

— Da, au făcut asta, spuse Sensel cu o urmă de tristețe în glas. Dar nu cred că s-a deranjat cineva vreodată să le transcrie. Cel puțin, aici nu a ajuns niciunul.

— Dar în alte limbi? Guardianul meu din Terrasen a spus ceva despre un cântec funebru pe care l-a auzit cântat în altă limbă – deși nu a aflat niciodată în ce limbă era.

Bibliotecarul își mângâie barba argintie.

— În altă limbă? Toată lumea din Terrasen vorbește limba comună. Nimeni nu a mai vorbit o altă limbă acolo de o mie de ani.

Se apropiau de birou, iar el știa că odată ce ajungeau acolo, micul ticălos avea să îi interzică să intre până când nu

o aducea pe Fleetfoot în fața justiției. Chaol insistă:

— Deci, nu există cântece funebre în Terrasen care să fie cântate în altă limbă?

— Nu, spuse bibliotecarul, prelungind cuvântul în timp ce se gândea. Dar am auzit la un moment dat că, la curtea din Terrasen, când murea vreun nobil, își cântau vaietele în limba poporului Fae.

Chaol simți cum îi îngheață sângele în vene și aproape se împiedică, dar reuși să continue:

— Cântecele astea erau cunoscute de toată lumea – nu doar de nobilime?

— O, nu, spuse Sensel, ascultându-l ușor distras în timp ce recita orice poveste era în capul lui. Cântecele astea erau sacre pentru curte. Doar cei de sânge nobil le învățau și le cântau. Erau învățate și cântate în secret, iar morții erau îngropați la lumina lunii, când nimeni nu putea auzi cântecele. Cel puțin, așa spun zvonurile. Recunosc, în curiozitatea mea morbidă, am sperat și eu să le aud în urmă cu zece ani, dar până când s-a încheiat măcelul, nu a mai rămas nimeni în casele nobilimii, care să le cânte.

Nimeni, cu excepția...

„Întotdeauna vei fi *dușmanul* meu.“

— Mulțumesc, reuși Chaol să spună, apoi se întoarse repede, îndreptându-se spre ieșire.

Sensel strigă după el, cerându-i să jure că avea să găsească acel câine și să îl pedepsească, dar Chaol nu se deranjă să răspundă.

Cărei case îi aparținea ea? Părinții ei nu fuseseră uciși, pur și simplu – făceau parte din nobilimea care fusese executată de către rege.

„Măcelărită.”

Ea fusese găsită în patul lor – după ce fuseseră uciși. Trebuie să fi fugit până găsisese un loc unde fiica unui nobil

din Terrasen se putea ascunde: Breasla Asasinilor. Învățase singurele abilități care o putea ține în siguranță. Ca să scape de moarte, devenise moartea.

Indiferent de ce teritoriu fusese în stăpânirea părinților ei, dacă Celaena își recăpăta vreodată mantia pe care o pierduse, iar dacă Terrasenul avea să se ridice din nou...

Atunci Celaena ar putea deveni o forță atomică – probabil în stare să se ridice împotriva Adarlanului. Iar asta o făcea pe Celaena mai mult decât dușmanul lui.

O făcea cea mai mare amenințare pe care o întâlnise el vreodată.

CAPITOLUL 39

Ghemuită în umbra unui coș de fum pe acoperișul unei căsuțe din oraș, Celaena supraveghea casa de lângă cea pe care era cocoțată. În ultimele treizeci de minute se tot strecuraseră oameni înăuntru, toți acoperiți de pelerine cu glugă – părând, aparent, doar niște clienți dornici să scape de frigul nopții.

Celaena vorbise serios când îi spusese lui Archer că nu voia să aibă de-a face cu el sau cu mișcarea lui. Și, sincer, o parte din ea se întreba dacă nu cumva ar trebui doar să-i ucidă pe toți și să le arunce capetele la picioarele regelui. Dar Nehemia făcuse parte din acest grup. Și chiar dacă prințesa se prefăcuse că nu știa nimic despre oamenii ăștia... încă erau oamenii ei. Nu îl mințise pe Archer când îi spusese că îi câștigase câteva zile în plus; după ce îl predase pe consilierul Mullison, regele nu ezitase să îi acorde mai mult timp pentru a-l ucide pe curtezan.

O rafală de zăpadă îi blocă vederea spre ușa din față a casei lui Archer. Pentru oricine altcineva, adunarea avea să pară ca o petrecere dată pentru clienții lui. Celaena recunoscuse doar câteva dintre chipurile – și corpurile – care se grăbeau să urce scările, oameni care nu plecaseră din regat sau nu fuseseră uciși de ea în noaptea în care totul se dusese dracului.

Totuși, mai erau mulți ale căror nume nu le știa. Îl recunoscuse pe gardianul care stătuse între ea și Chaol în depozit – bărbatul care era atât de dornic să se lupte. Nu după față, pentru că fusese mascat în noaptea aceea, ci după felul în care se mișca și după săbiile gemene pe care le avea prinse pe spate. Încă purta glugă, dar Celaena îi zări părul lung până la umeri licărind sub ea și ceea ce arăta ca tenul bronzat al unui tânăr.

Bărbatul se opri la baza treptelor, întorcându-se pentru a da comenzi tăcute celor doi bărbați, și ei purtând glugi, care îl flancau. Încuviințând, aceștia dispărură în noapte.

Celaena se gândi să îl urmărească pe unul din ei, dar venise aici doar ca să îl verifice pe Archer, să vadă ce pune la cale. Plănuise să îl tot verifice până în momentul în care avea să urce pe vaporul acela și să plece departe. Iar odată ce era dus, odată ce îi va fi dat regelui cadavrul lui fals... Nu știa ce avea să facă atunci.

Celaena se trase mai în spate în umbra coșului când una dintre gărzi scană acoperișurile, căutând orice semn de pericol înainte de a-și continua drumul – ca să supravegheze un capăt al străzii, dacă ea bănuia corect.

Rămase în umbră pentru câteva ore, mutându-se pe acoperișul de peste drum, ca să vadă mai bine fața casei, până când oaspeții începură să plece, unul câte unul, arătând, pentru toată lumea, ca niște bețivi. Celaena îi numără și reținu direcțiile în care o luară și cine plecase cu ei, dar tânărul cu săbiile gemene nu apăru.

S-ar fi convins pe sine că era doar unul dintre clienții lui, poate chiar iubitul lui Archer, dacă cele două gărzi ale străinului nu s-ar fi întors și nu s-ar fi strecurat înăuntru.

Când ușa din față se deschise, Celaena zări un tânăr înalt, lat în umeri, certându-se cu Archer în hol. Stătea cu spatele la ușă, dar își dăduse gluga de pe cap – confirmându-i Celaenei că avea părul negru, până la umeri, și era înarmat până în dinți. Nu putea vedea nimic altceva. Gărzile sale îl flancară imediat, împiedicând-o să vadă mai bine înainte ca ușa să se închidă din nou.

Nu foarte grijuliu – nu foarte retras.

Un moment mai târziu, tânărul năvăli pe ușă afară, din nou cu gluga pe cap și cu cei doi bărbați de-o parte și de alta a sa. Archer stătea în pragul ușii deschise, fiind vizibil palid,

cu brațele încrucișate. Tânărul se opri la baza scării, întorcându-se spre Archer și arătându-i un gest destul de vulgar.

Chiar și de la distanță, Celaena putu vedea zâmbetul pe care Archer i-l aruncă în schimb tânărului. Nu era nimic amabil în el.

Își dori să fi fost mai aproape și să fi auzit ce își spusese, să fi înțeles despre ce era vorba.

Înainte, l-ar fi urmărit pe tânărul străin ca să obțină niște răspunsuri.

Dar asta era înainte. Acum... acum, nu-i păsa în mod special.

Era greu să îți pese, înțelese ea când porni înapoi spre castel. Incredibil de greu să îți pese când nu mai aveai pe nimeni de care să îți pese.

*

Celaena nu știa ce făcea lângă ușa aceea. Deși gărzile de la baza turnului o lăsaseră să treacă după ce o verificaseră la sânge pentru arme, nu se îndoii nicio clipă că vestea avea să ajungă la Chaol.

Se întrebă dacă el ar îndrăzni să o oprească. Dacă ar îndrăzni să mai vorbească vreodată cu ea. Cu o seară în urmă, chiar și de la depărtare, în lumina lunii care veghea cimitirul, văzuse tăieturile care încă se vindecau pe obrazul lui. Nu știa dacă o umpluseră de satisfacție sau de vină.

Fiecare strop de interacțiune o seca de energie. Cât de epuizată avea să fie după noaptea asta?

Celaena oftă și ciocăni în ușa din lemn. Întârziase cu cinci minute – minute pe care le petrecuse gândindu-se dacă voia cu adevărat să accepte oferta lui Dorian de a cina cu el în apartamentul său.

Nu primi niciun răspuns, așa că se întoarse, încercând să evite privirile gărzilor postate pe palier. Fusese o prostie să

vină aici, oricum.

Făcu doar un pas în josul scării spiralate, când ușa se deschise.

— Știi, cred că asta este prima oară când vii în micul meu turn, spuse Dorian.

Cu piciorul încă în aer, Celaena încercă să-și recapete curajul înainte să privească peste umăr, la prințul moștenitor.

— Mă așteptam la mai mult întuneric, spuse ea, pornind spre ușă. E destul de confortabil.

Dorian ținu ușa deschisă și încuviință către gărzi.

— Nu e nevoie să vă îngrijorați, le spuse el când Celaena intră în apartamentul său.

Asasina se așteptase la grandoare și eleganță, dar turnul lui Dorian era – păi, „confortabil” era un cuvânt potrivit. Și puțin cam sărăcăcios. Avea o tapițerie decolorată, un șemineu murdar de funingine, un pat cu baldachin destul de mic și, lângă fereastră, un birou acoperit de hârtii și cărți. Munți și turnuri și coloane de cărți. Acopereau fiecare suprafață, fiecare spațiu, cât de mic, de lângă pereți.

— Cred că ai nevoie de bibliotecarul tău, mormăi Celaena, iar Dorian râse.

Nu își dăduse seama cât de mult îi lipsise acel sunet. Nu doar râsul lui, ci și al ei, de asemenea; *orice* râs, de fapt. Deși părea un lucru greșit, să râdă, zilele astea, îi simțea lipsa.

— Dacă ar fi după servitorii mei, toate cărțile astea ar merge în bibliotecă. E cam complicat să ștergi praful cu ele pe aici.

Dorian se aplecă să ridice niște haine pe care le lăsase pe podea.

— După dezordinea asta, mă mir că mai ai servitori.

Un alt râset umplu încăperea, iar Dorian cără un morman de haine spre o ușă, care, atunci când se deschise, dezvălui o

garderobă aproape la fel de mare ca a Celaenei, dar nu văzu mai multe, pentru că prințul aruncă hainele înăuntru și închise ușa. În capătul celălalt al camerei, o altă ușă ducea probabil la baie.

— Am obiceiul de a le spune să plece, zise el.

— De ce?

Celaena merse la canapeaua de un roșu palid, din fața șemineului, și împinse cărțile care erau îngrămădite pe ea.

— Pentru că *eu* știu unde este totul în cameră. Toate cărțile, toate hârtiile –, iar în momentul în care ei se apucă de curățenie, toate lucrurile astea sunt organizate și puse deoparte, iar eu nu le mai pot găsi.

Merse la patul lui și netezi cuvertura roșie, care era mototolită, ceea ce însemna că stătuse întins în pat înainte să apară ea.

— Nu ai oameni care să te îmbrace? Aș fi crezut că Roland va fi servitorul tău devotat, cel puțin.

Dorian pufni, aranjându-și pernele.

— Roland a încercat. Din fericire, în ultima vreme a avut niște dureri groaznice de cap și m-a lăsat în pace.

Celaenei îi păru bine să audă asta – cumva. Ultima dată când se deranjase să verifice, lordul din Meah devenise, într-adevăr, destul de apropiat de Dorian, un prieten, chiar.

— Și, continuă Dorian, pe lângă refuzul meu de a-mi găsi o mireasă, cea mai mare supărare a mamei mele este refuzul meu de a fi îmbrăcat de lorzi disperați să îmi câștige încrederea.

Celaena nu se aștepta la asta. Dorian era întotdeauna atât de bine îmbrăcat, încât ea presupusese că avea oameni care făceau asta.

Prințul merse la ușă și le spuse gărzilor să le fie adusă cina.

— Vin? întrebă el de lângă fereastră, unde ținea o sticlă și

câteva pahare.

Celaena scutură din cap, întrebându-se unde aveau să mănânce. Biroul nu era o opțiune, iar masa de lângă șemineu era o bibliotecă miniaturală în sine. Drept răspuns, Dorian începu să elibereze masa.

— Scuze, spuse el rușinat. Am vrut să strâng cărțile de pe masă până să ajungi tu, dar m-am luat cu cititul.

Ea încuviință, apoi tăcerea se așternu între ei, întreruptă doar de bubuiturile și găfâielile lui în timp ce muta cărțile.

— Deci, spuse încet Dorian, pot să te întreb cum de te-ai hotărât să mi te alături la cină? Ai fost destul de clară când mi-ai spus că nu vrei să petreci timp cu mine – și credeam că ai treabă în seara asta.

De fapt, Celaena se purtase de-a dreptul groaznic cu el. Dar Dorian rămase cu spatele la ea, ca și cum întrebarea nu conta.

Și nu știu prea bine de ce cuvintele îi scăpară, dar asasina spuse adevărul, oricum:

— Pentru că nu am unde să merg în altă parte.

Statul în apartamentul ei făcea durerea mai insuportabilă, să meargă în mormânt o frustra, iar gândul la Chaol încă o durea atât de tare, încât abia putea respira. În fiecare dimineață o plimba pe Fleetfoot, apoi alerga singură prin parcul de jocuri. Chiar și fetele care altădată se plimbau pe aleile grădinilor, așteptându-l pe Chaol, încetaseră să o mai facă.

Dorian încuviință, privind-o cu o blândețe pe care ea nu o putea suporta.

— Atunci, ești mereu bine-venită aici.

*

Deși cina fu tăcută, nu fu lacrimogenă. Dar Dorian observă schimbarea din comportamentul Celaenei – ezitarea și precauția din spatele cuvintelor ei, momentele când ea

credea că el nu o privește și o tristețe nesfârșită i se citea în ochi. Continuă să vorbească cu el, totuși, și îi răspunse la toate întrebările.

„Pentru că nu am unde să merg în altă parte.“

Nu fusese o insultă, nu în felul în care o spusese ea. Iar acum că ea dormea pe canapeaua lui, iar ceasul bătuse recent ora două, Dorian se întreba ce o împiedica să se întoarcă în camera ei. În mod evident, nu voia să fie singură – și poate că avea nevoie să fie într-un loc care nu îi amintea de Nehemia.

Corpul ei era un amestec de cicatrici; văzuse asta cu ochii lui. Dar aceste noi cicatrici puteau fi mai adânci: durerea pierderii Nehemiei și, diferită, dar poate la fel de agonizantă, pierderea lui Chaol.

O parte din el se bucura că o terminase cu Chaol. Dorian se ura pe sine pentru asta.

*

— Trebuie să mai fie ceva aici, îi spuse Celaena lui Mort în timp ce cotrobăia prin mormânt în după-amiaza următoare.

Cu o zi în urmă, citise ghicitoarea până când începuseră să o doară ochii. Totuși, nu găsisese niciun indiciu despre ce ar putea fi obiectele, unde erau ascunse, sau de ce ghicitoarea fusese atât de bine ascunsă în mormânt.

— Vreun fel de indiciu. Ceva care leagă ghicitoarea de mișcarea rebelă, de Nehemia, de Elena și de restul. Celaena se opri între cele două sarcofage. Lumina soarelui se revărsa înăuntru, făcând praful să sclipească. Răspunsul e pe aproape, sunt sigură, spuse ea.

— Mă tem că nu te pot ajuta, spuse Mort. Dacă vrei un răspuns imediat, ar trebui să găsești un clarvăzător sau un oracol.

Celaena se opri din nou.

— Crezi că, dacă citesc asta cuiva cu abilități de

clarvăzător, ar putea să... găsească vreun sens ascuns, pe care eu îl scap din vedere?

— Poate. Deși, din câte știu eu, când magia a dispărut, odată cu ea au pierit și cei cu acest dar.

— Da, dar *tu* ești încă aici.

— Și?

Celaena privi către tavanul din piatră, ca și cum ar fi putut vedea prin el, până la pământul de deasupra.

— Atunci, poate că și alte ființe străvechi mai au câteva din puterile de demult.

— Nu știu la ce te gândești, dar îți garantez că este o idee proastă.

Celaena rânji cu răutate.

— Sunt destul de sigură ca ai dreptate.

CAPITOLUL 40

Celaena stătea înaintea caravelor, privind cum corturile erau dezmembrate. Sincronizare perfectă.

Își trecu o mână prin părul desprins și își aranjă tunica maronie. Podoabele ar fi atras prea mult atenția. Și chiar dacă doar pentru o oră, Celaena nu se putu abține să nu savureze sentimentul de anonimitate, să nu se amestece printre muncitorii de la carnaval, acei oameni care purtau pe hainele lor praful a o sută de regate. Cum ar fi fost să aibă acea libertate, să vadă lumea bucată cu bucată, să călătorească pe fiecare drum... Pieptul i se încordă.

Oamenii treceau pe lângă ea, de-abia privind-o, pe măsură ce înainta spre vagonul negru. Poate că era o prostie, dar ce avea de pierdut dacă întreba? Dacă Picioare-galbene chiar era o vrăjitoare, atunci poate că avea și darul clarviziunii. Poate că ea avea să înțeleagă ghicitoarea din mormânt.

Când Celaena ajunsese la vagon, din fericire, nu erau clienți prin preajmă. Baba Picioare-galbene stătea pe ultima treaptă a scării, fumând o pipă lungă, din os, a cărei cupă avea forma unei guri care țipă. Liniștitor.

— Vrei să privești în oglindă? întrebă ea, fumul revărsându-se dintre buzele ei. Gata, te-ai hotărât să nu mai fugi de soartă?

— Am câteva întrebări pentru tine.

Vrăjitoarea o adulmecă, iar Celaena rezistă tentației de a se trage înapoi.

— Da, duhnești a întrebări – și a munții Cerbului. Din Terrasen, așa-i? Cum te numești?

Celaena își afundă și mai mult mâinile în buzunare.

— Lillian Gordaina.

Vrăjitoarea scuipe pe pământ.

— Care este numele tău *adevărat*, Lillian? Celaena

încremeni. Picioare-galbene izbucni în râs. Haide, continuă ea, vrei să-ți citesc viitorul? Pot să-ți spun cu cine te vei mărita, câți copii vei avea, când vei muri...

— Dacă ești atât de pricepută cum spui, atunci știi că nu mă interesează lucrurile astea. Dar aș vrea să vorbesc cu tine, spuse Celaena, arătându-i cele trei monede de aur din palmă.

— Capră zgârcită, spuse Picioare-galbene, trăgând din nou din pipă. Atât valorează darurile mele pentru tine?

Poate că era pierdere de timp. Și de bani. Și de mândrie.

Celaena se încruntă și dădu să plece, ascunzându-și din nou mâinile în pelerina neagră.

— Așteaptă, spuse Picioare-galbene.

Celaena continuă să meargă.

— Prințul mi-a dat patru monede.

Celaena se opri și privi peste umăr. O gheară rece îi strânse inima.

Picioare-galbene îi zâmbi.

— Și el a avut niște întrebări tare interesante. A crezut că nu l-am recunoscut, dar simt mirosul de sânge Havilliard de la o poștă. Șapte monede de aur și îți răspund la toate întrebările – și îți spun și ce m-a întregat el.

I-ar vinde întregările lui Dorian – oricui? Acel calm familiar o străbătu.

— De unde știi că nu minți?

Dinții din fier ai cotoroaței licăriră în lumina torțelor.

— Ar fi rău pentru afacere dacă aș fi etichetată drept mincinoasă. Te-ai simți mai bine dacă aș jura pe unul dintre zeii tăi miloși? Sau poate pe unul de-al meu?

Celaena privi vagonul negru, prinzându-și părul la spate. O ușă, fără ieșire prin spate, nici urmă de vreo ieșire falsă. Nicio cale de scăpare, doar multe avertismente în caz că cineva intra înăuntru. Își verifică armele – două pumnale

lungi, un cuțit în cizmă și trei dintre agrafele mortale de păr ale Philippei. Mai mult decât suficient.

— Șase monede, spuse blând Celaena, și nu voi raporta gardianului că încerci să vinzi secretele prințului.

— Cine spune că gardianul nu va fi interesat de ele? Ai fi surprinsă să afli câți oameni vor să știe care sunt adevăratele interese ale prințului moștenitor.

Celaena puse șase monede din aur pe treaptă, lângă cotoaroanță.

— Trei pentru întrebările mele, spuse ea, apropiindu-și chipul de al vrăjitoarei cât putu de mult. Respirația îi duhnea a hoit și a putregai. Și trei pentru tăcerea în privința prințului.

Cotoaroanței îi sclipiră ochii, iar unghiile lungi din fier scrâșniră unele de altele când întinse mâna ca să ia banii.

— Treci în caravană, spuse ea.

Ușa din spatele său se deschise fără niciun sunet. Un interior întunecat zăcea dincolo de ea, presărat ici-colo cu petice de lumină. Picioare-galbene își stinse pipa din os.

Celaena sperase la asta – să intre în caravană și să evite să fie văzută cu vrăjitoarea.

Bătrâna găfâi când se ridică, cu o mână sprijinindu-se pe genunchi.

— Acum îmi spui cum te cheamă?

Un vânt rece bătu dinspre caravană, strecurându-se pe gâtul Celaenei. Trucuri de carnaval.

— Eu pun întrebările, zise Celaena și urcă scările vagonului.

Înăuntru erau câteva lumânări soioase, a căror lumină licărea în toate oglinzile din caravană. Erau multe, de toate formele și mărimile, unele sprijinite de pereți, altele proptindu-se unele de celelalte ca niște vechi prieteni, altele fiind doar niște cioburi atârând de ramele lor.

Peste tot, oriunde era puțin spațiu, erau împrăștiate hârtii și pergamente, borcane pline cu ierburi sau lichide, măhuri... prostii.

În semiîntuneric, caravana se întindea în lung și în lat mai mult decât ar fi fost posibil. O cărare șerpuitoare fusese trasată printre oglinzi, ducând în întuneric – o cărare pe care pășea acum Picioare-galbene, de parcă ai fi avut unde în altă parte să mergi în locul ăsta straniu.

„Nu poate fi real – trebuie să fie o iluzie din pricina oglinzilor.”

Celaena privi înapoi spre ușa caravanei chiar când se închise. Își scoase pumnalul înainte ca ecoul ușii să înceteze să răsunе în încăperea. Înaintea ei, Picioare-galbene chicoti, ridicând lumânarea pe care o ținea în mână. Suportul ei părea să fie de forma unui craniu, încălecat pe un fel de os mai lung.

„Trucuri ieftine și ordinare de carnaval”, își spuse Celaena iar și iar, răsuflarea învolburându-i-se în aerul rece din caravană. Nimic nu era real. Dar Picioare-galbene și cunoștințele pe care le avea erau.

— Vino, fato. Vino, stai lângă mine, să putem vorbi.

Celaena păși cu grijă peste o oglindă căzută, ținând un ochi pe lumânarea cu suport-cranium – și pe ușă, pe orice potențiale ieșiri (niciuna, din câte putea vedea deocamdată, dar poate era vreo trapă prin podea), și pe felul în care se mișca femeia.

Surprinzător de repede, realiză ea și se grăbi să o ajungă din urmă pe Picioare-galbene. Pe măsură ce înainta prin pădurea de oglinzi, reflecția ei se muta de colo-colo. Într-una dintre ele apărea scundă și grasă, în alta înaltă și imposibil de slabă. Într-o alta se zări cu capul în jos, iar apoi mergând înclinat. Fu suficient să-i dea o durere cruntă de cap.

— Ai terminat cu holbatul? spuse Picioare-galbene.

Celaena o ignoră, dar își puse pumnalul în teacă și o urmă pe femeie într-un spațiu unde se putea sta jos, înaintea unui cuptor sinistru, cu gratii. Nu avea niciun motiv să scoată arma –, nu când încă avea nevoie ca Picioare-galbene să coopereze.

Micul spațiu era îngrădit într-un cerc lipsit de oglinzi și alte prostii, cu nimic mai mult decât un covoraș și câteva scaune, ca să fie mai primitiv. Picioare-galbene merse lângă cuptor și luă câțiva butuci de lângă el. Celaena rămase pe marginea covorului de un roșu șters, privind cum vrăjitoarea deschise grilajul cuptorului, aruncă lemnele înăuntru și închise din nou ușa. În câteva secunde, lemnele se aprinseră cu o flacără mare, care deveni și mai luminoasă din pricina oglinzilor din jur.

— Pietrele din care este făcut acest cuptor, spuse Picioare galbene, mângâind zidul din cărămidă neagră ca pe un animal de companie, sunt din ruinele capitalei Crochan. Lemnul din caravana asta a fost luat din pereții școlilor lor sacre. De aceea vagonul meu este... neobișnuit în interior.

Celaena nu spuse nimic. Ar fi fost ușor să eticheteze totul drept scamatorii de carnaval, doar că vedea totul cu ochii ei.

— Deci, spuse Picioare-galbene, rămânând și ea în picioare, în ciuda scaunelor din lemn străvechi din jurul lor. Întrebări.

Deși aerul din caravană era rece, cuptorul încins îl încălzi imediat – destul de mult cât Celaena să înceapă să se simtă inconfortabil cu toate straturile de haine pe ea. Îi fusese spusă o poveste odată, într-o noapte călduroasă, în Deșertul Roșu; o poveste despre ce îi făcuse una dintre vrăjitoarele Dinți-din-fier unei tinere fete. Ce rămăsese din ea.

Oase albe. Nimic mai mult.

Celaena privi din nou spre cuptor și se mută mai aproape de ușa. Dincolo de acel mic spațiu, mai multe oglinzi

așteptau în întuneric – ca și cum nici măcar lumina focului nu putea ajunge la ele.

Picioare-galbene se aplecă mai aproape de grilaj, frecându-și degetele încovoiate în fața lui. Lumina flăcărilor dansa pe unghiile ei din fier.

— Dă-i drumul, fato, întreabă-mă!

Ce vrusese Dorian să știe cu atâta disperare? Oare și el intrase în locul ăsta straniu și înăbușitor? Cel puțin, el supraviețuise. Doar pentru că Picioare-galbene voia să folosească orice informație putea scoate de la el. Naiv, naiv bărbat!

Ea era diferită în vreun fel, totuși?

Aceasta putea fi singura ei șansă de a afla ce voia să știe, în ciuda riscului, în ciuda a cât de complicate puteau să devină lucrurile după aceea.

— Am găsit o ghicitoare, iar prietenii mei se tot gândesc la răspunsul ei de câteva săptămâni. Am pus chiar și un pariu, spuse ea, cât de indiferentă putu. Răspunde tu, dacă ești atât de deșteaptă și atotștiutoare. Mai pun o monedă la bătaie dacă ghicești răspunsul.

— Copil obraznic. Îmi irosești timpul cu prostia asta.

Picioarele-galbene privi oglinzile, ca și cum ar fi putut vedea ceva ce Celaena nu vedea.

„Sau ca și cum s-ar fi plictisit deja.“

Eliberându-se treptat de tensiunea din piept, Celaena scoase ghicitoarea din buzunar și o citi cu voce tare.

Când termină, Picioare-galbene întoarse ușor capul spre Celaena, cu vocea gravă și răgușită:

— Unde ai găsit aia?

Celaena ridică din umeri.

— Spune-mi răspunsul și s-ar putea să-ți spun. Ce obiecte sunt descrise în ghicitoarea asta?

— Chei Wyrd, spuse Picioare-galbene, ochii sclipindu-i.

Describe cele trei chei Wyrd care deschis poarta Wyrd.

Un fior de gheață străbătu spinarea Celaenei, dar spuse, cu mai multă bravadă decât intenționase:

— Spune-mi ce sunt – cheile Wyrd, poarta Wyrd. Din câte știu eu, poți să mă minți. Aș prefera să nu mă iei drept proastă.

— Informația asta nu este pentru jocurile stupide ale muritorilor, izbucni Picioare-galbene.

Aurul licări în palma Celaenei.

— Spune-mi prețul tău.

Femeia o privi din cap până-n picioare, adulmecând-o.

— Prețul meu nu are nume, spuse vrăjitoarea. Dar aurul e suficient pentru moment.

Celaena mai puse cinci monede din aur pe cuptor, căldura flăcărilor arzându-i fața. Era un foc atât de mic, dar ea era deja learcă de transpirație.

— Odată ce afli asta, nu mai este cale de întoarcere, o avertiză vrăjitoarea.

Iar din sclipirile din ochii lui Picioare-galbene, Celaena știu că bătrâna nu crezuse nici măcar o secundă minciuna cu pariul.

Celaena făcu un pas mai aproape.

— Spune-mi.

Picioare-galbene privi spre o altă oglindă.

— Wyrdul guvernează și formează fundația acestei lumi. Nu doar a Erileii, ci a tot ce este viu. Există lumi dincolo de cunoștința noastră, lumi care stau una peste alta și nu o știu. Chiar acum, ai putea sta pe fundul oceanului altcuiva. Wyrdul ține aceste ținuturi separate.

Picioarele-galbene începu să se plimbe agitată în jurul cuptorului, pierdută în propriile cuvinte.

— Sunt porți, zone negre în Wyrd, care permit ca viața să treacă între lumi. Sunt porți Wyrd care duc în Erilea. Tot felul

de ființe au trecut prin ele ultimele milioane de ani. Ființe blânde, dar și lucruri moarte și odioase care se strecoară printre noi când zeii nu sunt atenți.

Picioare-galbene dispăru după o oglindă, pașii ei sacadați răsunând în caravană.

— Dar în urmă cu mult timp, înainte ca oamenii să cotrească lumea asta mizerabilă, un altfel de rău a pătruns prin porți: Valgul. Demoni din alt tărâm, dornici să cucerească Erilea, și cu forța unei armate nesfârșite de partea lor. În Wendlyn, s-au luptat cu Fae. Oricât ar fi încercat copiii nemuritori, nu i-au putut învinge.

— Apoi, Fae au descoperit că demonii Valg au făcut ceva de neiertat, continuă vrăjitoarea. Luaseră o bucată din poarta Wyrd cu magia lor neagră și o împărțiseră în trei părți – trei *chei*. O cheie pentru fiecare dintre regii lor. Folosindu-le pe toate trei deodată, regii Valg puteau deschide poarta Wyrd după bunul plac, să îi manipuleze puterea pentru a-și spori forțele, să permită unui șir nesfârșit de soldați să se reverse în lume. Fae știau că trebuiau să îi oprească.

Celaena privi flăcările luminoase, apoi oglinzile și întunericul din vagon. Căldura era înăbușitoare acum.

— Așa că un grup mic de Fae a plecat să fure cheile de la regii Valg, spuse Picioare-galbene, vocea apropiindu-i-se din nou. Era o misiune imposibilă; mulți dintre naivii ăia nu s-au mai întors.

— Dar cheile Wyrd au fost într-adevăr recuperate, iar regina Fae, Maeve, i-a izgonit pe Valg în ținutul lor. Dar, cu toată înțelepciunea ei, Maeve n-a putut afla cum să pună cheile înapoi în poartă – și nicio fierărie, niciun oțel sau altă greutate nu le putea distruge. Astfel, Maeve, crezând că nimeni nu ar trebui să aibă puterea lor, le-a trimis pe mare cu Brannon Garathynius, primul rege al Terrasenului, pentru a le ascunde pe acest continent. Și astfel poarta Wyrd

a rămas protejată, iar puterea ei – nefolosită.

Tăcerea se așternu în caravană. Chiar și pașii sacadați ai lui Picioare-galbene se opriră.

— Deci, ghicitoarea este o... hartă către locul unde sunt ascunse cheile? întrebă Celaena, tremurând acum că realiza după ce fel de putere alergau Nehemia și toți ceilalți.

Și mai rău, după care *regele* alerga.

— Da.

Celaena înghiți în sec.

— Ce ar putea să facă cineva cu aceste chei Wyrd?

— Persoana care le are pe toate trei ar putea deține controlul asupra porții Wyrd sparte – și asupra întregii Erilea. Ar putea să deschidă și să închidă poarta după bunul plac. Ar putea cuceri lumi noi sau să lase să treacă dincoace tot felul de ființe care să o ajute să își atingă scopurile. Dar chiar și o singură cheie ar putea face pe cineva teribil de periculos. Nu are destulă putere ca să deschidă poarta, dar destulă cât să devină o amenințare. Vezi tu, cheile în sine sunt putere pură – putere care să fie modelată după placul cui o mânuiește. Tentant, nu-i așa?

Cuvintele răsunară prin ea, contopindu-se cu ordinul Elenei de a găsi și distruge sursa răului. *Rău*. Răul care se ridicase în urmă cu zece ani, când un întreg continent se trezise brusc la mila unui singur om – un om care, cumva, devenise de neoprit.

O sursă de putere care exista în afara magiei.

— Nu se poate.

Picioare-galbene scăpă doar un chicot de confirmare.

Celaena continuă să scuture din cap, inima bătându-i atât de violent, încât de-abia putea respira.

— Regele are vreuna dintre cheile Wyrd? De-aia a cucerii atât de ușor întregul continent?

Dar dacă deja făcuse asta – atunci ce planuri mai avea?

— Poate că da, spuse Picioare-galbene. Dacă ar fi să pun rămășag aurul meu muncit, aş spune că are cel puțin una.

Celaena scrută întunericul, oglinzile, dar doar versiuni proprii o priveau înapoi. Nu auzi nimic, în afară de lemnul trosnind în focul din cuptor și de respirația ei sacadată.

Picioare-galbene se opri.

— Mai este ceva ce ar trebui să-mi spui? întrebă Celaena.

Niciun răspuns din partea bătrânei.

— Deci, doar o să-mi iei banii și o să fugi? Celaena păși spre aleea dintre oglinzi, spre ușa care acum părea imposibil de departe. Dacă mai am întrebări? continuă ea.

Propriile mișcări în oglindă o făcură să tresară, dar rămase în alertă și concentrată – amintindu-și ce avea de făcut. Își scoase ambele pumnale.

— Crezi că oțelul mă poate răni? răsună o voce care se venea dinspre fiecare oglindă, până ce sursa ei era oriunde și nicăieri.

— Și eu care credeam că ne simțim atât de bine, spuse Celaena, făcând încă un pas.

— Ptiu! Cine se simte bine când oaspetele tău plănuiește să teucidă?

Celaena zâmbi.

— Nu ăsta este motivul pentru care te îndrepti spre ușă? continuă Picioare-galbene. Nu ca să scapi, ci ca să te asiguri că *eu* nu trec de pumnalele tale nemiloase?

— Spune-mi cui i-ai mai vândut întrebările prințului și te las să pleci.

Mai devreme, fusese pe punctul de a pleca, atunci când menționarea lui Dorian o oprise în loc. Acum nu avea de ales în ceea ce trebuia să facă. Ce avea să *facă* pentru a-l proteja pe Dorian. Asta era ceva ce realizase cu o noapte în urmă: îi mai rămăsese cineva – un prieten. Și nu avea să se dea înapoi de la nimic pentru a-l ști în siguranță.

— Și dacă ți-aș spune că nu le-am vândut nimănui?

— Nu te-aș crede.

Celaena zări în sfârșit ușa. Nici urmă de vrăjitoare. Se opri, ajunsă la mijlocul vagonului. Ar fi mai ușor să o prindă pe femeie aici – mai rapid și mai curat.

— Păcat, spuse Picioare-galbene, iar Celaena se întoarse spre vocea fără trup. Trebuia să existe vreo ieșise ascunsă – dar unde? Dacă vrăjitoarea ieșea, dacă spunea cuiva ce o întrebase Dorian (orice ar fi fost), ce o întrebase ea însăși...

Peste tot în jurul ei, propria reflexie tresărea și licărea. Rapid, curat, apoi avea să se facă nevăzută.

— Ce se întâmplă, șuieră printre dinți Picioare-galbene, când vânătorul devine vânat?

Cu coada ochiului, Celaena zări silueta cocoșată, lanțuri atârând din mâinile sale încovoiate. Se răsuci spre vrăjitoare, pumnalul deja zburând din mâna ei – ca să o imobilizeze, ca mai apoi să...

Oglinda după care stătuse Picioare-galbene se sparse în mii de țândări.

În spatele ei se auzi un clinchet surd și un croncâni satisfăcut.

Cu tot antrenamentul ei, Celaena nu fu destul de rapidă să se ferească, înainte ca lanțul greoi să o lovească și să o trântască cu fața la podea.

CAPITOLUL 41

Chaol și Dorian stăteau la balcon și priveau cum carnavalul era demontat bucată cu bucată. Avea să plece a doua zi dimineață, iar apoi Chaol îi putea trimite din nou pe oamenii lui la treburi utile. Cum ar fi să se asigure că nu mai intrau alți asasini în castel.

Dar cea mai apăsătoare problemă a lui Chaol era Celaena. Târziu, noaptea trecută, după ce bibliotecarul regal plecase la culcare, Chaol se întorsese în bibliotecă și găsisese arhivele genealogice. Cineva le deranjase ordinea, așa că îi luase ceva timp să găsească arborele pe care îl căuta, dar în cele din urmă se trezi în fața ochilor cu o listă a caselor nobililor din Terrasen.

Niciuna dintre ele nu purta numele de Sardothien, deși nu era deloc surprinzător. O parte din el știuse întotdeauna că nu acela era numele adevărat al Celaenei. Așa că făcuse o listă – o listă care acum era în buzunarul lui, arzându-i pieptul – cu toate casele nobile din care ar putea veni Celaena, case cu copii la vremea cuceririi Terrasenului. Erau cel puțin șase familii care supraviețuiseră... dar dacă ea provenea dintr-una care fusese în întregime măcelărită? Când terminase de scris numele, realizase că nu aflase nimic nou despre ea.

— Deci, ai de gând să mă întrebi ceva sau m-ai târât aici doar ca să-mi înghețe fundul așteptând toată noaptea? spuse Dorian.

Chaol ridică din sprâncene, iar Dorian îi aruncă un zâmbet blând.

— Cum se simte? îl întrebă Chaol.

Auzise că luaseră cina împreună – și că ea nu plecase din apartamentul lui până după miezul nopții. Oare fusese un gest intenționat din partea ei? Să îl facă să sufere și mai

mult?

— Rezistă, spuse Dorian. Cât de bine poate. Și, cum știi că ești prea mândru ca să întrebi, o să-ți spun că nu, nu te-a menționat. Nici nu cred că o va face.

Chaol trase adânc aer în piept. Cum l-ar putea convinge pe Dorian să stea departe de ea? Nu pentru că ar fi fost gelos, ci pentru că Celaena ar putea reprezenta o amenințare mai mare decât și-ar putea închipui vreodată Dorian. Doar adevărul îl putea convinge, dar...

— Tatăl tău e foarte curios în privința ta, spuse Dorian. După întrunirile consiliului, mereu mă întrebă de tine. Cred că te vrea înapoi în Anielle.

— Știu.

— Vei pleca cu el?

— Vrei să plec?

— Nu eu trebuie să decid asta.

Chaol își încleștă dinții. Cu siguranță nu pleca nicăieri, nu cât Celaena era aici. Și nu doar din motivul că ea era cine era.

— Nu am niciun interes să fiu lordul ținutului Anielle.

— Unii ar ucide pentru puterea pe care o deține Anielle.

— N-am vrut-o niciodată.

— Nu. Dorian își puse mâinile pe balustrada balconului. Nu, n-ai vrut niciodată nimic pentru tine, în afară de poziția pe care o ai acum și de Celaena.

Chaol deschise gura, scuzele deja formându-se pe limba lui.

— Crezi că sunt orb? întrebă Dorian, cu o privire rece. Știi de ce am abordat-o la balul de Yulemas? Nu pentru că voiam să o invit la dans, ci pentru că am văzut cum vă priveați unul pe celălalt. Chiar și atunci, știam ce simți.

— Știai, și totuși ai invitat-o la dans.

Mâinile i se încleștară în pumni.

— E în stare să decidă singură. Și a făcut-o. Dorian îi aruncă un zâmbet amar. În privința amândurora, încheie el.

Chaol respiră adânc, încercând să-și calmeze furia.

— Dacă simți ceea se simți, atunci de ce permiți ca tatăl tău să o țină prizonieră? De ce nu găsești o cale de a o elibera de contract? Sau ți-e teamă că, dacă o eliberezi, nu se va mai întoarce niciodată la tine?

— În locul tău, aș avea grijă ce spun, zise blând Dorian.

Dar era adevărat. Deși nu-și putea imagina o lume fără Celaena, Chaol știa că trebuia să o scoată cumva din castel. Totuși, nu își putea da seama dacă trebuia să o facă pentru binele ei sau pentru al Adarlanului.

— Tata este destul de temperamental cât să ne pedepsească pe amândoi dacă încerc să abordez subiectul. Sunt de acord cu tine, chiar sunt: nu este drept să o țină aici. Dar tot ar trebui să îți măsoari cuvintele. Prințul moștenitor îl privi cu superioritate. Și să te gândești cui îi ești loial.

Altădată, Chaol s-ar fi contrazis. Altădată, este posibil să fi protestat la ideea că loialitatea sa față de coroană era cea mai valoroasă calitate a lui. Dar acea loialitate, acea supunere oarbă, fusese începutul declinului său.

Și distrusese totul.

*

Celaena știa că fusese inconștientă doar pentru câteva secunde, dar fusese suficient pentru ca Picioare-galbene să îi lege mâinile la spate cu un lanț. Capul îi bubuia, iar sângele i se prelingea pe gât, pătându-i tunica. Nimic prea rău avusese răni mai grave. Armele îi dispăruseră, totuși, aruncate undeva în caravană. Chiar și cele din păr și haine. Și din cizme. Deșteaptă femeie!

Așa că nici ea nu-i dădu vrăjitoarei vreo șansă să își dea seama că era conștientă. Fără niciun avertisment, își ridică umerii, lovind cu capul înapoi cât de tare putu.

Oase trosniră, iar Picioare-galbene urlă, dar Celaena deja se răsucise, aducându-și picioarele sub ea. Vrăjitoarea se repezi spre celălalt capăt al lanțului, iute ca o viperă. Celaena călcă cu toată puterea pe lanțul dintre ele, iar cu celălalt picior o lovi pe Picioare-galbene în față.

Femeia fu aruncată, de parcă n-ar fi fost nimic altceva decât vânt și praf, în umbrele dintre oglinzi.

Înjurând în barbă, Celaena simți cum fierul rece îi apasă încheieturile. Dar fusese învățată să se elibereze din lucruri mai rele. Arobynn o legase din cap până în picioare și o făcuse să învețe să se elibereze, chiar dacă asta însemna să stea două zile întinsă pe pământ, în propria mizerie, sau să își disloce umărul ca să scape. Deci, deloc surprinzător, scăpă de lanțuri în câteva secunde.

Scoase o batistă din buzunar și o folosi pentru a lua de jos un ciob lunguiet dintr-o oglindă. Înclinând sticla, Celaena privi în umbra unde aterizase Picioare-galbene. Nimic. Doar o dâră de sânge negru.

— Știi câte tinere femei am prins în capcană în caravana asta, în ultimii cinci sute de ani?

Glasul vrăjitoarei răsuna de pretutindeni și de nicăieri.

— Câte vrăjitoare Crochan am distrus? continuă ea. Erau războinice, războinice talentate și frumoase. Aveau gust de iarbă de vară și apă rece și limpede.

Confirmarea că Picioare-galbene era o vrăjitoare Dinți-din-fier cu sânge rece nu schimba nimic, își spuse Celaena în sinea ei. Nimic, cu excepția faptului că trebuia să găsească o armă mai mare.

Celaena scrută caravana, uitându-se după vrăjitoare, după pumnalele ei pierdute, după orice putea folosi împotriva cotoroanței. Cărți, globuri de cristal, hârtii, chestii moarte în borcane...

Celaena l-ar fi ratat dacă ar fi clipit. Era acoperit de praf,

dar încă licărea palid în lumina flăcărilor din cuptorul îndepărtat. Coccoțat pe perete, deasupra unei grămezi cu lemne pentru foc, era un topor.

Zâmbi și îl luă de pe perete. Peste tot în jur, imaginea lui Picioare-galbene dansa în oglinzi, existând o mie de posibilități unde ar fi putut sta, privi, așteptând.

Celaena legănă toporul către cea mai apropiată dintre ele. Apoi spre următoarea. Și următoarea.

Singura cale de a ucide o vrăjitoare era să îi tai capul. Așa îi spusese un prieten odată.

Celaena păși printre oglinzi, spărgându-le în timp ce trecea, iar reflecțiile cotoroaței dispărură una câte una, până ce adevărata vrăjitoare rămase pe aleea îngustă dintre Celaena și cuptor, cu lanțul în mâini.

Asasina își propti toporul pe umăr.

— Încă o șansă, spuse ea. Ești de acord să nu spui vreodată un cuvânt despre mine și Dorian, iar eu plec de aici.

— Îți miros minciunile, spuse Picioare-galbene.

Mai iute decât ar fi trebuit să fie posibil, se repezi spre Celaena, zbughind-o ca un păianjen, lanțul legănându-se în mâinile ei.

Celaena se feri de prima lovitură de lanț. O auzi pe a doua înainte să o vadă și, deși o rată, lovi o oglindă, iar cioburile se împrăștiară peste tot. Asasina nu avu de ales și fu nevoită să își protejeze ochii, să privească în altă parte pentru o secundă.

Fu suficient.

Lanțul i se încolăci în jurul gleznei, vrăjitoare trase, iar Celaena se prăbuși la podea. Picioare-galbene se grăbi spre ea, dar asasina se rostogoli peste cioburi, lanțul înfășurându-se în jurul ei, ținând toporul cu o mână, până ce fața i se lipi de fibrele aspre ale covorului antic din fața cuptorului.

Urmă o smucitură fermă a lanțului, apoi încă un sunet

șuierător. Metalul se izbi de brațul Celaenei, atât de tare și violent, încât dădu drumul toporului. Se rostogoli pe spate, încă încălțată în lanțul infernal, și se trezi cu dinții din fier ai vrăjitoarei sclipind deasupra ei. Într-o secundă, Picioare-galbene o trânti pe Celaena înapoi cu fața pe covor.

Unghiile din fier se înfipseră în pielea ei, sugându-i sângele, în timp ce vrăjitoarea o înșfăcă de umăr.

— Stai liniștită, fată proastă, șuieră Picioare-galbene, întinzându-se după lanțul din apropiere.

Celaena se întinse după topor, care căzuse la doar câțiva centimetri de ea. Brațul îi pulsă dureros și fără milă, la fel și glezna. Dacă ar putea lua toporul... Vrăjitoarea se repezi la gâtul Celaenei, cu dinții clănțănindu-i.

Celaena se răsuci într-o parte, ferindu-se la țanc de dinții ăia din fier, și apucă în sfârșit toporul. Cu capătul bont o lovi puternic pe bătrână în lateralul capului.

Picioare-galbene fu trântită la pământ, iar Celaena se dădu înapoi și ridică arma între ele.

Ridicându-se în mâini și genunchi, vrăjitoarea scuipe sânge negru – sânge *albastru* – pe covorul învechit, ochii arzându-i.

— O să te fac să îți dorești să nu te fi născut vreodată. Și pe tine, și pe prințul tău.

Iar apoi, Picioare-galbene țâșni înainte atât de repede, încât Celaena ar fi putut jura că zbura.

Dar ajunse doar până la picioarele Celaenei.

Celaena coborî toporul, adunând în brațe toată puterea ei. Sânge albastru țâșni pretutindeni.

Pe fața lui Picioare-galbene zări un zâmbet, în timp ce capul ei decapitat se rostogoli și se opri cu un bubuit.

Se așternu tăcerea. Chiar și focul, încă arzând atât de fierbinte, încât Celaena începu din nou să transpire, părea să fi devenit tăcut. Celaena înghiți în sec. O dată. De două ori.

Dorian nu trebuia să afle. Deși își dorea să-l certe pentru că îi pusese vrăjitoarei întrebări pe care ea le considerase atât de valoroase, încât fusese în stare să le vândă altora, el nu trebuia să afle ce se întâmplase acolo. Nimeni nu trebuia să afle.

Când, în cele din urmă, găsi puterea să se descâlcească, pantalonii și ghetetele îi erau pătate cu un negru-albăstrui. Alte haine pe care trebuia să le ardă. Cercetă cadavrul și covorul murdar și îmbibat de sânge. Nu lucrase rapid, dar încă mai putea lucra curat. O persoană dispărută era mai bună decât un cadavru decapitat.

Celaena își îndreptă privirea spre cuptorul uriaș.

CAPITOLUL 42

Mort chicoti când ea intră împleticindu-se pe ușa mormântului.

— Ucigașă de vrăjitoare, ce faci? Un alt titlu adorabil pe care să-l adaugi în portofoliul tău.

— Cum de ai aflat despre asta? întrebă Celaena, punând jos lumânarea.

Își arsesese deja hainele murdare de sânge. Răspândiseră o duhoare îngrozitoare cât fuseseră mistuite de flăcări – trăsneau a carne putredă, la fel ca Picioare-galbene. Fleetfoot schelălăise lângă șemineu și încercase să o ia pe Celaena de acolo, împingându-se în picioarele ei.

— O, îi simt mirosul pe tine, spuse Mort. Îi simt furia și răutatea.

Celaena își coborî gulerul tunicii și îi arătă micile tăieturi pe care i le făcuse vrăjitoarea cu unghiile ei. Le spălase și le dezinfectase, dar avea sentimentul că aveau să lase urme, un colier din cicatrici.

— Ce părere ai de astea?

Mort se înfloră.

— Mă fac să fiu recunoscător că sunt făcut din bronz.

— Îmi vor face rău?

— Ai ucis o vrăjitoare – și acum ești marcată de una. Nu va fi genul de rană obișnuită. Mort miji ochii. Înțelegi că este posibil să fi dat de bucluc.

Celaena mormăi.

— Baba Picioare-galbene era un lider – o regină pentru clanul ei, continuă Mort. Când au distrus familia Crochan, s-au alăturat clanurilor Cioc-negru și Sânge-albastru, în Alianța Dinților-din-fier. Ele încă mai onorează acele jurăminte.

— Dar credeam că toate vrăjitoarele au dispărut.

— Dispărut? Vrăjitoarele Crochan și cele care le-au urmat se ascund de generații întregi. Dar clanurile din Alianța Dinților-din-fier încă mai călătoresc, așa cum făcea și Baba. Deși multe dintre ele trăiesc în locuri ascunse și întunecate ale lumii, mulțumite cu ticăloșia lor. Dar bănuiesc că atunci când restul vrăjitoarelor Picioare-galbene vor afla de moartea matroanei lor, le vor aduna pe cele din clanurile Cioc-negru și Sânge-albastru și vor veni să ceară regelui răspunsuri. O să ai noroc dacă nu o să vină pe măturile lor și nu o să te târască în toată treaba asta.

Celaena se strâmbă.

— Sper să te înșeli.

— Și eu, spuse Mort, ridicând ușor din sprâncene.

Celaena petrecu o oră în mormânt, citind ghicitoarea, analizând cuvintele vrăjitoarei. Chei Wyrđ, Porți Wyrđ... Totul era atât de straniu, de neînțeles și de înfricoșător! Iar dacă regele le avea – dacă avea măcar *una*...

Celaena se cutremură.

Când holbatul la ghicitoare nu îi mai oferi niciun răspuns, Celaena se întoarse în camera ei pentru un somn binemeritat.

Cel puțin descoperise posibila sursă a puterii regelui. Dar încă trebuie să afle mai multe. Iar apoi mai era adevărata întrebare: ce plănuia regele să facă cu cheile și nu făcuse deja?

Celaena avea sentimentul că nu voia să afle.

Dar catacombele de sub bibliotecă puteau deține răspunsul la acea întrebare oribilă. Era o carte pe care o putea folosi pentru a obține accesul la acel răspuns – o carte în care putea găsi vraja de acces pe care o căuta. Iar Celaena știa că *Morții vii* avea să o găsească din momentul în care asasina începea să o caute.

În drum spre apartamentul ei, planurile ei pentru un

somn bun dispărură, iar Celaena se întoarse în mormânt pentru a o lua pe Damaris și alte pumnale străvechi pe care le putea duce.

*

Chaol nu trebuia să fie acolo. O căuta cu lumânarea – încă o luptă care ar putea scinda castelul. Iar dacă Celaena îl ataca din nou, Chaol știa cu siguranță că ar lăsa-o să îlucidă, dacă asta voia cu adevărat.

Nici măcar nu știa ce să-i spună. Dar trebuia să îi spună ceva, măcar pentru a pune capăt tăcerii și tensiunii care îl țineau treaz noaptea și nu îi permiteau să se concentreze asupra sarcinilor sale.

Ea nu era în apartamentul ei, dar el intră oricum, mergând la biroul Celaenei. Era la fel de dezordonat ca al lui Dorian, acoperit de hârtii și cărți. Poate că ar fi plecat dacă nu ar fi văzut simbolurile strănii scrise peste tot, simboluri care îi aminteau de semnul care arsese pe fruntea ei la duel. Cumva, uitase de asta în lunile care trecuseră. Era... oare era cumva legat de trecutul ei?

Privind peste umăr, ascultând ca nu cumva Philippa sau Celaena să intre, răsfoi documentele. Doar mâzgăleli, desene ale simbolurilor și cuvinte subliniate la întâmplare. Poate că nu erau nimic altceva decât mâzgăleli, încercă el să se calmeze.

Era pe punctul de a pleca, când zări un document ițit dintre câteva cărți. Era scris într-o caligrafie îngrijită și era semnat de mulți oameni.

Chaol îl scoase dintre cărți și citi.

Simți cum picioarele îl trădează și podeaua cască un hău sub el.

Era testamentul Celaenei. Semnat cu două zile înainte de moartea Nehemie.

Iar ea îi lăsase totul – până la ultimul bănuț – lui.

Gâtul i se încleștă în timp ce privi suma și lista de bunuri, incluzând un apartament într-un depozit dintr-un cartier sărăcăcios și toate obiectele din el.

Iar ea îi lăsase tot lui, cu o singură cerință: să îi dea o parte din bunuri și Philippei.

— Nu am de gând să îl schimb.

Chaol se întoarse rapid, zărind-o sprijinindu-se de pragul ușii, cu brațele încrucișate la piept. Deși poziția era una atât de familiară, chipul ei era rece, indiferent. Chaol lăsă documentul să-i alunece printre degete.

Lista cu case nobile din buzunarul lui părea grea, ca de plumb. Dacă se grăbise să tragă niște concluzii? Poate că acel cântec nu era unul funebru din Terrasen. Poate că era într-o altă limbă de care el nu auzise vreodată.

Celaena îl privea ca o felină.

— Ar fi un deranj prea mare ca să îl schimb acum, continuă ea.

Purta o sabie splendidă, care părea destul de veche, la brâu, și câteva pumnale pe care nu le mai văzuse înainte. De unde le luase?

Atât de multe cuvinte încercau să își croiască drum din gâtul lui, dar nu reușeau. Toți banii ăia – îi lăsase totul lui. Pentru ceea ce simțea pentru el... chiar și Dorian văzuse asta de la început.

— Cel puțin acum, spuse ea, întorcându-se cu spatele și dând să plece, când regele te va concedia pentru că nu îți faci treaba, vei avea din ce să trăiești.

Chaol nu putea respira. Celaena nu făcuse asta doar din generozitate, ci și pentru că știa că, dacă vreodată el avea să își piardă postul, ar fi fost nevoit să ia în calcul întoarcerea în Anielle, la banii tatălui său. Și că asta ar ucide o parte din el.

Dar ea ar trebui să fie moartă pentru ca el să primească banii ăia. Moartă de-a dreptul, dar nu ca trădător al coroanei

– dacă murea ca trădător, atunci toate bunurile ei trebuiau să ajungă la rege.

Iar singura cale de a muri astfel era ca ea să facă ceea ce Chaol se temea: să se alieze cu organizația aceea secretă, să o găsească pe Aelin Galathynius și să se întoarcă în Terrasen. Testamentul era dovada că Celaena nu avea nicio intenție să facă asta. Nu avea niciun plan să își recupereze titlul pierdut și nu reprezenta nicio amenințare pentru Adarlan sau Dorian. Se înșelase. Din nou, Chaol se înșelase.

— Ieși din apartamentul meu, spuse ea din hol, înainte să intre în sala de jocuri și să trântescă ușa în urma ei.

El nu plânsese când murise Nehemia, nici când o aruncase pe Celaena în temniță sau când se întorsese cu capul lui Mormânt, vizibil schimbată față de femeia pe care ajunsese să o iubească atât de mult.

Dar când Chaol plecă, lăsând în urma lui acel testament blestemat, nici măcar nu ajunsese în camera lui. De-abia ajunsese la un dulap gol pentru măhuri, când un plâns disperat îl lovi.

CAPITOLUL 43

Celaena stătea în camera de jocuri, privind pianul, când îl auzi pe Chaol plecând grăbit. Nu mai cântase la pian de săptămâni întregi.

Inițial, fusese doar din cauză că nu avea timp. Pentru că Archer și mormântul, și Chaol îi ocupau fiecare moment din zi. Apoi murise Nehemia – și nu mai intrase deloc în această cameră, nici nu mai voia să vadă instrumentul, nu mai voia să audă muzică sau să cânte vreodată.

Alungându-și din minte întâlnirea cu Chaol, Celaena ridică ușor capacul pianului și mângâie clapele ivorii.

Dar nu putu să le apese, nu se putu convinge să scoată un sunet. Nehemia ar fi trebuit să fie acolo – să o ajute în privința vrăjitoarei Picioare-galbene și cu ghicitoarea, să îi spună ce să facă cu privire la Chaol, să zâmbească atunci când Celaena cânta ceva special pentru ea.

Nehemia era moartă. Iar lumea... mergea înainte fără ea.

Când murise Sam, Celaena îl ascunsese în inima ei, alături de celelalte persoane iubite – moarte –, ale căror nume le păstra atât de secrete, încât uneori le uita. Dar Nehemia – Nehemia nu voia să încapă acolo. Era ca și cum inima ei era prea plină de morți, prea plină de acele vieți care se sfârșiseră înainte de vreme.

Nu o putea ascunde pe Nehemia așa, nu când patul pătat de sânge și cuvintele alea blestemate încă îi bântuiau fiecare pas, fiecare suflare.

Așa că Celaena rămase lângă pian, trecându-și degetele peste clape iar și iar, lăsând tăcerea să o devoreze.

*

O oră mai târziu, Celaena stătea în fața scărilor stranii din capătul coridorului uitat, cu arhive antice, un ceas ticăind undeva în biblioteca de deasupra. Imagini cu Fae și flora

dansau în josul scării luminate de flacăra torței, dispărând în adâncuri necunoscute. Găsise cartea *Morții vii* aproape imediat – lăsată pe o masă singuratică, între niște rafturi. Ca și cum ar fi așteptat-o. Și îi luase doar câteva minute să găsească în ea o vrajă care pretindea că poate deschide orice ușă. O memorase rapid, exersând de câteva ori pe un dulap încuiat.

Fusese nevoie de tot autocontrolul ei ca să nu țipe când auzise încuietoria deschizându-se prima oară. Sau a doua.

Nu era de mirare că Nehemia și familia ei țineau secretă o asemenea putere. Și că regele Adarlanului o căuta pentru el însuși.

Privind în josul scării, Celaena o atinse pe Damaris, apoi privi cele două pumnale încrustate care atârnavă de cureaua ei. Era bine. Nu avea motive să fie agitată. Ce fel de rău putea să găsească într-o bibliotecă, dintre toate locurile posibile?

Cu siguranță, regele avea ascunzători mai bune pentru afacerile mai sinistre. În cel mai bun caz, avea să găsească mai multe indicii care să îi spună dacă el avea, într-adevăr, vreo cheie Wyrd și unde o ținea. În cel mai rău caz, avea să dea peste persoana ascunsă de pelerină, pe care o văzuse lângă bibliotecă în acea noapte. Dar ochii sclipitori pe care îi zărise de cealaltă parte a ușii aparțineau vreunei rozătoare – nimic mai mult. Iar dacă se înșela... Ei bine, orice ar fi fost, după ce doborâse rideracul, asta *nu* ar trebui să fie prea greu, corect?

Corect. Celaena păși în față, apoi se opri.

Nimic. Niciun sentiment de groază, nicio avertizare supranaturală. *Nimic.*

Făcu un alt pas, apoi încă unul, ținându-și respirația în timp ce cobora, până ce nu mai zărea vârful scării. Putea jura că gravurile de pe perete se mișcau în jurul ei, că fețele frumoase și sălbatice ale oamenilor Fae se întorceau să o

privească trecând.

Singurele zgomote erau ale pașilor ei și vuietul flăcării torței. Un fior rece îi străbătu șira spinării, iar Celaena se opri când abisul întunecat al coridorului se ivi în fața ei.

Ajunse la ușa încuiată din fier o clipă mai târziu. Nu își permise luxul de a-și regândi planul și scoase din buzunar o bucată de cretă, cu care trasă două semne Wyrđ pe ușă, șoptind vraja în același timp. Cuvintele arseră pe limba ei, dar când termină de rostit incantația, auzi un bubuit surd și ușa se deschise.

Înjură în barbă. Vraja chiar funcționase. Nu voia să se gândească la tot ce implica asta, la cum de era posibil să funcționeze pe fier, singurul element care se presupunea că este imun la magie. Și nu când erau atât de multe vrăji cumplite în *Morții vii* – vrăji care invocau demoni, înviau morți, îi torturau pe alții până când cerșeau moartea...

Cu o smucitură fermă, Celaena deschise ușa, tresărind când aceasta scârțâi pe podeaua din piatră cenușie. O briză râncedă și rece îi ciufuli părul. O scoase pe Damaris.

După ce verifică de două ori că nu putea fi prinsă înăuntru, păși peste pragul ușii.

Torța îi dezvălui o scară cu vreo zece trepte, care ducea spre un alt coridor lung și îngust. Pânze de păianjen și praf ocupau tot spațiul, dar nu aspectul neglijat al locului o făcu să se oprească.

Erau mai degrabă ușile, zecile de uși care erau aliniată de ambele părți ale coridorului. Toate la fel de bizare ca ușa din spatele ei, niciuna nedezvăluind nimic din ce ar putea fi în spatele lor. În capătul opus al coridorului, o altă ușă din fier licărea palid în lumina torței.

Ce era locul ăsta?

Celaena coborî scările. Era atât de liniște! Ca și cum chiar și aerul își ținea răsuflarea.

Ridică torța, cu Damaris în cealaltă mână, și se apropie de prima ușă din fier. Nu avea mâner, iar suprafața îi era marcată de o singură linie. Ușa din fața ei avea două linii. Numerele unu și doi. Numerele impare pe stânga, cele pare pe dreapta. Celaena continuă să se miște, aprinzând torța după torță, înlăturând perdelele din pânză de păianjen. Pe măsură ce înaintă pe coridor, numerele de pe uși creșteau.

„E vreun fel de temniță?”

Dar pe podea nu era nici urmă de sânge sau rămășițe de oase sau arme. Nici măcar nu mirosea urât – doar a praf. Uscat. Încercă să deschidă una dintre uși, dar era încuiată. Toate ușile erau încuiate. Iar instinctul îi spunea să le lase așa.

Capul îi pulsa ușor, anunțând începutul unei dureri de cap.

Coridorul înainta, iar Celaena ajunsese la ușa din capătul îndepărtat, celulele din lateral fiind numerotate nouăzeci și opt și nouăzeci și nouă.

Dincolo de ele era ușa finală, nemarcată. Își puse torța într-un suport de lângă ultima ușă, apucă inelul de pe ea și încercă să o deschidă. Era mult mai ușor decât al primei uși, dar tot era încuiată.

Și, spre deosebire de ușile aliniat de-a lungul coridorului, aceasta părea să îi ceară să o descuie – ca și cum avea nevoie să fie deschisă. Așa că Celaena rosti din nou vraja, desenând semnele Wyrđ pe metalul străvechi. Ușa cedă fără niciun sunet.

„Poate că acestea erau temnițele lui Gavin. De pe vremea lui Brannon.” Asta ar explica gravurile de pe pereții de deasupra. Poate că Gavin folosisese aceste celule cu uși din fier pentru a-i întemnița pe soldații-demoni din armata lui Erawan. Sau cheștiile malefice pe care Gavin și oamenii lui le vânau...

Celaena simți cum i se usucă gura când trecu de a doua ușă și aprinse torțele în drumul ei. Din nou, lumina dezvălui un mic set de trepte ducând într-un coridor. Acesta vira la dreapta și era vizibil mai scurt. Nu era nimic în umbre – doar mai multe uși din fier, încuiate, de-o parte și de alta. Era atât de liniște...

Continuă să meargă, până ce ajunse la ușa din celălalt capăt al holului. Șaizeci și șase de celule de data asta, toate încuiate. Descuie ușa din capăt cu ajutorul semnelor Wyrđ.

Intră într-un al treilea coridor, care de asemenea vira la dreapta, și descoperi că era și mai scurt. Treizeci și trei de celule.

Al patrulea coridor viră din nou la dreapta, iar Celaena numără douăzeci și două de uși. Durerea ușoară de cap se transformase într-una destul de puternică, dar era atât de departe de camera ei, iar ea era deja aici...

Celaena se opri în fața ușii din capătul celui de-al patrulea tunel.

„E o spirală. Un labirint. Te duce din ce în ce mai adânc, sub pământ...”

Își mușcă buza, dar descuie ușa. Unsprezece celule. Mări pasul și ajunse la a cincea ușă. Nouă celule.

Se apropie de a șasea ușă și se opri.

Un altfel de fior o străbătu în timp ce privi al șaselea portal.

„Centrul spiralei?”

Când creta atinse ușa de fier pentru a trasa semnele Wyrđ, o voce din capul ei îi spuse să fugă. Și, deși Celaena își dorea să o asculte, deschise ușa oricum.

Torța dezvălui ruinele unui coridor. Bucăți din pereți se prăbușiseră, iar grinziile din lemn erau făcute așchii. Pânze de păianjen se întindeau peste tot, iar bucăți zdrențuite de cârpe erau aruncate peste pietre și grinzi, legănate ușor de

briza pală.

Moartea fusese aici. Și nu cu mult timp în urmă. Dacă locul ăsta ar fi fost la fel de străvechi precum Gavin și Brannon, cârpele ar fi fost țărână acum.

Celaena privi cele trei celule de pe coridorul scurt. Mai era o ușă în capăt, care atârna strâmbă în singura balama rămasă. Întunericul umplea vidul de dincolo de ea.

Dar cea de-a treia celulă îi atrase atenția. Ușa din fier fusese dărâmată, iar suprafața – crestată și îndoită. Dar nu dinspre exterior.

Celaena o ridică pe Damaris înaintea ei și merse spre celula deschisă.

Orice ar fi fost înăuntru, scăpase.

Torța nu dezvăluie nimic altceva peste pragul ușii decât oase – grămezi de oase, majoritatea făcute țăndări.

Se întoarse spre coridor. Nimic nu se mișcase.

Precaută, păși în celulă.

Lanțuri din fier se legănau din pereți, rupte acolo unde ar fi trebuit să fie cătușele. Pietrele negre erau acoperite de semne albe; zeci de creștături adânci și lungi, grupate câte patru.

„Gheare.”

Celaena se întoarse spre ușa dărâmată. Erau nenumărate semne pe ea.

„Cum poate cineva să facă asemenea linii în fier? În piatră?”

Se cutremură și ieși repede din celulă.

Aruncă o privire în direcția din care venise, care era luminată de torțele pe care le aprinsese, apoi la spațiul deschis și întunecat dinaintea ei.

„Ești aproape de centrul spiralei. Doar vezi ce este – vezi dacă deține vreun răspuns. Elena a spus să cauți indicii...”

O legănă de câteva ori pe Damaris, doar pentru a-și

dezmorți încheietura mâinii, desigur, apoi intră în semiîntuneric.

Aici nu erau suporturi pentru torțe. Al șaptelea portic scoase la iveală doar un coridor scurt și o ușă deschisă. O a opta poartă.

Pereții, de-o parte și de alta, a celei de-a opta uși, erau distruși și plini de semne de gheare. Capul îi pulsă violent, apoi încetă când Celaena păși mai aproape.

Dincolo de poartă zări o scară spiralată care urca atât de sus, încât nu îi putea vedea capătul. Un urcuș direct în întuneric.

Dar încotro?

Casa scării duhnea, iar Celaena o ținu pe Damaris înaintea ei în timp ce urca scările, evitând cu grijă pietrele căzute de pe trepte.

Urcă tot mai sus, recunoscătoare pentru tot antrenamentul de care avusese parte. Durerea de cap i se înrăutăți, dar când ajunsese în capul scării, uită de oboseală și de durere.

Ridică torța. Pereți din obsidian sclipitor o înconjurau, înălțându-se atât de sus, încât nu putea vedea tavanul. Celaena se afla într-un fel de cameră de la baza unui turn.

Împletindu-se prin pereții stranii, vinișoare verzui licăreau în lumina torței. Mai văzuse materialul ăsta înainte. Îl văzuse...

„Inelul regelui. Inelul de pe degetul lui Perrington. Și al lui Cain...”

Asasina atinse peretele și un șoc o străbătu, capul bubuindu-i atât de tare, încât Celaena se legănă pe picioare. Ochiul Elenei pulsă cu un licăr albăstrui, dar se stinse rapid, ca și cum lumina însăși fusese absorbită de perete și devorată.

Celaena porni înapoi, spre scări.

„Pe toți zeii! Ce e asta?”

Drept răspuns, o bubuitură zgudui turnul, atât de tare încât Celaena tresări. Sunetul răsună cu un ecou metalic. Ridică privirea spre întunericul de deasupra.

— Știu unde sunt, șopti ea în timp ce sunetul se stinse.

Turnul cu ceas.

CAPITOLUL 44

Dorian privi scara spiralată. Celaena descoperise catacombele legendare de sub bibliotecă. Desigur că o făcuse. Dacă exista cineva în Erilea care putea găsi așa ceva, aceea era Celaena.

Se pregătea să meargă la masa de prânz, când o văzuse pe Celaena intrând în bibliotecă, cu o sabie prinsă pe spate. Poate că ar fi lăsat-o să meargă în treburile ei dacă nu i-ar fi observat părul prins. Celaena nu-și prindea niciodată părul la spate; decât dacă se lupta. Și când știa că are să se lase cu... dezordine.

Nu o spiona. Și nu se furișa. Dorian era doar curios. O urmă prin coridoarele lungi și camerele uitate, rămânând destul de departe în spatele ei, și fiind tăcut, așa cum îl învățaseră Chaol și Brullo în urmă cu mulți ani. O urmărise pe Celaena până când ea dispăru în josul acelor scări, cu o privire suspicioasă peste umăr.

Da, Celaena plănuia ceva. Așa că Dorian așteptă. Un minut. Cinci minute. Zece minute, apoi porni după ea. Ca să facă să pară o coincidență dacă se întâlneau.

Iar acum, ce vedea? Nimic, doar resturi. Pergamente vechi și cărți aruncate peste tot. În capătul coridorului era o a doua scară spiralată, luminată în același fel ca prima.

Un fior îl străbătu. Nu-i plăcea deloc situația. Ce făcea Celaena aici?

Drept răspuns, magia lui îi strigă să alerge în direcția opusă – să găsească ajutor. Dar bibliotecă era departe, iar până ajungea el acolo, ceva se putea întâmpla. Era posibil să se fi întâmplat deja ceva.

Dorian coborî grăbit scările și găsi un coridor slab luminat, cu o singură ușă lăsată întredeschisă, marcată cu două semne trasate cu cretă. Când văzu ușile aliniat de pe

coridor, încremeni. Fierul duhnea, cumva – și îi răscoli stomacul.

— Celaena? strigă el. Niciun răspuns. Celaena?

Nimic.

Trebuia să îi spună să iasă de acolo. Orice ar fi fost locul acela, niciunul din ei nu trebuia să se afle aici. Chiar dacă puterea din venele lui nu îi spunea asta, Dorian știa. Trebuia să o scoată de acolo.

Prințul coborî treptele.

*

Celaena pe jumătate alerga, pe jumătate sărea treptele, îndepărtându-se de interiorul turnului cu ceas cât de repede putea. Deși trecuseră luni bune de la întâlnirea cu morții, din timpul duelului cu Cain, amintirea momentului când fusese izbită de zidul negru al turnului încă era prea vie. Îi putea vedea rânjind spre ea și își aminti cuvintele Elenei de Samhuinn, despre cei opt gardieni din turnul cu ceas, de care trebuia să stea departe.

Capul o durea atât de tare, încât de-abia se putea concentra pe treptele de sub picioarele ei.

Ce fusese aici? Asta nu avea de-a face cu Gavin sau cu Brannon. Poate că temnița fusese construită atunci, dar asta – toată situația asta – trebuia să aibă legătură cu regele. Pentru că el construise turnul cu ceas; îl construise din...

*Căci pe placul zeilor nu era din obsidian să fie făurite
Și de piatră se temeau grozav.*

Dar – dar se presupunea că acele chei sunt mici. Nu gigantice, ca turnul cu ceas. Nu...

Celaena ajunsese la baza scărilor turnului și încremeni când privi coridorul pe care se afla celula distrusă.

Torțele fuseseră stinse. Privi în urma ei. Întunericul părea

să se extindă, întinzându-se după ea. Nu era singură.

Strângând în mână propria torță, respirând cu calm, se strecură în coridorul ruinat. Nimic – niciun sunet, niciun semn că ar fi și altă persoană în încăpere. Dar...

La jumătatea drumului, se opri din nou și lăsă jos torța. Marcase toate cotiturile, își număraseră pașii când venise aici. Cunoștea drumul pe întuneric, l-ar fi putut parcurge cu ochii închiși. Iar dacă nu era singură aici, torța era ca un far. Și nu avea chef să fie o țintă pentru nimeni. Stinse torța cu călcâiul.

Întuneric deplin.

O ridică pe Damaris mai sus, obișnuindu-și privirea cu beznă. Doar că nu era beznă totală. Un licăr slab pulsa din amuleta ei – un licăr care îi permitea să vadă doar formele obscure, ca și cum întunericul era prea puternic pentru Ochi. Părul de pe ceafa ei se ridică. Singura dată când mai văzuse amuleta licărind astfel... Pipăind peretele cu cealaltă mână, neîndrăznind să se întoarcă, înaintă cu spatele.

Se auzi un scrâșnet de gheare pe piatră, apoi cineva respirând.

Nu era respirația ei.

*

Privi din umbrele celulei, strângându-și mantia cu mâinile cu gheare. Mâncare. Pentru prima oară de luni bune. Ea era atât de caldă, atât de plină de viață! Trecu pe lângă celulă și își continuă retragerea orbească.

De când o închiseseră aici să putrezească, de când se săturaseră să se joace, uitase atât de multe lucruri! Își uitase propriul nume, uitase ce fusese. Dar acum știa multe lucruri utile – lucruri mai bune. Cum să vâneze, cum să se hrănească, cum să folosească acele semne ca să deschidă și închidă uși. Fusese atentă în toți acești ani; îi privise făcând semnele.

Și odată ce plecaseră, așteptase până ce știu că nu aveau să se mai întoarcă. Până când *el* începuse să caute în altă parte și își luase toate lucrurile cu el. Iar atunci începuse să deschidă ușile, una după alta. O parte din ea rămăsese muritoare, încât să poată închide la loc ușile, să se întoarcă aici și să formeze semnele care încuiau iar ușile, pentru a o ține ascunsă.

Dar ea venise aici. Învățase să facă semnele. Ceea ce însemna că trebuia să știe – să știe ce i se făcuse. Probabil că fusese complice la distrugere și apoi la reconstrucția brutală. Iar de când venise aici...

Se ascunse într-o altă umbră și așteptă ca ea să intre direct în ghearele sale.

*

Celaena se opri când respirația nu se mai auzi. Tăcere.

Licărul albastru din jurul ei deveni mai luminos.

Celaena își duse mâna la piept.

Amuleta pâlpoi.

*

Îi urmărise pe oamenii ăia mici care locuiau deasupra de săptămâni întregi, întrebându-se oare ce gust aveau. Dar mereu era lumina aia blestemată în apropierea lor, lumina care îi ardea ochii sensibili. Mereu era ceva care o trimitea înapoi aici, în liniștea zidurilor din piatră.

Șobolani și alte chestii târâtoare fuseseră singura ei hrană de prea mult timp, iar sângele și oasele lor subțiri nu aveau niciun gust. Dar femela asta... o mai văzuse de două ori înainte. Prima dată, cu aceeași lumină de un albastru pal la gât – apoi a doua oară, când nu o văzuse, ci mai degrabă o mirosise de după ușa aceea din fier.

Sus, lumina albastră fusese suficientă să o țină departe – lumina albastră care avea gust de putere. Dar aici jos, în umbrele pietrei negre, lumina era diminuată. Aici, acum că

stinsese torțele pe care ea le aprinsese, nu o mai împiedica nimic și nimeni nu o putea auzi.

Nu uitase, nici în cele mai încâlcite căi ale memoriei sale, ce i se făcuse pe acea masă din piatră.

Cu bale la gură, zâmbi.

*

Ochiul Elenei ardea luminos ca o flacără, iar lângă urechea ei se auzi un sâsâit.

Celaena se răsuci, lovind înainte să privească mai bine silueta acoperită de mantia din spatele ei. Zări doar o porțiune de piele ofilită și dinți butucănoși înainte să o înfigă pe Damaris în pieptul creaturii.

Creatura zbieră – zbieră cum Celaena nu mai auzise vreo dată un zbieret, iar materialul putred se rupse, dezvăluind un piept osos, brăzdat de cicatrici. O lovi cu mâna peste față în timp ce se prăbuși, ochii sclipindu-i în lumina amuletei. Ochii unui animal, în stare să vadă în întuneric.

Persoana – creatura – de pe coridor. De după ușă. Nici nu apucă să vadă unde o lovise, căci Celaena se prăbuși la pământ. Sângele începu să îi curgă din nas și îi umplu gura. Se ridică și o luă la fugă spre bibliotecă.

Sări peste grinzi căzute și pietre, lăsând Ochiul să îi lumineze calea, de-abia păstrându-și echilibrul când aluneca pe oase. Creatura porni pe urmele ei, sfâșiind orice obstacol ca și cum ar fi fost doar niște biete draperii. Mergea ca un om, dar nu era unul – nu, chipul ăla parcă era coborât dintr-un coșmar. Și puterea creaturii, să fie capabilă să împingă grinzile alea din lemn ca și cum ar fi fost spice de grâu...

Ușile din fier fuseseră puse acolo ca să țină chestia asta înăuntru.

Iar ea le descuiase pe toate.

Țâșni pe scara scurtă și trecu de prima ușă. Când viră la dreapta, creatura o prinse de tunică, în spate, iar materialul

se sfâșie. Celaena se izbi de peretele opus, ferindu-se când chestia se aruncă spre ea.

Damaris șuieră, iar creatura mugii, căzând pe spate. Sânge negru țâșni din rana de pe abdomen. Dar nu era destul de adâncă.

Ridicându-se în picioare, sângele curgându-i pe spate, din locul unde ghearele îi străpunseseră pielea, Celaena scoase un pumnal.

Gluga îi căzuse creaturii de pe cap, dezvăluind ceea ce arăta precum chipul unui om – arăta așa, dar nu mai era. Părul îi era rar, atârându-i de craniul lucios, iar buzele...

avea foarte multe cicatrici în jurul gurii, ca și cum cineva i le cususe, apoi le descususe.

Creatura își duse o mână la abdomen, gâfâind printre dinții ăia maronii și spârți, privind-o pe Celaena – privind-o cu atâta ură, încât aproape că nu se mai putea mișca. Avea o expresie atât de umană...

— *Ce ești?* gâfâi Celaena, legănând-o pe Damaris în fața ei și făcând un pas în spate.

Dar deodată creatura începu să se zgârie cu ghearele, sfâșiindu-și pelerina neagră, rupându-și părul din cap, ca și cum ar fi încercat să scape de ceva din interiorul ei. Iar țipetele pe care le scotea, furia și disperarea...

Creatura fusese pe coridoarele castelului.

Asta însemna că...

Chestia asta, persoana asta, știa cum să folosească semnele Wyrđ, de asemenea. Iar cu puterea ei stranie, nicio barieră pământeană nu o putea ține captivă.

Creatura o privi pe Celaena, ochii de animal fixându-se asupra ei. Un prădător anticipând gustul prăzii sale.

Celaena se întoarse și o rupse la fugă.

*

Dorian tocmai trecuse de a treia ușă când auzi un țipăt ce

nu părea uman. Alte țipete stridente umplură coridorul, urmate de izbituri.

— Celaena? strigă Dorian în direcția zgomotului.

O altă izbitură.

— Celaena!

Apoi...

— *Dorian, fugi!*

Urletul strident care urmă ordinului Celaenei cutremură pereții. Torțele pălpăiră.

Dorian își scoase sabia când Celaena apăru grăbită pe scări, sânge prelingându-i-se pe față, și închise ușa din fier în urma ei. Alergă spre el, cu o sabie într-o mână și un pumnal în cealaltă. Amuleta de la gâtul ei strălucea albastru, precum cel mai aprig foc.

Celaena ajunsese la el într-o secundă. Ușa din fier se deschise violent în urma lor, iar...

Chestia care apăru nu era din lumea asta – nu avea cum să fie. Arăta de parcă fusese om, dar era contorsionat și uscat și distrus, iar foamea, furia și nebunia i se citeau pe fiecare os din corpul lui. *Pe toți zeii. Ce trezise la viață Celaena?*

O rupseră la fugă în josul coridorului, iar Dorian injură când zări treptele spre următoarea ușă. Cât de mult avea să le ia să urce scările...

Dar Celaena era rapidă, iar lunile de antrenament o făcuseră puternică. Spre eterna lui umilință, când ajunseră în capul scării, asasina îl prinse de gulerul tunicii și îl împinse pe trepte, apoi în coridor, dincolo de prag.

În urma lor, chestia urla. Dorian se întoarce și îi zări dinții spârți licărind în timp ce sărea pe scări. Cu viteza fulgerului, Celaena trânti ușa în fața creaturii.

Încă o ușă – Dorian își putea imagina palierul care ducea înapoi, la primul coridor, apoi treptele spiralate, apoi cea de-a

doua scară și...

Ce urma apoi, când ajungeau în bibliotecă? Ce puteau ei să facă împotriva acestei chestii?

Când Dorian citi groaza pură de pe chipul Celaenei, știu că și ea se întreba același lucru.

*

Celaena îl împinse pe Dorian pe coridor, apoi îl urmă, lipindu-se de ultima ușă care despărțea culcușul bestiei de restul bibliotecii. Se împinse în ea cu toată greutatea și văzu stele verzi când creatura se izbi de partea cealaltă a ușii. Pe toți zeii, era puternică – puternică și sălbatică, și de neoprit...

Pentru o clipă, Celaena își pierdu echilibrul, iar creatura încercă să deschidă ușa. Dar Celaena își reveni și se împinse și mai tare cu spatele în placajul din fier.

Mâna creaturii rămase prinsă la ușă, dezlănțuind un urlet înfiorător, înfigându-și ghearele în umărul Celaenei. Sângele îi curgea din nas, amestecându-se cu cel care acum i se prelingea pe umeri. Ghearele se înfipseră și mai tare.

Dorian alergă spre ușă, împingându-se și el cu spatele în ea. Gâfâi, holbându-se la Celaena.

Trebuiau să sigileze ușa. Chiar dacă această creatură era destul de inteligentă, încât să cunoască semnele Wyrđ, trebuiau să câștige ceva timp. Trebuia să îi câștige lui Dorian timp ca să scape. Aveau să rămână fără forță în curând, iar creatura avea să îi ucidă, pe ei și pe oricine îi ieșea în cale.

Trebuia să existe o cale să o închidă acolo, să o încetinească pentru câteva momente...

— *Împinge*, șuieră ea către Dorian.

Creatura avansă un centimetru, dar Celaena împinse tare, bazându-se pe forța picioarelor ei. Bestia urlă din nou, atât de tare, încât Celaena crezu că urechile începeau să îi sângereze. Dorian înjură.

Asasina îi aruncă o privire, nesimțind durerea ghearelor

înfipte în carnea ei. Sudoarea curgea pe fruntea lui Dorian în timp ce – ce...

Metalul începu să se încălzească pe marginile ușii, licărind cu un roșu-aprins, apoi sfârâind...

Magia era acolo; magia lucra chiar în acel moment, încercând să sigileze ușa. Dar nu venea din partea Celaenei.

Dorian miji ochii, concentrându-se, chipul fiindu-i palid ca moartea.

Avusese dreptate. Dorian *chiar* avea magie în sânge. Asta era informația pe care Picioare-galbene era dispusă să o vândă celui care plătea mai mult, chiar regelui însuși. Era o informație care putea schimba *totul*. Putea schimba lumea.

Dorian avea magie.

Și dacă nu se oprea, avea să se ardă de ușa aia din fier.

*

Ușa îl sufoca pe Dorian. Era într-un coșciug, fără pic de aer. Magia lui nu putea respira. *El* nu putea respira.

Celaena putea jura că acea creatură sinistră câștigase teren. Dorian nici măcar nu știa ce făcea, doar că *trebuia* să sigileze ușa. Magia alesese această metodă. Prințul împingea cu picioarele, cu spatele, împinse magia până la limită, încercând cu disperare să sudeze ușa.

Magia îi scăpă din mâini.

Creatura împinse cu putere, făcându-l pe Dorian să alunece. Dar Celaena se împinse și mai tare în ușă, până ce prințul își recăpătă echilibrul.

Sabia Celaenei era la câțiva metri de ea, dar la ce îi putea folosi?

Nu aveau nicio speranță să scape cu viață.

Privirea Celaenei o întâlni pe a lui Dorian, întrebarea fiind ușor de citit pe chipul ei însângerat:

„Ce am făcut?”

*

Încă prinsă în ghearele creaturii, Celaena nici măcar nu se putea mișca, așa că Dorian se repezi brusc și o luă pe Damaris. Creatura încercă din nou să se elibereze, iar prințul legănă sabia și lovi încheietura bestiei. Urletul ei pătrunse până în oasele Celaenei, dar ușa se închise complet. Celaena alunecă, mâna dezmembrată a bestiei rămânând prinsă de umărul ei, dar se împinse din nou în ușă când creatura se aruncă din nou în poarta din fier.

— Ce naiba e asta? strigă Dorian, împingându-se cu toată puterea în ușă.

— Nu știu, gâfâi Celaena. Fără să își permită luxul unui vindecător, își smulse mâna mizerabilă din umăr, reprimându-și țipătul. Era aici jos, reuși ea să spună.

Încă o bubuitură în ușă.

— Nu poți sigila ușa cu magie. Trebuie să – trebuie să o sigilăm în alt fel.

Și să găsească o cale care să funcționeze mai bine decât orice vrajă de deblocare știa creatura aia – o cale care să o împiedice să mai iasă de acolo. Celaena se înecă cu sângele care îi curgea din nas în gură și îl scuipea pe podea.

— Există o carte – *Morții vii*. Acolo vom găsi răspunsul, continuă ea.

Privirile li se întâlniră – un moment de încredere și promisiunea unor răspunsuri din partea amândurora.

— Unde e cartea? întrebă Dorian.

— În bibliotecă. Te va găsi ea. Pot să rezist câteva minute aici.

Fără să aibă nevoie să înțeleagă prea multe, Dorian fugi în bibliotecă. Alergă printre rafturi, degetele lui gonind peste titluri, din ce în ce mai repede, știind că fiecare secundă o secătuia pe Celaena de energie. Era pe punctul de a-și dezlănțui frustrarea, când trecu pe lângă o masă pe care se odihnea o carte mare și neagră.

Morții vii.

Celaena avusese dreptate. De ce avea întotdeauna dreptate, în felul ei straniu? Dorian luă cartea și alergă spre camera secretă. Asasina închisese ochii și scrâșnea din dinți, care îi erau roșii de la propriul sânge.

— Poftim, spuse Dorian.

Fără ca ea să îi ceară, prințul se împinse în ușă, iar Celaena se așează pe podea și răsfoi cartea cu mâini tremurânde. Sângele îi curgea pe fiecare pagină.

— Să legi sau să stăpânești, citi ea cu voce tare.

Dorian privi zecile de simboluri de pe pagină.

— Crezi că va merge? întrebă el.

— Sper că da, spuse ea, deja mișcându-se, ținând cartea deschisă într-o mână. Odată ce voi rosti vraja, doar când va trece pragul, creatura va fi ținută în loc suficient de mult cât să o ucidem.

Își strecură degetele în rănilor de pe piept și umeri, iar Dorian o privi cu gura căscată când făcu primul semn, apoi pe al doilea, asasina transformându-și trupul rănit într-o călimară cu cerneală și desenând semn după semn în jurul ușii.

— Dar ca să treacă peste prag, spuse Dorian gâfâind, trebuie să...

— Deschizi ușa, termină Celaena, încuviințând.

Dorian se mișcă pentru ca ea să deseneze deasupra capului lui, răsuflările lor împreunându-se.

Celaena respiră adânc în timp ce trasă ultimul semn și, brusc, toate sclipiră cu un albastru palid. Dorian împinse în continuare ușa, deși simți fierul solidificându-se.

— Poți să îi dai drumul, spuse Celaena, îndreptând sabia spre ușă. Dă-i drumul și treci naibii în spatele meu!

Cel puțin nu îl insultase și nu îi spusese să plece de tot de acolo.

Trase adânc aer în piept și plecă de lângă ușă.

Creatura se izbi în poartă, deschizând-o.

Și, întocmai cum spusese Celaena, încremeni în prag, ochii ei animalici licărind sălbatic când capul îi ieși pe coridor. Apoi urmă o pauză, o pauză în care Dorian ar fi putut jura că Celaena și creatura se priviră în ochi, iar sălbăticia bestiei se calmă, doar pentru o clipă. Doar pentru o clipă, apoi Celaena se mișcă.

Sabia străluci în lumina torței, apoi străpunse carnea și zdrobi oasele. Gâtul era prea gros ca să poată fi tăiat dintr-o lovitură, iar înainte ca Dorian să tragă din nou aer în piept, Celaena lovi din nou.

Capul lovi podeaua cu un bubuit, sânge negru țâșnind din gâtul rețezat – din trupul care încă stătea paralizat în prag.

— La dracu', găfâi Dorian. La dracu'!

Celaena se mișcă din nou, lovind capul cu sabia, străpungându-l, ca și cum s-ar fi temut că încă ar mai fi putut mușca.

Dorian încă mai înjura când Celaena se întinse spre semnele sângerii din jurul ușii și își trecu un deget peste unul dintre ele, rupând vraja, iar cadavrul decapitat al creaturii se prăbuși.

Nici nu atinse bine pământul, că Celaena lansă patru lovituri: trei pentru a tăia trunchiul în două și o a patra pentru a-l înjunghia în locul unde ar fi trebuit să fie inima bestiei. Dorian simți cum stomacul îi urcă în gât când asasina își pregăti sabia pentru a cincea lovitură, deschizând pieptul creaturii.

Orice văzu o făcu să devină și mai palidă. Dorian nu voia să privească.

Cu o eficiență sinistră, lovi cu piciorul capul mult prea uman al creaturii, trimitându-l dincolo de prag, peste cadavrul decapitat. Apoi închise ușa și trasă alte semne peste

prag, care sclipiră, apoi se stinseră.

Celaena se întoarse spre el, dar Dorian privi din nou spre ușă, acum sigilată.

— Cât ține... *vraja* aia?

Dorian aproape se înecă cu cuvântul.

— Nu știu, spuse Celaena, scuturând din cap. Până se șterg semnele, cred.

— Nu cred că putem lăsa pe altcineva să știe despre asta, spuse el precaut.

Celaena râse, puțin cam sălbatic. Să spună altcuiva, chiar și lui Chaol, ar însemna să răspundă la întrebări dificile – întrebări care i-ar putea trimite pe amândoi la moarte.

— Deci, spuse Celaena, scuipând sânge pe pietre, vrei să îmi explici tu primul sau încep eu?

*

Celaena începu prima, pentru că Dorian avea nevoie disperată să-și schimbe hainele, iar vorbitul părea o idee bună în timp ce stătea dezbrăcat în garderoba sa. Asasina stătea pe patul lui, nici ea nearătând prea bine, motiv pentru care aleseseră coridorul întunecat al servitorilor ca să ajungă în turnul lui.

— Cred că sub bibliotecă e o temniță antică, spuse Celaena, încercând să vorbească încet. Zări o porțiune de piele aurie prin ușa pe jumătate deschisă a garderobei și privi în altă parte. Cred... cred că cineva a ținut creatura acolo până când a reușit să scape din celulă. Trăiește sub bibliotecă de atunci.

Nu era nevoie să îi spună că ea credea că regele o *crease*. Turnul cu ceas fusese construit de însuși regele – deci el trebuia să știe cu ce făcea legătura. Celaena știa că acea creatură fusese creată, pentru că în pieptul ei fusese o inimă umană, și putea să parieze că regele folosisese cel puțin o cheie Wyrd ca să construiască atât turnul, cât și monstrul.

— Ceea ce nu înțeleg eu, spuse Dorian din garderobă, este de ce chestia asta poate trece acum de ușile din fier, când înainte nu putea.

— Pentru că eu am fost o idioată și le-am rupt vrăjile când am trecut prin ele.

O minciună – într-un fel. Dar Celaena nu voia să îi explice, nu *putea* să îi explice de ce creatura putuse să iasă de acolo și înainte și nu rănise pe nimeni până atunci. De ce fusese pe coridor în acea noapte și dispăruse, de ce toți bibliotecarii erau în viață.

Dar poate că omul care fusese odată creatura... Poate că nu se pierduse în întregime. Erau atât de multe întrebări acum, atât de multe lucruri fără răspuns!

— Și ultima vrajă pe care ai făcut-o – pe ușă. Va ține pentru totdeauna?

Dorian apăru purtând tunică și pantaloni noi, dar în picioarele goale. Vederea picioarelor lui i se păru intimă, într-un fel straniu.

Celaena ridică din umeri, simțind o nevoie disperată să își spele corpul și fața însângerată. Dorian îi oferise baia lui, dar ea refuzase. Și asta i se părea prea intim.

— Cartea spune că este o vrajă permanentă, nu cred că mai poate trece pe acolo altcineva în afară de noi.

„Doar dacă nu cumva regele vrea să treacă și folosește una dintre cheile Wyrđ.“

Dorian își trecu o mână prin păr, așezându-se lângă ea pe pat.

— De unde a apărut?

— Nu știu, minți ea. Inelul regelui licări în amintirea ei. Totuși, acela nu putea fi o cheie Wyrđ; Picioare-galbene spusese că erau bucăți de piatră neagră, nu – nu forme șlefuite. Dar este posibil ca regele să fi făcut inelul folosind cheia. Celaena înțelegea acum de ce Archer și grupul lui

căutau să îl distrugă. Dacă regele o putea folosi ca să *creeze* creaturi...

Dacă făcuse mai *multe*...

Erau atât de multe uși! Numărul trecea de două sute, toate încuiate. Iar Kaltain și Nehemia spusese amândouă ceva de aripi – aripi în visele lor, aripi bătând prin trecătoarea Ferian. Ce punea regele la cale acolo?

— Spune-mi, insistă Dorian.

— Nu știu, minți ea din nou, urându-se pentru asta.

Cum îl putea face să înțeleagă un adevăr care putea zdruncina tot ce iubea el?

— Cartea aia, spuse Dorian. De unde știai că e de folos?

— Am găsit-o într-o zi în bibliotecă. Părea să mă... urmărească. A apărut în camera mea, iar eu nu am dus-o acolo, a reapărut în bibliotecă; era plină de genul ăla de vrăji.

— Dar nu este magică, spuse Dorian, pălind.

— Nu genul de magie pe care îl ai tu. Asta este diferită. Nici măcar nu știam dacă vraja va funcționa. Apropo, spuse ea, întâlnindu-i privirea, tu ai... magie.

Dorian îi scrută chipul, iar Celaena își stăpâni dorința de a se mișca.

— Ce vrei să îți spun?

— Spune-mi cum se face că ai magie, răspunse Celaena. Spune-mi cum de *tu* o ai, iar restul lumii nu. Spune-mi cum ai descoperit-o și ce fel de magie este. Spune-mi totul.

Dorian începu să dea din cap, dar Celaena se aplecă spre el.

— Tocmai m-ai văzut încalcând cel puțin zece din regulile tatălui tău, continuă ea. Crezi că te-aș preda lui când tu ai putea la fel de ușor să mă distrugi?

Dorian oftă. După o clipă, spuse:

— În urmă cu câteva săptămâni, am... izbucnit. M-am infuriat atât de tare la o întrunire a consiliului, încât am ieșit

nervos din încăpere și am lovit un perete. Cumva, zidul s-a crăpat și fereastra din apropiere s-a spart. De atunci, am tot încercat să îmi dau seama de unde vine, ce fel de putere este mai exact. Și cum să o controlez. Dar doar... se întâmplă. Ca...

— Ca atunci când ai folosit-o ca să mă împiedici să-lucid pe Chaol.

Dorian înghiți în sec.

Celaena nu îl putea privi în ochi, dar spuse:

— Îți mulțumesc pentru asta. Dacă nu m-ai fi oprit, eu...

Indiferent ce s-ar fi întâmplat între ea și Chaol, indiferent de ceea ce simțea acum pentru el, dacă l-ar fi ucis în noaptea aceea, nu ar mai fi putut schimba nimic, nu și-ar mai fi putui reveni. Cumva... cumva, ar fi transformat-o într-o altă versiune a chestiei de sub bibliotecă. Îi era greață până și să se gândească la asta.

— Indiferent ce fel ar fi magia ta, continuă Celaena, a salvat mai mult decât viața lui Chaol în noaptea aia.

Dorian se foi.

— Încă mai trebuie să învăț să o controlez – altfel, s-ar putea întâmpla oriunde. În fața oricui. Am avut noroc până acum, dar nu cred că va mai dura mult norocul.

— Mai știe cineva? Chaol? Roland?

— Nu. Chaol nu știe, iar Roland tocmai a plecat cu ducele Perrington. Au plecat în Morath pentru câteva luni, să... să supravegheze situația din Eyllwe.

Totul trebuia să aibă legătură: regele, magia, puterea lui Dorian, semnele Wyrd, chiar și creatura. Prințul ridică salteaua patului, scoțând o carte ascunsă. Nu era cea mai bună ascunzătoare, dar era un efort curajos.

— Am căutat prin tabelele genealogice ale familiilor nobile din Adarlan. N-am mai avut descendenți care să folosească magia de generații întregi.

Celaena îi putea spune atât de multe lucruri, dar dacă o făcea, avea doar să iște și mai multe întrebări. Așa că se mulțumi să studieze paginile pe care el i le arăta, răsfoindu-le una după alta.

— Stai, spuse ea.

Rănile din umăr pulsară dureros când Celaena întinse mâna spre carte. Privi pagina la care se oprise Dorian, inima ei luând-o la goană când descoperi un alt indiciu despre rege și planurile lui. Îl lăsă pe prinț să continue.

— Vezi? spuse Dorian, închizând cartea. Nu sunt prea sigur de unde vine.

Încă o privea precaut. Celaena îi întâlni privirea și spuse încet:

— În urmă cu zece ani, mulți dintre oamenii pe care... i-am iubit au fost executați pentru că aveau magie. Durerea și vina licăriră în ochii lui, dar Celaena continuă: Așa că, înțelegi de ce spun că nu vreau să mai văd pe nimeni murind pentru asta, nici măcar pe fiul omului care a poruncit acele crime.

— Îmi pare rău, spuse Dorian încet. Deci, ce facem acum?

— Luăm o masă zdravănă, vizităm un vindecător, facem o baie. În ordinea asta.

Dorian pufni și o înghionti cu genunchiul.

Celaena se aplecă înainte, prinzându-și mâinile între genunchi.

— Așteptăm. Stăm cu ochii în patru pe ușa aia și ne asigurăm că nimeni nu încearcă să intre acolo, și... ne continuăm viața, zi după zi.

Dorian îi luă o mână într-a lui, privind spre fereastră.

— Zi după zi.

CAPITOLUL 45

Celaena nu mănca, nu făcu baie și nici rana de la umărul ei nu fu văzută de vreun vindecător.

În schimb, se grăbi să ajungă în temniță, fără să arunce măcar o privire gărzilor în timp ce trecu pe lângă ele. Epuizarea gonia prin corpul ei, dar teama o făcea să continue, aproape să alerge în josul scării.

„Vor să mă folosească. M-au păcălit“, spusese Kaltain. Iar în cartea lui Dorian, despre genealogiile nobililor, familia Rompier fusese listată ca fiind una cu o puternică descendență magică, care se presupune că dispăruse în urmă cu două generații.

„Uneori cred că ei m-au adus aici, spusese Kaltain. Nu ca să mă mărit cu Perrington, ci cu un alt scop.“

O aduseseră pe Kaltain aici, așa cum Cain fusese adus aici. Cain, din munții Colț Alb, unde șamani puternici conduseseră odinioară triburile.

Celaena simți cum i se usucă gura, îndreptându-se spre celula lui Kaltain. Se opri în fața ei, privind-o printre gratii.

Era goală.

Tot ce mai rămăsese înăuntru era pelerina Celaenei, aruncată peste paiele răvășite. Ca și cum Kaltain s-ar fi luptat cu oricine ar fi venit să o ia.

Celaena ajunsese la postul gărzilor un moment mai târziu, arătând în jos, pe coridor.

— Unde este Kaltain?

Chiar când rosti întrebarea, o amintire începu să i se deslușească în minte, o amintire din zilele petrecute sedată în temniță.

Gărzile se priviră între ei, apoi priviră hainele sfâșiate și însângerate ale Celaenei, iar unul dintre ei spuse:

— Ducele a luat-o în Morath. Să-i fie soție.

Celaena ieși din temniță și porni spre apartamentul ei.

„Ceva vine, șoptise Kaltain. Iar eu trebuie să îi ies în întâmpinare.

Iar durerile de cap sunt mai crunte cu fiecare zi care trece. Din ce în ce mai rău și pline de fâlfâitul ăla insuportabil de aripi.“

Celaena aproape că se împiedică. „Roland a avut dureri groaznice de cap în ultima vreme”, îi spusese Dorian în urmii cu câteva zile. Iar acum, Roland, care avea același sânge ca Dorian Havilliard, plecase în Morath, de asemenea.

Plecase sau fusese luat?

Celaena își atinse umărul și simți rănilile deschise și sângerânde. Creatura parcă ar fi vrut să își smulgă părul din cap, ca și cum ar fi avut dureri. Iar când deschisese ușa aia, pentru acele ultime secunde, cât fusese încremenită în loc, Celaena văzuse ceva uman în ochii ei – ceva care părea eliberat, recunoscător pentru moartea pe care ea i-o aducea.

— Cine ai fost? șopti ea, amintindu-și inima umană și trupul creaturii de sub bibliotecă. Și ce ți-a făcut regele?

Dar Celaena avea sentimentul că deja știa răspunsul.

Pentru că acela era alt lucru pe care îl puteau face cheile Wyrđ, cealaltă putere pe care o controlau acestea: viața.

„Și ei aud bătăi de aripi purtate de vânturile din trecătoarea Ferian, spusese Nehemia. Iscoadele noastre nu se mai întorc.“

Regele învârtea lucruri mult mai grave decât oamenii muritori. Mult, mult mai grave. Dar ce plănuia să facă cu ele – cu creaturile, cu oamenii ca Roland și Kaltain?

Celaena trebuia să afle câte chei Wyrđ găsisese regele până atunci.

Și unde ar putea fi celelalte.

*

În noaptea următoare, Celaena examinează ușa spre

catacombele de sub bibliotecă, ciulind urechile și încercând să surprindă orice sunet din spatele ușii.

Nimic.

Semnele însângerate se coagulasera, dar sub crustă, ca și cum ar fi fost scrijelite în metal, era conturul întunecat al fiecărui semn Wyrd.

De deasupra, răsună mugetul înăbușit al ceasului din turn. Era două dimineața. Cum de nu știa nimeni că turnul stătea pe o temniță străveche, temniță care servea drept ascunzătoarea secretă a regelui?

Celaena se încruntă la ușa din fața ei. Normal, cine s-ar gândi măcar la o asemenea posibilitate?

Știa că ar trebui să meargă la culcare, dar nu mai putuse să doarmă de câteva săptămâni și nu vedea de ce ar trebui să mai încerce să o facă. De aceea venise aici: să facă ceva în timp ce hoinărea prin gândurile ei învălmășite.

Scoase pumnalul, îndreptându-l spre ușă, și o împinse ușor cu el.

Nimic. Celaena se opri, ascultând orice semn de viață, și împinse mai tare.

Ușa nu se clinti.

Asasina mai încercă de câteva ori, lovind chiar cu piciorul în perete, dar ușa rămase sigilată. Când fu în sfârșit convinsă că *nimic* nu trecea de ușa aia – în oricare direcție – răsuflă ușurată.

Nimeni nu ar crede-o dacă ar povesti despre locul ăsta tot așa cum nimeni nu i-ar crede povestea puțin probabilă despre cheile Wyrd.

Ca să găsească cheile Wyrd, trebuia mai întâi să rezolve ghicitoarea. Iar apoi să îl convingă pe rege să o lase să plece pentru câteva luni. Ani. Avea nevoie de o manipulare precaută, mai ales că era posibil ca el să aibă deja o cheie. Dar pe care?

„Aud aripi...”

Picioare-galbene spusese că, doar combinate, cele trei chei puteau deschide adevărata poartă Wyrđ, dar fiecare, în parte, deținea totuși o putere imensă. Ce alte grozăvii mai putea crea regele? Dacă avea să obțină vreodată toate cele trei chei, ce ar putea aduce în Erilea ca să-l slujească? Lucrurile deja se agitau pe continent; neliniștea se învoldura. Celaena avea sentimentul că regele nu avea să tolereze prea mult acest lucru. Nu, era doar o chestiune de timp până când el avea să dezlănțuie orice ar fi creat asupra lor și să distrugă orice rezistență pentru totdeauna.

Asasina privi ușa sigilată, simțind cum stomacul i se întoarce pe dos. O baltă de sânge pe jumătate uscat zăcea la baza ușii, atât de neagră încât părea a fi petrol. Îngenunche, trecându-și un deget prin băltoacă. Îl miroși, aproape își vărsă stomacul din pricina duhului, apoi își frecă degetele între ele. Se simțea la fel de unsuros precum arăta.

Se ridică în picioare și cotrobăi prin buzunare după ceva cu care să se ștergă pe mâini. Scoase un pumn de hârtii. Resturi, mai degrabă – bucăți de lucruri pe care le purta cu ea pentru a le analiza oricând avea un moment liber. Încruntându-se, le răsfoi, încercând să se decidă la care putea renunța pentru a improviza o batistă.

Una dintre hârtii era doar o chitanță pentru o pereche de pantofi, pe care probabil o pusese din greșală în buzunar în acea dimineață. Iar o alta... Celaena o ridică mai aproape. „Ah! Timpul se scurge!” fusese scris pe ea. Ea scrisese asta când încercase să rezolve ghicitoarea cu ochiul. Când tot mormântul părea un mare secret, un indiciu uriaș.

Halal ajutor mai fusese propoziția aia! Doar o altă fundătură. Înjurând în tăcere, folosi hârtia pentru a-și șterge mazăga de pe degete. Totuși, mormântul încă nu avea nicio logică. Ce treabă aveau copacii de pe tavan și stelele de pe

podea cu ghicitoarea? Stelele duseseră la gaura secretă, dar puteau la fel de ușor să facă asta și dacă erau pe tavan. De ce era totul invers?

Oare ar fi fost Brannon atât de prost încât să pună toate răspunsurile într-un singur loc?

Celaena despături hârtia, acum mototolită și pătată de sângele unsuros al creaturii. „Ah! Timpul se scurge!”

La picioarele lui Gavin nu exista nicio inscripție – doar la picioarele Elenei. Iar cuvintele nu aveau prea mult sens.

... Dar dacă nu acesta era scopul lor? Dacă erau doar suficient de logice cât să implice un lucru, dar în realitate însemnau altceva?

Totul în mormânt era făcut invers, rearanjat, ordinea firească era inversată. Ca să sugereze că lucrurile erau amestecate, învâlmășite. Iar lucrul care ar fi trebuit să fie ascuns era exact la vedere. Dar, ca orice altceva, înțelesul lui era distorsionat.

Și exista o singură persoană, o ființă, care îi putea spune dacă avea dreptate sau nu.

CAPITOLUL 46

— Este o anagramă, spuse ea gâfâind când ajunse în mormânt.

Mort deschise un ochi.

— Inteligent, nu-i așa? Să ascunzi un lucru exact unde îl poate vedea toată lumea?

Celaena deschise ușa doar cât să se strecoare înăuntru. Lumina lunii era puternică, iar ei i se tăie respirația când observă unde cădeau razele luminoase. Tremurând, se opri la picioarele sarcofagului și își trecu degetele peste literele din piatră.

— Spune-mi ce înseamnă.

Mort tăcu, destul de mult cât Celaena să tragă aer în piept și să se pregătească să țipe la el, dar în cele din urmă mânerul spuse:

— Eu sunt Prima.

Iar aceea fu toată confirmarea de care Celaena avu nevoie.

Prima cheie Wyrđ dintre cele trei. Asasina se plimbă în jurul corpului din piatră, privirea oprindu-i-se pe chipul adormit al Elenei. Privind acele trăsături fine, șopti cuvintele:

*În durerea lui, a ascuns unul în coroana ei,
Cea pe care a iubit-o nespus,
Să-i țină de urât unde zăcea doamna,
În celula înstelată, precum cerul la apus.*

Celaena ridică degetele tremurătoare spre bijuteria albastră din centrul coroanei. Dacă aceasta era într-adevăr o cheie Wyrđ... ce avea să facă cu ea? Va trebui să o distrugă? Unde ar putea să o ascundă pentru ca nimeni să nu o descopere? Întrebările vuiiau în capul ei, dificultatea lor

amenințând să o alunge înapoi în camera ei, dar Celaena încercă să se calmeze. Avea să se gândească la asta mai târziu. „Nu-mi va fi teamă“, își spuse în sinea ei.

Piatra din coroană străluci în lumina lunii, iar asasina o împinse ușor cu degetul. Nu se mișcă.

Împinse din nou, strecurându-și unghia în cuta îngustă dintre bijuterie și marginea din piatră. Se mișcă ușor și se întoarse, dezvăluind un mic compartiment dedesubt. Nu era mai lată decât o monedă sau mai adâncă decât articulația unui deget.

Celaena privi înăuntru. Lumina lunii dezvălui doar piatra cenușie. Își strecură degetul înăuntru, pipăind toată suprafața.

Nu era nimic acolo. Nici măcar un ciob.

Un fior rece îi cutreieră șira spinării.

— Deci el chiar o are, șopti Celaena. A găsit cheia înaintea mea. Și i-a folosit puterea pentru scopuri personale.

— Avea de-abia douăzeci de ani când a găsit-o, spuse blând Mort. Un tânăr straniu și războinic. Mereu își băga nasul în locuri uitate, unde nu era dorit, citea cărți pe care nimeni de vârsta lui sau orice altă vârstă nu ar trebui să le citească! Totuși, adăugă Mort, asta sună teribil de asemănător cu cineva pe care o cunosc.

— Și cumva ai *uitat* să îmi spui asta până acum?

— Atunci, nu am știut ce era; am crezut că doar a luat ceva de aici. De-abia când ai citit ghicitoarea am bănuit.

Era un lucru bun că mânerul era făcut din bronz. Altfel, Celaena i-ar fi îndoit fața.

— Bănuiești și ce poate să fi făcut cu ea?

Celaena întoarse bijuteria la loc și încercă să se opună groazei care începea să pună stăpânire pe ea.

— De unde să știi eu? *El* nu mi-a spus niciodată nimic, deși recunosc că nici eu nu m-am deranjat să vorbesc cu el.

De când e rege, a mai venit aici o singură dată, dar doar s-a învârtit câteva minute și a plecat. Presupun că încerca să găsească celelalte două chei.

— Cum a descoperit că una era aici? întrebă Celaena, îndepărtându-se de silueta din marmură.

— La fel ca tine, deși mult mai repede. Presupun că asta îl face mai deștept decât tine.

— Crezi că le are și pe celelalte două? spuse ea, ochind comoara de lângă peretele opus și postamentul unde fusese expusă Damaris.

De ce nu luase sabia, una dintre cele mai mărețe moșteniri de familie?

— Dacă ar mai fi avut altele, nu crezi că pieirea s-ar fi abătut deja asupra noastră?

— Nu crezi că are toate cheile? întrebă Celaena, începând să transpire, în ciuda frigului.

— Ei bine, Brannon mi-a spus odată că, dacă ai toate trei cheile, atunci deții controlul asupra Porții Wyrd. Cred că este drept să presupunem că actualul rege și-ar fi încercat norocul în a cuceri un alt tărâm sau ar fi înrobit creaturi care să cucerească restul ținutului, dacă le-ar fi avut pe toate trei.

— Wyrdul să ne ajute dacă asta se va întâmpla.

— Wyrdul? râse Mort. Te rogi la forța greșită. Dacă regele controlează Wyrdul, va trebui să găsești altă cale de a te salva. Și nu crezi că este o coincidență prea mare că magia a încetat să mai existe din momentul în care el și-a început cucerirea?

Cum se oprise magia...

— A folosit cheile Wyrd ca să stingă magia. Toată magia, adăugă Celaena, exceptând-o pe a lui.

Și, prin urmare, pe a lui Dorian.

Celaena înjură, apoi întrebă:

— Deci crezi că este posibil să aibă și cea de-a doua cheie?

— Nu cred că o persoană poate *elimina* magia doar cu una – deși asta ar fi greșit. Nimeni nu știe de ce sunt în stare cu adevărat cheile Wyrd.

Celaena se frecă la ochi.

— O, pe toți zeii! Asta voia Elena ca eu să aflu. Și acum, ce trebuie să fac? Să pornesc în căutarea celei de-a treia chei? Să le fur pe celelalte două de la rege?

„Nehemia – Nehemia, tu trebuie să fi știut. Trebuie să fi avut un plan. Dar ce aveai de gând să faci?”

Abisul deja familiar din interiorul ei deveni și mai mare. Acea durere surdă nu avea sfârșit. Dacă zeii s-ar fi deranjat să o asculte, și-ar fi dat viața la schimb pentru a Nehemiei. Ar fi fost o alegere atât de ușor de făcut! Pentru că lumea nu avea nevoie de o asasină cu inimă lașă. Avea nevoie de cineva ca Nehemia.

Dar nu mai exista niciun zeu cu care să se tocmească; nimeni căruia să îi ofere sufletul său în schimbul unui moment petrecut cu Nehemia; doar o șansă să poată vorbi cu ea, să îi audă vocea.

Totuși... Poate că nu avea nevoie de zei ca să vorbească cu prințesa.

Cain invocase rideracul, iar el cu siguranță nu avusese o cheie Wyrd. Nu, Nehemia spusese că existau vrăji care deschideau portaluri temporare, suficient cât să pătrundă ceva prin ele. Dacă mizerabilul de Cain putuse să facă asta, iar dacă Celaena putuse folosi semnele ca să încremenească în loc creatura din catacombe și să sigileze o ușă, atunci nu puteau semnele să deschidă un portal spre *alt* tărâm?

Pieptul i se încordă. Dacă existau alte tărâmurile – tărâmurile locuite de morți, în pace sau în suferință – cine putea să îi interzică să vorbească cu Nehemia? Putea să o facă. Indiferent de preț, avea nevoie doar de o clipă – cât să o

întrebe pe prințesă unde ținea regele cheile sau cum să o găsească pe a treia, și să afle ce mai știuse Nehemia.

Celaena putea să o facă.

Mai erau și alte lucruri pe care voia să i le spună. Cuvinte, adevăruri pe care simțea nevoia să le mărturisească. Și acel rămas-bun – acel ultim rămas-bun care nu i se permisesese să și-l ia de la prințesă.

Celaena o luă pe Damaris din nou de la locul ei.

— Mort, cât de mult crezi că poate sta deschis un portal?

— La orice te-ai gândi, orice ai de gând să faci acum, *oprește-te!*

Dar Celaena deja ieșise din mormânt. Mort nu înțelegea – nu putea să înțeleagă. Ea pierduse atâția și atâția oameni dragi; i se refuzaseră atâtea șanse de a-și lua rămas-bun. Dar nu și de data asta – nu când putea schimba acest lucru, chiar și pentru câteva minute. De data asta avea să fie diferit.

Avea nevoie de *Morții vii*, încă un pumnal sau două, câteva lumânări și spațiu – mai mult spațiu decât îi oferea mormântul. Semnele pe care le făcuse Cain ocupaseră o bună parte din cameră. Exista un coridor larg la etajul superior, în tunelurile secrete, un coridor lung și un set de uși pe care nu îndrăznise niciodată să le deschidă. Coridorul era lat și cu tavanul înalt: spațiu suficient pentru a face o vrajă.

Pentru a deschise un portal spre lumea de dincolo.

*

Dorian știa că visa. Stătea într-o cameră străveche, din piatră, pe care nu o mai văzuse niciodată, privind un războinic înalt, încoronat. Coroana îi era cunoscută, cumva, dar ochii bărbatului fură cei care îl uimire și imobilizară. Erau ochii lui – safirii, arzători. Asemănările se opreau aici; bărbatul avea părul de un castaniu-închis, până la umeri, un chip ascuțit, aproape nemilos și era cu cel puțin o palmă mai

înalt decât Dorian. Și se purta ca un... rege.

— Prințule, spuse bărbatul, coroana lui aurie sclipind. Era ceva sălbatic în ochii lui – ca și cum regele ar fi fost mai obișnuit să străbată sălbăticia, decât să meargă pe coridoarele astea din marmură. Trebuie să te trezești, continuă el.

— De ce? întrebă Dorian, fără să sune prea princiar.

Simboluri verzi și stranii sclipeau pe pietrele cenușii, asemănătoare cu cele pe care Celaena le trasase în bibliotecă. Ce era locul ăsta?

— Pentru că o linie care nu ar trebui să fie trecută niciodată este pe cale de a fi încălcată. Pune întregul castel în pericol și viața prietenei tale. Vocea regelui nu era dură, dar Dorian avea sentimentul că putea deveni dacă era provocat. Ceea ce, judecând după acea sălbăticie antică, după aroganța din ochii regelui, părea un lucru extrem de ușor de făcut.

— Despre ce vorbești? întrebă Dorian. Cine ești?

— Nu pierde timpul cu întrebări inutile. Da, acest rege nu era unul care să se piardă în cuvinte. Trebuie să mergi în apartamentul ei. Există o ușă ascunsă după o tapiserie. Ia-o pe al treilea coridor la dreapta. Du-te *acum*, prințule, sau o vei pierde pentru totdeauna.

Cumva, după ce se trezi grăbit, Dorian nu se gândi de două ori la faptul că Gavin, primul rege al Adarlanului, îi vorbise în vis, și se îmbracă rapid, își luă sabia și își părăsi turnul.

CAPITOLUL 47

Tăietura de pe brațul ei pulsa, dar Celaena își ținu mâna fermă și își înmuie din nou degetul în propriul sânge, trasând semnul Wyrđ pe perete, copiind simbolurile din carte cu o precizie perfectă. Formau o arcadă – o ușă –, iar sângele ei strălucea în lumina lumânărilor pe care le adusese cu ea.

Trebuia să fie perfect – fiecare simbol trebuia să fie fără defect, altfel nu avea să funcționeze. Continuă să apese pe rană pentru a o împiedica să se coaguleze. Nu oricine putea folosi semnele; nu, *Morții vii* spunea că trebuia să existe putere în sânge. Evident, Cain avusese o urmă de putere. Probabil de aceea regele îi adusese laolaltă pe Kaltain și pe Roland, de asemenea. El folosisese cheile Wyrđ ca să suprima magia, dar trebuia să aibă o cale de a folosi puterea înăscută din sângele cuiva –, iar semnele trebuiau să poată accesa și ele acea putere.

Trasă un alt simbol, aproape încheind arcada.

Puterea lor putea deforma lucrurile. Îl deformase pe Cain. Dar îi și permisesese să cheme rideracul și să câștige și mai multă putere pentru el însuși.

Slavă Wyrđului, Cain era mort.

Mai avea de desenat un semn, acela care avea să i-o aducă pe persoana pe care își dorea cu disperare să o vadă, chiar și numai pentru o clipă. Era un semn complex, alcătuit din bucle și unghiuri. Celaena scoase creta și îl exersă pe podea, până îi reuși, apoi îl trasă cu sânge pe perete. Era numele Nehemie scris în forma unui semn Wyrđ.

Studie ușa pe care o desenase și se ridică în picioare, ținând cartea în mâna curată.

Își dresе glasul și începu să recite cuvintele de pe pagină.

Nu știa limba. Gâtul o ardea și i se contracta, ca și cum s-ar fi împotrivit sunetelor, dar le rosti, cuvintele făcându-i

dinții să o doară, ca și cum tocmai venise din frig și bea ceva fierbinte.

Apoi ieșiră cuvintele finale, iar ochii Celaenei lăcrimau.

„Nu e de mirare că genul ăsta de putere nu mai este accesibilă oricui.“

Simbolurile scrise cu sângele ei începură să licărească verzi, unul după altul, până când întreaga arcadă deveni o linie de lumină. Pietrele de sub semne se înnegriră și se tot înnegriră, apoi dispărură.

Întunericul din arcada verde părea să se întindă spre ea.

Funcționase. Pe toți zeii, funcționase.

Asta o aștepta când avea să moară? Nehemia mersese aici?

— *Nehemia?* șopti ea, răgușită din pricina vrăjii.

Nu era nimic. Nimic acolo – doar un vid.

Celaena privi cartea, apoi peretele și simbolurile pe care le desenase. Le scrisese corect. Vraja era corectă.

— *Nehemia?* șopti ea spre întunericul fără sfârșit.

Niciun răspuns.

Poate că avea nevoie de timp. Cartea nu specificase cât avea să dureze; poate că Nehemia trebuia să călătorească prin orice țărâm era acela.

Așa că Celaena așteptă.

Cu cât privea mai mult în acel vid infinit, cu atât întunericul părea să o privească înapoi. Era exact ca în visul ăla, cel în care stătea pe marginea prăpastiei.

„Nu ești nimic altceva decât o lașă.“

— *Te rog,* șopti Celaena în întuneric.

Se auzi un schelălăit brusc de deasupra, iar Celaena se întoarse spre scările din capătul coridorului. Câteva clipe mai târziu, mai repede decât ar fi trebuit să fie posibil, Fleetfoot coborî treptele, alergând spre ea.

Nu spre ea, realiză Celaena, observându-i coada jucăușă, gâfâitul și scâncetul care putea fi doar de bucurie. Nu spre

ea, pentru că...

Celaena se întoarse spre portal în același moment în care Fleetfoot se opri înaintea lui.

Și totul se opri în loc atunci când zări silueta sclipitoare care stătea de partea cealaltă a portalului.

Fleetfoot se așeză pe podea, încă dând veselă din coadă, schelălăind ușor. Conturul corpului Nehemiei trepida și era încețoșat, întrerupt pe alocuri de un fel de lumină interioară. Dar chipul îi era clar – chipul îi era... era chipul ei. Celaena căzu în genunchi.

Simți căldura lacrimilor pe obraji înainte să realizeze că plânge.

— Îmi pare rău, fu tot ce putu să spună. Îmi pare rău.

Dar Nehemia rămase de partea cealaltă a portalului. Fleetfoot scânci din nou.

— Nu pot trece linia asta, îi spuse Nehemia blând câinelui. Nici tu nu poți. Apoi tonul i se schimbă, iar Celaena știu că prințesa vorbea cu ea acum. Credeam că ești mai deșteaptă decât atât, continuă Nehemia.

Celaena ridică privirea. Lumina care radia din prințesă nu ajungea la portal, ca și cum chiar ar fi existat un fel de linie – un fel de graniță finală.

— Îmi pare rău, șopti Celaena din nou. Am vrut doar...

— Nu este timp să îmi spui ce vrei să îmi spui. Am venit aici pentru că trebuia să fii avertizată. Nu mai deschide portalul ăsta. Data viitoare când o vei face, nu eu voi răspunde chemării tale. Și nu vei supraviețui acelei întâlniri. *Nimeni* nu are dreptul să deschidă ușa spre acest tărâm, indiferent cât de mare este durerea pe care o simte.

Celaena nu știuse, nu voia să...

Fleetfoot râcăi podeaua cu ghearele.

— La revedere, dragul meu prieten, îi spuse Nehemia câinelui și porni înapoi spre întuneric.

Celaena doar stătea acolo, incapabilă să se miște sau să gândească. Gâtul îi ardea din pricina acelor cuvinte înăbușite, cuvinte care acum o secătuiau de viață.

— Elentiya. Nehemia se opri și se întoarse spre ea. Vidul părea să se involbureze, să o înghită puțin câte puțin. Nu vei înțelege încă, dar... Știam care îmi era soarta și am acceptat-o, continuă Nehemia. Am alergat spre ea. Pentru că era singura cale prin care lucrurile să înceapă să se schimbe, pentru ca evenimentele să se petreacă. Dar indiferent de ceea ce am făcut, Elentiya, vreau să știi că, în întunericul ultimilor zece ani, tu ai fost o lumină strălucitoare pentru mine. Nu o lăsa să se stingă.

Înainte ca Celaena să răspundă, prințesa dispăru.

Nu mai era nimic în întuneric. Ca și cum Nehemia nici nu fusese acolo. Ca și cum ea ar fi inventat totul.

— Întoarce-te, șopti Celaena. Te rog – întoarce-te!

Dar întunericul rămase la fel. Iar Nehemia dispăruse.

Auzi urme de pași – dar nu dinspre portal. Mai degrabă din stânga ei.

Pașii lui Archer, care stătea acolo, cu gura căscată.

— Nu pot să cred, șopti el.

CAPITOLUL 48

Celaena o scoase pe Damaris și o îndreptă spre Archer într-o secundă. Fleetfoot mârâi spre el, dar rămase în spate, cu un pas în urma asasinei.

— *Ce faci aici?*

Era de neconceput să se afle acolo. Cum intrase?

— Te urmăresc de săptămâni bune, spuse Archer, privind câinele. Nehemia mi-a spus despre coridoarele astea, mi-a arătat pe unde se intră. Am fost aici aproape în fiecare noapte de când a murit.

Celaena aruncă o privire spre portal. Dacă Nehemia o avertizase să nu îl mai deschidă, atunci era sigură că prietena ei nu voia să îl vadă nici Archer. Se mută lângă perete, ținându-se la distanță de întuneric, în timp ce își trecu mâna peste semnele verzi, sclipitoare, încercând să le șteargă.

— Ce faci? întrebă poruncitor Archer.

Celaena o legănă pe Damaris spre el, ștergând cu furie semnele. Nu dispăreau. Orice ar fi fost vraja asta, era mult mai complexă decât cea cu care sigilase ușa de sub bibliotecă – nu avea să funcționeze doar prin ștergerea semnelor. Dar Archer stătea acum între ea și cartea unde pusese semn vrăjii de închidere. Celaena frecă mai tare peretele. Totul era teribil de greșit.

— Oprește-te!

Archer se năpusti înainte, trecând cu ușurință de sabia alertă și apucând încheietura Celaenei. Fleetfoot scoase un lătrat sălbatic de avertizare, dar Celaena fluieră, spunându-i câinelui să stea departe.

Se răsuci lângă Archer, deja pregătindu-se să disloce brațul care o ținea, dar verdele sclipitor al portalului luminează încheietura bărbatului, acolo unde măneca tunicii lui

alunecase.

Un tatuaj negru, cu o creatură șerpuitoare, apăru acolo.

Îl mai văzuse înainte. Mai văzuse...

Celaena ridică privirea pe fața lui Archer.

„Nu te încrede în...”

Crezuse că desenul Nehemiei reprezenta sigiliul regal – o versiune ușor distorsionată a balaurului cu două picioare și aripi. Dar, de fapt, era acest tatuaj. Tatuajul lui *Archer*.

„Nu te încrede în Archer”, asta încercase Nehemia să îi spună.

Celaena îl împinse de lângă ea, scoțând un pumnal. Îl îndreptă, alături de Damaris, spre el. Cât de multe ascunsese Nehemia de Archer și relațiile lui? Dacă ea nu avusese încredere în ei, atunci de ce le spusese tuturor că se baza pe ei?

— Spune-mi cum ai făcut asta, șopti Archer, ochii fixându-i-se pe portal și pe întunericul de dincolo. Te rog! Ai găsit cheile Wyrd? Așa ai făcut-o?

— Ce știi despre cheile Wyrd? întrebă Celaena.

— Unde sunt? Unde le-ai găsit?

— Nu am cheile.

— Ai găsit ghicitoarea totuși, spuse Archer. Te-am lăsat să găsești ghicitoarea aia pe care am ascuns-o în biroul lui Davis. Ne-a luat cinci ani să o găsim – probabil că tu ai rezolvat-o. Știam că tu o vei face. Și Nehemia știa asta.

Celaena scutura din cap. El nu știa că mai fusese și o a doua ghicitoare – o ghicitoare cu o hartă care ducea la chei.

— Regele are cel puțin o cheie. Dar nu știu unde sunt celelalte două.

Privirea lui Archer se întunecă.

— Și noi bănuiam la fel. De aceea a venit Nehemia aici, în primul rând. Să afle dacă el le-a furat, de fapt, și dacă da, câte are.

Acela era motivul pentru care Nehemia nu putea să plece, realiză Celaena. De ce alege să stea aici, în loc să se întoarcă în Eyllwe. Să lupte pentru singurul lucru care era mai important decât soarta țării ei: soarta lumii. Și a altor lumi.

— Nu trebuie să mă urc pe vasul ăla mâine. Vom spune tuturor, zise Archer, gâfâind. Vom spune tuturor că regele are cheile și...

— Nu. Dacă dezvăluim adevărul, atunci regele va folosi cheile ca să facă mai mult rău decât îți poți imagina. Vom pierde orice șansă de a le mai găsi pe celelalte.

Archer făcu un pas spre Celaena. Fleetfoot mârâi din nou amenințător, dar păstră distanța.

— Atunci o să descoperim unde ține cheia. Și le găsim și pe celelalte, iar apoi le folosim ca să îl dăm jos de pe tron. Apoi vom crea o lume după placul nostru.

Vocea îi devenea frenetică, fiecare cuvânt fiindu-i mai dur decât anteriorul.

Celaena scutură din cap.

— Mai degrabă le-aș distruge decât să le folosesc puterea.

Archer chicoti.

— Și ea a spus același lucru. A spus că ar trebui să fie distruse – puse înapoi în poartă, dacă am putea descoperi cum să facem asta. Dar care este rostul găsirii lor dacă nu le folosim împotriva lui? Dacă nu îl facem să sufere?

Celaena simți cum i se întoarce stomacul pe dos. Erau multe lucruri pe care Archer nu le spunea, știa mult mai multe. Așa că asasina oftă și scutură din cap, începând să pășească agitată, în sus și-n jos. Archer rămase tăcut în acest timp – tăcut, până când ea se opri, ca și cum brusc ar fi înțeles. Celaena ridică glasul:

— El ar *trebui* să sufere cât mai mult posibil. Și așa ar trebui și oamenii care ne-au distrus pe noi – care ne-au făcut ce suntem: Arobynn, Clarisse... Celaena își mușcă buza.

Nehemia nu a putut niciodată să înțeleagă asta. Nici măcar nu a încercat. Tu... ai dreptate. Ar trebui să fie folosite.

Archer o studie cu precauție, acum că ea venise mai aproape și își aplecase capul într-o parte – contemplându-i cuvintele, contemplându-l pe *el*.

Iar Archer mușcă momeala.

— De asta a părăsit mișcarea. A plecat cu o săptămână înainte să moară. Știam că este doar o chestiune de timp, înainte să meargă la rege și să ne predea pe toți... să folosească ce a aflat ca să primească îndurare în Eyllwe și să ne anihileze cu aceeași lovitură. A spus că mai degrabă ar prefera un tiran atotputernic decât douăzeci.

Celaena spuse cu un calm ucigător:

— Ea ar fi stricat totul pentru voi. Aproape că a stricat totul și pentru mine. Mi-a spus să stau departe de cheile Wyrd. A încercat să mă împiedice să rezolv ghicitoarea.

— Pentru că voia informațiile doar pentru ea, pentru propriul beneficiu.

Celaena zâmbi, deși simți cum lumea îi fugea de sub picioare. Nu își putea explica de ce sau cum de se întrebase asta, dar dacă era adevărat, trebuia să îl facă să recunoască, așa că se trezi spunând:

— Tu și cu mine am muncit pentru *tot* ce avem... noi... nouă ni s-a luat totul și s-a folosit împotriva noastră. Alți oameni nici măcar nu își pot imagina ce am fost forțați să facem. Cred... cred că de aceea am fost atât de îndrăgostită de tine când eram mică. Știam, chiar și atunci, că tu înțelegeai. Că știai cum este să fii crescut de oameni ca Arobynn și Clarisse, iar apoi... vândut. M-ai *înțeles* atunci.

Celaena își forță ochii să sclipescă și își încleștă gura, ca și cum ar fi vrut să o împiedice să tremure. Clipind cu furie, șopti:

— Dar cred că în sfârșit te înțeleg și eu acum.

Asasina întine mâna de parcă ar fi vrut să o apuce pe a lui, dar o coborî – afișând o expresie blândă și tristă.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme? Am fi putut lucra împreună de săptămâni întregi. Am fi încercat să rezolvăm ghicitoarea împreună. Dacă aș fi știut ce voia să facă Nehemia, cum a putut să mă mintă iar și iar... M-a trădat. În orice fel posibil, Archer! M-a mințit în față, m-a făcut să cred...

Umerii i se lăsară. După un moment îndelung, Celaena făcu un pas spre el.

— Se pare că Nehemia nu era mai bună decât Arobynn sau Clarisse. Archer, ar fi trebuit să îmi spui. Totul. Știam eu că nu a fost Mullison – nu era destul de deștept pentru asta. Dacă mi-ai fi spus, m-aș fi ocupat eu. Pentru tine... Pentru noi, aș fi avut eu grijă de asta.

Un risc... o fărâmă de credință.

Dar Archer îi aruncă un zâmbet ezitant.

— S-a plâns atât de mult de Mullison și am știut că el avea să fie cel mai ușor de învinovățit. Iar datorită acelei competiții, consilierul deja avea o legătură cu Mormânt.

— Mormânt nu și-a dat seama că nu ești Mullison? Întrebă Celaena cât de calmă putu.

— Ai fi surprinsă cât de ușor pot vedea oamenii ceea ce vor să vadă. O pelerină, o mască, haine elegante – nici n-a stat pe gânduri.

„O, pe toți zeii.“

— Deci, în noaptea aia, la depozit, continuă ea, ridicând din sprâncene – un conspirator intrigat. Care este adevăratul motiv pentru care l-ai răpit pe Chaol?

— Trebuia să te iau de lângă Nehemia. Iar când am încasat săgeata aia pentru tine, știam că vei avea încredere în mine, chiar și numai pentru o noapte. Îmi cer scuze dacă metodele mele au fost... dure. Trucul meseriei, mă tem.

Avusese încredere în el; îi pierduse pe Nehemia și pe Chaol. Archer o îndepărtase de prietenii ei – așa cum îl bănuia pe Roland că voia să procedeze cu Dorian.

— Și amenințarea aia pe care regele a primit-o înainte de moartea Nehemiei – amenințarea la adresa vieții ei, spuse Celaena. Tu ai plănuit și asta, nu-i așa? Ca să îmi arăți cine îmi erau adevărații prieteni – în cine puteam avea încredere.

— A fost un joc de noroc. Așa cum joc și acum. Nu știam dacă acel Chaol Westfall te va avertiza sau nu. Se pare că am avut dreptate.

— De ce eu? Sunt flatată, desigur, ești inteligent. De ce nu ai putut rezolva ghicitoarea de unul singur?

Archer își plecă ușor capul.

— Pentru că știu ce ești, Celaena. Arobynn mi-a spus într-o noapte, după ce te-au dus în Endovier.

Celaena împinse junghiul de durere pură și trădare până când nu o mai putu distrage.

— Iar pentru ca această cauză a noastră să reușească, avem nevoie de tine, continuă Archer. Eu am nevoie de tine. Câțiva membri ai mișcării deja încep să mi se împotrivescă, să pună la îndoială șefia mea. Ei cred că metodele mele sunt prea dure.

Asta explica cearta pe care o avusese cu acel tânăr. Archer făcu un pas spre ea, apoi continuă:

— Dar tu... Pe toți zeii, am știut din momentul în care te-am văzut la Willow cât de buni am fi împreună. Cât de multe am realiza...

— Știu, spuse Celaena, privind în ochii lui verzi, atât de luminoși în razele asortate ale portalului. Archer, știu.

Bărbatul nu văzu pumnalul venind până când Celaena nu-l înfipse în el.

Dar Archer fu rapid – prea rapid – și se întoarse la timp, încasând lovitura în umăr, și nu în inimă.

Se trase înapoi cu o viteză uimitoare, răsucindu-i ușor pumnalul, iar Celaena dădu drumul armei și fu nevoită să se țină cu o mână de arcada portalului, ca să nu se împiedice. Palma însângerată i se lipi de zidul din piatră, iar o lumină verzuie străluci sub degetele ei. Un semn Wyrđ arse, apoi dispăru.

Neavând timp să se uite la ceea ce făcuse, Celaena se avântă spre el cu un urlet, lăsând-o pe Damaris și luând alte două pumnale. Archer își scoase sabia într-o clipă, legănându-se ușor în timp ce ea încerca să îl spintece.

— O să te fac bucăți, rosti Celaena printre dinții încleștați, dându-i târcoale.

Dar apoi podeaua se cutremură, iar ceva din interiorul vidului scoase un sunet. Un mârâit gutural.

Fleetfoot scăpă un scâncet jos, amenințător. Alergă spre Celaena, împingându-se în picioarele ei, încercând să o facă să meargă spre scări.

Vidul tremură, un fel de ceață involburându-se acum în interiorul lui, despărțindu-se suficient, cât să dezvăluie un pământ pietros, cenușiu. Apoi o siluetă se ivi prin ceață.

— Nehemia? șopti Celaena.

Se întorsese – se întorsese să o ajute, să îi explice totul.

Dar nu Nehemia nu cea care păși prin portal.

*

Chaol nu putea să doarmă. Se holba la baldachinul patului său, testamentul pe care îl văzuse pe biroul Celaenei arzând în mintea lui. Nu își putea lua gândul de la el. Doar o lăsase să îl dea afară din apartament, fără să îi spună ce însemna acel testament pentru el. Și poate că el merita ura ei, dar... dar Celaena *trebuia* să știe că nu îi voia banii.

Trebuia să o vadă. Măcar să îi explice.

Își trecu un deget peste rana uscată de pe obraz.

Pași grăbiți răsunară în josul coridorului, iar Chaol deja

coborî din pat și era pe jumătate îmbrăcat când cineva începu să bubuie în ușa lui. Căpitanul deschise ușa, ascunzând un pumnal la spate.

Coborî arma în secunda în care zări chipul lui Dorian, strălucind de transpirație, dar nu o băgă în teacă. Nu când văzu groaza pură din ochii prințului și teaca sabiei legănându-se în degetele lui încleștate.

Chaol credea în instinct. Nu credea că oamenii supraviețuiseră atât de mult fără să își dezvolte abilitatea de a simți când ceva mergea prost. Nu era magie – era doar... instinct.

Și instinctul fu cel care îi spuse lui Chaol despre cine era vorba, încă dinainte ca Dorian să deschidă gura.

— Unde? fu tot ce întrebă căpitanul gărzii.

— În dormitorul ei, spuse Dorian.

— Spune-mi tot, îi ordonă Chaol, grăbindu-se înapoi în camera sa.

— Nu știu, cred... cred că are probleme.

Chaol deja îmbrăcase o cămașă și o tunică, apoi își încălță ghetetele, după care își luă sabia.

— Ce fel de probleme?

— Genul de probleme care m-au adus direct la tine, și nu la celelalte gărzi.

Asta putea însemna orice: dar Chaol știa că Dorian era prea inteligent, prea conștient de cât de ușor se puteau răspândi vorbele în acel castel. Simți încordarea din corpul lui Dorian și îl înșfacă de spatele tunicii.

— Alergatul, spuse Chaol gâfâind, va atrage atenția.

— Deja am irosit mult timp venind la tine, replică Dorian, dar se conformă mersului calm, dar rapid, al lui Chaol.

În cinci minute aveau să ajungă în camera ei dacă păstrau viteza asta. Dacă nu intervenea altceva.

— E cineva rănit? întrebă încet Chaol, încercând să respire

cu calm și să își păstreze concentrarea.

— Nu știi, spuse Dorian.

— Va trebui să-mi spui mai mult decât atât, izbucni Chaol. Controlul asupra nervilor lui se stingea cu fiecare pas.

— Am avut un vis, spuse Dorian, atât de încet încât doar el putea auzi. Am fost avertizat că era în pericol... că ea este un pericol pentru sine însăși.

Chaol aproape se opri, dar Dorian spuse toate acestea cu multă convingere.

— Crezi că am vrut să vin să te iau? spuse Dorian fără să îl privească.

Chaol nu răspunse, dar grăbi pasul cât de tare putu, fără să atragă atenția servitorilor și gărzilor care încă erau la posturile lor. Își putea simți inima bătând în fiecare milimetru al trupului său când ajunseră la ușa apartamentului Celaenei. Nici nu se deranjă să ciocăne și aproape că scoase ușa din balamale când intră, cu Dorian pe urmele lui.

Ajunse la ușa dormitorului ei într-o secundă și nu se sinchisi să ciocăne nici aici. Dar clanța nu se mișcă. Ușa era încuiată. Se împinse în ea.

— Celaena?

Numele ei fu mai mult un răget care ieși din gâtul lui. Niciun răspuns. Se împotrivi panicii crescânde pe care o simțea, scoțând un pumnal, ascultând orice sunet. *Celaena*. Nimic.

Chaol așteptă o secundă, apoi izbi ușa cu umărul. O dată. De două ori. Încuietoarea cedă. Ușa se deschise, dezvăluind dormitorul pustiu.

— Pe toți zeii, șopti Dorian.

Tapiseria de pe perete fusese trasă înapoi, dezvăluind o ușă deschisă – o ușă secretă, din piatră, care ducea într-un coridor întunecat.

Așa reușise să iasă din castel și să îl ucidă pe Mormânt. Dorian își scoase sabia din teacă.

— În vis mi s-a spus că voi găsi ușa asta.

Prințul păși în față, dar Chaol îl apucă de braț. Avea să se gândească mai târziu la Dorian și la visele lui clarvăzătoare... mult mai târziu.

— Nu coborî acolo.

Ochii lui Dorian licăriră.

— Nu cobor, pe naiba!

Drept răspuns, un urlet gutural, care le răsună până în oase, se auzi din interior. Apoi un țipăt... un țipăt uman, urmat de un lătrat ascuțit.

Chaol o rupse la fugă pe coridor înainte să își dea seama. Era întuneric ca smoala, iar Chaol aproape se rostogoli în josul scării, dar Chaol, urmându-l îndeaproape, luă o lumânare.

— *Stai sus!* îi ordonă Chaol, continuând să coboare.

Dacă ar fi avut timp, l-ar fi încuiat pe Dorian în dulap, decât să riște să îl pună în pericol pe prințul moștenitor, dar... Ce naiba fusese urletul ăla? Lătratul îl recunoscuse — era al lui Fleetfoot. Iar dacă Fleetfoot era acolo jos...

Dorian continuă să îl urmeze.

— Am fost trimis aici, spuse el.

Chaol cobora câte două sau trei trepte deodată, de-abia auzindu-l pe prinț. Țipătul ăla fusese al ei? Păruse a fi de bărbat. Dar cine mai putea fi acolo cu ea?

O lumină albastră licări în capătul scării. Ce era *aia*?

Un răget zgudui pietrele străvechi. *Ăsta* nu era uman și nici nu venise de la Fleetfoot. Dar ce...

Nu găsiseră niciodată creatura care ucisese campionii. Crimele pur și simplu se opriseră. Dar ceea ce li se făcuse cadavrelor... Nu, Celaena trebuia să fie în viață.

„Vă rog“, imploră el orice zei l-ar fi putut asculta.

Chaol sări pe palier și găsi trei arcade. Lumina albastră licărise din partea dreaptă. O luară la fugă.

Cum de un ansamblu atât de masiv de camere și coridoare fusese uitat? Și de cât timp știa Celaena de ele?

Coborî o scară spiralată. Apoi o lumină nouă, verzuie, începu să strălucească, iar Chaol se întoarse să vadă...

Nu știa încotro să privească mai întâi... la coridorul lung, unde pe un perete strălucea o arcadă desenată din simboluri verzi sau la... lumea care se zărea prin arcadă, înfățișând un tărâm de ceață și piatră.

La Archer, ghemuit lângă peretele opus, recitând cuvinte stranii dintr-o carte pe care o ținea în mâini.

La Celaena, întinsă pe podea.

Sau la monstru: o chestie înaltă, puternică și cu siguranță inumană. Nu cu degetele alea nefiresc de lungi, cu gheare, cu piele albă care semăna cu hârtia mototolită, o falcă umflată, sub care se vedeau dinți ca de pește, și ochii ăia – lăptoși, cu nuanțe de albastru.

Și mai era Fleetfoot, zbârlită, cu colții dezgoliți, refuzând să lase demonul să se apropie de Celaena, deși cățelușa, neajunsă la maturitate, șchiopăta, iar sângele îi curgea din rana de la piciorul drept din spate.

În intervalul dintre două bătăi de inimă, Chaol studie monstrul, analizând fiecare detaliu din preajma lui.

— *Du-te*, îi strigă lui Dorian înainte să se arunce spre creatură.

CAPITOLUL 49

Celaena nu își amintea nimic după primele câteva mișcări ale sabiei, doar că o văzuse pe Fleetfoot repezindu-se brusc la creatură. Imaginea o distrăsese suficient, pentru ca demonul să treacă de apărarea ei, să o apuce de păr cu degetele lungi și albe și să o lovească cu capul de perete.

Apoi, întuneric.

Când deschise ochii, se întrebă dacă nu cumva murise și se trezise în iad, cu o durere îngrozitoare de cap – și cu imaginea lui Chaol, dându-i târcoale demonului palid, sângele curgând din amândoi. Apoi simți mâini reci pe capul ei, pe gât, iar Dorian îngenunche în față și îi rosti numele:

— Celaena.

Asasina se luptă să se ridice în picioare, durerea de cap întețindu-se. Trebuia să îl ajute pe Chaol. Trebuia...

Auzi haine sfâșiindu-se și un scâncet de durere, iar Celaena îl privi pe Chaol ducând mâna la tăietura de pe umărul său, tăietură făcută de unghiile alea mizerabile și crestate. Creatura mugii, falca prelungă scâldându-i-se în bale, și se repezi din nou spre căpitan.

Celaena încercă să se miște, dar nu fu suficient de rapidă. Dar Dorian da.

Ceva invizibil se lovi de creatură, izbind-o de perete. *Pe toți zeii.* Dorian nu doar că avea magie – avea magie pură. Cel mai rar și mai mortal fel de magie. Putere brută, nediluată, capabilă să ia forma a orice dorea cel care o mânua.

Creatura se prăbuși, dar se ridică instant, repezindu-se spre ea și Dorian. Prințul doar stătu acolo, cu mâna întinsă.

Ochii alb-albăstrui erau infometaji acum.

În portal, Celaena auzi pământul pietros scârțâind sub încă o pereche de picioare goale, palide. Archer începu să recite mai tare.

Chaol atacă din nou creatura, care țâșni spre ea chiar înainte ca sabia căpitanului să lovească, apărându-se cu degetele alea lungi, forțându-l să se retragă.

Celaena îl prinse de mână pe Dorian.

— Trebuie să închidem portalul. Ar trebui să se închidă singur în cele din urmă, dar – dar cu cât stă deschis mai mult, cu atât ar putea apărea mai multe arătări din el înainte să se închidă.

— Cum?

— Eu – nu știu, eu... Capul i se învârtea atât de tare, încât genunchii îi tremurau. Dar se întoarse spre Archer, care stătea în capătul opus al coridorului, separat de ei de creatura nerăbdătoare. Dă-mi cartea, spuse Celaena.

Chaol răni demonul în abdomen cu o lovitură sigură, precisă, dar nu îl încetini. Chiar și de la distanța aia, duhoarea de sânge negru ajunsese la nasul Celaenei.

Asasina îl privi pe Archer analizând situația cu ochii bulbucăți, panicat dincolo de orice logică. Apoi alergă în josul coridorului, luând cartea cu el – și orice speranță de a închide portalul.

*

Dorian nu se putu mișca suficient de repede ca să-l împiedice pe chipeșul bărbat să fugă cu cartea și nu îndrăzni, cu demonul ăla între ei. Celaena, cu fruntea sângerândă, se repezi spre el, dar bărbatul era prea rapid. Ochii i se tot întorceau la Chaol, care distrăgea atenția *chestiei*. Dorian știu fără să i se spună că Celaena nu voia să îl părăsească pe căpitan.

— Mă duc eu, începutu Dorian.

— Nu. E periculos, iar tunelurile astea sunt ca un labirint, spuse ea gâfâind. Chaol și creatura își dădeau târcoale unul altuia, chestia retrăgându-se treptat spre intrarea în portal. Nu îl pot închide fără cartea aia, gemu Celaena. Mai sunt

cărți sus, dar eu...

— Atunci fugim, spuse gâfâind Dorian, apucând-o de braț. Fugim și încercăm să luăm cărțile alea.

O târi după el, neîndrăznind să își ia ochii de la Chaol sau de pe creatură. Celaena se legănă în strânsoarea lui. Rana de la cap probabil că era la fel de gravă pe cât părea. Ceva licărea la gâtul ei: amuleta despre care îi spusese că era o „replică ieftină”, strălucind ca o mică stea albastră.

— Plecați, le spuse Chaol, privind monstrul din fața lui. *Acum.*

Celaena se împiedică, întinzându-se spre Chaol, dar Dorian o trase înapoi.

— Nu, reuși ea să spună, dar rana de la cap o făcu să se moleșească în brațele lui Dorian.

Parcă realizând că ar putea fi un obstacol pentru Chaol, încetă să i se mai împotrivească lui Dorian, care o trase spre scări.

*

Chaol știa că nu putea câștiga lupta asta. Cea mai bună soluție era să fugă împreună cu ei, să păzească drumul până când ajungeau la ușa aia din piatră de deasupra și să închidă creatura aici jos. Dar nu era sigur că putea ajunge măcar până la scări. Creatura îi para atacurile cu atâta ușurință; părea să aibă o inteligență supranaturală.

Cel puțin Celaena și Dorian ajunseseră la trepte. Își putea accepta sfârșitul dacă asta însemna că ei puteau scăpa cu viață. Putea îmbrățișa împăcat întunericul atunci când avea să vină.

Creatura făcu o pauză suficient de lungă, cât Chaol să mai câștige câțiva metri depărtare. Se retrase spre capătul scărilor.

Dar apoi ea începu să strige – același cuvânt iar și iar, în timp ce Dorian încerca să o tragă pe scări.

Fleetfoot.

Chaol privi. În umbră, lângă perete, Fleetfoot fusese lăsată în urmă, piciorul fiindu-i prea rănit ca să fugă.

Și creatura privi.

Iar Chaol nu putu face nimic, absolut nimic, când monstrul se răsuci, o înșfăcă pe Fleetfoot de lăbuța rănită și o trase prin portal.

Nu putea face nimic, realiză el, decât să fugă.

Țipătul Celaenei încă răsună prin coridor când Chaol sări de pe scară și se aruncă prin portalul încețoșat, după Fleetfoot.

*

Dacă Celaena crezuse că simțise frica și durerea vreodată înainte, nu fusese nimic în comparație cu ceea ce simți când Chaol intră în portal după Fleetfoot.

Dorian nu se aștepta ca ea să se răsucească, lovindu-l cu capul de zidul din piatră atât de tare, încât se prăbuși pe trepte, eliberând-o din strânsoare.

Dar ei nu-i păsa de Dorian, nu-i păsa de nimic altceva, decât de Fleetfoot și Chaol, și coborî grăbită scările. Trebuia să îi scoată de acolo, să îi aducă înapoi înainte ca portalul să se închidă pentru totdeauna.

Trecu prin el într-o secundă.

Iar când îl văzu pe Chaol protejând-o pe Fleetfoot cu nimic altceva decât cu mâinile sale goale, sabia lui fiind ruptă în două de demonul care stătea aplecat asupra lor, nu se gândi de două ori înainte să dezlănțuie monstrul dinăuntrul ei.

*

Cu coada ochiului, Chaol o zări venind, cu sabia străveche în mâini și cu o furie sălbatică întipărită pe chip.

În momentul în care trecuse prin portal, ceva se schimbase. Fu ca și cum un vâl de ceață se ridică de pe fața ei, trăsăturile devenindu-i mai agere, pașii mai mari și mai

grațioși. Iar urechile ei – urechile i se alungiră ușor și se ascuțiră într-un mod delicat.

Creatura, simțind că era pe punctul de a-și pierde prada, se repezi spre Chaol.

Fu izbită de un zid din flăcări albastre.

Focul se stinse, iar creatura căzu la pământ, rostogolindu-se pe pietrișul dur. Se ridică în picioare înainte să se oprească din rostogolit, repezindu-se spre Celaena în aceeași mișcare.

Ea era acum între ei, cu sabia ridicată. Celaena mugi, dezvăluindu-și caninii alungiți, iar sunetul era unul pe care Chaol nu îl mai auzise niciodată. Nu era nimic uman în el.

Pentru că ea nu era umană, realizează Chaol, holbându-se la ea, încă stând în genunchi, aplecat peste Fleetfoot.

Nu – nu era deloc umană.

Celaena era o Fae.

CAPITOLUL 50

Celaena știu că schimbarea avusese loc, pentru că duruse ca naiba. Un fior de durere orbitoare atunci când trăsăturile ei se eliberară de vâlul care le ascundea. Demonul se repezi înainte, iar ea plonjă în izvorul de putere care curgea deodată înăuntrul ei.

Magie sălbatică și necruțătoare erupse din ea, izbindu-se de creatură și aruncând-o în aer. Flăcări – cu ani în urmă, puterea ei se manifestase întotdeauna sub o formă sau alta a focului.

Putea simți mirosul a orice, putea vedea totul. Simțurile intensificate îi atrăgeau atenția în toate direcțiile, spunându-i că lumea asta era *greșită*, că trebuia să iasă de aici *acum*.

Dar ea nu voia să iasă, nu până când Chaol și Fleetfoot nu erau în siguranță.

Creatura fu din nou în picioarele într-o secundă, iar Celaena se așeză între monstru și Chaol. Demonul o adulmecă, așezându-se pe picioarele din spate.

O ridică pe Damaris și își zbieră furia.

De departe, din ceață, alte răgete îi răspunseră. Unul din ele veni de la creatura din fața ei.

Celaena îl privi pe Chaol, încă aplecat peste Fleetfoot, și își dezgoli dinții, caninii licărind în lumina cenușie.

Chaol se uita cu gura căscată la ea. Asasina îi putea mirosi groaza și admirația. Îi putea mirosi sângele, atât de uman și de comun. Magia se înălța în ea din ce în ce mai mult, incontrollabilă, străveche și arzătoare.

— *Fugi*, mârâi ea, mai mult ca o rugămintă decât ca un ordin, pentru că magia era un lucru viu și voia *afară*, și era posibil ca Celaena să îl rănească și pe el, nu doar monstrul.

Pentru că portalul se putea închide în orice moment și să îi lase captivi aici pentru totdeauna.

Celaena nu așteaptă să vadă ce face Chaol. Creatura se repezi spre ea, o pată de carne albă, veștejită. Asasina alerga spre ea, aruncându-și puterea nemuritoare ca pe un pumn fantomatic. Izbucni ca un foc albastru, mistuitor, dar creatura îl evită, la fel și următoarele atacuri.

Celaena o legănă pe Damaris, iar creatura se feri, apoi se dădu câțiva pași mai în spate. Mugetele din depărtare se apropiu din ce în ce mai mult.

Pietre sfărâmate se auzeau în spatele ei, iar Celaena știa că Chaol se îndrepta spre portal.

Demonul începu să se miște agitat. Apoi tasarea pietrelor se opri. Asta însemna că Chaol ajunsese din nou pe coridor; probabil că o luase și pe Fleetfoot cu el. Căpitanul era în siguranță. În siguranță.

Chestia asta era prea inteligentă, prea rapidă... și prea puternică, în ciuda membrilor greoaie.

Iar dacă mai veneau și altele... dacă mai multe treceau prin portal înainte să se închidă...

Magia ei se înălță din nou, din adâncul ființei sale. Celaena măsură distanța dintre ea și creatură, retrăgându-se încet spre portal.

Nu avea prea mult control asupra puterii, dar avea o sabie, o sabie sacră, făurită de Fae, capabilă să țină piept magiei. O conductă.

Fără să își permită să gândească prea mult, Celaena își puse toată puterea brută în sabia aurie. Tăișul ei licări cu un roșu aprins, marginile sale sclipind ca fulgerul.

Creatura se încordă, ca și cum ar fi simțit ce era asasina pe cale să facă, ridicând sabia deasupra capului ei. Cu un strigăt de luptă care zgudui ceața din jur, Celaena o înfipse pe Damaris în pământ, care se crăpă spre demon, ca o pânză arzândă de linii și fisuri.

Apoi pământul dintre ele începu să se surpe, pas cu pas,

până ce creatura o rupse la fugă. În curând, doar un petic de pământ o mai înconjura pe Celaena, care ajunsese până atunci la portalul deschis, iar un abis nemărginit se căsca înaintea ei.

O smulse pe Damaris din pământ. Știa că trebuia să plece de acolo – *acum*. Dar înainte să se poată mișca, înainte să poată ajunge la portal, magia fremătă atât de violent, încât Celaena căzu în genunchi. Durerea o străbătu, iar ea reveni la trupul ei fragil și neîndemânatic de muritoare.

Apoi simți mâini puternice apucând-o de sub brațe, mâini pe care le cunoștea prea bine, trăgând-o prin portal, înapoi în Erilea, unde magia ei se stinse ca o lumânare.

*

Dorian se trezi la timp, văzându-l pe Chaol trăgând-o pe Celaena prin portal. Ea era conștientă, dar moale în brațele căpitanului. Odată ce o trase peste marginea portalului, Chaol îi dădu drumul de parcă ar fi fost făcută din foc, iar Celaena găfâia întinsă pe podea.

Ce se întâmplase? Dincolo de portal fusese un tărâm de piatră, iar acum... acum nu mai era nimic, decât o fâșie îngustă și un crater imens. Creatura palidă dispăruse.

Celaena se sprijini în coate, mâinile tremurându-i. Dorian se lupta cu o durere cruntă de cap, dar reuși să ajungă la ei. La un moment dat, el încercase să o ia de acolo, apoi – apoi ea îl lăsă inconștient. De ce?

— Închide-l, îi spunea Chaol, fiind atât de palid, încât sângele care îi mânjea fața părea aproape negru. *Închide-l.*

— Nu pot, spuse Celaena găfâind.

Dorian se sprijini de perete ca să nu cadă în genunchi, din pricina durerii de cap. Reuși să ajungă lângă ei, în fața portalului, unde Fleetfoot se ghemuise lângă Celaena.

— Atunci, o să tot treacă prin portal, spuse Chaol.

Ceva nu era în regulă, realiză Dorian... ceva nu era în

regulă între ei. Chaol nu o atingea, nu o ajuta să se ridice.

Dincolo de craterul din portal, răgetele deveneau mai intense și mai tari. Fără îndoială, cheștiile alea aveau să găsească o cale de a trece dincoace.

— Nu pot, nu mi-a mai rămas niciun strop de magie ca să închid portalul... Celaena tresări de durere, apoi se întoarse spre Dorian. Dar tu ai.

*

Cu coada ochiului, Celaena îl văzu pe Chaol întorcându-se spre Dorian. Asasina se ridică cu greu în picioare. Fleetfoot se postă din nou între ea și portal, mârâind blând.

— Ajută-mă, îi șopti ea prințului, simțind cum își mai recapătă din energie.

Dorian nu îl privi pe Chaol. Păși în față.

— Ce trebuie să fac?

— Am nevoie de sângele tău, de restul mă pot ocupa eu. Cel puțin, așa sper. Chaol începu să protesteze, dar Celaena îi oferii un zâmbet palid, amar. Nu-ți face griji, îl liniști ea, doar o tăietură pe braț.

Punându-și sabia în teacă, Dorian își ridică mâneca bluzei și scoase un pumnal. Sângele se prelinse din tăietură, iute și luminos.

— Cum ai învățat să deschizi un portal? urlă Chaol.

— Am găsit o carte, spuse ea. Era adevărul. Voiam să vorbesc cu Nehemia.

Tăcerea se așternu peste ei, o tăcere compătimitoare și oribilă.

Dar apoi Celaena adăugă:

— Eu... cred că am schimbat din greșeală un simbol. Arată spre semnul Wyrd pe care îl mânjise, cel care se rearanjase. A mers în locul greșit. Dar asta ar putea închide portalul – dacă avem noroc.

Ceea ce nu le spusese era că exista o șansă ca asta să nu

funcționeze. Dar pentru că nu mai erau alte cărți în apartamentul ei și pentru că Archer luase *Morții vii* cu el, tot ce îi mai rămăsese era vraja aceea de închidere pe care o folosise pe ușa de sub bibliotecă. Și în niciun caz – nici într-o mie de ani – nu avea de gând să abandoneze portalul deschis sau să-l lase pe vreunul din ei să îl păzească. Portalul avea să se închidă de unul singur la un moment dat, dar Celaena nu știa când. Mai mulți monștri se putea strecura prin el oricând. Așa că avea să încerce vraja, pentru că era singura ei opțiune. Avea să găsească altceva în caz că nu funcționa.

„Va funcționa”, își spuse în sinea ei.

Dorian își puse mâna caldă și liniștitoare pe spatele ei, iar Celaena își cufundă degetele în sângele lui. Nu realizase cât de reci erau mâinile ei până când căldura sângelui său nu îi încălzi vârful degetelor. Unul câte unul, Celaena desenă semnele peste simbolurile verzi care străluceau. Dorian nu își luă nicio secundă mâna de pe ea – doar veni mai aproape când ea se clătină. Chaol nu spuse nimic.

Genunchii îi tremurau, dar termină de acoperit simbolurile cu sângele lui Dorian. Un muget prelung răsună în lumea blestemată când ultimul simbol se aprinse, ceața și pietrele și abisul dispărând în întuneric, apoi transformându-se în zidul familiar din piatră.

Celaena încercă să se concentreze să respire calm. Dacă putea face asta, nu avea să se piardă cu firea.

Dorian își luă mâna de pe spatele ei și răsuflă ușurat.

— Să mergem, le ordonă Chaol, ridicând-o în brațe pe Fleetfoot, care scânci de durere și îl avertiză cu un mârâit.

— Cred că toți avem nevoie de o băutură, spuse încet Dorian. Și de o explicație.

Dar Celaena privi în josul coridorului, spre scara pe unde fugise Archer. Totul se petrecuse cu doar câteva minute în urmă? Parcă trecuse o viață.

Dar dacă trecuseră doar câteva minute... Respirația i se precipită. Ea descoperise singura cale de ieșire din castel și era sigură că pe acolo o luase și Archer. După ceea ce îi făcuse Nehemie, după ce luase cartea și îi abandonase la mila creaturii... Epuizarea fu înlocuită de furia familiară – furie care ardea totul, așa cum Archer distrusese tot ceea ce iubise ea. Chaol păși în fața ei.

— Nici să nu te gândești...

Gâfâind, Celaena o puse pe Damaris în teacă.

— *E al meu.*

Chaol nu apucă să o prindă de braț, iar Celaena goni în josul scării.

CAPITOLUL 51

Deși simțurile de Fae i se stinseseră, Celaena putea jura că simțea parfumul lui Archer în timp ce înainta spre canalul de scurgere, încă simțea mirosul sângelui pe el.

Archer distrusese *totul* Aranjase asasinarea Nehemiei, le manipulasă pe amândouă, se folosise de moartea Nehemiei ca să o îndepărteze de Chaol, totul pentru putere și răzbunare...

Avea să îl facă bucăți. Lent.

„Știi ce ești“, îi spusese bărbatul. Celaena nu știa ce îi spusese Arobynn despre moștenirea ei, dar Archer habar n-avea ce fel de întuneric sălășluia înlăuntrul ei, ce fel de monstru putea deveni ca să îndrepte lucrurile.

Înaintea ei auzea blesteme înfundate și bubuituri metalice. Când ajunsese la canal, știa ce se întâmplase. Grilajul se închisese și niciuna dintre încercările lui Archer de a-l deschise nu funcționaseră. Poate că zeii chiar ascultau uneori. Celaena zâmbi, scoțându-și ambele pumnale.

Păși prin arcadă, dar coridorul era gol de-o parte și de alta a micului râu. Înaintă, privind în apă, întrebându-se dacă nu cumva Archer încercase să înoate pe sub grilaj.

Îl simți cu o secundă înainte ca el să o atace din spate.

Îi întâmpină sabia cu ambele pumnale ridicate deasupra capului, sărind înapoi ca să aibă timp să-l analizeze. Archer se antrenase cu asasinii, iar după modul în care mânua sabia, atacând neîncetat, Celaena știa că el continuase cu lecțiile alea.

Ea era epuizată. Archer era la capacitate maximă, iar loviturile lui îi făceau brațele Celaenei să tremure.

Se repezi la gâtul ei, dar asasina se feri, atacându-l în lateral. Rapid ca fulgerul, Archer sări într-o parte, evitând să fie spintecat.

— Am ucis-o de dragul *nostru*, spuse Archer gâfâind, căutând orice punct slab al Celaenei. Ne-ar fi distrus. Iar acum că poți deschide portaluri fără chei, gândește-te la tot ce am putea face. Gândește, Celaena! Moartea ei a fost unsacrificiu necesar, ca să o împiedicăm să ne distrugă cauza. *Trebuie* să ne ridicăm împotriva regelui.

Celaena fandă, atacând în stânga lui, dar Archer îi pară atacul.

— Prefer să trăiesc în umbra lui, decât într-o lume condusă de oameni ca tine, urlă Celaena. Iar după ce termin cu tine, o să-i gălesc pe toți prietenii tăi și o să le întorc favoarea.

— Ei nu știu nimic. Ei nu știu ce știu eu, spuse el, parându-i atacurile cu un calm exasperant. Nehemia mai ascundea ceva în legătură cu tine. Nu voia să te implici, iar eu am crezut că era doar din cauză că nu voia să te împartă cu noi. Dar acum mă întreb ce, mai exact? Ce mai știa?

Celaena râse ușor.

— Ești un prost dacă tu crezi că te voi ajuta.

— Of, odată ce oamenii mei vor începe să „lucreze” la tine, te vei răzgândi în curând. Rourke Farran a fost client de-al meu – înainte să fiu ucis, adică. Ți-l amintești pe Farran, nu-i așa? Avea o plăcere specială pentru durere. Mi-a spus că niciodată nu s-a distrat mai tare decât atunci când l-a torturat pe Sam Cortland.

Celaena de-abia mai putea vede limpede din cauza setei de sânge care o stăpâni în acel moment, de-abia amintindu-și propriul nume.

Archer fandă spre râu, încercând să o facă să se întoarcă la perete, unde avea să se înfigă singură în sabia lui. Dar și Celaena știa mișcarea aceea. O știa pentru că ea fusese cea care îl învățase să o facă în urmă cu atâția ani. Astfel, atunci când el lovi, Celaena trecu de apărarea lui și îl lovi cu

mânerul pumnalului în falcă.

Archer se prăbuși ca o piatră, sabia zdrăngănind pe podea, iar Celaena fu peste el într-o secundă, cu lama ațintită la gâtul său.

— Te rog, șopti el răgușit.

Celaena împunse lama în pielea lui, întrebându-se cum să facă tortura să dureze, fără să îl ucidă prea repede.

— *Te rog*, o imploră el, îngrozit. O fac pentru libertatea noastră. *Libertatea* noastră. În cele din urmă, suntem de aceeași parte.

Cu o răsucire din încheietură i-ar fi putut tăia gâtul. Sau l-ar putea immobiliza așa cum o făcuse cu Mormânt. Îl putea răni așa cum Mormânt o rănisese pe Nehemia. Celaena zâmbi.

— Nu ești o criminală, șopti el.

— O, ba sunt, spuse ea, lumina torței dansând pe lama pumnalului pe când Celaena se gândea ce să facă cu el.

— Nehemia nu ar vrea asta. Nu ar vrea să faci asta.

Deși știa că nu ar trebui să asculte, cuvintele o loviră unde o durea mai tare.

„Nu lăsa lumina aia să se stingă.“

În întunericul care domnea în sufletul ei, nu mai rămăsese pic de lumină. Nicio lumină, cu excepția unui sâmbure, un licăr palid care se micșora din ce în ce mai mult. Oriunde ar fi fost acum, Nehemia știa cât de mică devenise flacăra dinăuntru ei.

„Nu lăsa lumina aia să se stingă.“

Celaena simți tensiunea părăsindu-i corpul, dar ținu pumnalul la gâtul lui Archer până când se ridică în picioare.

— Pleci din Rifthold în noaptea asta, îi spuse ea. Tu și toți prietenii tăi.

— Mulțumesc, spuse Archer gâfâind, ridicându-se.

— Dacă la răsărit aflu că încă mai ești în oraș, spuse ea, întorcându-se cu spatele la el și pornind spre treptele

tunelului, te voi ucide.

Destul. Era destul.

— Mulțumesc, spuse din nou Archer.

Celaena continuă să meargă, ascultând dacă nu cumva el voia să o atace din nou.

— Știam că ești o femeie bună, spuse el.

Celaena se opri și se întoarse.

O urmă de triumf se citea în ochii lui. Archer credea că învinsese. Că o manipulasese din nou. Punând un picior înaintea celuilalt, se întoarse lângă el cu calmul unui animal de pradă.

Se opri, destul de aproape cât să-l sărute. Archer afișă un zâmbet precaut.

— Nu, nu sunt, spuse ea.

Apoi se mișcă, prea repede ca el să aibă vreo șansă.

Ochii lui Archer se bulbucară când ea îi înfipse pumnalul direct în inimă.

Bărbatul se moleși în brațele ei. Celaena își apropie buzele de urechea lui, ținându-l drept cu o mână, iar cu cealaltă răsucind pumnalul, șoptind:

— Dar Nehemia a fost.

CAPITOLUL 52

Chaol privi sângele prelingându-se pe buzele lui Archer când Celaena îl lăsă să cadă pe podeaua din piatră. Asasina privi cadavrul, ultimele ei cuvinte către el plutind în aer, trecându-și ghearele peste pielea deja înfiorată a lui Chaol. Celaena închise ochii, dându-și capul pe spate și trăgând adânc aer în piept – ca și cum ar fi îmbrățișat moartea dinaintea ei și pata care rămase drept plată pentru răzbunarea ei.

Chaol sosise la timp să îl audă pe Archer implorând pentru viața lui – și rostind cuvintele care fuseseră ultima sa greșală. Chaol bătu cu piciorul în treapta scării, avertizând-o că era acolo. Câte din simțurile ei Fae păstrase acum, când avea forma umană?

Sângele lui Archer mânji pietrele negre, iar Celaena deschise ochii și se întoarse ușor spre Chaol. Sângele îi murdărise și vârfurile părului, care acum străluceau roșii. Iar ochii ei... Nu era nimic în ei, ca și cum ar fi fost pustiiți. Pentru o secundă, căpitanul se întrebă dacă ea avea să îlucidă și pe el – doar pentru că fusese acolo, pentru că văzuse adevărul întunecat despre ea.

Celaena clipi, iar calmul ucigaș din ochii ei dispăru, înlocuit doar de silă profundă și durere. O povară invizibilă, pe care Chaol nu și-o putea imagina, îi apăsă umerii. Asasina ridică de jos cartea neagră pe care Archer o scăpase pe pietrele ude, dar o lăsă să i se legene dintre degete ca și cum ar fi fost o cârpă murdară.

— Îți datorez o explicație, fu tot ce spuse ea.

*

Celaena refuză ca vraciul să o îngrijească până ce piciorul lui Fleetfoot nu fu bandajat. Era doar o zgârietură, dar era adâncă. Celaena ținuse în brațele ei capul cățelușei care se

zvârcoalea, fiind forțată să înghită apă cu sedative. Dorian îl ajută cât de mult putu pe vindecător, în timp ce îngrijea câinele care zăcea inconștient pe masa din sufrageria Celaenei. Chaol stătea sprijinit de perete, cu brațele încrucișate la piept. Nu-i mai adresase niciun cuvânt lui Dorian de când coborâseră în pasajul secret.

Nici tânăra vindecătoare, cu părul castaniu, nu puse vreo întrebare. Când Fleetfoot fu bandajată și așezată în patul Celaenei, Dorian insistă ca Celaena să îi permită să se uite la rana de la capul ei. Dar Celaena îi făcu semn să o lase în pace și îi spuse vindecătoarei că, dacă nu îl îngrijea întâi pe prințul moștenitor, avea să o părăscă regelui. Încruntându-se, Dorian îi permise tinerei femei să îi spele rana artificială de pe frunte, căpătată când Celaena îl lăsase inconștient pe trepte. Având în vedere cât de murdari de sânge erau Chaol și Celaena, prințul se simțea ușor ridicol, chiar dacă durerea de cap încă îl sâcâia.

Tămăduitoarea termină cu el, oferindu-i un zâmbet timid, ușor îngrijorat. Iar când veni timpul să decidă de cine avea să se îngrijească în continuare, concursul de încruntări între Chaol și Celaena dură o veșnicie.

În cele din urmă, Chaol doar scutură din cap și se trânti morocănos în scaunul de pe care Dorian tocmai se ridicase. Avea sânge peste tot, așa că fu nevoit să își dezbrace tunică și cămașa, pentru ca vrăciul să îi poată curăța rănille minore. În ciuda zgârieturilor și tăieturilor, julturilor de pe mâinile și genunchii lui, tămăduitoarea tot nu puse vreo întrebare, chipul ei drăguț fiind o mască profesională, imposibil de citit.

Celaena se întoarse spre Dorian, coborând glasul:

— Când termin aici, vin în apartamentul tău.

Îl simți pe Chaol încordându-se, iar Dorian își suprimă fiorul de gelozie când realizează că era gonit din camera ei. Căpitanul se descurca de minune, prefăcându-se că nu îi

privește. Ce se întâmplase cât timp el fusese inconștient? Și ce se întâmplase când Celaena plecase să-l ucidă pe Archer?

— Bine, spuse Dorian, apoi îi mulțumi vraciului pentru ajutorul ei.

Cel puțin, acum avea timp să se reculeagă, să se gândească la tot ce se întâmplase în ultimele ore. Și să pună la punct, pentru Chaol, o explicație pentru magia pe care o avea.

Dar chiar în timp ce ieșea din încăpere, o parte din el își dădu seama că magia lui, că el, era ultima lor grijă. Pentru că, încă din acea primă zi în Endovier, totul fusese întotdeauna despre ei.

*

Celaena nu avea nevoie ca cineva să se uite la rana de la capul ei. Când magia preluase controlul, cumva, vindecase totul. Tot ce mai rămăsese din rănilor ei acum erau pete de sânge și haine sfâșiate. Și epuizare, epuizare pură.

— Mă duc să fac o baie, îi spuse ea lui Chaol, care încă stătea cu bustul gol sub îngrijirile vraciului.

Avea nevoie disperată să spele sângele lui Archer de pe corpul ei.

Își dezbracă hainele și făcu baie, frecându-și pielea până ce o duru, spălându-și părul de două ori. Când ieși din camera de baie, se schimbă într-o tunică și pantaloni curați, iar când termină să își pieptene părul umed, Chaol intră în dormitorul ei și se așeză pe scaunul de la birou. Vindecătoarea plecase, iar căpitanul își îmbrăcase din nou cămașa. Celaena putea vedea bandajele albe zărindu-se prin găurile din materialul negru.

Celaena o verifică pe Fleetfoot, care încă era inconștientă pe pat, apoi merse lângă ușile balconului. Scrută cerul nopții pentru un moment îndelungat, căutând o constelație familiară – Cerbul, Regele Nordului. Trase adânc aer în piept.

— Străbunica mea a fost o Fae, spuse ea. Deși mama mea nu putea lua forma unui animal, așa cum fac majoritatea oamenilor Fae, eu, cumva, am moștenit abilitatea de a-mi schimba forma umană cu cea de Fae.

— Și nu mai poți face asta?

Celaena îl privi peste umăr.

— Când magia a încetat să mai existe, în urmă cu zece ani, mi-am pierdut abilitatea. Cred că asta mi-a salvat viața. Când eram mică, atunci când eram speriată sau supărată ori când îmi pierdeam cumpătul, nu puteam controla transformarea. Începusem să învăț să o controlez, dar m-aș fi dat de gol la un moment dat.

— Dar în... lumea cealaltă, ai putut...

Celaena se întoarse spre el, zărind licărul băntuit din ochii lui.

— Da. În lumea aceea, magia sau ceva asemănător încă există. Și este la fel de teribilă și de copleșitoare pe cât mi-o aminteam.

Asasina se așeză pe marginea patului, distanța dintre ei doi simțindu-se kilometrică.

— N-am avut niciun control asupra ei, continuă Celaena. Asupra transformării, asupra magiei sau asupra mea. Puteam la fel de bine să te rănesc și pe tine, nu doar pe creatura aia, spuse ea, închizând ochii, iar mâinile tremurându-i ușor.

— Deci, ai deschis un portal spre o altă lume. Cum?

— Toate cărțile alea pe care le-am citit, despre semne Wyrđ – conțineau vrăji care deschid portaluri temporare.

Apoi, Celaena îi povesti despre cum descoperise pasajul secret de Samhuinn și despre Cain, despre cum îl ucisese, și despre cum, în acea seară, voise să deschidă un portal ca să o vadă pe Nehemia. Nu-i vorbi despre cheile Wyrđ și despre ceea ce bănuia ea că făcea regele cu Kaltain și Roland.

Când termină, Chaol spuse:

— Aș spune că ești nebună, doar că am sângele creaturii ăleia pe mine și am intrat cu picioarele mele în lumea aia.

— Dacă ar afla cineva, nu doar despre vrăjile care deschid portaluri, ci despre ceea ce sunt, spuse ea cu precauție, înțelegi că aș fi executată.

Ochii lui Chaol licăriră.

— Nu voi spune nimănui. Jur.

Celaena își mușcă buza, încuviințând, și se întoarse lângă fereastră.

— Archer mi-a spus că el a fost cel care a aranjat ca Nehemia să fie ucisă, pentru că reprezenta o amenințare asupra controlului pe care el îl avea în cadrul grupului. S-a dat drept consilierul Mullison și l-a angajat pe Mormânt. Te-a răpit pe tine ca să mă scoată și pe mine din castel. Tot el a lansat și amenințarea aia anonimă la adresa vieții ei. Pentru că voia ca eu să te învinovățesc pe tine pentru moartea ei.

Chaol înjură, dar ea continuă să privească pe fereastră, spre constelație.

— Dar, deși știi că nu ești răspunzător, spuse ea blând, eu tot nu pot...

Se întoarse și citi toată durerea de pe chipul lui.

— Tot nu poți avea încredere în mine, încheie Chaol.

Ea încuviință. Știa că în această privință Archer câștigase și îl ura pentru asta.

— Când te privesc, șopti Celaena, tot ce vreau să fac este să te ating. Dar ce s-a întâmplat în noaptea aia... nu știu dacă o să pot uita vreodată.

Cea mai adâncă tăietură de pe obrazul lui prinsese crustă, iar Celaena știa că avea să îi lase o cicatrice.

— Îmi pare rău pentru ce ți-am făcut atunci, continuă ea.

Chaol se ridică, tresărind ușor din pricina rănilor, și merse lângă ea.

— Amândoi am făcut greșeli, spuse el cu vocea aceea care îi făcea inima să tresară.

Celaena găsi curajul de a se întoarce spre el și de a-l privi în ochi.

— Cum de mă mai poți privi așa când știi ce sunt cu adevărat?

Degetele lui îi mângâiară obrazii, încălzindu-i pielea rece.

— Fae, asasină... orice ai fi, eu...

— Nu. Celaena păși înapoi. Nu o spune.

Nu își putea permite să îi ofere din nou totul, nu acum. Nu ar fi fost drept pentru niciunul din ei. Chiar dacă avea să-l ierte vreodată pentru că îl alese pe rege în defavoarea Nehemiei, căutarea cheilor Wyrđ presupunea că ea trebuia să plece departe, într-un loc în care nu i-ar cere niciodată să o urmeze.

— Trebuie să pregătesc cadavrul lui Archer, ca să i-l arăt regelui, spuse ea.

Înainte ca el să poată spune ceva, Celaena o luă pe Damaris de lângă ușa și dispăru în pasajul secret.

Așteptă până ajunse destul de departe și dădu frâu liber lacrimilor.

*

Chaol privi în gol în întunericul străvechi și se întrebă dacă ar trebui să meargă după ea. Dar apoi se gândi la tot ce îi spusese Celaena, la toate secretele pe care i le dezvăluisese și știu că avea nevoie de timp să înțeleagă totul.

Își dăduse seama că Celaena omisese informații. Îi spusese doar detaliile cele mai vagi; iar apoi mai era și chestiunea cu moștenirea ei Fae. Nu mai auzise de nimeni care să le moștenească puterea într-un mod atât de primitiv, dar, din nou, nimeni nu mai vorbea despre Fae în prezent. Asta explica și de ce Celaena știa acele cântece funebre.

Mângâind-o ușor pe cap pe Fleetfoot, părăsi încăperea.

Coridoarele erau pustii și tăcute.

Iar Dorian... Celaena se purtase de parcă și Dorian avea puteri. Își aminti momentul în care creatura fusese izbită de un zid invizibil... Dar era imposibil ca Dorian să aibă magie. Cum ar putea, când magia Celaenei dispăruse de îndată ce se întorsese în această lume?

Celaena era Fae, moștenitoarea unei puteri pe care nu o putea controla. Chiar dacă nu se putea transforma, dacă cineva descoperea ce era ea cu adevărat...

Asta explica de ce era atât de îngrozită de rege, de ce nu spusese niciodată de unde venea sau prin ce trecuse. Și să trăiască aici... acesta era cel mai periculos loc pentru ea sau pentru orice Fae.

Dacă cineva afla ce era, putea folosi informația împotriva ei, o putea trimite la moarte. Iar el nu ar putea face nimic să o salveze. Nu putea să inventeze nicio minciună, nu putea să se folosească de nicio relație. Cât avea să dureze până cineva începea să îi cerceteze trecutul? Cât timp avea să treacă până când cineva se va duce direct la Arobynn Hamel, să îl tortureze și să scoată adevărul de la el?

Picioarele lui Chaol știau încotro se îndreptau, cu mult înainte ca el să fi luat decizia, să își fi făcut un plan. Câteva minute mai târziu, se trezi ciocănind într-o ușă din lemn.

Ochii tatălui său erau încețoșați de somn, iar lordul îi miji când îl văzu.

— Știi cât e ceasul?

Chaol nu știa și nu îi păsa. Intră în cameră și închise ușa, scanând semiîntunericul.

— Vreau să îți cer o favoare, dar înainte de asta, promite-mi că nu îmi vei pune întrebări.

Lordul îi aruncă o privire năucită, apoi își încrucișă brațele la piept.

— Fără întrebări. Te ascult.

Dincolo de fereastră, cerul începuse să devină de o nuanță mai blândă de negru.

— Cred că ar trebui să-l trimitem pe Campionul regelui în Wendlyn, să scape de familia regală.

Tatăl lui Chaol ridică din sprâncene, iar căpitanul continuă:

— Suntem în război cu ei de doi ani, dar tot nu am reușit să trecem de apărarea lor navală. Dar dacă regele și fiul său sunt eliminați, am putea avea o șansă să răzbatem prin haosul aferent. Mai ales dacă al regelui Campion pune mâna și pe planurile lor de apărare navală.

Chaol trase adânc aer în piept, păstrându-și glasul indiferent:

— Vreau să îi prezint regelui această idee de dimineață. Și vreau ca tu să mă sprijini.

Pentru că Dorian nu ar fi fost niciodată de acord cu asta, nu fără să știe ce era Celaena. Iar Chaol nu avea să spună nimănui, nici măcar lui Dorian. Dar cu o idee atât de drastică, avea nevoie de cât mai mult sprijin politic.

— Un plan ambițios, lipsit de scrupule. Lordul din Anielle zâmbi. Iar dacă sprijin această idee și îi conving și pe aliații mei din consiliu să o facă, atunci, la ce pot să mă aștept în schimb?

Din modul în care îi străluceau ochii, tatăl lui știa deja răspunsul.

— Atunci, mă întorc în Anielle cu tine, spuse Chaol. Îmi voi părăsi postul de căpitan al gărzii și... voi veni acasă.

Nu mai era „acasă“ de mult, dar dacă asta însemna să o scoată pe Celaena din țară... Wendlyn era ultimul refugiu al oamenilor Fae și singurul loc din Erilea unde putea fi cu adevărat în siguranță.

Orice fărâmă de speranță pe care o avea pentru un viitor împreună cu ea dispăruse. Celaena încă mai simțea ceva

pentru el, o recunoscuse, dar nu mai putea avea încredere în el. Întotdeauna avea să îl urască pentru ceea ce făcuse.

Dar putea face asta pentru ea. Chiar dacă nu avea să o mai vadă vreodată, chiar dacă își abandona sarcinile din postura de Campion al regelui și rămânea cu Fae, în Wendlyn, pentru totdeauna – atâta timp cât el o știa în siguranță, cât nimeni nu o putea răni... Și-ar vinde sufletul pentru asta, iar și iar.

Ochii tatălui său licăriră triumfători.

— Poți să o consideri misiune îndeplinită.

CAPITOLUL 53

După ce Celaena îi spusese lui Dorian povestea pe care i-o spusese și lui Chaol – deși o variantă mult mai limitată prințul oftă și se trânti pe pat.

— Sună ca ceva scos dintr-o carte, spusese el, privind tavanul.

Asasina se așeză pe cealaltă parte a patului.

— Crede-mă, pentru un timp am crezut că o iau razna.

— Deci, tu chiar ai deschis un portal spre altă lume? Folosind semnele astea Wyrd?

Celaena încuviință din cap.

— Și *tu* ai făcut creatura aia să zboare, de parcă nu era decât o frunză în vânt.

O, Celaena nu uitase de asta. Nici măcar pentru o clipă nu uitase ce însemna pentru el faptul că avea o asemenea putere pură.

— A fost noroc chior. Celaena îl privi cu subînțeles pe prințul ăsta inteligent al ei. Încă nu o pot controla, continuă Dorian.

— În mormânt, spusese ea, este cineva care ar putea... să îți ofere câteva sfaturi despre cum să o controlezi. Care ar putea deține informații despre tipul de putere pe care l-ai moștenit.

Chiar în acel moment, totuși, Celaena nu știa cum să îi explice ce era Mort, așa că spusese doar atât:

— Într-o zi, curând, am putea merge împreună acolo, să vă fac cunoștință.

— El este...

— Vei vedea când vom ajunge acolo. *Dacă* se sinchisește să îți vorbească. S-ar putea să îi ia ceva timp până să se decidă că te place.

După o clipă, Dorian se întinse spre ea și îi luă mâna, sărutându-i-o blând. Nimic romantic, doar un gest de

mulțumire.

— Deși lucrurile sunt diferite între noi acum, am vorbit serios atunci, după duelul cu Cain. Mereu voi fi recunoscător că ai venit în viața mea.

Celaena simți cum i se încleștează gâtul și îi strânse mâna.

Nehemia visase la o curte regală care să poată schimba lumea, o curte unde loialitatea și onoarea erau mai valoroase decât supunerea oarbă și puterea. În ziua în care murise Nehemia, Celaena crezuse că acel vis dispăruse pentru totdeauna.

Dar, privindu-l pe Dorian zâmbindu-i, pe acest prinț care era inteligent, grijuliu și blând, care inspira oameni buni, precum Chaol, să îl slujească...

Celaena se întrebă dacă visul disperat al Nehemiei, despre o asemenea curte, nu cumva mai avea o șansă.

Adevărata întrebare era acum dacă tatăl lui știa ce amenințare reprezenta fiul, prințul moștenitor.

*

Regele Adarlanului fu nevoit să recunoască meritul căpitanului; planul era nemilos și curajos, și ar fi trimis un mesaj nu doar Wendlynului, ci tuturor dușmanilor lor. Cu acea interdicție între țările lor, Wendlyn refuza să primească adarlanieni între granițele sale. Dar femeile și copiii care căutau adăpost puteau intra. Era imposibil să trimită pe altcineva, decât pe campioana lui...

Regele privi masa de consiliu, unde căpitanul îi aștepta decizia. Tatăl lui Westfall și alți patru consilieri săriseră imediat în sprijinul ideii. Încă un viclesug surprinzător din partea căpitanului. Își adusese aliați la întrunire.

Să o ia pe asasină de lângă fiul său avea să fie un beneficiu neașteptat. Avea încredere în fată să facă treburile lui murdare – dar nu o voia în preajma lui Dorian.

Îi adusese capul lui Archer Finn în această dimineață, cu

nicio zi întârziere față de cum i-l promisese, și îi explicase ceea ce descoperise: că Archer fusese răspunzător pentru uciderea Nehemieii, din pricina implicării în acea societate trădătoare. Nu era surprins că Nehemia fusese implicată.

Dar ce ar avea de spus asasina despre această călătorie?

— Cheam-o pe campioana mea, spuse el.

În liniștea care urmă, membrii consiliului vorbiră în șoaptă între ei, iar fiul său încercă să îi atragă atenția lui Westfall. Dar căpitanul evita să îl privească pe prinț.

Regele zâmbi ușor, răsucind inelul negru de pe deget. Păcat că Perrington nu era aici, să vadă asta. Plecase în Calaculla, să se ocupe de revolta sclavilor – vești care fuseseră atât de secrete, încât până și mesagerii plătiseră cu viața ca garanție. Ducele ar fi fost teribil de amuzat de răsturnarea de situație de astăzi. Dar îl voia pe duce aici din motive mai importante – să îl ajute să afle cine deschisese un portal noaptea trecută.

Simțise asta în somn, un tremur brusc în lume. Fusese deschis doar câteva minute, apoi cineva îl închisese. Cain era mort; cine altcineva în acest castel mai avea asemenea cunoștințe; sau asemenea putere în sânge? Era aceeași persoană care o ucisese pe Baba Picioare-galbene?

Puse o mână pe Nothung, sabia lui.

Nu-i găsisse cadavrul, dar nu crezuse nici măcar o secundă că Picioare-galbene pur și simplu dispăruse. În dimineața de după ce parcă intrase în pământ, el însuși mersese să investigheze caravana. Văzuse petele negre de sânge pe podeaua din lemn.

Picioare-galbene fusese o regină pentru oamenii ei, unul dintre cele trei clanuri brutale care distrusese familia Crochan în urmă cu cinci sute de ani. Se delectaseră cu distrugerea înțelepciunii femeilor Crochan, care domniseră cinstit vreme de o mie de ani. Invitase carnavalul aici ca să o

cunoască – să cumpere câteva dintre oglinzile ei și să afle ce mai rămăsese din alianța Dinților-din-fier, care odată fusese destul de puternică încât să distrugă Regatul Vrăjitoarelor.

Dar înainte să îi poată da vreo informație mai bună, murise. Și se simțea frustrat să nu știe de ce. Sângele ei fusese vărsat în castelul lui; cineva ar fi putut veni să ceară răspunsuri și răzbunare. Dacă veneau, el avea să fie pregătit.

Pentru că, în umbrele din trecătoarea Ferian, crescuseră noi forțe pentru armata sa. Iar balaurii lui încă aveau nevoie de călăreți.

Ușile camerei de consiliu se deschisera. Asasina intră, mergând cu umerii semeți, în felul ei insuportabil. Studie detaliile încăperii înainte să se oprească la câțiva metri de masă, apoi făcu o plecăciune adâncă.

— Maiestatea Voastră m-a chemat?

Privirea îi era rece, indiferentă, ca de obicei. Cu excepției acelei zile încântătoare, când dăduse buzna și aproape că îl jupuisese pe Mullison de viu. O parte din el își dorea să nu fie nevoit acum să îl elibereze din temniță pe smiorcăitul consilier.

— Partenerul tău, căpitanul Westfall, a venit cu o idee destul de... neobișnuită, spuse regele, făcând semn cu mâna către Chaol. De ce nu îi explici tu, căpitane?

Căpitanul se foi în scaunul lui, apoi se ridică în picioare și se întoarse cu fața spre Celaena.

— Am sugerat să te trimitem în Wendlyn, să îi ucizi pe rege și pe moștenitorul său. Cât ești acolo, de asemenea, vei pune mâna și pe planurile lor de apărare navală și militară – astfel, odată ce țara va fi cuprinsă de haos, vom putea să navigăm dincolo de recifele lor impenetrabile și să îi cucerim.

Asasina îl privi pentru un moment îndelungat, iar regele observă că fiul său parcă încremenise. Apoi ea zâmbi, un zâmbet nemilos, nebun.

— Ar fi o onoare să slujesc coroanei într-un asemenea mod.

Regele nu aflase niciodată ce fusese cu semnul acela Wyrđ care strălucise pe fruntea ei în timpul duelului. Fusese imposibil de descifrat. Fie însemna „fără nume“ sau „nenumit“, fie ceva asemănător cu „anonim“. Dar, binecuvântată de zei sau nu, după rânjetul meschin de pe fața ei, regele știa că Asasina avea să se bucure de misiune.

— Poate că ne vom distra puțin cu ei, cugetă regele. Wendlyn organizează balul obișnuit al Solstițiului în câteva luni. Ce mesaj le-ar trimite dacă regele și fiul său și-ar găsi sfârșitul sub nasul propriilor curteni, în ziua lor de glorie?

Deși căpitanul se mută de pe un picior pe altul din pricina schimbării bruște de planuri, Asasina îi zâmbi din nou, radiind de o bucurie întunecată. Din ce gaură împutită venise, de găsea plăcere în asemenea lucruri?

— O idee briliantă, Maiestate.

— Atunci, așa facem, spuse regele și toți ochii fură ațintiți asupra lui. Vei pleca mâine.

— Dar, interveni fiul său, sunt sigur că are nevoie de timp ca să cerceteze Wendlynul, să îi învețe căile și...

— Va fi o călătorie de două săptămâni pe mare, spuse regele. Și apoi va avea nevoie de timp ca să se infiltreze în castel pentru bal. Își poate lua orice materiale dorește și le poate studia pe vas.

Asasina ridicase ușor din sprâncene, dar doar încuviință din cap. Căpitanul încă stătea în picioare, mai încordat ca de obicei. Iar fiul său îl privea încruntat – pe el și pe căpitan, atât de furios încât se întrebă dacă nu cumva avea să răbufnească.

Dar regele nu era în mod special interesat de dramele lor mărunte, nu când acest plan măreț fusese pus la punct. Trebuia să trimită călăreți imediat în trecătoarea Ferian și în

Insulele Morții, și să îi transmită Generalului Narrok să își pregătească legiunea. Nu avea de gând să facă vreo greșală cu această șansă care i se oferise în Wendlyn.

Și era ocazia perfectă să testeze câteva arme pe care le făurise în secret în toți acești ani.

*

Mâine.

Pleca *mâine*.

Iar *Chaol* venise cu ideea? Dar de ce? Celaena voia niște răspunsuri, voia să știe la ce se gândise el când născocise planul ăsta. Ea nu îi spusese niciodată adevărul despre amenințările regelui – cum că avea să îl execute pe *Chaol* dacă nu se întorcea dintr-o misiune, dacă dădea greș. Și putea înscena morțile lorzilor mărunți și negustorilor, dar nu ale regelui și prințului moștenitor din Wendlyn. Nici într-o mie de vieți nu avea cum să scape de data asta.

Păși agitată, știind că el nu se întorsese încă în apartamentul său, și sfârși coborând în mormânt, doar pentru a-și găsi o ocupație.

Se așteptase ca *Mort* să îi țină o predică despre portal – ceea ce făcu, din plin –, dar nu se aștepta să o găsească pe *Elena* așteptând-o acolo.

— Acum ai destulă putere ca să te arăți, dar aseară nu puteai să mă ajuți să închid portalul?

O privi pe regină încruntându-se și începu din nou să se plimbe agitată.

— Nu am putut, spuse *Elena*. Chiar și acum, vizita asta îmi consumă energia mai repede decât ar trebui.

Celaena o privi furioasă.

— Nu pot merge în *Wendlyn*. Eu – *nu* pot merge acolo. *Chaol* știe ce fac pentru tine, de ce ar vrea să merg acolo?

— Trage aer în piept, spuse blând *Elena*.

Celaena se încruntă.

— Lucrul ăsta îți distruge și ție planurile. Dacă sunt în Wendlyn, atunci nu mă mai pot ocupa de cheile Wyrđ și de rege. Și chiar dacă mă prefac că merg acolo și, în schimb, cutreier continentul în sus și în jos, nu ar dura mult până când regele s-ar prinde că nu sunt acolo unde ar trebui să fiu.

Elena își încrucișă brațele la piept.

— Dacă mergi în Wendlyn, atunci vei fi aproape de Doranelle. Cred că acesta este motivul pentru care căpitanul vrea să mergi acolo.

Celaena scăpă un hohot isteric de râs. Of, în ce încurcătură dezastruoasă o băgase!

— Chaol vrea să mă ascund împreună cu Fae și să nu mă mai întorc niciodată în Adarlan? Asta nu se va întâmpla. Nu doar că el va fi ucis, dar cheile Wyrđ...

— Măine vei pleca spre Wendlyn. Ochii Elenei scânteiau. Lasă cheile Wyrđ și regele pentru moment. Du-te în Wendlyn și fă ce trebuie făcut.

— Tu i-ai băgat cumva ideea asta în cap?

— Nu. Căpitanul încearcă să te salveze așa cum știe mai bine.

Celaena scutură din cap, privind lumina soarelui care pătrundea în mormânt prin grilajul de deasupra.

— Vei înceta vreodată să îmi dai ordine?

Elena râse ușor.

— Când vei înceta să mai fugi de trecutul tău, o voi face.

Celaena își dădu ochii peste cap, apoi umerii i se lăsară. O frântură de amintire o străpunse.

— Când am vorbit cu Nehemia, a spus... a spus că își știa soarta. Că o acceptase. Că asta avea să pună lucrurile în mișcare. Crezi că l-a manipulat cumva pe Archer ca să... Dar nu putu să termine ideea, nu-și putu permite să dea glas aceluși posibil adevăr îngrozitor: că își aranjase propria

moarte, știind că astfel putea schimba lumea – o putea schimba pe Celaena – murind, nu trăind.

O mână rece o prinse pe a ei.

— Alungă gândul ăla! Știind adevărul, oricare ar fi el, nu va schimba ceea ce trebuie să faci mâine – unde trebuie să pleci.

Deși Celaena știu adevărul în acel moment, îl știu din refuzul Elenei de a-i răspunde, făcu așa cum îi poruncise regina. Aveau să existe alte momente când să poată scoate adevărul ăla din cel mai îndepărtat colț al minții și să analizeze fiecare detaliu întunecat și neiertător. Dar acum, chiar acum...

Celaena privi lumina care se prelingea în mormânt. O lumină atât de mică, ținând întunericul în frâu.

— Atunci, Wendlyn să fie.

Elena afișă un zâmbet sinistru și îi strânse mâna.

— Atunci, Wendlyn să fie.

CAPITOLUL 54

Când întrunirea se sfârși, Chaol își dădu toată silința să nu se uite spre tatăl lui, care îl privise cu atâta insistență când îi prezentase regelui planurile, sau spre Dorian, al cărui sentiment de trădare îl sfâșiase pe parcursul întâlnirii. Se grăbi să ajungă înapoi la barăci, dar nu fu deloc surprins când o mână îl prinse de umăr și îl întoarse pe călcăie.

— *Wendlyn?*

Dorian fierbea de furie.

Chaol își păstră cumpătul.

— Dacă poate să deschidă un portal, așa cum a făcut-o noaptea trecută, atunci cred că trebuie să iasă din castelul ăsta pentru o vreme. Pentru binele tuturor. Dorian nu putea să afle adevărul.

— Nu te va ierta niciodată pentru că ai imbarcat-o pe o corabie și ai trimis-o de aici, să distrugă o întreagă țară. Și în public, transformând asta într-un spectacol. Ești nebun?

— Nu am nevoie de iertarea ei. Și nu vreau să îmi fac griji că trece dincoace o hoardă de creaturi supranaturale, doar pentru că îi e dor de prietena ei.

Chaol ura fiecare minciună care îi ieșea pe gură, dar Dorian le sorbea, ochii lui sclipind de furie. Acesta era un alt sacrificiu pe care trebuia să îl facă: pentru că, dacă Dorian nu îl ura, dacă nu îl voia plecat, atunci avea să îi fie mult mai greu să se întoarcă în Anielle.

— Dacă i se întâmplă ceva în *Wendlyn*, urlă Dorian, refuzând să o lase mai moale, te voi face să regreti ziua în care te-ai născut.

Dacă avea să i se întâmple ceva, și Chaol era destul de sigur că avea să regreta ziua aceea pentru totdeauna.

Dar spuse doar atât:

— Unul din noi trebuie să înceapă să conducă, Dorian.

Și plecă.

Dorian nu-l urmă.

*

Tocmai se crăpa de ziuă când Celaena ajunse la mormântul Nehemiei. Ultimele petice de zăpadă ale iernii se topiseră, lăsând lumea stearpă și maronie, așteptând primăvara.

În câteva ore, avea să pornească într-o călătorie pe ocean.

Celaena căzu în genunchi pe pământul ud și își plecă ușor capul înaintea mormântului.

Apoi rosti cuvintele pe care voise să i le spună Nehemiei cu o seară în urmă. Cuvintele pe care ar fi trebuit să i le spună de la început. Cuvinte care nu aveau să se schimbe, indiferent de ceea ce aflase despre moartea Nehemiei.

— Vreau să știi, șopti ea vântului, pământului, trupului din adâncul lui, de sub ea, că aveai dreptate. Aveai dreptate. Sunt o lașă. Și fug de atâta timp, încât am uitat cum este să te ridici și să lupți.

Coborî mai jos capul, punându-și fruntea pe pământ.

— Dar îți promit că îl voi opri. Îți promit că nu îi voi ierta și nu voi uita niciodată ce ți-au făcut. Îți promit că voi elibera Eyllwe. Îți promit că voi vedea din nou coroana pe capul tatălui tău.

Se ridică, scoase un pumnal din buzunar și își brăzdă o linie în palma stângă. Sângele apăru, roșu ca rubinul pe zorile aurii, alunecând pe mâna ei, apoi își puse palma pe pământ.

— Promit, șopti ea din nou. Pe numele meu, pe viața mea, chiar dacă îmi voi da ultima suflare, promit că voi vedea Eyllwe eliberat.

Își lăsa sângele să ude pământul, rugându-se să îi poarte jurământul spre lumea de dincolo, unde Nehemia era în sfârșit în siguranță. De acum înainte, nu aveau să mai existe

alte jurăminte în afară de acesta, alte contracte sau alte obligații. Niciodată să nu ierți, niciodată să nu uiți.

Și nu știa cum avea să o facă sau cât îi va lua, dar se va descurca ea. Pentru că Nehemia nu putea.

Pentru că era timpul.

CAPITOLUL 55

Încuietoarea spartă de la ușa dormitorului Celaenei încă nu fusese reparată când Dorian apăru, după prânz, cu un teanc de cărți în brațe. Ea stătea în fața patului ei, îndesând haine într-o desagă mare din piele. Fleetfoot fu prima care îl întâmpină, deși prințul nu se îndoia că Celaena îl auzise venind din hol.

Cățelușa șchiopătă până la el, dând din coadă, iar Dorian puse cărțile pe birou, apoi îngenunche pe podea. O mângâie de câteva ori pe cap, lăsând-o să îi lângă mâinile.

— Vindecătoarea a spus că lăbuța ei va fi bine, zise Celaena, concentrată încă pe bagaj. Mâna stângă îi era bandajată – o rană pe care el nu o observase cu o noapte în urmă. Tocmai ce a plecat, acum câteva minute.

— Bine, spuse Dorian, ridicându-se în picioare.

Celaena purta o tunică greoaie, pantaloni și o mantie groasă. Cizmele ei maronii erau simple și butucănoase, mult mai cuminiți decât ținuta ei obișnuită. Haine de călătorie.

— Aveai de gând să pleci fără să îți iei rămas-bun? o întrebă el.

— Credeam că va fi mai ușor așa, spuse ea.

În două ore, avea să pornească spre Wendlyn, acel tărâm al miturilor și monștrilor, un regat unde visele și coșmarurile deveneau realitate.

Dorian se apropie de ea.

— Planul ăsta este nebunie curată. Nu trebuie să pleci. Îl putem convinge pe tata să facă altceva. Dacă te vor prinde în Wendlyn...

— Nu mă vor prinde.

— Nu există niciun ajutor pentru tine acolo, spuse Dorian, punând o mână pe desagă. Dacă vei fi prinsă, dacă vei fi rănită, nu putem ajunge la tine. Vei fi complet pe cont

propriu.

— Voi fi bine.

— Dar *eu* nu voi fi. În fiecare zi în care vei fi acolo, mă voi întreba ce s-a ales de tine. Eu nu... nu te voi uita. Nici măcar pentru o oră.

Celaena înghiți în sec, singurul semn al emoțiilor pe care și-l permitea să îl arate, și se uită spre câinele ei, privindu-i de pe podea.

— Vrei să... Dorian o privi înghițind din nou și întâlnindu-i privirea. Aurul din ochii ei licărea în soarele dimineții. Vrei să ai grijă de ea cât sunt plecată? îl întrebă Celaena.

Prințul îi luă mâna într-a lui și o strânse cu putere.

— Ca și cum ar fi a mea. Chiar o voi lăsa să doarmă în pat.

Celaena zâmbi ușor, iar Dorian avu sentimentul că orice alt semn emoțional avea să îi distrugă autocontrolul, așa că arătă spre cărțile pe care le adusese.

— Sper că nu te superi, zise el, dar am nevoie de un loc unde să țin astea, iar în apartamentul tău e posibil să fie mai... în siguranță decât în al meu.

Celaena privi spre birou, dar, spre ușurarea lui, nu merse lângă el. Cărțile pe care le adusese aveau doar să nască mai multe întrebări. Genealogii, cronici regale, orice ar fi putut să îi explice de ce și cum de avea magie.

— Desigur, fu tot ce spuse Celaena. Cred că *Morții vii* încă mai plutește pe aici, oricum. Poate se va bucura să aibă companie.

Poate că Dorian ar fi zâmbit dacă asta nu ar fi fost înspăimântător de adevărat.

— Te las să împachetezi. Am o întrunire cu consiliul la aceeași oră la care pleacă vasul tău, spuse prințul, luptându-se cu durerea din piept. Era o minciună – și încă una proastă. Dar nu voia să fie la docuri, nu când știa că altcineva avea să fie acolo ca să își ia rămas-bun.

— Deci... presupun că aici ne luăm rămas-bun. Dorian nu știa dacă îi mai era permis să o îmbrățișeze, așa că își cufundă mâinile în buzunare și îi zâmbi. Ai grijă de tine, îi spuse el.

Celaena încuviință scurt din cap.

Acum erau prieteni, iar Dorian știa că limitele fizice dintre ei se schimbaseră, dar... Se întoarse cu spatele la ea, nevrând să o lase să vadă dezamăgirea care știa că se citea pe fața lui.

Făcu doi pași spre ușă, când Celaena vorbi, blând și oarecum forțat:

— Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine, Dorian. Pentru că ești prietenul meu. Pentru că nu ești ca toți ceilalți.

Prințul se opri, întorcându-se spre ea. Celaena ținea capul sus, dar ochii îi licăreau.

— Mă voi întoarce, spuse ea încet. Mă voi întoarce după tine.

Iar el știa că era ceva ce nu îi spunea, că în spatele acelor cuvinte se ascundea ceva mai mare.

Dar Dorian tot o crezu.

*

Docurile erau împânzite cu marinari, sclavi și muncitori care încărcau și descărcau mărfuri. Ziua era caldă și mângâiată de o adiere ușoară, primul semn al primăverii, iar cerul era lipsit de nori. O zi bună pentru navigat.

Celaena stătea înaintea corabiei cu care avea să parcurgă prima etapă a călătoriei. Avea să meargă spre o destinație stabilită dinainte, unde avea să fie întâmpinată de o corabie din Wendlyn, pentru imbarcarea refugiaților care încercau să scape de umbrele imperiului Adarlanului. Majoritatea femeilor care călătoreau împreună cu ea se imbarcaseră deja. Își frecă degetele mâinii bandajate, tresărind din pricina

durerii care o străbătu.

De-abia dormise noaptea trecută; preferase să o țină pe Fleetfoot în brațe. Când își luase la revedere în urmă cu o oră fusese ca și cum ar fi renunțat la o parte din inima ei, dar piciorul câinelui nu se vindecase complet și nu voia să riște, luându-l cu ea în Wendlyn.

Nu voise să îl vadă pe Chaol, nu se deranjase să își ia rămas-bun, pentru că avea atât de multe întrebări pentru el, încât era mai ușor să nu îl întrebe deloc. Nu știuse ce capcană imposibilă tocmai îi întinsese?

Căpitanul vasului strigă un avertisment legat de plecare în cinci minute. Marinarii începură să se grăbească, dublându-și eforturile de a pregăti nava să părăsească portul și să pornească pe râul Avery, apoi în Marele Ocean.

Spre Wendlyn.

Celaena înghiți în sec. „Fă ce trebuie făcut“, îi spusese Elena. Asta însemna chiar că trebuia să ucidă familia regală din Wendlyn sau altceva?

O briză sărată îi ciufuli părul, iar Celaena făcu un pas în față.

Dar cineva apăru din umbrele clădirilor care mărgineau docurile.

— Stai, spuse Chaol.

Celaena încremeni când el veni lângă ea și nu se mișcă nici atunci când se trezi privindul în ochi.

— Înțelegi de ce am făcut asta? întrebă el blând.

Ea încuviință, dar spuse:

— Trebuie să mă întorc aici.

— Nu, spuse el, ochii sclipindu-i. Tu...

— *Ascultă.*

Avea cinci minute. Nu îi putea explica acum – nu îi putea spune că regele avea să îl ucidă dacă ea nu se întorcea. Acea informație îi putea fi fatală. Și chiar dacă el fugea, regele

amenințase și familia Nehemiei.

Dar Celaena știa că el încerca să o protejeze. Și nu îl putea lăsa așa. Pentru că, dacă murea în Wendlyn, dacă i se întâmpla ceva...

— Ascultă cu atenție ce îți voi spune.

Chaol ridică din sprâncene. Dar Celaena nu își permise nicio secundă să se răzgândească.

Cât de succint putu, îi vorbi despre cheile Wyrđ. De porțile Wyrđ și despre Baba Picioare-galbene. Îi spuse despre hârțiile pe care le pitise în mormânt – ghicitoarea cu ascunzătorile celor trei chei Wyrđ. Apoi îi spuse că știa că regele avea cel puțin una. Și că sub bibliotecă zăcea o creatură moartă. Și că nu ar trebui să deschidă niciodată ușa spre catacombe – *niciodată*. Și că Roland și Kaltain ar putea face parte dintr-un plan mai mare, mai groaznic.

Iar după ce oribilul adevăr ieși la iveală, Celaena își scoase Ochiul Elenei de la gât și i-l puse în palmă.

— Să nu îl dai jos niciodată. Te va proteja de rău.

Chaol dădea din cap, palid ca moartea.

— Celaena, nu pot...

— Nu îmi pasă dacă pleci în căutarea cheilor, dar *cineva* trebuie să știe despre ele. Altcineva în afară de mine. Toate dovezile sunt în mormânt.

Chaol îi luă mâna cu mâna sa liberă.

— Celaena...

— Ascultă, repetă ea. Dacă nu l-ai fi convins pe rege să mă trimită de aici, le-am fi putut... căuta împreună. Dar acum...

Două minute, strigă căpitanul vasului. Chaol o privea cu o asemenea durere și teamă în ochi, încât Celaena nu mai putu să vorbească.

Apoi făcu cel mai nesăbuit lucru pe care îl făcuse în viața ei. Se ridică pe vârfuri și îi șopti cuvintele la ureche.

Cuvintele care îl puteau face să înțeleagă, să înțeleagă de

ce era atât de important pentru ea și la ce se referise când spusese că avea să se întoarcă. Iar el avea să o urască pentru asta, odată ce înțelegea.

— Ce înseamnă? o întrebă el.

Celaena zâmbi trist.

— Îți vei da tu seama. Iar când o vei face... Asasina scutură din cap, știind că nu ar trebui să o spună, dar făcând-o oricum. Când o vei face, continuă ea, vreau să îți amintești că pentru mine nu ar fi fost nicio diferență. Niciodată nu am făcut vreo diferență atunci când a fost vorba de tine. Tot pe tine te-aș alege. Mereu te voi alege pe tine.

— Te rog... te rog, doar spune-mi ce înseamnă.

Dar nu mai avea timp, așa că Celaena dădu din cap și păși înapoi.

Chaol făcu un pas spre ea, totuși. Un pas, apoi spuse:

— Te iubesc.

Celaena se luptă cu nodul care i se ridica în gât.

— Îmi pare rău, spuse ea, sperând că el avea să își amintească acele cuvinte mai târziu... mai târziu, când avea să știe totul.

Picioarele ei găsiră puterea de a se mișca. Trase aer în piept. Iar cu o ultimă privire la Chaol, urcă pe pasarela spre bordul navei. Fără să-i bage în seamă pe ceilalți de la bord, își puse jos bagajul și ocupă un loc lângă balustradă. Privi în jos, spre docuri, unde Chaol încă stătea lângă pasarelă, în timp ce era ridicată.

Căpitanul vasului le strigă să arunce parâma. Marinarii alergară, dezlegară frânghiile, le aruncară, apoi le legară din nou, iar corabia se urni brusc. Celaena strânse atât de tare balustrada, încât mâinile o dureau.

Nava începu să se miște. Iar Chaol – bărbatul pe care îl ura și îl iubea atât de mult, încât abia putea gândi în preajma lui – doar stătea acolo, privind-o plecând.

Curentul înșfăcă vasul, iar orașul începu să se micșoreze. Simți în curând briza oceanului mângâindu-i gâtul, dar nu încetă nicio clipă să privească spre Chaol. Îl privi până când castelul din sticlă deveni un punct sclipitor în depărtare. Privi spre el până când în jurul ei nu mai era nimic altceva decât oceanul luminos. Privi spre el până când soarele se ascunse după linia orizontului și stelele se iviră deasupra ei.

De-abia când pleoapele îi căzură, iar asasina se legănă pe picioare, Celaena încetă să mai privească spre Chaol.

Mirosul de sare îi umplu nările, atât de diferită de sarea din Endovier, iar un vânt iute i se învolbură în păr.

Șuierând printre dinți, Celaena Sardothien își întoarse spatele spre Adarlan și porni spre Wendlyn.

CAPITOLUL 56

Chaol nu înțelese ce îi spusese Celaena, cuvintele pe care i le șoptise la ureche. Era o dată. Fără vreun an anume. O lună și o zi, o dată care trecuse cu multe săptămâni în urmă. Era ziua în care Celaena părăsise orașul. Ziua în care își pierduse cumpătul în Endovier, cu un an în urmă. Ziua în care muriseră părinții ei.

Chaol rămase la docuri mult timp după ce corabia părăsi portul, privindu-i pânzele micșorându-se, în timp ce se gândi la acea dată iar și iar. De ce îi spusese totul despre acele... acele chei Wyrđ, dar transformase acest indiciu în ceva atât de obscur? Ce putea fi mai important decât oribilul adevăr despre regele pe care el îl slujea?

Cheile Wyrđ, deși îl înspăimântau, aveau sens. Explicau atât de multe lucruri! Puterea uriașă a regelui, călătoriile lui, care se sfârșeau prin moartea misterioasă a întregului convoi, cum devenise Cain atât de puternic. Chiar și momentul acela în care Chaol se uitase la Perrington și văzuse cum ochii i se întunecă atât de straniu. Dar când ea îi spusese toate lucrurile astea, știuse la ce fel de alegere îl supunea? Și ce putea el să facă în privința asta din Anielle?

Doar dacă nu putea găsi o cale de a se retrage din jurământul pe care îl făcuse. Nu spusese niciodată *când* avea să meargă în Anielle. Se putea gândi mâine la asta. Deocamdată...

Când Chaol se întoarse la castel, merse în camera sa, cotrobăind prin hârtiile de pe biroul lui. Dar nu găsi nimic despre data aceea. Reciti testamentul pe care îl scrisese ea, dar acela fusese datat la câteva zile după. Liniștea și pustietatea apartamentului ei amenințau să îl înghită, și era pe punctul de a pleca atunci când zări un teanc de cărți pe jumătate ascuns în umbrele biroului său.

Genealogii și multe cronici regale. Când adusesese cărțile astea aici? Nu le văzuse cu o noapte în urmă. Cumva, erau un alt indiciu? Stând înaintea biroului, scoase cronicile regale – toate din ultimii optsprezece ani – și le citi, una câte una. Nimic.

Apoi ajunse la cronică din urmă cu zece ani. Era mai stufoasă decât celelalte – așa cum trebuia să fie, având în vedere evenimentele care se întâmplaseră în acel an. Dar când văzu ce era scris acolo despre data pe care i-o dăduse Celaena, totul încremeni în loc.

„În această dimineață, regele Orlon Galathynius, nepotul și moștenitorul său, Rhoe Galathynius și soția lui Rhoe, Evalin, au fost găsiți morți. Orion a fost ucis în patul lui, din palatul regal din Orynth, iar Rhoe și Evalin au fost găsiți morți în paturile lor din casa de la țară, de pe malul râului Florine. Nu se știe încă nimic despre soarta fiicei lui Rhoe și a Evalinei, Aelin.“

Chaol luă prima carte de genealogie, cea despre descendența caselor regale din Adarlan și Terrasen. Celaena încerca să îi spună că știa adevărul despre ceea ce se întâmplase în noaptea aceea – că ea ar putea ști unde se ascundea prințesa pierdută, Aelin? Că ea fusese acolo când toate astea se întâmplaseră?

Răsfoi paginile, scanând genealogiile pe care deja le citise. Dar apoi își aminti ceva despre numele Evalin Ashryver. *Ashryver*.

Evalin venise din Wendlyn, fusese o prințesă la curtea regelui. Cu mâinile tremurând, Chaol scoase o carte conținând arborele genealogic al familiei regale din Wendlyn.

Pe ultima pagină, numele lui Aelin Ashryver Galathynius era scris ultimul, iar deasupra lui, al mamei ei, Evalin. Dar

arborele era trasat doar pentru linia feminină. Feminină, nu masculină, pentru că...

Două nume mai sus de cel al Evalinei era scris Mab. Stră-străbunica lui Aelin. Era una dintre cele trei surori-regine Fae: Maeve, Mora și Mab. Mab, cea mai tânără, cea mai frumoasă, care fusese transformată în zeiță atunci când murise, cunoscută tuturor acum drept Deanna, zeița vânătorii.

Amintirea îl izbi ca o cărămidă în față. Dimineața de Yulemas, când Celaena se simțise atât de stingheră când primise săgeata aurie a Deannei – săgeata lui Mab.

Iar Chaol numără numele din arborele genealogic, unul câte unul, până ce...

„Stră-străbunica mea era Fae.“

Chaol fu nevoit să se sprijine de birou. Nu, nu putea fi adevărat. Se întoarse la cronica încă deschisă, trecând la ziua următoare.

„Aelin Galathynius, moștenitoarea tronului Terrasenului, a murit astăzi sau undeva în cursul nopții. Înainte ca ajutoarele să ajungă la casa părinților ei decedați, asasinul care a ratat-o cu o noapte în urmă s-a întors. Cadavrul ei încă nu a fost găsit, deși unii cred că a fost aruncat în râul din spatele casei părinților ei.“

Celaena spusese odată că Arobynn o... o găsisese. O găsisese pe jumătate moartă și înghețată. Pe malul unui râu.

Chaol doar trăgea concluzii pripite. Poate că Celaena voia ca el să știe că încă îi mai păsa de Terrasen sau...

În partea de sus a arborelui genealogic al familiei Ashryver era scrisă o poezie, ca și cum un învățăcel ar fi scris-o acolo în timp ce învăța.

Ochii Ashryver

*Ochii cei mai frumoși, străvechi ca un tezaur,
De cel mai luminos albastru, împodobiți cu aur.*

Ochi de un albastru luminos, cu nuanțe aurii. Un țipăt sugrumat ieși din gâtul lui Chaol. De câte ori nu privise în ochii aceia? De câte ori nu o văzuse ferindu-și privirea, acea fărâmă de dovadă pe care nu o putea ascunde, de rege?

Celaena Sardothien nu era complicea lui Aelin Ashryver Galathynius.

Celaena Sardothien *era* Aelin Ashryver Galathynius, moștenitoarea tronului și regina de drept a Terrasenului.

Celaena era Aelin Galathynius, cea mai mare amenințare în viață la adresa Adarlanului, singura persoană care putea forma o armată capabilă să se ridice împotriva regelui. Acum, ea mai era și singura persoană care cunoștea sursa secretă a puterii regelui – și care căuta o cale de a o distruge.

Iar el tocmai o trimisese în brațele unuia dintre cei mai puternici potențiali aliați: în patria mamei ei, în regatul vărului său și în teritoriul mătușii sale, regina Maeve a poporului Fae.

Celaena era regina pierdută a Terrasenului.

Chaol căzu în genunchi.

MULȚUMIRI

Mai mult decât oricui, acest roman îi aparține lui Susan Dennard. Pentru că a fost genul acela de prietenă care de obicei există doar în povești. Pentru că este o prietenă pe care a meritat să o aștept. Pentru că este *anam cara* (suflet prieten) a mea. Îți mulțumesc pentru aventuri, pentru porțiile de răs până când ne durea stomacul și pentru toată bucuria pe ai adus-o în lumea mea. Te iubesc.

Recunoștință eternă echipei mele de nota zece: agentului meu incredibil, Tamar Rydzinski, editorului meu minunat, Margaret Miller și inegalabilei Michelle Nagler. Sunt binecuvântată să vă am de partea mea.

Bunului meu prieten și partener critic, Alex Bracken, care nu dă niciodată greș cu sfaturile înțelepte și ideile brilante, și care m-a salvat de pe multe margini de prăpastie. Îți mulțumesc pentru că ești un far luminos în această călătorie. Lui Erin „Ders“ Bowman, pentru șuetele și șicanele de vineri.

Mulțumiri merg și către Amie Kaufman, Kat Zhang și Jane Zhao, care au fost totul, de la parteneri critici la suporteri înfocați, dar întotdeauna prieteni minunați. Grozavei și inteligenței Biljana Likic, pentru că m-a ajutat cu ghicitoarea în urmă cu toți acei ani. Lui Dan „Dkroks“ Krokos pentru că este un prieten adevărat și un partener de răutăți. Legendarei Robin Hobb, pentru că a dus doi autori debutanți la cină în Decatur, Georgia – îți mulțumesc pentru înțelepciunea și bunătatea pe care ni le-ai arătat mie și lui Susan.

Sunt atâția oameni care muncesc neîncetat pentru ca aceste cărți să devină realitate și să ajungă în mâinile cititorilor! Mulțumiri din adâncul inimii pentru Erica Barmash, Emma Bradshaw, Susannah Curran, Beth Eller, Alona Fryman, Shannon Godwin, Natalie Hamilton, Bridget

Hartzler, Katy Hershberger, Melissa Kavonic, Linette Kim, Ian Lamb, Cindy Loh, Donna Mark, Patricia MeHugh, Rebecca McNally, Regina Roff Flath, Rachel Stark și Brett Wright. Și un mulțumesc uriaș întregii echipe de la Bloomsbury – este o onoare să lucrez cu voi.

O îmbrățișare enormă pentru părinții și familia mea, și pentru prietenii mei – vă mulțumesc pentru sprijinul necondiționat. Și uimitorului meu soț, Josh: nu există în nicio limbă cuvinte suficiente care să descrie cât de mult te iubesc.

Mulțumiri lui Janet Cadsawan, care face ca lumea din *Tronul de cleștar* să prindă viață prin bijuteriile ei minunate. Și lui Kelly de Groot pentru hartă, entuziasm și pentru că este grozavă.

Cititorilor mei: vă mulțumesc pentru că transformați această călătorie într-o asemenea poveste; vă mulțumesc pentru scrisori și pentru că veniți la evenimentele unde sunt invitată; vă mulțumesc pentru că răspândiți veștile despre această trilogie; vă mulțumesc pentru că ați primit-o pe Celaena în inimile voastre. Voi faceți ca orele lungi și obositoare de muncă să merite efortul.

În cele din urmă, aș vrea să mulțumesc cititorilor mei de la Fiction Press, care au fost alături de mine atâția ani și față de care am o datorie pe care nu o voi putea plăti niciodată. Indiferent unde mă va duce acest drum, voi fi întotdeauna recunoscătoare că v-a adus în viața mea. Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc.